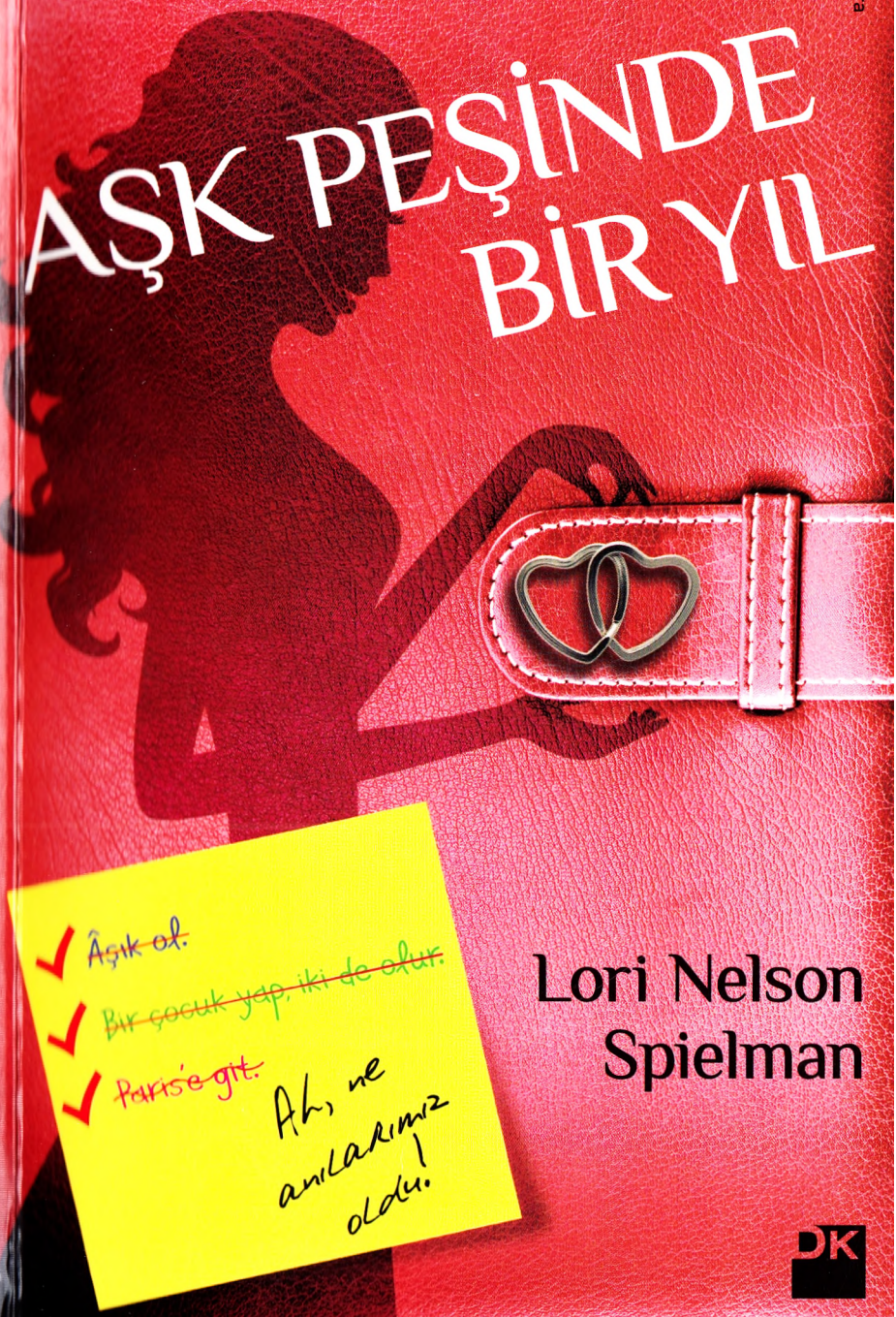
Aşk/Macera

AŞK PEŞİNDE BİR YIL

Lori Nelson Spielman

DK

Aşk Peşinde Bir Yıl

AŞK PEŞİNDE BİR YIL

Orijinal adı: The Life List
© Lori Nelson Spielman, 2013
Yazan: Lori Nelson Spielman
İngilizce aslından çeviren: İstem Erdener Gökalp

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Nisan 2015 / ISBN 978-605-09-2561-6
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Funda Çolpan
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Aşk Peşinde Bir Yıl

Lori Nelson Spielman

Çeviren: İstem Erdener Gökalp

DK DOĞAN KİTAP

Babam ve annem, Frank ve Joan Nelson'a...

Dışarı bakan rüya görür, içeri bakan uyanır.

Carl Jung

Birinci bölüm

Yemek odasındaki sesler, ceviz merdivenlerden yukarıya doğru belli belirsiz, davetsiz bir uğultu halinde yankılanıyor. Ellerim titreyerek arkamdaki kapıyı kapatıyorum. Dünyam sessizliğe gömülüyor. Başımı kapıya yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Odada hâlâ kokusu var: Eau d'Hadrien parfümü ve keçi sütü sabunu. Üzerine çıktığımda demir yatağı gıcırdıyor. Bahçedeki çanlarının çıngırtısı veya beni sevdiğini söyleyen ipeksi sesi kadar rahatlatıcı bir ses. Yatağı babamla paylaştığı sıralarda, karnımda bir ağrı veya yatağımın altındaki bir canavardan şikâyet ederek yanına gelirdim. Her seferinde annem beni alıp yanına çekerek saçımı okşarken, "Yeni bir gökyüzü olacak aşkım, bekle ve gör" diye fısıldardı. Ve sonra, ertesi sabah uyandığımda, sanki bir mucizeyle olmuş gibi, dantel perdelerimin arasından kurdele gibi süzülen kehribar rengi ışığı görürdüm.

Yeni, siyah topuklularımı ayağımdan fırlatıp rahatlayarak ayaklarımı ovuyorum. Geriye doğru kayıp şal desenli, sarı yastıklara yaslanıyorum. Kararımı veriyorum: Bu yatağı ben alacağım. Kim isterse istesin, bu benim. Ama bu zarif, eski taş evi özleyeceğim. "Büyükannen kadar güçlü" derdi annem evi hakkında. Ama bana göre hiçbir ev, hiç kimse büyükannemin kızı –annem– Elizabeth Bohlinger kadar güçlü olamazdı.

Birden aklıma geliyor. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yataktan aşağı atlıyorum. Buralara bir yere saklamıştı, biliyorum. Ama nereye? Elbise dolabının kapağını açıyorum. Tasarım takımlar ve elbiseler arasında el yordamıyla ilerliyorum. İpek bluzlar, çekince tiyatro perdeleri gibi aralanıyorlar. İşte orada, annemin ayakkabı rafında, beşiğindeki bir bebek gibi yatıyor. Son dört aydır bu dolapta inzivaya çekilmiş bir şişe Krug.

Onu ellerimin arasına alır almaz içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Bu şampanya annemin, benim değil. Bu fahiş fiyatlı şişeyi ilk doktor randevusundan dönerken almış ve alt kattaki sıradan şişelerle karışmaması için hemen saklamıştı. Onu umudun bir sembolü olarak düşünmüştü. Tedavileri sona erip de tamamen iyileştiğini öğrendiğimizde, ikimiz, bu nadir bulunan şampanyayı hayatı ve mucizeleri kutlamak için birlikte açacaktık.

Dudağımı ısırarak gümüş rengi folyoya parmağımı bastırıyorum. Bunu içemem. Bu şişe, kadehlerimizi iyileşmenin şerefine kaldırmak içindi; bir cenaze yemeğiyle başa çıkamayacak kadar güçsüz, gözü yaşlı bir kız evlat için değil.

Şampanyayı bulduğum yer ile bir çift süet mokasen ayakkabı arasına sıkışmış başka bir şey gözüme takılıyor. Uzanıp alıyorum. Bu soluk, sarı bir kurdeleyle bağlanmış ince, kırmızı bir defter, belki de bir günlük. Deri cildi çatlamış ve aşınmış. Kalp şekilli bir hediye etiketinin üzerine, *Brett*'e diye yazmış. *Bunu, daha güçlü hissettiğin bir zamana sakla. Bugün, kadehini bize kaldır hayatım. Ne ikiliydik ama. Sevgiler, annen.*

Parmağımı el yazısının üzerinde gezdiriyorum; insanın o kadar güzel birinden bekleyeceği kadar düzgün değil. Boğazım düğümleniyor. Annem bana verdiği mutlu son sözüne rağmen, kurtarılmaya ihtiyacım olan günün geleceğini biliyordu. Bana bugün için şampanyasını ve yarın için hayatının bir kesitini, düşüncelerini ve fikirlerini bırakmıştı.

Ama yarına kadar bekleyemem. Yazdıklarını okumak için içim içimi yiyerek günlüğe bakıyorum. Sadece bir göz gezdireceğim, hepsi o. Yine de sarı kurdeleyi çekerken annemin başını sallayarak sabırsızlığımı tatlılıkla eleştiren görüntüsü zihnimde canlanıyor. Bana daha güçlü olana kadar beklememi söyleyen notuna gözüm ilişiyor ve kendi isteklerimle onunkiler arasında ikiye bölünüyorum. Sonunda günlüğü kenara bırakıyorum. "Senin için" diye fısıldıyorum ve defterin kapağına bir öpücük konduruyorum. "Bekleyeceğim."

Göğsümden sessizliği yaran bir inilti yükseliyor. Tutmak için elimle ağzımı kapatıyorum ama çok geç. Kendime sarılıp ikiye katlanarak annemin sızısını tam anlamıyla hissediyorum. Bu dünyayla onsuz nasıl başa çıkacağım? Hâlâ o kadar onun kızıyım ki.

Şampanyayı kapıyorum. Şişeyi dizlerimin arasında tutarak tıpasını patlatıyorum. Annemin yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran ilaç kutusunu devirerek karşı duvara fırlıyor. Bulantı hapları! Yatağa doğru güçlükle ilerliyorum ve üçgen şekilli hapları avucuma toplarken bunlardan birini anneme ilk kez verdiğim anı hatırlıyorum. İlk kez kemoterapi görmüştü ve ben üzülmeyeyim diye sahte bir cesaret gösterisi içindeydi. "Ben iyiyim, gerçekten. Canımı daha çok yakan âdet sancılarım bile olmuştu."

Ama o gece mide bulantısı annemi bir tsunami gibi yıkmıştı. Beyaz tabletlerden bir tane yutmuş ve sonra bir tane daha istemişti. İlaç merhametli etkisini göstererek uyumasını sağlayana kadar yanında uzanmıştım. Tam da bu yatakta yanına kıvrılıp tıpkı onun defalarca bana yaptığı gibi saçını okşayıp ona sarılmıştım. Sonra da çaresizlik içinde gözlerimi kapatıp annemi iyileştirmesi için Tanrı'ya yalvarmıştım.

Tanrı beni dinlemedi.

Haplar avucumdan plastik reçete kutusunun içine dökülüyor. Kutuyu kapağını tam kapatmadan kolayca uzanıp al-

sın diye komodinin yatağa yakın kenarına koyuyorum. Ama hayır... Annem artık yok. Bir daha tek bir hap bile almayacak.

O şampanyaya ihtiyacım var. Sesim çatlayarak, "Şerefine, anne" diye fısıldıyorum. "Senin kızın olduğum için o kadar gurur duyuyordum ki. Bunu biliyordun, değil mi?"

Oda, çok geçmeden dönmeye başlıyor, ama neyse ki acım insafa gelip azalıyor. Şampanya şişesini yere bırakıp yorganı üzerime çekiyorum. Serin çarşaflar belli belirsiz lavanta kokuyor. Burada, bir alt kattaki yabancı kalabalıktan uzakta yatmak kabalıkmış gibi hissediyorum. Örtülerin altına biraz daha sığınıp alt kata dönmeden önce kendime birazcık daha sessizlik izni veriyorum. Sadece bir dakika daha...

Kapı gürültüyle çalınca uyuşukluğumdan şaşkınlıkla sıyrılıyorum. Doğruluyorum. Nerede olduğumu anlamam biraz zaman alıyor... Kahretsin, yemek! Yataktan fırlıyorum ve kapıya doğru sendeleyerek giderken şampanya şişesine takılıyorum.

"Ah! Lanet olsun!"

Ağabeyimin karısı Catherine açtığım kapının eşiğinde durmuş, "Brett, iyi misin?" diye soruyor. Ben daha cevap vermeden nefesini tutarak odaya dalıyor. Islak halıya eğilip şişeyi kaldırıyor. "Aman Tanrım! Bir şişe 1995 Clos du Mesnil mi döktün sen?"

"Önce büyük kısmını içtim." Catherine'in yanına çömelip elbisemin eteğiyle şark işi halıyı kurulamaya başlıyorum.

"Tanrı aşkına, Brett. Bu şişenin fiyatı yedi yüz dolardan fazla."

"Hı-hı." Ayaklarımın üzerinde doğrulup gözlerimi kısarak saatime bakıyorum, ama bütün rakamlar iç içe geçmiş. "Saat kaç?"

Siyah keten elbisesinin kırışıklıklarını düzeltiyor. "Neredeyse iki. Yemek servisi başladı." İnatçı bir buklemi kula-

ğımın arkasına atıyor. Ondan en az on santimetre uzun olsam da bana hâlâ onun bakımsız çocuğuymuşum gibi hissettirebiliyor. Neredeyse yatmayan saçımı parmaklarını yalayarak düzleştirecek diye bekliyorum. İnci kolyemi düzeltirken, "İyice zayıfladın Brett" diyor. "Yasta olmana rağmen kendine bakman gerektiğini önce annen söylerdi."

Ama bu doğru değil. Annem bana makyajım ağlamaktan akmış olsa bile güzel göründüğümü söylerdi. Nemin saçlarımı kabarık bir fare yuvasına döndürdüğünü değil, uzun kumral dalgalarımı dolgunlaştırdığını ve şişmiş, etrafı kızarmış gözlerimin hâlâ bir şairin duygu dolu kahverengi gözleri gibi olduğunu söylerdi.

Gözyaşlarımın hücum ettiğini hissederek başımı çeviriyorum. Annem artık olmadığına göre özgüvenimi kim destekleyecek? Boş şişeyi almak için eğiliyorum ama yer titriyor ve sallanıyor. Ah, Tanrım! Kasırganın ortasında bir teknedeyim. Karyolanın kenarına cankurtaran halatıymış gibi tutunarak fırtınanın dinmesini bekliyorum.

Catherine, muntazam manikürlü parmaklarıyla alt dudağına vururken başını uzatarak beni inceliyor. "Bak tatlım, bence sen burada kal. Ben sana bir tabak getiririm."

"Burada kal"mış, hadi oradan! Bu benim annemin yemek daveti. Aşağı inmem gerek. Ama oda bulanık görünüyor ve ayakkabılarımı bulamıyorum. Daireler çizerek dönüp duruyorum. Ben ne arıyordum? Yalınayak sendeleyerek kapıya yürüyorum ve ne aradığım aklıma geliyor. "Tamam, ayakkabılar. Elma dersem çık, armut dersem çıkma." Yere çömelip yatağın altına bakıyorum.

Catherine kolumdan tutup beni yukarı çekiyor. "Brett, dur. Sarhoşsun. Seni yatağa yatırayım da uyuyup kendine gel."

"Hayır!" Kolumu tutan elini üzerimden silkeliyorum. "Bunu kaçıramam."

"Kaçırsan ne olur? Annen bu haldeyken..."

"Ah, işte buradalar." Yeni aldığım siyah topuklularımı kapıp ayaklarımı içlerine sokmaya çalışıyorum. Tanrım, geçen bir saatte ayaklarım iki numara büyümüş.

Ayaklarım ayakkabının yarı içinde yarı dışında, koridorda elimden geldiğince hızlı ilerliyorum. Dengemi bulmak için iki elimi de uzatmış bir duvardan diğerine top gibi sekiyorum. Arkamdan Catherine'i duyuyorum. Sesi sert geliyor, ama sanki kilitlenmiş çenesinden çıkıyor gibi alçak sesle konuşuyor. "Brett! Dur dedim sana!"

Cenaze yemeğini kaçıracağımı düşünüyorsa delirmiş olmalı. Annemin yüzünü kara çıkarmamalıyım. Benim güzel, sevgi dolu annem...

Şişmiş ayaklarımı o Barbie bebek ayakkabılarına sokmaya çalışarak sonunda basamaklara varıyorum. Basamakların yarısını inmiştim ki ayak bileğim burkuluyor. "Ayyy!"

Hepsi de annem için taziyelerini sunmaya gelmiş bir misafir ordusu dönüp bana bakıyor. Gözüme, bir an için korkuyla ellerini ağızlarına götüren kadınlar ve beni yakalamak için atılırken soluğu kesilen adamlar ilişiyor.

Siyah elbisem kalçalarıma kadar sıyrılmış, ayakkabılarımın bir teki eksik halde antredeki insan yığınının arasına iniş yapıyorum.

Tabak, çatal seslerine uyandım. Ağzımın kenarındaki salyaları silerek doğruluyorum. Zonklayan başım sisli ve bulanık. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakınıyorum. Annemin evindeyim. İyi. Bana verecek aspirini vardır. Oturma odasındaki ışıkların kapalı olduğunu ve hizmetlilerin tabakları ve bardakları plastik çöp kutularına doldurarak etrafta dolandığını fark ediyorum. Neler oluyor? Her şey kafama bir beyzbol sopası iner gibi dank ediyor. Boğazım tıkanıyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. Bütün o acı, ıstırabın ve üzüntünün her bir kırıntısı yeniden üzerime çöküyor.

Kanserle uzun süren bir mücadelenin kısa bir mücadeleden daha kötü olduğunu söylemişlerdi, ama bunun kanseri yenenler için geçerli olduğuna inanmıyorum. Annemin teşhisi ve ölümü o kadar çabuk gerçekleşti ki uyandığımda ağlayarak rahatlayacağım bir kâbus gibi neredeyse gerçek dışı geliyor.

Oysa sık sık bu trajediyi unutmuş bir halde uyanıyorum ve *Bugün Aslında Dündü* filmindeki[1] Bill Murray gibi kendimi tekrar tekrar yatıştırmak zorunda kalıyorum. Beni koşulsuz seven hayatımdaki tek insanın yokluğuna bir gün alışabilecek miyim? Bir gün annemi yüreğim sıkışmadan düşünmeyi başarabilecek miyim?

Ağrıyan şakaklarımı ovarken merdivenlerdeki utanç verici rezaletten bulanık kareler, kısa kesitler halinde zihnimde canlanıyor. Ölmek istiyorum.

"Hey, uykucu kız." Shelley, diğer ağabeyimin karısı, kucağında üç aylık Emma'yla yanıma geliyor.

"Ah, Tanrım" diye sızlanarak başımı ellerimin arasına saklıyorum. "Ben tam bir aptalım."

"Neden? Hayatta çakırkeyif olmuş tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bileğin nasıl?"

Bileğimin üzerindeki çoğu erimiş buzlardan oluşan torbayı kaldırıyorum ve ayağımla daireler çiziyorum. "Düzelecek." Başımı sallıyorum. "Egomdan çok daha kısa sürede iyileşir. Bunu anneme nasıl yapabildim?" Buzlu su torbasını yere bırakıyorum ve kendimi kanepeden kaldırıyorum. "On üzerinden puan ver Shel, ne kadar berbattım?"

Elini "boş ver" anlamında sallıyor. "Herkese yorgunluktan bitkin düştüğünü söyledim. Onlar da inandı. Haftalarca uyumamış gibi gözüktüğün için bahane bulmak kolay oldu." Saatine göz atıyor.

1. Harold Ramis'in yönettiği bu popüler Amerikan filminde (*Groundhog Day*, 1993), Bill Murray'nin canlandırdığı kahraman her sabah uyandığında aynı günü tekrar yaşar. (yay.n.)

"Baksana, Jay ve ben gitmek için toparlanıyoruz; saat yediyi geçmiş." Antreden üç yaşındaki Trevor'ın önünde diz çökmüş, onu minyatür bir itfaiyeci gibi gösteren parlak sarı bir yağmurluğa çocuğun küçük kollarını sokuşturan Jay'i fark ediyorum. Trevor'ın parlak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve tiz sesiyle bana sesleniyor.

"Bivett Teyze!"

Kalbim çarpıyor ve gizliden gizliye küçük yeğenimin R harflerini telaffuz etmeyi hiç öğrenmemesini diliyorum. Yanına gidip saçını karıştırıyorum. "Nasılmış benim koca adamım?"

Jay, Trevor'ın yakasındaki çıtçıtı kapatıp ayağa kalkıyor. "Buradasın demek." Gamzeli gülümsemesine eşlik eden ispiyoncu kazayakları dışında, ağabeyim otuz altıdan çok yirmi altı yaşına daha yakın görünüyor. Kolunu omzuma atıyor. "İyi uyudun mu?"

Gözümün altındaki bir rimel kalıntısını silerek, "Çok üzgünüm" diyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Dert etme. En çok sana zor geldiğinin hepimiz farkındayız."

Söylemeye çalıştığı, üç Bohlinger çocuğu arasında bekâr olanın, kendi ailesi olmayanın bir tek ben olduğum. Sırtını anneme dayayan en çok bendim. Ağabeylerim benim için üzülüyor.

Kendimi geri çekerken, "Hepimiz yastayız" diyorum.

En büyük ağabeyim Joad, "Ama onun kızı sendin" diyor. İncecik siluetini neredeyse gizleyen dev bir çiçek aranjmanının arkasından, antrenin köşesinden çıkıyor. Seyrekleşen buklelerini arkaya doğru tarayan Jay'in aksine Joad, kafasını bir yumurta pürüzsüzlüğünde tıraş ediyor ki bu ona şeffaf çerçeveli gözlükleriyle birlikte bir şehirli entel havası veriyor. Dönüp yanağıma ufak bir öpücük konduruyor. "İkinizin arasında özel bir bağ vardı. Jay ve ben sen olmasaydın, özellikle de son zamanlarda, idare edemezdik."

Bu doğru. Annemize geçen ilkbaharda yumurtalık kanseri teşhisi konduğunda onu birlikte savaşmaya ikna etmiştim. Ameliyattan sonra ona bakan, her kemoterapisinde yanında oturan, ikinci ve sonra da üçüncü bir görüş almakta ısrar eden bendim. Sonra bütün uzmanlar hastalığın seyrinin kötü gittiğinde hemfikir olunca, o korkunç tedavilere devam etmemeye karar verdiği gün yanında olan da bendim.

Jay, mavi gözleri gözyaşlarıyla parlarken elimi tutuyor. "Yanındayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet" anlamında başımı sallayarak cebimden bir kâğıt mendil çıkarıyorum.

Shelley, Emma'nın araba koltuğunu zorlukla taşıyarak antreye geldiğinde sessiz yasımız bölünüyor. Jay'e sesleniyor. "Tatlım, bizimkilerin gönderdiği şu kaktüsü alır mısın?" Önce Joad'a, sonra bana bakıyor. "Siz istemiyorsunuz, değil mi?"

Joad, gözden kaçırmışsa diye başıyla kucağındaki botanik bahçesini işaret ediyor. "Benimkiler burada."

Annemiz daha yeni ölmüşken bir bitkiyi nasıl düşünebildiklerine şaşırarak, "Alın" diyorum.

Ağabeylerim ve eşleri, annemizin taş evinden çıkıp sisli eylül akşamına karışırken ben daha önce annemin yaptığı gibi gül ağacından kapıyı tutarak orada duruyorum. Hermès marka eşarbını süet ceketinin içine sokarak kapıdan çıkan son kişi Catherine oluyor.

Yanağıma pembe rujuyla bir öpücük kondururken, "Yarın görüşürüz" diyor.

Ağzımdan sıkıntılı bir ses çıkıyor. Kimin hangi bitkiyi alacağına karar vermek yeterince eğlenceli değilmiş gibi, bir de yarın sabah saat on buçukta annemin bütün mal varlığı sanki bir Bohlinger ödül törenindeymişiz gibi çocuklarına dağıtılacak. Bohlinger Kozmetik'in genel müdürü ve Catherine'in patronu olmama sadece saatler var ve ikisini de başarma konusunda kendime azıcık bile güvenim yok.

Gecenin fırtınalı kabuğu çatlayarak bulutsuz, mavi bir sabahı açığa çıkarıyor. Bunun iyiye işaret olduğuna karar veriyorum. Lincoln Town Car model otomobilin arka koltuğundan Michigan Gölü'nün boş sahilini izlerken zihnimde söyleyeceklerimin provasını yapıyorum. *Gerçekten mi? Onur duydum. Ne kadar gurur verici. Annemin yerini asla alamam, ama şirketin başarısı için elimden geleni yapacağım.*

Başım zonkluyor ve o berbat şampanyayı içtiğim için tekrar kendime kızıyorum. Ne düşünüyordum ki? Kendimi kötü hissediyorum; sadece fiziksel olarak da değil. Bunu anneme nasıl yapabildim? Hem bu durumda kardeşlerimin beni ciddiye almalarını nasıl bekleyebilirim? El çantamdan pudramı çıkarıp yanaklarıma sürüyorum. Bugün işini bilen ve sakin biri gibi, bir CEO gibi görünmeliyim. Ağabeylerim alkolü her zaman kaldıramasam da işi kaldırabileceğimi düşünmeliler. Küçük kız kardeşlerinin daha otuz dört yaşındayken reklam bölümü yetkilisinden büyük bir şirketin genel müdürlüğüne yükselişinden gurur duyacaklar mı acaba? Dünkü fiyaskoya rağmen gurur duyarlar gibi geliyor. Onların kendi kariyerleri var ve aile işiyle kendi hisseleri dışında pek ilgileri de yok. Ayrıca Shelley bir konuşma terapisti ve aynı zamanda meşgul bir anne. Kayınvalidesinin şirketini kimin yönettiği zerre kadar umurunda değil.

Beni korkutan, Catherine.

Pennsylvania'nın en prestijli okullarından Wharton İşletme Fakültesi mezunu, 1992 Olimpiyat Oyunları'na katılmış ABD senkronize yüzme takımı üyesi yengem, üç şirketi aynı anda yönetecek akla, inada ve rekabet üstünlüğüne sahip.

Son on iki yıldır Bohlinger Kozmetik'in genel müdür yardımcısı sıfatıyla annemin sağ kolu oldu. Catherine olmasaydı Bohlinger Kozmetik küçük ama kazançlı bir aile işletmesi olarak kalırdı. Ama Catherine devreye girdi ve annemi ürün gamını genişletmeye ikna etti. 2002'nin başında Oprah

Winfrey'in programında "En Sevdiğim Şeyler" diye yeni bir bölümün başlayacağını duymuştu. Catherine zarif bir şekilde paketlenmiş Bohlinger marka organik sabun ve losyonları, doğa dostu firmanın fotoğrafları ve hakkında yazılmış yazılarla birlikte üst üste yirmi bir ay boyunca programın yapımcısı Harpo Stüdyoları'na yolladı. Tam yirmi ikinci gönderiyi hazırlarken stüdyodan aradılar. Oprah, Bohlinger'in "Organik Siyah Çay ve Üzüm Çekirdeği Yüz Maskesi"ni en sevdiği şeylerden biri olarak seçmişti.

Bölüm yayınlanınca işler tavan yaptı. Birdenbire bütün spalar ve kaliteli alışveriş merkezleri Bohlinger ürünlerini sipariş etmeye başlamıştı. Üretim ilk altı ayda dört katına çıktı. Şirketi satın almak için büyük meblağları peşin ödemeyi teklif eden üç büyük firma oldu, ama Catherine annemi satmamaya ikna etti. Onun yerine New York, Los Angeles, Dallas ve Miami'de mağazalar açtı. İki yıl sonra da yurtdışı pazarlara açıldı. Her ne kadar pazarlamadaki maharetimin bütün bunlarda katkısı olduğunu düşünmek hoşuma gitse de şirketin multimilyon dolarlık bir kuruluşa dönüşmesi, büyük ölçüde Catherine Humphries Bohlinger sayesindedir.

İnkâr edilemez. Catherine, kraliçe arı; bense pazarlama müdürü olarak onun sadık işçi arılarından biriyim. Ama dakikalar içinde rollerimizi değişeceğiz. Ben Catherine'in patronu olacağım; bu düşünce ödümü koparıyor.

Geçen haziranda, annem tedavi yüzünden çektiği ağrılarla boğuştuğu ve Bohlinger Kozmetik'e nadiren uğradığı sıralarda Catherine beni ofisine çağırmıştı.

Kiraz ağacından masasının arkasında oturup kollarını kavuşturmuş bir halde bana, "Operasyonun temel işleyişini öğrenmen önemli, Brett" demişti. "Ne kadar inkâr etmek istesek de hayatlarımız değişmek üzere. Rolüne hazırlıklı olmalısın."

Annemin öleceğini düşünüyordu! Nasıl en kötüsünü bekleyebilirdi? Ama Catherine gerçekçi bir insandı ve yanıldığı

pek görülmezdi. Birden ürpermiştim.

"Doğal olarak, vefat ettiğinde annenin bütün hisseleri sana devredilecek. Sonuçta sen onun tek kızısın ve şirkette çalışan tek çocuğusun. Ayrıca herkesten uzun süredir onunla çalışıyorsun."

Boğazıma bir şeyler düğümlenmişti. Annem, daha altımda bebek bezi varken şirkete katılmamla övünürdü. Beni bebek taşıma çantasına attığı gibi yerel mağazaları ve pazarları gezerek sabunlarını ve losyonlarını dağıtırmış.

"En büyük hissedar olduğuna göre" diye devam etmişti Catherine, "CEO olarak onun yerini alacaksın."

Sesinin sakin, ölçülü havası yüzünden bu duruma içerliyor olabileceğini düşünmüştüm. Öyleyse bile onu kim suçlayabilirdi? Kadın başarılıydı. Bense sadece Elizabeth'in kızı olarak dünyaya gelmiştim.

"Zaten öylesin ama hazır olman için yardım edeceğim."

Parmağıyla bilgisayarın üzerindeki takvime hafifçe vurmuştu. "Yarın sabah tam sekizde başlayalım istersen."

Bu bir soru değil, bir emirdi.

Böylece her sabah Catherine'in yanına bir sandalye çekip yurtdışı ticari işlemlerini, uluslararası vergi kanunlarını ve şirketin günlük operasyonlarını dinledim. Son yönetim teknikleriyle ilgili kendimi güncellemem için beni Harvard İşletme Fakültesi'nde bir haftalık bir seminere yolladı ve bütçelemeden personel ilişkilerine kadar çeşitli konularda internet derslerine kaydettirdi. Pek çok kez bunalsam da vazgeçmeyi asla aklımdan geçirmedim. Bir zamanlar annemin taktığı tacı takmaktan onur duyacağım. Sadece yengemin, tacımı parlatmama yardım istediğim her seferde içerlememesini umuyorum.

Annemin şoförü beni E. Randolph Sokağı 200 numarada bırakıyor. Başımı yukarı kaldırarak Chicago'nun Aon Center binasının granit ve çelik yapısını inceliyorum. Buradaki

ofisler muhteşem olmalı. Annemin hımbıl bir avukatı olacak değil ya. Otuz ikinci kata çıkıyorum ve saat tam on buçukta Claire isimli kızıl saçlı hoş bir kadın beni Bay Midar'ın, ağabeylerim ve eşlerinin çoktan dikdörtgen maun masanın etrafında toplandığı ofisine götürüyor.

"Size kahve getirmemi ister misiniz Bayan Bohlinger?" diye soruyor. "Ya da çay? Bir bardak su?"

"Hayır, teşekkürler." Shelley'nin yanında bir sandalyeye oturuyorum ve etrafıma bakınıyorum. Bay Midar'ın ofisi, eski ve yeninin etkileyici bir karışımı. Odanın kendisinden modernlik akıyor, ama o şark işi halılar ve birkaç demirbaş antika mobilyayla bu havayı yumuşatmış. Sonuç, huzur verici bir sadelik.

"Çok hoş bir yer" diyorum.

Catherine masanın diğer ucundan, "Öyle, değil mi?" diyor. "Mimaride taşa tapıyorum."

"Ben de. Burada bir taş ocağı açmaya yetecek kadar granit var."

Şaka yapan küçük bir çocukmuşum gibi kıkırdıyor. "Edward Durell Stone'u[2] kastetmiştim" diyor. "Buranın mimarı oydu."

"Ah, tabii." Bu kadının bilmediği bir şey var mı? Ama Catherine'in zekâsı beni etkilemek yerine kendimi cahil hissettiriyor. Güçlü olması zayıf hissettiriyor; onun yetenekleri yüzünden kendimi Victoria Beckham'ın korsesi kadar işe yaramaz hissediyorum. Catherine'i gerçekten seviyorum ama bu, göz korkusuyla şekillenmiş bir sevgi. Sebep benim özgüvensizliğim mi yoksa Catherine'in ukalalığı mı, emin değilim. Annem bir keresinde bana Catherine'in zekâsının tümüne, ama özgüveninin sadece küçük bir parçasına sahip olduğumu söylemişti. Sonra da "Şükürler olsun ki böyle" diye fı-

2. İngilizce "stone", "taş" anlamına gelir. (ç.n.)

sıldamıştı. Bu, annemi sevgili Catherine'i hakkında kötü bir şey söylerken duyduğum tek seferdi, ama o tek sansürsüz yorumu beni inanılmaz rahatlatmıştır.

Sanki ilgileniyormuşum gibi, "Bina aslında Standard Petrol için yapıldı" diye devam ediyor. "Yanılmıyorsam, 1973'te."

Jay, sandalyesini Catherine'in görüş alanından çıkacak şekilde geri kaydırarak abartılı bir esneme taklidi yapıyor. Ama Joad, karısının gevezeliklerine odaklanmış görünüyor.

Sanki onay bekler gibi Catherine'e bakarak, "Çok doğru, hayatım. Chicago'nun üçüncü en yüksek binası" diyor. Büyük ağabeyim şehrin en saygın genç mimarlarından biri olmasına rağmen evlendiği kadının kapasitesinden onun da biraz gözünün korktuğunu hissediyorum. "Daha yüksek olan sadece Trump Tower ve Willis Tower var."

Catherine bana bakıyor. "Willis Tower, hani, eski Sears Tower."

Sahte bir şaşkınlıkla çenemi ovuşturarak, "Sears Tower[3] mı?" diye soruyorum. "Bir alışveriş merkezi neden koca bir kuleye ihtiyaç duysun ki?"

Jay masanın diğer tarafında sırıtıyor. Ama Catherine ders vermeye dönmeden önce şaka yaptığımdan emin değilmiş gibi bana dikkatle bakıyor. "Bu binanın yer üstünde seksen üç katı var ve..."

Bu mimarlık bilgi yarışması, kapı açılıp uzun boylu, saçları dağılmış bir adamın biraz nefes nefese odaya dalmasıyla sona eriyor. Kırk yaşlarında görünüyor. Eliyle siyah saçlarını tarayıp kravatını düzeltiyor. Masaya doğru yürürken, "Herkese selam" diyor. "Ben Brad Midar. Beklettiğim için özür dilerim." Masanın etrafında dolaşarak kendimizi tanıtırken her birimizin elini sıkıyor. Bakışlarının keskinliği, hafifçe üst üste binmiş, ona özgün ve çocuksu bir çekicilik ka-

3. Sears, ABD'de ünlü bir mağaza zinciridir. Chicago'daki dünyanın en yüksek binalarından Willis Tower, Sears Tower olarak bilinirken el değiştirince adı da değişmiştir. (yay.n.)

tan dişleri sayesinde dengeleniyor. Kardeşlerim de benimle aynı şeyleri mi düşünüyor acaba? Annem neden yıllardır aile avukatlığımızı yapan Bay Goldblatt yerine bu genç ve yabancı adamı tutmuş ki?

Midar, "Şehrin öbür ucundaki bir toplantıdan geliyorum" diyor ve masanın başında, benim çaprazımda kalan sandalyesine oturuyor. "Bu kadar uzayacağını beklemiyordum."

Manila kâğıdından bir dosyayı masaya bırakıyor. Sarı, çizgili not defteri ve kalemiyle not almaya hazır bekleyen Catherine'e bakıp utanıyorum. Not almak benim aklıma neden gelmedi? Yanıma not defteri almayı bile akıl edemezken koskoca bir şirketi nasıl yöneteceğim?

Bay Midar boğazını temizliyor. "Öncelikle, başınız sağ olsun demek istiyorum. Elizabeth'i çok severdim. Daha geçen mayısta, teşhis konulduktan hemen sonra tanışmıştık, ama bir şekilde onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Dün verdiğiniz yemek davetinde uzun kalamadım ama cenazeye katıldım. Orada avukatı olarak değil, bir arkadaşı olarak bulunduğumu düşünmek isterim."

Annemin –ancak on altı haftadır tanıdığı bir kadının– cenazesine vakit ayıran bu meşgul avukata hemen içim ısınıyor. Hayatımdaki avukatı, annemi dört yıldır tanıyan ama dünkü yemeğe gelmek için programını iptal edemeyen erkek arkadaşım Andrew'u düşünüyorum. Göğsümdeki acıyı bastırmaya çalışıyorum. Ne de olsa bir davanın ortasındaydı. Hem cenaze için bir süreliğine kaçtı da.

Bay Midar, "Bununla birlikte" diye devam ediyor, "vasiyetinin icracısı olmaktan onur duyuyorum. Başlayalım mı?"

Bir saat sonra annemin en sevdiği hayır kurumları çok daha zengin hale geliyor. Jay ve Joad Bohlinger ise hayatlarının geri kalanını çalışmadan geçirebilecekleri kadar paraya sahip oluyorlar. Annem bu kadar büyük bir serveti nasıl yapabildi?

"Brett Bohlinger mirasını daha sonra alacaktır." Bay Midar okuma gözlüklerini çıkarıp bana şöyle bir bakıyor.

"Burada bir yıldız işareti var. Bununla ilgili detayları daha sonra açıklayacağım."

Düşünceli bir tavırla kafamı kaşıyarak, "Tamam" diyorum. Neden annem mirastan bana düşen payı bugün vermemiş? Belki de bana bıraktığı o küçük, kırmızı günlükte sebebini açıklıyordur. Birden kafama dank ediyor. Bugünkü değeri milyonlarca dolar olan bir şirketi tümüyle devralıyorum. Ama işlerin benim liderliğimde nasıl yürüyeceğini Tanrı bilir. Şakaklarıma hafif bir ağrı saplanıyor.

"Sırada annenizin evi var." Okuma gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirip evrakta kaldığı yeri buluyor. "'Kuzey Astor Caddesi 113 numara ve içindekilere on iki ay boyunca dokunulmayacak. Bina ve içindekiler bu süre zarfında satılamaz ve kiralanamaz. Çocuklarım art arda otuz günü geçmemek kaydıyla evde kalabilir ve ev eşyalarını kişisel amaçlı kullanabilirler.'"

Joad, Bay Midar'a bakarak, "Cidden mi?" diyor. "Bizim kendi evlerimiz var. Elizabeth'in evini elde tutmaya gerek yok."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ve dikkatimi tırnaklarıma çeviriyorum. Belli ki ağabeyim Andrew'la paylaştığım çatı katının ortağı olduğumu sanıyorlar. Andrew üç yıl önce satın aldığından beri orada yaşadığım ve oraya Andrew'dan daha fazla para harcadığım doğru, ama tapuda adım geçmiyor. Ev resmen onun. Aslında bu benim için neredeyse hiç sorun değil. Andrew'la aramızda parayı hiç konu etmedim.

Jay, her zamanki babacan tavrıyla, "Oğlum, sonuçta annemin vasiyeti" diyor. "İsteklerine saygı duymamız gerek."

Joad başını iki yana sallıyor. "İyi de bu delilik. Bu, on iki ay boyunca yüksek vergiler ödeyeceğiz demektir. O eski binanın bakımından bahsetmiyorum bile."

Joad, babamızın duygusal yapısını miras almış; kararlı,

pragmatik ve duyarlılıktan yoksun. Duygusuz tavırları geçen hafta cenaze işlemlerini yaparken olduğu gibi işe yarayabiliyor. Ama bugün bu tavırları saygısızca geliyor. Ona kalsa muhtemelen annemin bahçesine bir SATILIK yazısı dikip gün bitmeden kapısına bir çöp kamyonu dayar. Oysa böylelikle onun eşyalarını elden geçirmek için vaktimiz olacak ve ondan kalan parçalara saygıyla birer birer veda edebileceğiz. Andrew'a göre orası çok geleneksel bir yer, ama ağabeylerimden biri annemin bu değerli mülkünü hiç elden çıkarmamaya bile karar verebilirdi.

Annem bu harabe taş evi Northwestern Üniversitesi'ne gitmek için ayrıldığım yıl icradan almıştı. Babam böyle büyük bir projeyi üstlendiği için anneme söylenmişti. Ama o zamanlar eski kocasıydı. Annem kendi kararlarını vermekte özgürdü. Çürümüş tavanların ve kokuşmuş halıların altında sihirli bir şeyler görmüştü. Yıllarca çok çalışması ve kendinden ödün vermesi gerekti, ama öngörüsü ve sabrı sonunda galip geldi. Bugün Chicago'nun gözde semti Gold Coast'taki bu on dokuzuncu yüzyıl yapısı görülmeye değer bir bina. Bir çelik işçisinin kızı olan annem, memleketi Gary, Indiana'dan çıkıp sınıf atladığı için Louise Jefferson'a[4] benzediğini söyleyerek dalga geçerdi. Keşke babam hep küçümsediğini düşündüğüm bu kadınla birlikte evin de muhteşem dönüşümünü görebilecek kadar yaşasaydı.

"Bu vasiyeti yazdığında aklının başında olduğundan emin misiniz?" diye soruyor Joad.

Avukatın sırıtışında bir komplo seziyorum. "Ah, aklı tamamen başındaydı. Sizi temin ederim ki anneniz ne yaptığını biliyordu. Aslında ben bu kadar özenli bir planlama hayatımda görmedim."

4. 1970'li yıllarda ABD'de yayınlanan komedi dizisi *The Jeffersons*'taki kadın karakter. Sınıf atlayan siyahi bir ailenin başından geçenlerin konu edildiği dizi, 2000'lerde *Tatlı Hayat* adıyla Türkiye'ye uyarlanmıştır. (yay.n.)

İflah olmaz yönetici Catherine, "Devam edelim" diyor. "Evle boş zamanımızda ilgileniriz."

Bay Midar boğazını temizliyor. "Tamam, artık Bohlinger Kozmetik'e geçelim mi?"

Kafam zonkluyor ve üzerimde dört çift göz hissediyorum. Dünkü sahne yeniden gözümde canlanıyor ve panikten donakalıyorum. Ne tip bir CEO, annesinin cenaze yemeğinde sarhoş olur ki? Bu onuru hak etmiyorum. Ama artık çok geç. Oscar'a aday gösterilmiş bir aktris gibi rengini belli etmeyen bir ifade takınmaya çalışıyorum.

Catherine kalemi elinde, işle ilgili en ince detayı not etmek için hazır bekliyor. Buna alışsam iyi olur. Altımda çalışsa da bu kadın kariyerimin geri kalanı boyunca bana gözcülük etmeye devam edecek.

"'CEO unvanımla birlikte Bohlinger Kozmetik'teki bütün hisselerimi...'"

Doğal davran. Catherine'le göz göze gelme.

"'Catherine Humphries Bohlinger'e'" sanki bir sanrı içindeymişim gibi duyuyorum, "'gelinime bırakıyorum.'"

İkinci bölüm

Yüksek sesle, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye soruyorum. Bir anda lanet olası Oscar'ı kaybettiğimi anlıyorum, maalesef hiç de seviyeli bir tepki vermiş değilim. Tersine, bir de utanmadan kızgınım.

Midar, siyah-krem desenli gözlük çerçevelerinin üzerinden bana bakıyor. "Affedersiniz? Tekrar okumamı ister misiniz?"

Gözlerim ailenin bir üyesinden diğerine, bir destek işareti bekleyerek gezinirken "E... evet" diye kekeliyorum. Jay'in gözleri anlayışlı, ama Joad bana bakamıyor bile. Çenesi deli gibi seğirerek not defterine bir şeyler karalıyor. Catherine ise, hakkını vereyim, gerçekten de bir aktris olabilirmiş, çünkü yüzünde tamamen inandırıcı bir şaşkınlık ifadesi var.

Bay Midar sanki yaşlı ve hasta büyükannesiymişim gibi bana doğru eğilmiş, nazik bir sesle konuşuyor. "Annenizin Bohlinger Kozmetik hisseleri yengeniz Catherine'e devredilecek." Görmem için resmi belgeyi uzatıyor. "İkinize de bunun bir kopyasını vereceğim, ama isterseniz şimdi benimkini okuyabilirsiniz."

Kaşlarımı çatarak nefes almak için çabalarken elimle durmasını işaret ediyorum. "Hayır, teşekkürler" demeyi başarıyorum. "Devam edin. Lütfen. Kusura bakmayın." Sandalyeme gömülüyorum ve titremesin diye dudağımı ısırıyorum. Bir hata olmalı. Ben... Ben çok çalışmıştım. Benimle gurur duymasını istiyordum. Catherine arkamdan iş mi çevirdi? Yok,

asla bu kadar acımasız olamaz.

"İşin bu bölümü toparlanmış sayılır" diyor Bay Midar. "Ama Brett'le konuşacağım özel bir konu var." Bana bakıyor. "Şimdi zamanınız var mı, yoksa başka bir güne mi randevu ayarlayalım?"

Sisin ortasında kaybolmuş, yolumu bulmaya çalışır gibiyim. Benimkine benzer bir ses, "Bugün uygun" diyor.

"Tamam öyleyse." Masanın etrafındaki yüzleri gözden geçiriyor. "Dağılmadan önce sorusu olan var mı?"

Joad, "Biz gitmeye hazırız" diyor. Sandalyesinden kalkıp hava almaya çıkacak bir mahkûm gibi kapıyı arıyor.

Catherine, telefonuna gelen mesajları kontrol ederken Jay minnettar bir şekilde Midar'ın yanına koşuyor. Bana doğru bakıyor, ama gözlerini hemen kaçırıyor. Ağabeyimin mahcubiyet hissettiği ortada. Bense kusacak gibiyim. Bana karşı içten davranan tek kişi, dağınık, kahverengi, kıvırcık saçları ve yumuşak gri gözleriyle Shelley. Kollarını açıyor ve beni kendine doğru çekerek sarılıyor. Shelley bile bana ne söyleyebileceğini bilmiyor.

Ben, dersten sonra cezaya kalmış yaramaz öğrenci gibi sandalyemde otururken ağabeylerim sırayla Bay Midar'ın elini sıkarak çıkıyorlar. Midar, onlar çıkar çıkmaz kapıyı arkalarından kapatıyor. Kapı kapandığında oda o kadar sessizleşiyor ki şakaklarımdan hızla akan kanın sesini duyuyorum. Birbirimize doğru açılarda oturmamız için masanın başındaki sandalyesine dönüyor. Yumuşak ve bronz bir yüzü var. Kahverengi gözleri keskin hatlarıyla hafif bir tezat oluşturuyor.

Gerçekten bir cevap beklercesine, "İyi misiniz?" diye soruyor. Herhalde ücretini saat başına ödüyoruz.

"Ben iyiyim" diyorum. *Fakir, annesiz ve küçük düşmüş ama iyi. Gayet iyi.*

"Anneniz, bugünün en çok size ağır geleceğinden endişeliydi."

Acı bir gülüşle, "Öyle mi?" diyorum. "Vasiyetinden mahrum bırakılmanın canımı sıkabileceğini mi düşündü?"

Elimi okşuyor. "Tamamen böyle değil."

"Tek kızıyım ve hiçbir şey almıyorum. Hiç. Sembolik bir küçük mobilya bile. Ben onun kızıyım, olacak şey değil."

Elimi elinden çekiyorum ve kucağıma gömüyorum. Gözlerimi indirdiğimde bakışlarım zümrüt yüzüğe iniyor, Rolex saatime doğru kıvrılarak çıkıyor ve sonunda Cartier Trinity bileziğime düşüyor. Tekrar gözlerimi kaldırıyorum ve Bay Midar'ın sevimli suratında tiksintinin karaltısına benzeyen bir şey görüyorum.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bencil ve şımarık olduğumu düşünüyorsunuz. Bunun para veya güçle ilgili olduğunu sanıyorsunuz." Boğazım sıkışıyor. "Aslında dün, bütün istediğim annemin yatağıydı. Hepsi o. Sadece onun o eski, antika..." Boğazımdaki düğümden kurtuluyorum. "Yatağını istedim... Kıvrılıp onu hissedebilmek için..."

Korktuğum gibi ağlamaya başlıyorum. İlk başta gözyaşlarım zarif bir şekilde akarken hıçkırıklarım tuhaf, gürleyen hüngürtülere dönüşüyor. Midar kâğıt mendil aramak için masasına koşuyor. Bir mendil uzatıyor ve ben kendimi toparlamak için savaşırken sırtımı sıvazlıyor. "Özür dilerim" diyorum tuhaf bir sesle. "Bütün bunlar... Çok ağır geliyor."

"Anlıyorum." Yüzünden geçen gölge, gerçekten de anlıyor olabileceğini düşünmeme neden oluyor.

Gözlerimi mendille kuruluyorum. *Derin bir nefes. Şimdi, bir tane daha.*

Kontrolümü sağlayacak gibi olunca, "Tamam" diyorum. "Konuşmak istediğiniz bazı şeyler olduğunu söylemiştiniz."

Deri çantadan ikinci bir kâğıt dosya çıkarıyor ve masanın üzerine, önüme koyuyor. "Elizabeth'in sizin için farklı planları vardı."

Dosyayı açıp içinden çıkan sararmış defter kâğıdını ba-

na uzatıyor. Bakıyorum. Mozaik şeklindeki buruşuklukları, kâğıdın bir zamanlar sıkı, küçük bir top halinde olduğunu gösteriyor. "Nedir bu?"

"Bu bir ölmeden önce yapılacaklar listesi" diyor. "Sizin ölmeden önce yapılacaklar listeniz."

Bunun gerçekten de benim el yazım olduğunu anlamam birkaç saniye alıyor. Benim tumturaklı, on dört yaş el yazım. Her ne kadar hatırlamasam da belli ki bir ölmeden önce yapılacaklar listesi yapmışım. Bazı hedeflerin yanında annemin el yazısıyla yazdığı yorumlar olduğunu görüyorum.

HAYATTAKİ HEDEFLERİM

*1. Bir çocuk yap, iki de olur.
~~2. Nick Nicol'ü öp.~~
~~3. Amigo kızlara katıl.~~ *Tebrik ederim. O kadar önemli miydi?*
~~4. Sınavların hepsinden A al.~~ *Mükemmellik abartılıyor.*
~~5. Alpler'de kayak yap.~~ *Ne kadar eğlenmiştik!*
*6. Bir köpek al.
~~7. Carrie'yle konuşurken Rahibe Rose seslendiği zaman doğru cevap ver.~~
~~8. Paris'e git.~~ *Ah, ne anılarımız oldu!*
*9. Carrie Newsome'la sonsuza kadar arkadaş kal!
~~10. Northwestern Üniversitesi'ne gir.~~ *Seninle gurur duyuyorum yabankedim!*[5]
~~11. Süper cana yakın ve kibar ol.~~ *Daha bir fırın ekmek yemen gerek!*
*12. Fakirlere yardım et.
*13. Çok güzel bir evin olsun.

5. Üniversitenin maskotu bir yabankedisidir. (yay.n.)

*14. Bir at al.

~~15. Boğalarla koş.~~ *Bunu düşünme bile.*

~~16. Fransızca öğren.~~ *Très bien!*[6]

*17. Âşık ol

*18. Süper büyük bir sahnede canlı bir performans yap.

*19. Babanla iyi geçin.

*20. Müthiş bir öğretmen ol!

Listeyi gözden geçirirken "Hı-hı" diyorum. "Nick Nicol'ü öp. Amigo kız ol." Gülümsüyorum ve listeyi masanın üzerinden ona doğru itiyorum. "Çok tatlı. Bunu nereden buldunuz?"

"Elizabeth. Bunca yıl saklamış."

Başımı uzatıp dikiyorum. "Yani... Ne? Bana kendi eski ölmeden önce yapılacaklar listemi mi miras bıraktı? Hepsi bu mu?"

Bay Midar gülümsemiyor. "Şey, bir bakıma."

"Neler oluyor?"

Sandalyesini benimkinin yanına kaydırıyor. "Tamam. Mesele şu. Elizabeth bu listeyi yıllar önce çöp kutusundan çıkarmış. Yıllar içinde listedeki hedeflerinden birini her gerçekleştirdiğinizde üzerini çizmiş." Bay Midar "Fransızca öğren"i gösteriyor. "Gördünüz mü?"

Annem hedefimin üzerini çizmiş ve yanına *Très bien!* yazmış.

"Ama listedeki on hedef hâlâ gerçekleşmemiş."

"Şaka yapıyorsunuz herhalde. Bunların şimdiki hedeflerimle ilgisi yok ki."

Başını iki yana sallıyor. "Anneniz bu hedeflerin geçerli olduğunu düşünüyordu, bugün bile."

Beni daha pek tanımadığı için içim acıyarak kaşlarımı çatıyorum. "Pekâlâ, yanılıyormuş."

"Ve sizin bu listeyi tamamlamanızı istiyor."

Ağzım açık kalıyor. "Şaka yapıyor olmalısınız." Listeyi ona

6. Fransızca "aferin". (yay.n.)

doğru sallıyorum. "Bunları yirmi yıl önce yazmışım! Annemin isteklerini seve seve yerine getiririm, ama bu hedeflerle mümkün değil!"

Bay Midar, elini bir trafik polisi gibi ileri uzatıyor. "Bir dakika. Ben sadece elçiyim."

Derin bir nefes alarak anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Kusura bakmayın." Tekrar sandalyeme gömülüp alnımı ovuşturuyorum. "Annem bunu neden yapmış olabilir?"

Dosyayı parmağıyla tarayan Bay Midar, soluk, pembe bir zarf çıkarıyor. Hemen tanıyorum. Annemin en sevdiği Crane mektup zarflarından.

"Elizabeth size bir mektup yazdı ve benden bunu yüksek sesle okumamı istedi. Neden öylece size veremediğimi sormayın. Yüksek sesle okumam konusunda ısrarcıydı." Bilmiş bir tavırla sırıtıyor. "Okuma biliyorsunuz, değil mi?"

Gülümsememi saklıyorum. "Bakın, annemin ne düşündüğüyle ilgili hiçbir fikrim yok. Bugüne kadar bana yüksek sesle okumanızı söylediyse bildiği bir şey vardır derdim. Ama bugün bildiğim her şey değişmiş durumda."

"Bence değişen bir şey yok. Bildiği bir şeyler vardı."

Zarfın yırtılma sesiyle kalbim hızlanıyor. Ellerim kucağımda, yerimde oturmak için kendimi zorluyorum.

Midar, okuma gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirip boğazını temizliyor.

"'Sevgili Brett,

Bu son dört ayda katlanmak zorunda kaldığın her şey için ne kadar üzgün olduğumu söyleyerek başlamak isterim. Benim tutunacak dalım, ruhum oldun; sana teşekkür ederim. Seni henüz terk etmek istemiyordum. Önümüzde yaşayacak daha bir sürü hayat ve sevgi vardı, öyle değil mi? Ama sen güçlüsün, dayanacaksın, hatta şu anda bana inanmasan bile daha iyi olacaksın. Bugün üzgün olduğunu biliyorum. Bırak bu üzüntü seninle biraz kalsın.

Bu kötü zamanları atlatman için yanında olabilmeyi isterdim. Seni kollarımın arasına alır, tıpkı küçük bir kızken yaptığım gibi nefesin kesilene kadar sıkardım. Ya da belki seni öğle yemeğine götürürdüm. The Drake'te keyifli bir masa bulurduk ve bütün öğleden sonrayı korkularını ve üzüntülerini dinleyerek geçirir; acını hissettiğimi anlatmak için kolunu okşardım.'"

Midar'ın sesi biraz boğuk çıkıyor. Bana bakıyor. "İyi misiniz?"

Konuşmayı başaramadığımdan kafamı sallıyorum. Devam etmeden önce uzanıp kolumu sıkıyor.

"'Bugün ağabeylerin miraslarını alıp da sen alamadığın için kafan çok karışmış olmalı. Sonra en tepedeki iş Catherine'e verildiği için de ne kadar kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum. Bana güven. Ne yaptığımı biliyorum ve yaptığım her şey senin iyiliğin için.'"

Midar bana bakarak gülümsüyor. "Anneniz sizi seviyordu."

Titreyen çenemi saklamaya çalışarak, "Biliyorum" diye fısıldıyorum.

"'Neredeyse yirmi yıl önce bir gün, *Beverly Hills, 90210*[7] çöp kutunu boşaltırken bu buruşturulmuş kâğıt parçasını buldum. Tabii ki burnumu sokmadan edemedim. Kâğıdı düzeltip de bir ölmeden önce yapılacaklar listesi gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebilirsin. Neden çöpe attığını anlamadım, çünkü bence çok hoş bir listeydi. Daha sonra o akşam sana bundan söz etmiştim, hatırlıyor musun?'"

Yüksek sesle, "Hayır" diyorum.

"'Bana sadece aptalların hayal kurduğunu söylemiştin. 'Hayallere inanmıyorum' demiştin. Sanırım konu babanla ilgiliydi. O akşamüstü birlikte dışarıya çıkacaktınız. Seni almaya gelmesi gerekiyordu ama gelmemişti.'"

Bir acı kalbimi tutup büküyor ve buruşturarak acınası bir

7. 1990'lı yıllarda popüler olmuş bir gençlik dizisi. (yay.n.)

utanç ve öfke yumağına çeviriyor. Alt dudağımı ısırıyorum ve gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Babam beni kaç defa ekmişti? Sayısını unutmuşumdur. İlk on seferden sonra dersimi almam gerekirdi. Ama bunun için fazla saftım. Charles Bohlinger'e inandım. Sanki hayali bir Noel Baba gibi, sadece inanırsam babam kesinlikle çıkıp gelecekti.

"'Hayattaki hedeflerin beni derinden etkiledi. Bazıları, mesela yedi numara gibi olanlar komikti. Fakirlere yardım et yazdığın on iki numara gibi olanlarsa ciddi ve inançlıydı. Her zaman o kadar fedakârdın ki Brett; o kadar hassas, düşünceli bir ruhtun ki... Şimdi hedeflerinin birçoğunu gerçekleştirmemiş olduğunu görmek beni çok üzüyor.'"

"Bu hedefleri istemiyorum anne. Ben değiştim." Midar, "'Elbette değiştin'" diye okumaya devam ediyor. Mektubu elinden kapıyorum. "Bunu gerçekten söylemiş mi?"

Parmağıyla doğru satırı gösteriyor. "İşte, tam burada."

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Garip. Devam et."

"'Elbette değiştin ama tatlım, gerçek tutkularından vazgeçtiğinden korkuyorum. Bugün bir hedefin bile var mı?'"

Bir tane hedefimi ortaya koyabilmek için beynime işkence ederken, "Tabii ki var" diyorum. "Bugüne kadar Bohlinger Kozmetik'i yönetmeyi umuyordum."

"'Şirket hiç sana göre değildi.'"

Ben daha uzanıp kâğıdı kapmadan, Bay Midar uzanıp cümleyi gösteriyor.

"Aman Tanrım. Sanki beni dinliyor."

"Belki de bu yüzden, sanki sohbet ediyormuşsunuz gibi olsun diye benden bunları sesli okumamı istemiştir."

Kâğıt mendille gözlerimi kuruluyorum. "Altıncı hissi hep vardı. Canım bir şeye sıkıldığında ona söylememe gerek kalmazdı. O bana söylerdi. Ve onu ne zaman tersine ikna etmeye çalışsam bana bakar, 'Brett, unutuyorsun, seni ben yaptım. Kandıramayacağın tek insan benim' derdi."

"Çok hoş" diyor. "Böyle bir ilişkiye paha biçilemez."

Gözlerinde tekrar o acı ifadesini görüyorum. "Sizin anneniz ve babanız hayatta mı?"

"İkisi de yaşıyor. Champaign'deler."

Ama sağlıklı olup olmadıklarını söylemiyor. Ben de sorgulamıyorum.

"'Bunca yıldır Bohlinger Kozmetik'te çalışmana izin verdiğime pişmanım...'"

"Anne! Çok teşekkür ederim!"

"'O ortam için fazla hassastın. Sen öğretmen olmak için doğmuşsun.'"

"Öğretmenlik mi? Ama ben öğretmenlikten nefret ederdim!"

"'Öğretmenliğe hiç doğru düzgün bir şans vermedin. Meadowdale'de o yıl korkunç bir deneyimin olmuştu, hatırlıyor musun?'"

Başımı sallıyorum. "Ah, tabii hatırlıyorum. Hayatımın en uzun yılıydı."

"'Hayal kırıklığına uğramış ve öfke dolu bir halde ağlayarak bana geldiğinde seni şirkete alıp pazarlama bölümünde sana bir yer buldum. Güzel yüzünden acı ve endişeyi silmek için ne olsa yapardım. Öğretmenlik sertifikanı saklaman için ısrar etmek yerine asıl hayalinden vazgeçmene izin verdim. Seni ne zorlayan ne de heyecanlandıran iyi maaşlı, rahat bir işte kalmana ses çıkarmadım.'"

"İşimi seviyorum" diyorum.

"'Değişimden korkmak insanı ruhsuzlaştırır. Bu da beni tekrar listene döndürüyor. Brad okumaya devam ederken hedeflerini gözden geçir lütfen.'"

Listeyi önüme koyuyor ve bu kez biraz daha dikkatli bir şekilde inceliyorum.

"'Senin yazdığın on iki madde içinden peşinden gitmeni istediğim on tanesinin yanına yıldız koydum. Bir numarayla başlayalım: Bir çocuk yap, iki de olur.'"

Feryadı basıyorum. "Delilik bu!"

"'Eğer çocuklar veya en azından bir çocuk hayatının parçası olmazsa sonsuza kadar kalbinde bir gölgeyle yaşamandan korkuyorum. Mutlu yaşayan pek çok çocuksuz kadın tanımama rağmen senin onlardan biri olmadığını düşünüyorum. Sen, benim bebekleriyle oynamayı seven, bebek bakabilmek için on iki yaşına gelmeyi iple çeken kızımdın. Sen, kedisi Toby'yi bebek battaniyesiyle kundağa saran, kedi kundaktan kurtulup sallanan sandalyeden atlayarak kaçtığında ağlayan kızdın. Hatırlıyor musun tatlım?'"

Kahkaham bir hıçkırığa dolanıyor. Bay Midar bir tane daha mendil uzatıyor.

"Çocukları gerçekten severim ama..." Düşüncemi tamamlayamıyorum. Tamamlamak için Andrew'u suçlamam gerek, ama bu hiç adil olmaz. Gözyaşlarım bir sebeple akmaya devam ediyor. Durabileceğimi sanmıyorum. Midar, sonunda kâğıdı gösterip elimle "devam et" işareti yapana kadar bekliyor.

Eli sırtımda olduğu halde, "Emin misiniz?" diye soruyor. Mendili burnuma tıkıştırmış bir halde başımı sallıyorum.

Şüpheyle bakıyor ama devam ediyor.

"'Şimdi iki numaraya geçelim. Umarım Nick Nicol'ü gerçekten öpmüşsündür ve umarım güzel bir öpücük olmuştur.'"

Gülümsüyorum. "Öyleydi."

Midar bana göz kırpıyor ve birlikte listeme bakıyoruz.

"'Şimdi altı numaraya atlayalım'" diye okuyor. "'Bir köpek al. Bence bu muhteşem bir fikir! Git, o küçük köpek yavrusunu bul Brett!'"

"Bir köpek mi? Bir köpek istediğimi nereden çıkardın? Köpeği bırak, benim bir balığa bile vaktim yok." Brad'e bakıyorum. "Bu hedefleri gerçekleştirmezsem ne olur?"

Paket lastiğiyle bir araya getirilmiş bir tomar pembe zarf çıkartıyor. "Anneniz, hayatınızın hedeflerinden birini her gerçekleştirdiğinizde bana gelip bu zarflardan birini almanı-

zı şart koştu. Hedeflerin onunu da gerçekleştirdiğinizde bunu alacaksınız." Üzerinde BAŞARI yazan bir zarfı tutuyor.

"BAŞARI zarfında ne var?"

"Mirasınız."

"Tabii ki" diyorum şakaklarımı ovarak. Suratına dik dik bakıyorum. "Bunun ne anlama geldiğiyle ilgili bir fikriniz var mı?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Hayatınızda bazı büyük değişiklikler anlamına gelebileceğini tahmin ediyorum."

"Değişiklikler mi? Bildiğim anlamdaki hayat az önce tuzla buz oldu! Şimdi de parçaları toplayıp on dört yaşındaki bir ergenin istediği şekilde bir araya getirmem mi gerekiyor?"

"Bakın, bugün size çok ağır geldiyse başka bir gün tekrar buluşabiliriz."

Ayağa kalkmayı başarıyorum. "Evet, bunlar çok fazla geldi. Bu sabah buraya girdiğim kapıdan Bohlinger Kozmetik'in CEO'su olarak çıkmayı bekleyerek gelmiştim. Annemi gururlandıracaktım; şirketi daha yukarılara taşıyacaktım." Boğazım tıkanıyor ve güçlükle yutkunuyorum. "Bunun yerine şimdi bir at mı bulmam gerekiyor? Olacak şey değil!" Gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kırpıştırarak elimi uzatıyorum. "Özür dilerim Bay Midar. Sizin hatanız olmadığını biliyorum. Sadece bunlarla şimdi baş edebilecek durumda değilim. Haberleşiriz."

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereyken, Midar, ölmeden önce yapılacaklar listesini sallayarak bana doğru koşuyor. "Bunu saklayın" diyor, "belki de fikrinizi değiştirirsiniz." Listeyi elime sıkıştırıyor. "Zaman daralıyor."

Başımı kaldırıyorum. "Ne zamanı?"

Sıkılgan bir şekilde başını eğip Cole Haan marka ayakkabılarına bakıyor. "Bu ayın sonuna kadar en az bir hedefi tamamlamalısınız. Bugünden itibaren tam bir yıl sonra –o da gelecek yıl eylül ayının on üçü oluyor– bütün listenin tamamlanması gerekiyor."

Üçüncü bölüm

Üç saat önce avare avare girdiğim Aon Center'dan, duygusal patlamalarla ve bir meteor yağmuru gibi git gide güçten düşerek kendimi dışarı atıyorum. Şok. Çaresizlik. Öfke. Acı. Lincoln Town Car'ın kapısını hışımla açıyorum. Şoföre, "113, Kuzey Astor Sokağı" diyorum.

O küçük kırmızı defter. O küçük kırmızı deftere ihtiyacım var! Bugün daha güçlüyüm –çok daha güçlü– ve annemin günlüğünü okumaya hazırım. Belki kendini bana açıklamıştır; bana neden bunları yaptığını anlatmıştır. Belki de bir günlük değil, eski bir iş ajandasıdır. Belki şirketin bir ekonomik krizde olduğunu ve bu yüzden bana devretmediğini öğrenirim. Bir açıklaması olmalı.

Şoför kaldırıma yanaşır yanaşmaz demir kapıyı çekip açarak beton merdivenlerden yukarıya koşuyorum. Ayakkabılarımı çıkarmakla uğraşmadan basamakları aşıp dosdoğru annemin odasına gidiyorum.

Gözlerim, gün ışığının doldurduğu odayı tarıyor. Şifonyerin üzeri, lamba ve mücevher kutusu haricinde boş. Giysi dolabının kapılarını hızla açıyorum, ama defter orada da değil. Hızla çekmeceleri açıyorum, sonra komodinlere bakıyorum. Nerede bu? Yazı masasını altüst ediyorum, ama tek bulabildiğim yaldızlı not kartları, türlü kalemler ve pullar. Paniğim artıyor. Şu defteri nerede bıraktım ben? Giysi dolabından çı-

kardım ve sonra... Nereye koydum? Yatağın üzerine? Evet. Ya da öyle mi yaptım?

Çarşafların arasında duruyor olması için dua ederek yatak örtüsünü çekiyorum. Orada değil. Kalbim hızla atıyor. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Saçımı başımı yolacak halde odada daireler çiziyorum. Tanrı aşkına, ben bu defteri ne yaptım? Hafızam bulutlu. Öncesinde olanları bile hatırlayamayacak kadar sarhoş muydum? Bir dakika! Basamaklardan aşağı yuvarlanırken defter yanımda mıydı? Odadan hızla çıkıyorum ve merdivenlerden aşağı koşuyorum.

İki saat sonra koltukların aralarına, her çekmeceye, her dolaba bakmış ve hatta çöpleri karıştırmış olarak defterin kaybolduğu şeklindeki korkunç sonuca varıyorum. Neredeyse histerik bir halde telefon ettiğim ağabeylerimin neden bahsettiğimden haberleri bile yok. Kanepeye çöküp yüzümü ellerime gömüyorum. Tanrım bana yardım et; kariyerimi, mirasımı ve annemin bana son armağanını kaybettim. Daha da dibe batabilir miyim?

Çarşamba sabahı saatin alarmı çaldığında, dünün kâbusunu unutmuş olmanın keyfiyle uyanıyorum. Küçük, ısrarcı bip sesini el yordamıyla ararken gerinerek kolumu komodinin üzerine doğru uzatıyorum. Alarmı susturup arkama yaslanıyorum ve gözlerim kapalıyken kendime bir dakika daha veriyorum. Ama birden her şey geri geliyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dehşetin ağına düşüyorum.

Annem öldü.

Catherine, Bohlinger Kozmetik'in başında.

Benden hayatımı darmadağın etmem bekleniyor.

Göğsüme bir filin ağırlığı oturuyor ve nefes almaya çabalıyorum. Annemin bana hiç güveni olmadığını öğrenen iş arkadaşlarımın veya yeni patronumun karşısına nasıl çıkabilirim ki?

Kalbim hızlanıyor. Dirseklerime yaslanarak duruyorum. Serin çatı katında sonbahar havası var. Karanlığa alışmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Bunu yapamam. Tekrar işe gidemem. Henüz değil. Kendimi bırakıp yastığın üzerine düşüyorum ve açıkta bırakılmış metal boruların geçtiği tavanı seyrediyorum.

Ama seçeneğim yok. Dün, Bay Midar'la toplantıdan sonra işe gitmeyince yeni patronum aradı ve sabah ilk iş buluşalım diye ısrar etti. Hem her ne kadar Catherine'e –annemin güvendiği kadına– "Canın cehenneme, mirası da arkanda bırak" demek istesem de o işe ihtiyacım var.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. Andrew'u uyandırmamaya dikkat ederek havlu sabahlığımı alıyorum. O sırada Andrew'un çoktan gitmiş olduğunu fark ediyorum. Daha saat sabahın beşi bile değil ve benim inanılmaz derecede disiplinli erkek arkadaşım erken kalkan yol alır misali koşuya çıkmış bile. Sabahlığıma sarınıp çıplak ayakla meşe ağacından parkeyi geçerek soğuk, metal merdivenleri aheste aheste iniyorum.

Kahvemi salona götürüyorum ve elime *Tribune*'ü alıp kanepeye kıvrılıyorum. Belediyede bir başka skandal, rüşvete bulaşmış birkaç devlet memuru daha ama hiçbir şey beni önümdeki günü düşünmekten alıkoyamıyor. İş arkadaşlarım bana anlayış gösterip annemin kararının hiç de adil olmadığını söyleyecekler mi acaba? Çapraz bulmacayı açıp bir kalem bulmaya çalışıyorum. Yoksa haber geldiğinde ofiste alkışlar mı koptu? Homurdanıyorum. Omuzlarımı ve başımı dik tutup Catherine'in şirketi yönetmesinin benim fikrim olduğuna herkesi inandırmam gerekecek.

Ah anne, neden beni bu duruma soktun?

Boğazımda bir yumru oluşuyor, ben de onu bir yudum kahveyle yutuyorum. Catherine ve başımın belası toplantı yüzünden bugün yas tutacak zamanım yok. Anlamazlığa vu-

ruyor ama ben onun asıl amacını biliyorum. Bu sabah teselli ödülü olarak bana eski unvanı olan genel müdür yardımcılığını teklif edecek. Onun yüce gönlü ve benim itaatim karşılığında beni ikinci kişi yapacak. Ama bazı ciddi talepler öne sürmeksizin kabul edeceğimi sanıyorsa yanılıyor. Mirastan pay alamadığıma göre sıkı bir maaşa ihtiyacım olacak.

Andrew terden ıslanmış halde sabah koşusunu bitirmiş, kapıdan rüzgâr gibi girerken asık suratım bir gülümsemeyle yumuşuyor. Denizci mavisi şortu ve Chicago beyzbol takımı tişörtü içinde alnını kırıştırarak siyah, koşucu saatini inceliyor.

Doğruluyorum. "Günaydın tatlım. Koşun nasıldı?"

"Yavaş." Beyzbol şapkasını çıkarıp kısa, sarı saçlarını eliyle tarıyor. "Bu sabah da mı tatildesin?" Koşmamış olmanın suçluluk duygusu bir yumruk gibi mideme iniyor. "Evet. Hâlâ enerjim yok."

Eğilip bağcıklarını çözüyor. "Beş gün oldu. Daha fazla uzatmasan iyi olur."

Ben ona da bir fincan kahve koymaya giderken o çamaşır odasına yöneliyor. Döndüğümde onu sıkı vücuduyla kanepeye yayılmış buluyorum. Temiz bir eşofman altı ve tişört giymiş, az önce başladığım bulmacayı çözüyor.

Arkasından dolanıp omzunun üzerinden uzanarak, "Yardım edebilir miyim?" diye soruyorum.

Bulmacadan başını kaldırmadan el yordamıyla kahve fincanını alıyor. Yukarıdan aşağı on ikiye birr yazıyor. İpucunu kontrol ediyorum.

Etiyopya para birimi. Tanrım, çok etkilendim.

Benim de bir parça zeki olduğumu gösterme fırsatı bulduğuma heyecanlanarak, "Ah, soldan sağa on dört..." diyorum. "Montana eyaletinin başkenti... Sanırım Helena olacak."

"Biliyorum." Derin düşüncelere dalmış halde kalemle alnında trampet çalıyor.

Bulmacaları birlikte çözmeyi tam olarak ne zaman bıraktık? Eskiden bulmacayı aynı yastığa başımızı koyup birlikte çözer ve kahvelerimizi yudumlardık. Bazen, özellikle zor bir soruyu cevapladığımda Andrew beni alnımdan öperek beynimi sevdiğini söylerdi.

Odadan çıkmak üzere dönüp yürüyorum, ama merdivenlere varmadan duruyorum. "Andrew?"

"Hı?"

"Sana ihtiyaç duyacak olursam yanımda olur musun?"

Sonunda başını kaldırıyor. "Buraya gel." Kanepede oturduğu yerin yanına vurarak işaret ediyor. Yanına gidiyorum. Bir kolunu omzuma atıyor.

"Cenaze yemeğine gelemediğim için hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır. Anlıyorum. Önemli bir duruşmaydı."

Kalemi sehpanın üzerine fırlatıp sol yanağındaki sevimli gamzesini ortaya çıkaracak şekilde sırıtıyor. "Sen böyle söyleyince bana bile sudan bir mazeret gibi gözüktüğünü itiraf ediyorum." Bakışlarını bana dikerek ciddileşiyor. "Ama sorunun cevabı; tabii ki yanında olurum. Bunun için endişelenmene hiç gerek yok." Başparmağıyla yanağımı şöyle bir okşuyor. "Attığın her adımda yanında olacağım, ama sen benim yardımım olsa da olmasa da zaten muhteşem bir genel müdür olacaksın."

Kalbim hızlanıyor. Andrew dün gece kutlamak için elinde bir şişe Perrier-Jouët şampanyasıyla gelince Bohlinger Kozmetik'in genel müdürü olmadığımı ve asla olmayacağımı ona söylemek içimden gelmedi veya buna cesaret edemedim. Normalde iltifat ettiği pek görülmemiş olan bu adam, beni resmen iltifata boğuyordu. Bu durumun tadını bir gün daha çıkarmayı istemek çok mu? Bu akşam yeni genel müdür yardımcısı olduğumu söyleyip darbeyi yumuşatarak her şeyi açıklayacağım.

Saçımı düzeltiyor. "Söyle bakalım bayan patron, bugün

ajandanda ne var? Yakın zamanda işe yeni bir avukat alacak mısın?"

Ne? Annemin isteklerine karşı gelebileceğimi düşünüyor olamaz. Kurumuş boğazımdan zorla bir kıkırdama çıkarıp şakaya vurarak savuşturuyorum. "Sanmıyorum. Aslında bugün Catherine'le buluşuyorum" diyorum ki toplantıyı benim ayarladığımı düşünsün. "Konuşmamız gereken bazı konular var."

Başını onaylar gibi sallıyor. "Güzel hareket. Unutma, o artık senin için çalışıyor. Kimin sözünün geçtiğini göster ona."

Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissederek kanepeden kalkıyorum. "Duş alsam iyi olur."

"Seninle gurur duyuyorum sayın genel müdür."

Gururunu hak eden, sayın genel müdür diye seslenilecek kişinin aslında Catherine olduğunu ona söylemem gerektiğini biliyorum. Tabii söyleyeceğim. Kesinlikle söyleyeceğim.

Bu gece.

Topuklularımın mermer girişte çıkardığı tıkırtılara rağmen Chase Tower'ın lobisini fark edilmeden hızla geçmeyi başarıyorum. Asansörle kırk dokuzuncu kata çıkıyorum ve Bohlinger Kozmetik'in gösterişli genel merkezine giriyorum. Çift camlı kapıları iterek gözlerimi yere indirip dosdoğru Catherine'in ofisine yürüyorum.

Bir zamanlar anneme ait olan köşedeki ofise kafamı uzattığımda her zamanki mükemmel kılık kıyafetiyle masa başındaki Catherine'i görüyorum. Telefonda konuşuyor, ama eliyle bana gel işareti yapıyor ve birazdan yanımda olacağını anlatmak için işaretparmağını kaldırıyor. O konuşmasını bitirirken ben de annemin taptığı tabloları ve heykelleri ne yaptığını merak ederek bir zamanlar tanıdık gelen odada dolanıyorum. Catherine, onların yerine kendi kütüphanesini ve çerçevelenmiş çeşitli ödülleri yerleştirmiş. Annemin bir zamanlar dokunulmaz olan ofisinden geriye sadece nefes ke-

sen şehir manzarası ve isimliği kalmış. Ama biraz daha yakından bakınca isimliğin bile anneme ait olmadığını görüyorum. Bu Catherine'in ismi! Pirinç ve mermer isimlikte aynı yazı karakteriyle şimdi CATHERINE HUMPHRIES BOHLINGER, GENEL MÜDÜR yazıyor.

Öfkeden kuduracağım! Annemin meşru vârisi olduğunu ne zamandır biliyordu acaba?

"Tamam, çok iyi. Rakamlara ulaştığında bana getir. Evet. Supaşibo, Yoşi.[8] Adiosu.[9]" Telefonu kapatıyor ve dikkatini bana veriyor. "Tokyo" diyor, kafasını sallayarak. "On dört saatlik zaman farkı berbat bir şey. Onları yakalamak için şafaktan önce burada olmam gerekiyor. Neyse ki geç saatlere kadar çalışıyorlar." Masanın karşısındaki bir çift XV. Louis tarzı klasik tasarımlı sandalyeyi işaret ediyor. "Otursana."

Sandalyeye çöküyorum ve bu sandalyelerin Catherine'in eski ofisinde olup olmadığını hatırlamaya çalışarak çini mavisi ipeğin üzerinde elimi gezdiriyorum. İçimdeki iğneleyiciye karşı koymayı başaramayarak, "İyice yerleşmişe benziyorsun" diyorum. "İsimliğini bile yaptırmayı başarmışsın. Ne kadar sürdü? On iki saat mi? Bu kadar çabuk üretildiklerini kim bilebilirdi?"

Kalkıp masanın benim olduğum tarafına geliyor ve sandalyenin diğer eşini karşıma çekiyor. "Brett, bu hepimiz için zor bir dönem."

"Hepimiz için zor bir dönem mi?" Görüşüm bulanıklaşıyor. "Sen ciddi misin? Kısa süre önce hem annemi hem de şirketi kaybettim. Sanaysa büyük bir servet ve ailemin şirketi miras kaldı. Kaldı ki sen, sen beni kandırdın. Bana CEO olacağımı söyledin. İşin yolunu yordamını öğrenebilmek için de çatlayana kadar çalıştım!"

8. Japonca "Teşekkürler Yoşi". (yay.n.)

9. İspanyolca "adios": Hoşça kal. Japonca aksanla ifade edilmiş. (yay.n.)

Sanki ona elbisesini ne kadar beğendiğimi söylemişim gibi kontrollü durarak beni bekliyor. Burun deliklerim kabararak daha fazlasını söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Sonuç olarak o benim yengem ve başımın belası patronum.

Soluk ellerini üst üste attığı bacaklarında birleştirmiş halde bana doğru eğiliyor. "Üzgünüm" diyor. "Gerçekten üzgünüm. Dün ben de senin kadar şaşırdım. Geçen yaz bir tahminde bulundum; şüphesiz çok büyük bir hataydı. Annenin hisselerini kesinlikle senin alacağını bekliyordum ve Elizabeth'e danışmadan, seni yetiştirmeyi kendime görev bildim. Hayatından umudu kestiğimizi düşünmesini istemedim." Ellerimi ellerinin arasına alıyor. "İnan bana, bütün niyetim, kariyerimin sonuna kadar senin için çalışmaktı. Hem biliyor musun? Bundan gurur duyacaktım." Elimi sıkıyor. "Sana çok saygı duyuyorum Brett. Bence CEO olmayı başarabilirdin. Buna gerçekten inanıyorum."

Başarabilirdin? Bunun bir iltifat mı yoksa aşağılama mı olduğundan emin olamayarak kaşlarımı çatıyorum. "Ama şu isimlik" diyorum. "Madem bilmiyordun, isimliği nasıl önceden yaptırdın?"

Gülümsüyor. "Elizabeth. Ölmeden önce sipariş vermiş. Buraya göndertmiş. Dün içeri girdiğimde masamdaydı."

Başım utançla önüme düşüyor. "Tam anneme göre."

Catherine, gözleri parlayarak, "Olağanüstü biriydi" diyor. "Onun yerini asla dolduramam. Bunu biraz olsun gerçekleştirmeyi bile büyük bir başarı sayarım."

Yumuşuyorum. Belli ki o da Elizabeth Bohlinger'in yasını tutuyor. O ve annem mükemmel bir ortaklık kurmuştu. Annem şirketin zarif yüzü, Catherine ise onun arka plandaki yorulmak bilmeyen asistanıydı. Şimdiyse kaşmir elbisesi, Ferragamo marka topuklu ayakkabıları içinde, pürüzsüz, fildişi rengi cildi ve ensesindeki düzgün topuzuyla ona baktığımda, annemin seçimine neredeyse hak veriyorum. Catherine

baştan ayağa bir CEO, annemin doğal vârisi gibi görünüyor. Ama bu durum yine de acı veriyor. Annem zaman içinde benim Catherine'e dönüşebileceğimi göremedi mi?

"Üzgünüm" diyorum. "Gerçekten. Annemin beni şirketi yönetmeye uygun görmemesi senin suçun değil. Çok başarılı olacaksın."

Sandalyesinden kalkarken, "Teşekkürler" diye fısıldıyor. Kapıyı kapatmak üzere arkamdan geçerken omzumu sıkıyor. Yerine döndüğünde gözlerinde endişe verici derecede yoğun bir ifadeyle bakışlarını bana dikiyor.

"Söyleyeceklerim benim için çok zor." Alt dudağını ısırıyor ve yüzü kızarıyor. "Kendini hazırlamanı istiyorum, Brett. Bu şok edici olacak."

Sinirle gülüyorum. "Tanrım, Catherine, ellerin titriyor! Seni hiç bu kadar gergin görmemiştim. Neler oluyor?"

"Elizabeth'in bana bir talimatı var. Masamın çekmecesine pembe bir zarf bırakmış. İçinde bir not vardı. Eğer görmek istersen getirebilirim." Kalkmaya çalışırken kolunu tutuyorum.

"Hayır. İhtiyacım olan son şey annemden bir not daha. Söyle gitsin." Kalbim dörtnala koşuyor.

"Annen bana... O benden..."

"Ne?" Neredeyse çığlık atacağım.

"Kovuldun Brett."

Dördüncü bölüm

Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Sadece sersem bir halde içeri girdiğimi, merdivenleri tökezleyerek çıktığımı ve kendimi yatağa attığımı hatırlıyorum. Sonraki iki gün boyunca uyumak, uyanmak ve ağlamaktan oluşan bir döngüyü tekrarlıyorum. Andrew'un şefkati cuma sabahı gibi sönüyor. Yatağımızın kenarında simsiyah takım elbisesi, tertemiz beyaz gömleğiyle kusursuz görünüyor ve karmakarışık olmuş saçlarımı düzeltiyor.

"Toparlanmak zorundasın bebeğim. Terfi sana ağır geldi, doğal olarak yüzleşmekten kaçınıyorsun." İtiraza başlıyorum, ama işaretparmağıyla beni susturuyor. "Yetersiz olduğunu söylemiyorum, gözün korkuyor diyorum. Ama tatlım, işten bu kadar uzun süre uzak durma lüksün yok. Bu senin bazen astığın o eski reklam işine benzemez."

"Asmak mı?" Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Eskiden yaptığım pazarlama müdürlüğünün önemsiz olduğunu düşünüyor! Daha da kötüsü, artık o işe bile sahip değilim. "Neler yaşadığımı tahmin edemezsin. Birkaç gün üzülmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Yahu, ben seninle aynı saftayım. Sadece seni tekrar sahalara döndürmeye çalışıyorum."

Şakaklarımı ovuyorum. "Biliyorum. Affedersin. Bugünlerde pek kendimde değilim." Kalkıyor ama ceketinin kolundan

yakalıyorum. Andrew'a doğruyu söylemem gerek! Çarşamba akşamı için yaptığım itiraf planı annemin beni kovmasıyla suya düştü ve o zamandan beri ona anlatmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

"Bugün benimle evde kal. Lütfen. Birlikte..."

"Üzgünüm bebeğim, yapamam. Üzerimde çok sayıda müşteri var." Ceketinin küçük bir hareketle kurtardığı kolunu düzeltiyor. "Eve erken gelmeye çalışırım."

Söyle ona. Şimdi.

"Bekle!"

Kapıya doğru yolu yarılamışken durup omzunun üzerinden bana bakıyor.

Kalbim göğsümde trampet çalıyor. "Sana bir şey söylemem gerek." Sanki her zaman net bir şekilde gördüğü kız arkadaşının görüntüsü birden bulanıklaşmış gibi dönüp gözlerini kısarak bana bakıyor. Sonunda yatağa dönüp aklı havada beş yaşında bir çocukmuşum gibi başımın tepesini öpüyor.

"Artık bu saçmalığı kes. İhtiyacın olan şey, o güzel poponu yataktan çıkarmak. Yönetmen gereken bir şirketin var." Yanağımı küçük dokunuşlarla severek ben ne olduğunu anlamadan odadan çıkıyor. Kapının kapandığını duyuyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum. Ne halt edeceğim ben? Bohlinger Kozmetik'in CEO'su değilim. Önemsiz bir pazarlama elemanı bile değilim. İşsiz bir fiyaskoyum ve statü manyağı erkek arkadaşım olanları öğrendiğinde hakkımda düşüneceklerinden korkuyorum.

Andrew, Boston'un zengin banliyölerinden Duxbury'de büyüdüğünü söylediğinde şaşırmamıştım. Baba parasının bütün izlerini –İtalyan ayakkabılar, İsviçre saati, Alman otomobili– taşıyordu. Ama çocukluğu hakkında ne zaman soru sorsam yan çiziyordu. Bir ablası vardı. Babasıysa küçük bir işletmenin sahibiydi. Daha fazlasını anlatmaması sinirimi bozuyordu.

Üç ay ve iki şişe şarap sonra Andrew nihayet baklayı ağzından çıkarmıştı. Ona baskı yaptığım için yüzü kızarmış ve kızgın bir halde babasının, istekleri başarılarını fazlasıyla aşan orta halli bir marangoz olduğunu söylemişti. Annesi Duxbury'de bir hipermarketin şarküteri reyonunda kasiyerdi.

Andrew zengin bir çocuk olmamıştı. Ama öyleymiş gibi görünmeye can atıyordu.

Ona karşı daha önce hissetmediğim bir sıcaklık ve saygı duydum. Varlık içine doğmuş bir çocuk değildi. Başarıya ulaşmak için çalışıp çabalamış, kendini sıfırdan yaratmış bir adamdı. Yanağından öperek onunla gurur duyduğumu, işçi sınıfı kökleri yüzünden onu daha çok sevdiğimi söylemiştim. Gülümsemek yerine bana nefret dolu bir bakış fırlatmıştı. O zaman Andrew'un gösterişsiz çocukluğunu hiç de övgüye değer bulmadığını ve zenginler arasında büyümenin onda bir yara açtığını anladım.

Birden bir panik dalgasına kapılıyorum.

Zavallı-küçük-zengin-adam, mütevazı kökenlerini telafi etmek için bütün yetişkinlik hayatını başarı göstergeleri biriktirerek geçirmişti. Şimdiyse benim de o göstergelerden biri olup olmadığımı merak ediyorum.

Araba yolundan girerken Jay ve Shelley'nin kartpostallara layık iki katlı evini seyrediyorum. Taş kaldırımlar boyunca budanmış fundalar sıralanıyor ve beyaz, beton vazolardan turuncu ve sarı kasımpatılar dökülüyor. Pek huyum olmayan bir kıskançlık dalgasına kapılıyorum. Deyim yerindeyse, benim yattığım yatak yumru yumru ve tahtakurularıyla doluyken, onların yatmayı seçtikleri yatak gösterişli ve sıcak.

Taştan yürüme yolundan geçerken yemyeşil bahçelerini seyrediyorum ve lastik topuyla koşturan yeğenimi görüyorum. Arabamın kapısının kapanma sesiyle benim olduğum tarafa dönüyor.

"Bivett Teyze!" diye sesleniyor.

Bahçeye koşup Trevor'ı kucaklayarak havaya kaldırıyorum ve birlikte, ben doğru düzgün görememeye başlayana kadar dönüyoruz. Üç gündür ilk kez gerçek bir gülümsemenin yüzümü aydınlattığını hissediyorum.

Göbeğini gıdıklayarak, "Kimmiş beni mutlu eden bu çocuk bakalım?" diye soruyorum. O cevap veremeden, saçları başının üzerinde öylesine bir atkuyruğuyla toplanmış halde Shelley, taş verandada beliriyor.

Üzerinde Jay'e ait olduğunu düşündüğüm, paçaları kıvrılmış bir kot pantolon var.

"Selam ablacık" diye sesleniyor. O ağabeyimle evlenmeden önce arkadaştık, hatta üniversitede oda arkadaşıydık. Birbirimize abla demekten hâlâ saçma bir zevk alıyoruz.

"Selam, bugün evdesin."

Yün, soket çoraplarıyla ayaklarını yere sürüyerek geliyor. "İşten ayrıldım."

Bakakalıyorum. "Hayır, ayrılmadın."

Bir yabani otu koparmak için yere eğiliyor. "Jay'le ikimizden birinin evde kalmasının çocuklar için en iyisi olacağına karar verdik. Annenin mirasından sonra paraya pek ihtiyacımız kalmadı."

Trevor kollarımda kıpırdanmaya başlayınca onu ayaklarının üzerine bırakıyorum. "Ama işini seviyorsun. Ya Jay? O neden ayrılmıyor?"

Elinde ölü bir karahindiba çiçeğiyle ayağa kalkıyor. "Anne benim. Böyle daha mantıklı."

"Yani bıraktın gitti. Bu kadar mı?"

"Aynen. Şansıma, hamilelik iznim sırasında yerime aldıkları kadın hâlâ müsaitmiş." Karahindibadan kurumuş yaprakları ayıklıyor ve ayağının dibine atıyor. "Dün görüşme yaptılar ve bugün başlattılar. İşi göstermeme bile gerek kalmadı. Her şey tıkırında gitti."

Sesindeki pürüzü fark ediyorum ve her şeyin düşünmemi istediği kadar tıkırında olmadığını anlıyorum. Shelley, Saint Francis Hastanesi'nde konuşma terapistiydi. Rehabilitasyon biriminde, travmatik beyin hasarı geçirmiş yetişkinlere sadece yeniden konuşmayı değil akıl yürütmeyi, fikir alışverişi yapmayı ve sosyalleşmeyi öğretiyordu. Bunun bir iş değil, hayattaki misyonu olduğuyla övünürdü.

"Üzgünüm ama seni bir ev hanımı olarak düşünemiyorum."

"Harika olacak. Bu mahalledeki neredeyse bütün kadınlar ev hanımı. Her sabah parkta toplanıyorlar, çocuklarıyla oyun randevuları düzenliyorlar, anne-çocuk yogasına gidiyorlar. Çocukların yuvaya gittiklerinde kaçırdıkları onca sosyal etkinliği görsen inanamazsın." Gözleri, kollarını uçak gibi açmış, koşarak daireler çizen Trevor'ı buluyor. "Belki bu konuşma terapisti sonunda kendi çocuğuna nasıl konuşulacağını öğretebilir." Kıkırdıyor ama yanlış tonla. "Trevor hâlâ bazı harfleri..." Lafının ortasında durup saatine bakıyor. "Bir dakika, senin işte olman gerekmiyor mu?"

"Yoo. Catherine beni kovdu."

"Aman Tanrım! Hemen bakıcıyı arıyorum."

Şansımız var ki Megan Weatherby, arkadaşlık üçgenimizin uzun kenarı, gerçekten ev satmaya pek hevesi olmayan, emlakçılığı hobi olarak yapan bir arkadaş. Megan'ın şansı da var ki Chicago futbol takımının uç çizgi savunmacısı Jimmy Northrup'la nişanlı sayıldığından ille de para kazanması gerekmiyor. Böylece Shelley'yle The Bourgeois Pig Cafe'ye giderken onu aradığımızda sanki bu küçük krizi önceden sezmiş gibi zaten orada olduğunu öğreniyoruz.

Lincoln Park'ın içindeki The Bourgeois Pig'i en sevdiğimiz alkolsüz mekân ilan ettik. Kitaplar, antikalar, eski halılarla kaplı sıcak ve ilginç bir yer. En güzeli de arka planda kulak misafirlerine karşı kalkan oluşturmaya yetecek kadar konuş-

ma sesi var. Bugün ılık eylül güneşi bizi Megan'ın, siyah taytı ve kendi memeleri olduğunu iddia ettiği mükemmel tepecikleri saran kısa kesim süveteriyle, dökme demirden bir masada oturduğu dış kısma çağırıyor. Uçuk mavi gözlerinin etrafına füme rengi far sürmüş; en az üç kat rimel kullanmış. Ama gümüş rengi tokasının içine sıkıştırdığı sarı saçları ve fildişi rengi yanaklarındaki pembe allık sayesinde az bir masumiyeti de korumayı başararak erkeklerin bir şekilde dayanamadığı yarı telekız, yarı kız öğrenci görüntüsü veriyor.

iPad'ine gömüldüğünden, masaya yaklaştığımızı fark etmiyor. Shelley'yi dirseğinden yakalayıp durduruyorum.

"Onu bölmeyelim. Baksana, gerçekten çalışıyor." Shelley başını sallıyor.

"Ne numaracıdır o." Beni masaya doğru çekiyor ve başıyla bilgisayarın ekranını işaret ediyor. "Baksana. PerezHilton.com."

Megan, sandalyenin üzerine koyduğu güneş gözlüğünü Shelley oturmadan hemen önce kapmayı başararak, "N'aber kızlar?" diyor. "Şunu bir dinleyin." Biz keklerimiz ve sütlü kahvelerimizle yanına yerleşirken Megan, Angelina ve Brad'in son kavgası ve Suri'nin acayip doğum günü partisi hakkında bir gevezeliğe koyuluyor. Sonra Jimmy hakkında söylenmeye başlıyor. "Red Lobster.[10] Cidden. Üzerimde popoma kadar çıkan Hervé Léger marka minicik streç bir elbise var ve o beni salak Red Lobster'a götürmek istiyor!"

Herkes, aynı zamanda hem insanı kepaze eden hem de ona heyecan veren; sansürsüz yorumlarıyla histeri krizlerine girmişken kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden etrafı kolaçan ettiği o arsız arkadaşı hak eder. Megan, işte o arkadaş.

Meg'le iki yıl önce, Shelley'nin kız kardeşi Patti sayesinde tanışmıştık. Patti ve Megan, American Airlines'ta hosteslik

10. ABD'de ıstakoz ve deniz ürünleri servisi yapan bir restoran zinciri. (yay.n.)

eğitimi gördükleri sırada Dallas'ta oda arkadaşı olmuşlar. Ama Megan eğitimin son haftasında, baş üstü dolaplarından birinin diplerine sıkışmış bir çantaya ulaşamamış. Anlaşılan, kolları bu iş için kısa gelmiş ki bu pek fark edilmeyen kusuru artık Megan'ın takıntısı olmuş. Utanç içinde emlakçılık yapmak üzere Chicago'ya uçmuş ve ilk satışı sırasında Jimmy'yle tanışmış.

"Yalan söyleyecek değilim. Red Lobster'ın ekmeklerini seviyorum ama yani lütfen!"

Shelley sonunda araya giriyor. "Megan, sana söyledim ya, Brett'in yardımımıza ihtiyacı var."

Megan, iPad'in kapatma tuşuna basarak ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. "Tamam, tamamen sizinim. Sorun ne fıstık?"

Sırf kendiyle meşgul olmadığı zamanlarda Megan harika bir dinleyici olabiliyor. Kavuşturduğu ellerine ve bakışlarını üzerime sabitlemesine bakılırsa bugün sözü bana verecek. Bundan sonuna kadar yararlanarak annemin hayatımı mahvetme girişimini bütün detaylarıyla anlatıyorum.

"İşte, anlaşma böyle. Gelir yok, iş yok. Sadece gelecek yıla kadar tamamlamam beklenen on tane aptal hedef var."

Megan, "Bu saçmalık" diyor. "Avukata söyle siktirsin." Listeyi elimden çekiyor. "ÇOCUK YAP. KÖPEK AL. AT AL." Chanel marka güneş gözlüklerini kaldırıp gözlerini bana dikiyor. "Annenin aklından ne geçiyormuş? Ali Baba'nın çiftliğine gelin gideceğin mi?"

Gülümsemeden edemiyorum. Megan bencil olabilir ama bunun gibi biraz gülmeye ihtiyacım olan zamanlarda onu bir düzine Rahibe Teresa'ya değişmem.

"Hem Andrew, Ali Baba'ya en az benzeyen adam olabilir" diyor Shelley, kahvesine ikinci şeker paketini boşaltırken. "Bütün bunlar hakkında o ne düşünüyor? Harekete geçmeye hazır mı? Bebeğinin babası olmaya filan?"

Megan tiz kıkırdamalarla patlayarak, "Sana bir at almaya?" diye ekliyor.

Kaşığımı inceliyormuş gibi yaparak, "Hazırdır" diyorum. "Eminim hazırdır."

Megan'ın gözleri dans ediyor. "Pardon ama Chicago'da şehir merkezinde bir ata nasıl bakacaksın merak ediyorum. Apartmanında ev hayvanlarına izin veriyorlar mı?"

"Çok komiksin Meg." Şakaklarımı ovuyorum. "Annemin aklının yerinde olmadığını düşünmeye başladım. Hangi on dört yaşındaki çocuk bir at istemez? Hangi küçük kız anne olmayı, öğretmenliği, bir köpeğinin ve güzel bir evinin olmasını istemez?"

Shelley uzattığı parmaklarını kıpırdatıyor. "Şu listeyi bir daha görelim." Kâğıdı Meg'den alıp ona uzatıyorum. Dikkatle okurken mırıldanıyor. "CARRIE NEWSOME'LA ARKADAŞ KALMAK, ÂŞIK OLMAK, BABAYLA İYİ GEÇİNMEK." Başını kaldırıyor. "Bunlar çocuk oyuncağı."

Gözlerimi kısıyorum. "Babam öldü Shelley."

"Belli ki babanla sorununu çözmeni istiyor. İşte, mezarını ziyaret etmeni, birkaç çiçek dikmeni filan. Hem bak, on yedi numarayı, âşık olmayı başardın bile. Andrew'a âşıksın, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama bir sebeple içim buz kesiyor. En son birbirimize ne zaman "Seni seviyorum" dediğimizi hatırlayamıyorum. Ama bu son derece normal. Dört yıldır beraber olmamız, bunu söylemesek de birbirimize âşık olduğumuzu gösterir.

"Öyleyse Bay Midar'ın ofisine git ve ona söyle. Sonra bu akşam Facebook'ta şu Carrie Newsome denen kızı arat. Bir mesaj gönder. Yeniden iletişime geç. Bingo! Bir puan daha."

Nefesimi tutuyorum. Carrie'yle, yaklaşık on dokuz yıl önce kırılmış ve küçük düşmüş bir şekilde evimi terk ettiğinden beri görüşmedim. "Ya on iki numaraya ne dersiniz; fakirlere

yardım? O kadar zor değil. UNICEF'e filan bağış yaparım." Onay için arkadaşlarıma bakıyorum. "Öyle değil mi?"

"Evet ya" diyor Megan. "Azgın bir ergenden daha hızlı bitireceksin."

Elimi alnıma götürüp "Ama başımın belası şu bebek işi" diyorum. "Bir de şu canlı performans ile öğretmenlik işi. Sahneye veya bir sınıfa bir daha adım atmamaya yemin etmiştim."

Megan bileğini tutup çekiyor. Bu sinir bozucu alışkanlıkla kollarını uzatabileceğini düşünüyor. "Öğretmenliği unut. Birkaç gün, belki bir iki hafta yedek öğretmenlik yap. Böylece bunu da atlatmış olursun ve işte! Bu keklik de çantada."

Düşünüyorum. "Yedek öğretmen mi? Annem ille de kendi sınıfım olması gerektiğini söylememiş." Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Fincanımı kaldırıyorum. "Size içiyorum kızlar. Pazartesi akşamı martiniler benden. O zamana kadar Bay Midar'dan bir iki zarf almış olurum."

Beşinci bölüm

Pazartesi sabahı çiçekçide duruyorum ve doğrudan Bay Midar'ın ofisine gitmeden önce bir buket kır çiçeği alıyorum. O kızın hayattaki hedeflerinden her birini gerçekleştirdiğimde kendime bir ikramda bulunmayı kararlaştırıyorum. Hiç düşünmeden Midar için de bir buket alıyorum.

Asansör otuz ikinci kata çıkarken, içimde beklenti ve heyecan karışımı bir duygu kabarıyor. Tamamladıklarımı açıkladığımda yüzündeki ifadeyi görmeye can atıyorum. Ama havalı ofise dalıp uzun adımlarla Claire'in masasına yöneldiğimde bana sanki deliymişim gibi bakıyor.

"Onu şimdi mi görmek istiyorsunuz? Kesinlikle olmaz. Çok büyük bir dava üzerinde çalışıyor."

Gitmek için arkamı döndüğümde Midar, deliğinden fırlayan bir tavşan gibi ofisinden çıkıyor. Bekleme odasına göz gezdiriyor ve beni fark ettiğinde yüzüne tatlı bir sırıtış yayılıyor. "Bayan Bohlinger! Sesinizi duyduğumu anlamıştım! İçeri gelin."

Bay Midar bana eliyle gel işareti yaparken Claire ağzı açık halde bakakalıyor. Kapıda yanından geçerken çiçeklerini veriyorum.

"Benim için mi?"

"Bugün cömertliğim üzerimde."

Kıkırdıyor. "Teşekkürler. Vazoya para harcamamaya karar verdiniz ha?"

Gülümsememek için direniyorum. "Onu sizin halletmeniz gerekecek. İşsiz kaldım, herhalde haberiniz vardır."

İçinde yapma çiçekler olan seramik bir vazo bulana kadar içeride dolanıyor. "Evet, iş hayatının kötü tarafı budur. Anneniz amacına ulaşmak için ne gerekirse yapıyor." Çiçekleri vazodan çıkarıp çöp kutusuna atıyor. "Biraz su koymam gerek. Hemen gelirim."

Vazoyu alıp çıkıyor. Ofisinde yalnız kalmam bana etrafı inceleme şansı veriyor. Millennium Park'tan Adler Planetaryumu'na kadar uzanan güney cepheli manzaranın keyfini çıkararak tavandan yere kadar inen camın önünden geçiyorum. Üzerinde üç büyük dosya takımı, bilgisayarı ve kahve lekeli fincanının bulunduğu masif, ceviz ağacından masasına yaklaştığımda yavaşlıyorum. Güzel eş, sevimli çocuk ve olmazsa olmaz Golden Retriever cinsi köpeğin çerçeveli fotoğrafını arıyorum. Onun yerine orta yaşlarda bir kadın ile ergenlik çağındaki oğlu gibi görünen birinin bir teknenin güvertesinde uzanırken çekilmiş şipşak fotoğrafını buluyorum. Kız kardeşi ve yeğeni diye tahmin ediyorum. Ofisteki diğer tek fotoğraf, annesi ve babası olduğunu varsaydığım, yüzleri mutlulukla parlayan iki yetişkin arasında kepi ve cüppesiyle sıkışmış Brad'in fotoğrafı.

"Tamamdır" diyor.

Arkamı döndüğümde kapıyı kapatmak için ayağıyla ittiriyor. Çiçeklerle dolu vazoyu mermer tablalı bir masaya yerleştiriyor. "Çok güzeller."

"Güzel haberlerim var, Bay Midar."

Mükemmel bir şekilde eskitilmiş bir çift deri koltuğu eliyle işaret ederken, "Lütfen" diyor. "Önümüzdeki yıl boyunca birlikte çalışacağız. Bana Brad de."

"Tamam. Ben de Brett."

Yanımdaki koltuğa oturuyor. "Brett. Güzel isim. Nereden geliyor?"

"Tabii ki Elizabeth koymuş. Amerikan edebiyatı hayranıydı. Hemingway'in *Güneş de Doğar*'ındaki küçük huysuz Leydi Brett Ashley'nin adını almışım."

"Harika bir seçim. Ya Joad? Steinbeck'in *Gazap Üzümleri*'ndeki ailenin soyadı değil miydi?"

"Bildin. Jay'in adı da Jay Gatsby'den geliyor; Fitzgerald'ın karakterinden."

"Akıllı kadınmış. Onu daha önceden tanıyabilmiş olmayı istedim."

"Ben de."

Sevecenlikle dizime hafifçe vuruyor. "İyi misin?"

Başımı sallayıp yutkunmaya çalışıyorum. "Aklıma getirmediğim sürece."

"Anlıyorum."

İşte, geçen hafta gördüğüm o üzüntülü ifade yine yüzünde. Nedenini sormak istiyorum, ama fazla uygunsuz olur gibi geliyor.

Oturuşumu düzelterek, "İyi haberlerim var" diyorum. "Şimdiden hayat hedeflerimden birini tamamladım."

Bir kaşını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

"On yedi numara. Âşık oldum."

Duyulacak bir şekilde soluk alıyor. "Amma çabuk oldu."

"Aslında çabuk sayılmaz. Erkek arkadaşım, Andrew... Şey, onunla neredeyse dört yıldır birlikteyiz."

"Ve ona âşıksın?"

Ayakkabıma yapışmış küçük bir yaprağı almak üzere eğilirken, "Evet" diyorum. Andrew'u tabii ki seviyorum. Akıllı ve hırslı biri. Harika bir sporcu ve baştan ayağa muhteşem bir adam. Öyleyse neden bu hedefle ilgili hile yapıyormuşum gibi hissediyorum?

"Tebrikler. Zarfını getireyim."

Kalkıyor ve masasının yanındaki dosya dolabına gidiyor. Ararken, "On yedi numara" diye mırıldanıyor. "Ah, işte burada."

Koltuktan kalkıp zarfa uzanıyorum, ama zarfı korur gibi göğsünde tutuyor. "Annenin talimatı..."

"Aman Tanrım! Bu sefer ne?"

"Üzgünüm Brett. Her zarfı senin için açıp sesli okuyacağıma dair bana söz verdirtti."

Tekrar yerime oturup suratsız bir ergen gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Devam etsene, aç hadi."

Zarfı açıp mektubu çıkarması sanki sonsuza kadar sürüyor. Merakımdan, gözlerim sol elinde alyans arıyor, ama bronzlaşmış bir ten ve erkeksi tüyler dışında bir şey göremiyorum. Gömleğinin cebinden okuma gözlüklerini çıkarıp derin bir nefes alıyor.

"'Merhaba Brett'" diye okumaya başlıyor. "'Şehrin öbür ucundan buraya Andrew'a âşık olduğunu söylemek için geldiğine üzgünüm. Görüyorsun ki benim beklediğim o insanın kalbini durduran, senin için ölürüm tarzında bir aşk.'"

"Ne?" Dehşete düşüyorum. "Aklını kaçırmış! O tür aşklar sadece aşk romanlarında ve Lifetime[11] kanalında olur. Bunu aptallar bile bilir."

"'Genellikle geçmişimizi yansıtan ilişkiler seçeriz. Andrew'la her ne kadar reddetsen de babana benzeyen bir adam seçtin.'"

Nefesim kesiliyor. İki adam birbirinden daha farklı olamazdı. Güçlü kadınlara hayranlık duyan Andrew'un tersine, babam annemin başarılarını hep bir tehdit olarak görmüştü. Annem yıllarca başarılarını hafife almak, şakaya vurup işine "hobi" demek zorunda kalmıştı. Ama sonunda siparişler yetişemeyeceği kadar hızlı gelmeye başladı. Bir yer kiralaması ve personel alması gerekti. Birdenbire kendi rüyasını yaşamaya başladı. İşte evlilikleri o zaman parçalandı.

"'Baban gibi Andrew da hırslı ve azimli, ama iş sevgiye geldiğinde biraz cimri; sence de öyle değil mi? Ve ah, tıpkı baban-

11. Kadınlara yönelik programlar yayınlayan bir televizyon kanalı. (yay.n.)

la olduğu gibi onun da onayını kazanmak için uğraştığını görmek beni nasıl üzüyor. Onun ilgisi için çabalarken kendi özünü unuttuğundan korkuyorum. Neden kendi hayallerinin değersiz olduğunu düşünüyorsun?'"

Biriken gözyaşlarımı gözlerimi kırpıştırarak geri gönderiyorum. Zihnimde bir anı beliriyor. Şafak henüz sökmüş ve ben buz gibi, karanlık sudan korktuğum halde babamı gururlandırmaya can atarak günlük yüzme antrenmanına gidiyorum. Yıllar sonra, sonunda asla memnun edemeyeceğimi anladığım bu adamla ortak bir noktada buluşabilmek için en sevmediğim ders olan fenden bile yan dal eğitimi almıştım.

"'Sadece senin mutluluğunu istiyorum. Eğer aşkı Andrew'da bulduğuna eminsen, ölmeden önce yapılacaklar listeni onunla paylaş. Bu hedefleri gerçekleştirmekte sana eşlik etmeye istekliyse aşkınızı hafife almışım demektir. O zaman bu hedefi tamamladığını düşünebilirsin. Ama sonuç ne olursa olsun, lütfen aşkın taviz vermemen gereken tek şey olduğunu unutma. Aşkını bulduğunda geri gel tatlım. Buna değecek.'"

Boğazımdaki düğümü ovuşturarak neşeli görünmeye çalışıyorum. "Güzel. Kısa sürede geri gelirim."

Brad bana dönüyor. "Öyleyse bunları kabul edeceğine eminsin? Bebek? Köpek?"

Tırnağımı kemirirken, "Tabii canım" diyorum.

"'Seni seviyorum'" diyor.

Birden dikkat kesiliyorum, ama Brad'in sadece okumaya devam ettiğini fark ediyorum. "'Not: On sekiz numarayla başlamak isteyebilirsin*: Süper büyük bir sahnede canlı bir performans yap.*'"

"Ah, tabii. Gidip kendimi hemen Joffrey Balesi'ne yazdırayım. Aklını tamamen mi kaçırmış?"

"'Performanstan ne anladığını merak ediyorum. Bale olduğunu tahmin ediyorum, ama belki dramatik bir rol. Çocukken tiyatro gösterilerinizi en az dans derslerin kadar sever-

din. Ama ikisini de amigo kız olmak için bıraktın. Her ne kadar bu girişimini desteklesem de seni okul tiyatrosu seçmelerine girmen, koroya veya müzik gruplarına girmen için ikna etmeye çalıştım. Kulak bile asmadın. Belli ki yeni arkadaşların bu tür uğraşları pek beğenmiyordu ve ne yazık ki bu senin için önemliydi. Eğlendirmeyi seven o korkusuz, kendinden emin kız nereye gitti?'"

Yirmi yıldır derinlerde sakladığım yakıcı bir anı yüzeye çıkıyor. Modern dans gösterimizin olduğu günün sabahıydı, yanımda Carrie olmadan sahneye ilk defa çıkacaktım. İki ay önce, annem ve babam ayrıldıktan sadece birkaç hafta sonra taşınmışlardı. Ani bir yalnızlık krizinde onu aramak için telefonu elime almıştım. Ama daha numaraları tuşlamaya fırsat bulamadan karşıdan annemin sesini duymuştum.

"Charles, lütfen. Sana güveniyor."

"Bak, söyledim ya çalışacağım. Gelecek hafta teslimat var."

Annem, "Ama ona söz verdin" diye ısrar etmişti.

"Pekâlâ, belki de dünyanın onun etrafında dönmediğini anlamasının zamanı gelmiştir." Sonra asla unutmayacağım alaycı bir tonda öflemişti. "Gerçekçi olalım Liz. Kız pek de Broadway yolcusu gibi değil."

Babamı aramadan önce otuz dakika beklemiş, telesekreter çıkınca rahatlamıştım. "Benim baba. Oditoryumda elektrik kesintisi gibi bir şey olmuş. Gösteri iptal oldu."

O gün sahneye son kez adım attım.

Zorlukla yutkunuyorum. "Nereye mi gitti? Büyük hayalleri olan bütün küçük kızların gittiği yere gitti. Büyüdü. Ayakları yere bastı."

Brad sanki ayrıntı vermemi istermiş gibi sorgulayıcı bir bakış atıyor, ama ben konuşmayınca okumaya devam ediyor. "'Zaman kısıtlamasını hesaba katarsak performansının kısa ve kolay olmasını öneririm, ama yine de seni pek geniş olmayan o kendi rahat alanından çıkarsın. Geçen haziran Jay'in

doğum gününü Third Coast Comedy'de kutlamıştık, hatırlıyor musun? Sunucu bir sonraki amatörler gecesinin anonsunu yaptığında eğilip bana sahneye çıkmak yerine topuklu bir çift Christian Louboutin'le Everest'e tırmanmayı tercih edeceğini söylemiştin. İşte o zaman ne kadar çekingen birine dönüştüğün kafama dank etti. O anda listendeki bu hedefin üstünü çizmemeye karar verdim ve bir *stand-up* komedi performansının bu uysallığına karşı mükemmel bir panzehir olacağını düşündüm. Sahneye çıktığında hem kendinin hem de benim dileğimi gerçekleştirmiş olacaksın.'"

"Hayır! Asla" Benim tarafımı tutmasını umarak Brad'e bakıyorum. "Yapamam! Yapmayacağım. Zerre kadar bile komik değilim."

"Belki de komik olmayı pek denememişsindir."

"Bak, Ellen-bilmem ne-DeGeneres[12] olsam da umurumda değil; ölsem de *stand-up* yapmam. B planına geçmemizin zamanı geldi."

"Brett, B planı diye bir şey yok. Eğer annenin isteklerini yerine getirmek ve mirastan payını almak istiyorsan listeyi tamamlaman gerekiyor."

"Hayır! Anlamıyor musun? Bu Tanrı'nın belası dilekleri istemiyorum!"

Kalkıp pencereye doğru gidiyor. Komşu gökdelenlerin önünde, elleri ceplerinde dururken hayatın sırlarını çözmeye çalışan bir Yunan filozofa benziyor. "Elizabeth bana, bu hedefler sayesinde sana iyilik yaptığını düşündürtmüştü. İsteksiz olabileceğini söylemişti ama bu kadarını hiç düşünmemiştim." Eliyle saçını arkaya doğru tarayıp bana dönüyor. "Gerçekten üzgünüm."

Duyarlılığında ve gizlemediği öfkesinde bir şeyler beni biraz yumuşatıyor.

12. Ellen DeGeneres: Amerikalı *stand-up* sanatçısı ve sunucu. (yay.n.)

"Nasıl bilebilirdin ki? Gerçekten de bana iyilik yaptığını düşünmüş. Bu, hayatımın yönünü değiştirmek için son denemesiydi."

"Mutlu olmadığını mı düşünüyordu?"

Gözlerimi indiriyorum. "Belli ki düşünmüyormuş. Bence bu çok saçma. Yüzümün gülmediğini gördüğü nadirdi. Rahminden gülümseyerek çıktığımı söyleyerek övünürdü."

"Ya o gülümsemenin sakladıkları?"

Bu tatlılıkla sorulmuş doğrudan soru beni gafil avlıyor. Nedense nutkum tutuluyor. Aklım küçük Trevor'a ve güldüğü zaman mutluluktan tombul yüzüne dolan kırmızı beneklere gidiyor. Annem bir keresinde çocukken benim de aynı böyle olduğumu söylemişti. Böylesine büyük bir mutluluk nereye gidiyor, merak ediyorum. Belki de gençliğe özgü özgüvenin gittiği yere gidiyordur.

"Ben gayet mutluyum. Yani, neden olmayayım ki?"

Brad bana acıma dolu bir gülümsemeyle bakıyor. "Konfüçyüs der ki: Mutluluğa giden yol *stand-up* komediden geçer."

Bozuk Çinli aksanına gülümsemeden edemiyorum. "Hı-hı. Konfüçyüs aynı zamanda der ki: Espri kabiliyeti olmayan kadınlar komedi kulüplerinden uzak durmalıdır."

Kıkırdıyor ve yanıma dönüyor. Koltuğun kolçağına ilişiyor. Önünde birleştirdiği elleri bacağıma o kadar yakın ki neredeyse değecek. "Yanında olurum" diyor, "eğer istersen."

"Gerçekten mi?" Ona sanki az önce birlikte intihar etmeyi kabul etmiş gibi bakıyorum. "Neden peki?"

Geriye yaslanarak ellerini ensesinde birleştiriyor. "Eğlenceli olacağından eminim."

"Yani ikimiz bir komedi grubu... İkili gibi mi olacağız?"

Gülüyor. "Of saçmalama, hayır! Yanında olurum derken seni izlerim demek istedim. Yani izleyiciler tarafında. Bu vücut sahnenin yakınına bile yaklaşmayacak."

Gözlerimi kısıyorum. "Korkak!"

"Üstüne bastın."

Onu inceliyorum. "Neden bana karşı bu kadar iyisin? Bunu annem mi istedi? Sana bunun için ödeme filan mı yaptı?"

Gülmesini bekliyorum ama gülmüyor. "Bir bakıma, evet. Şöyle ki annen geçen yıl Alzheimer hastaları yararına düzenlediğimiz bir etkinliğe gelmişti. Onunla orada tanıştık. Babama üç yıl önce Alzheimer teşhisi konmuştu da."

O üzüntünün sebebi buymuş demek. "Çok üzüldüm."

"Evet, ben de. Neyse, kasamızın durumuna bakılınca amaçlarımızı gerçekleştiremeyecek gibi görünüyorduk. Ama annen devreye girdi. Çok büyük bir bağış yaptı ve bizi hedeflerimizin de üzerine çıkardı."

"Yani şimdi sen de kendini mecbur hissediyorsun, öyle mi? Bu saçmalık. Annem bu tür şeyleri her zaman yapardı."

"Ertesi hafta ofisime bir paket gönderildi. Sabunlar, şampuanlar, losyonlar, Bohlinger Kozmetik'ten bir dolu ürün geldi. Annemin adına gönderilmişti."

"Annen mi? Bir dakika, hasta olan babam dedin sandım ama..."

"Evet, doğru."

Bulmacanın parçalarının yerine oturması birkaç saniye aldı. "Annen, Alzheimer hastalığının görünmeyen kurbanıydı."

"Aynen öyle. Paketi verdiğimde ağlamıştı. Babamın bakıcısı olarak onun ihtiyaçlarını göz ardı ediyorduk. Annen onun da değerini bildi."

"İşte benim annem. Tanıdığım en hassas kadındı."

"O bir azizeydi. Bu yüzden miras konusunda beni avukatı tayin edip senin hakkındaki planını açıkladığında istediklerini yapacağıma dair ona söz verdim." Yüzünde zırh gibi bir kararlılık ifadesi var. "Ve inan bana, sözümü tutacağım."

Altıncı bölüm

İşsizliğin iyi tarafları da var, özellikle de ay sonuna kadar bir komedi skeci yazması gereken biri için. Komedi programlarında duyduğum replikleri çalayım diyorum ama biliyorum, annemin hiç hoşuna gitmezdi. Ben de bütün haftayı şehri dolanarak geçiriyorum. Gördüğüm veya duyduğum az çok komik herhangi bir şey, yazacağım skecin damarı olabilir. Kendimi insanların ortasında maymun etme ihtimalini ortadan kaldırmak –veya en azından en aza indirmek– için aynanın karşısında repliklerimi çalışırken saatler geçiriyorum. Bu süre zarfında midem sert, küçük bir taş gibi düğümleniyor ve gözlerimin altındaki koyu halkalar, yaşlı ağaçların gövdelerindeki halkalar gibi çoğalıyor.

Bana öyle geliyor ki annemin başından itibaren niyeti buydu. Bana en başından canlı performansı hatırlatırsa, onu düşünmek için fazlasıyla endişeli ve meşgul olacaktım.

İşin gerçeği, tam tersi etki yaptı. Elizabeth Bohlinger'in iyi bir kahkahadan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Şapşal davranan birini her gördüğümde veya sırıtmama sebep olan bir şey duyduğumda bunu paylaşmak istediğim kişi annem olurdu. Yaşıyor olsaydı onu arayıp, "Sana bir hikâyem var" derdim.

Duyması gereken tek şey buydu. Ya bana hemen anlatmam için yalvarır veya daha çok, beni akşam yemeğine çağırırdı. Şaraplarımız konur konmaz bana doğru eğilerek kolu-

ma hafifçe birkaç kez vururdu. "Hikâyen tatlım. Lütfen, bütün gündür bekliyorum."

Hikâyeyi aksanlar ve farklı ağızlar kullanarak süslerdim.

Şimdi bile gülüşünün iniş çıkışlarını duyabiliyorum; gözlerinden gelen yaşları kuruladığını görebiliyorum...

Kendimi gülümserken yakaladığımda fark ediyorum ki ölümünden sonra ilk kez annemin hatırası beni üzmek yerine mutlu ediyor.

Hem gülmeyi seven bu kadın, tam da böyle olsun isterdi.

Performanstan önceki gece gözlerim açık, huzursuz ve gergin bir şekilde yataktayım.

Sokak lambasından bir demet ışık ahşap jaluzilerden geçip Andrew'un göğüs kafesine düşüyor. Bir dirseğimin üzerinde doğrularak onu seyretmeye başlıyorum. Göğsü, nefes verdiği her seferde dudaklarının arasından kaçan minik pıt sesiyle mükemmel bir uyum içinde inip kalkıyor. Tereyağı gibi pürüzsüz cildinde elimi gezdirmemek için kendimi zorlamam gerekiyor. Elleri dümdüz karnının üzerinde birleşmiş ve yüzü sakin. Annemin tabutu için özellikle ayarlanmış ölü pozundan çok farklı değil.

"Andrew" diye fısıldıyorum. "Çok korkuyorum."

Kıpırtısız bedeni beni konuşmayı sürdürmeye davet ediyor veya bana öyle geliyor. "Yarın gece bir komedi kulübünde sahneye çıkacağım. Orada benimle olman veya bana şans dilemen için bunu sana söylemeyi o kadar çok istiyorum ki. Eskiden beni güvende hissettirmeyi çok iyi becerirdin. Hatırlıyor musun, Milano'daki sunumumdan önce bütün gece, uyanırsam seni yanımda bulayım diye telefonun diğer ucundan ayrılmamıştın." Sesim boğuk çıkıyor. "Ama sana bu komedi işini söyleseydim annemin tamamlamamı istediği saçma listeden de bahsetmem gerekecekti, ki bunu yapamam." Başımı tavana doğru çevirip gözlerimi sımsıkı yumarak gözyaşlarımı

engelliyorum. "Benim ölmeden önce yapılacaklar listem, senin olası listenden öyle farklı ki." *Seni seviyorum* diyecek oluyorum ama cümle boğazıma dolanıyor. Onun yerine kelimeleri sadece ağzımı kıpırdatarak çıkarıyorum.

Kımıldıyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Aman Tanrım, ya beni gördüyse? İç çekiyorum. Gördüyse ne olmuş? Birlikte yaşadığım, yatağımı paylaştığım adam onu sevdiğimi bilse o kadar kötü mü olur? Gözlerimi kapayınca cevap aniden önümde beliriyor. Evet, kötü olur. Çünkü onun da aynısını söyleyebileceğinden emin değilim.

Kendimi yastığa bırakıyorum ve tavandaki havalandırma deliklerini seyrediyorum. Andrew benim başarımı ve statümü seviyor. Onlar da artık yok. Gerçekten sevdiği ben miyim? Hatta beni, gerçekte kim olduğumu bilecek kadar tanıyor mu?

Bir kolumu başımın üzerine atıyorum. Bu onun suçu değil ki. Annem haklıydı. Gerçek benliğimi sakladım. Hayallerimi terk ettim ve tam da Andrew'un olmamı istediği gibi geleneksellikten uzak, talepkâr olmayan, umursamaz bir kadına dönüştüm.

Uyuyan erkek arkadaşıma tekrar bakıyorum. Bir zamanlar istediğim hayattan neden vazgeçtim? O küçük kız, değerinin bilinmediğini düşünerek hâlâ içimde mi dolaşıyor? Annem haklı mı? Andrew'un onayını, babamdan asla görmediğim o onayı kazanmak için çaresizce bir girişimle kendi hayallerimden mi fedakârlık ettim? Hayır, bu çok saçma. Babamın onayının bir şey ifade etmediğine yıllar önce karar vermiştim. Öyleyse neden hayallerim için savaşmadım? Andrew'un başka hevesleri olduğu ve ben de onları takip etmeyi seçtiğim için mi? Hayır, bu sadece var olduğunu düşünmekten hoşlandığım yüce gönüllü, fedakâr versiyonum. Her ne kadar itiraf etmekten hoşlanmasam da aslında yüce gönüllülükten daha, çok daha uzak bir şeyler var...

Korkuyorum. Kulağa ne kadar zayıf ve zavallı gelse de yal-

nız olmak istemiyorum. Hayatımın bu aşamasında Andrew'u terk etmek büyük bir kumar olur. Elbette başka biriyle tanışabilirim, ama otuz dört yaşında yeniden başlamakla ilgili şüphelerim var. Hayatım boyunca biriktirdiğim parayı istikrarlı bir devlet tahvilinden riskli bir yatırım fonuna aktarmak gibi geliyor. Doğru, kazancım çok büyük olabilir, ama kaybetmek beni tamamen bitirir. Uğruna çabaladığım her şey bir anda yok olabilir ve dımdızlak ortada kalabilirim.

Saat iki buçuk olduğunda nihayet kendimi yataktan çıkarıp alt kattaki kanepeye doğru ayaklarımı sürüyerek gidiyorum. Sehpanın üzerinde cep telefonumun ışığını görüyorum. Telefonu alıyorum ve gece yarısına on kala gönderilmiş mesaja bakıyorum.

Rahatla. Harika olacaksın. Şimdi biraz uyu.

Brad'den gelmiş.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Kadife battaniyenin altına kıvrılıp kanepenin yastığına sarılıyorum. Kalbim sanki az önce alnımdan öpülmüşüm ve bir bardak sıcak süt vermişler gibi sakinleşiyor ve kendimi tekrar güvende hissediyorum.

Eskiden Andrew'un hissettirdiği gibi.

Bir balo salonu büyüklüğündeki Third Coast Comedy, bu akşam masalarda yer kalmadığı için ayakta duran gürültülü bir kalabalıkla dolu. Salonu dolduran yuvarlak masalar, yerden altmış santimetre yükseklikteki ahşap sahnenin önünde dizilmiş. Arkadaki duvarın karşısında, insanlar barın önünde üç sıra yapmışlar, sahneyi görmek için boyunlarını uzatıyorlar. Bir pazartesi akşamı bu kadar insanın burada ne işi var? Onlar da mı işsiz? İzleyicilerin gürültüsünde sesimi duyurmak için bağırarak masanın karşısındaki Brad'in kolunu kavrıyorum.

"Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum! Burası yerine da-

ha küçük bir yer bulamaz mıydın?"

"Yedi dakika sonra on sekizinci hedefi arkanda bırakmış olacaksın" diye bağırıyor. "Sonrasında diğer dokuz hedefe geçebilirsin."

"Ah, sanki bu bir ödül de! Bunun yanına bir tik at da atımı alayım ve ölmüş aşağılık babamla bir şekilde aramı düzelteyim, değil mi?"

"Pardon" diye kulağını işaret ediyor. "Seni duyamıyorum."

Martinimi yutuyorum ve arkadaşlarıma dönüyorum. Shelley, gürültünün arasından, "Bu akşam çok şirin görünüyorsun" diyor.

"Teşekkürler." Başımı eğip tişörtüme bakıyorum. Önünde, EREKSİYON HALİNDEKİ BİR VAİZE ASLA GÜVENME yazıyor.

Bir başka kahkaha nöbeti duyuyorum ve sahneye doğru dönüyorum. Şansıma, izleyicilerin şu anda herifler ve memelerle ilgili döktürmekte olan uzun boylu kızıl favorisinden hemen sonra sahneye çıkıyorum. Ön masada birası ve önünde dizili üç *shot* bardağıyla oturan tombul adamı izliyorum. Islık çalıyor, çığlıklar atarak yumruğunu havada sallıyor.

Sunucu sahneye atlıyor ve mikrofonu kapıyor. "Haydi, şimdi Steve Pinckney için bir alkış patlatalım." Kalabalık çılgına dönüyor.

Kalbim deli gibi çarpıyor ve içime dev bir nefes çekiyorum.

"İyi şanslar kardeşim" diye bağırıyor Shelley. Megan, "Güldür beni fıstık" diye ekliyor.

Brad kolumu sıkıyor. "Liz seninle gurur duyardı." Bunu duyunca göğsüme bir ağrı saplanıyor. Göz ucuyla Bill'in, mekânın müdürünün bana eliyle sahneye çıkmamı işaret ettiğini görüyorum.

Zaman hızla geçiyor. Elektrikli sandalyeye yürüyen bir mahkûm gibi sahneye doğru sürünüyorum.

"Sırada Brett var..." Sunucu, gürültünün dinmesi için bek-

liyor. "Sıradaki konuğumuz, ilk kez sahneye çıkacak olan Brett Bohlinger. Haydi, bu delikanlıyı alkışlayalım."

Sahnenin basamaklarını çıkıyorum. Bacaklarım o kadar çok titriyor ki burkulacaklarından korkuyorum. Bir şekilde mikrofona ulaşıyorum ve varır varmaz kendimi sabitlemek için metal mikrofon çubuğuna yapışıyorum. Parlak, beyaz bir ışık gözümü alıyor; gözlerimi kısarak kalabalığa bakıyorum. Ardı ardına dizilmiş yüzler beklentiyle bana bakıyor.

Şimdi bir espri yapmam gerekiyor, değil mi? Esprim neydi? Tanrım, yardım et!

Hayır, *anne*, yardım et! Ne de olsa beni bu çılgınlığa iten sensin. Gözlerimi kapatıyorum. Sanki annemin yemek odasındaki masada oturuyoruz; onun sesini hayal ediyorum. *Hikâyen tatlım. Lütfen, bütün gün bunu bekledim.* Derin bir nefes alıyorum ve Third Coast Comedy'nin köpekbalıklarıyla dolu sularına dalıyorum.

"Herkese merhaba." Mikrofondan yükselen kulak tırmalayıcı tiz bir ses, titreyen sesimi bastırıyor. Ön masadaki sarhoş homurdanarak elleriyle kulaklarını kapatıyor. Mikrofonu yuvasından çıkarıyorum. "Affedersiniz" diyorum. "Sahneye çıkmayalı epey oldu. Sözümü mikrofonun keseceğini tahmin etmemiştim." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum ve göz ucuyla arkadaşlarıma bakıyorum. Megan'ın yüzünde sahte bir sırıtış var. Shelley, iPhone'uyla beni kaydediyor ve Brad'in dizi sanki titreme hastalığı varmış gibi durmak bilmiyor.

"Eee, siz, siz herhalde Brett ismini duyunca bir erkek beklediniz. Bu, başıma hep geliyor. Yaşamak kolay değil, yani bir erkek adıyla demek istedim. Çocukların ne kadar acımasız olabildiğine inanamazsınız. Benimle dalga geçtiklerinde okuldan eve ağlayarak koşardım ve erkek kardeşim Tiffany'ye onları dövmesi için yalvarırdım."

Gözlerimi ışıktan korumaya çalışarak kalabalığa bakıyorum ve kahkahaları bekliyorum. Ama bütün duyduğum Megan'dan

çıkan tiz bir küçük kıkırtı oluyor. "Aynen öyle" diyorum. "Erkek kardeşim, Tiffany."

Sarhoş, cansız bir sesle, "Komik değilsin" diye bağırıyor.

Mideme bir yumruk yemişim gibi nefesim kesiliyor. "Ve, eee, ismimle ilgili bütün o alayların ve işkencenin bir Katolik okulunda başıma geldiğine inanır mısınız? A... aranızda kaç kişi Katolik okulundan çıktı?"

Kalabalığın küçük bir bölümü alkışlıyor. Ben de bunu bir teşvik olarak algılıyorum. "O... okuldaki rahibeler o kadar katıydı ki Saint Mary'deki teneffüs, öğle yemeğinden sonraki tuvalet molasıydı."

Brad, Megan ve Shelley özellikle yüksek sesle gülüyor.

Ama izleyicilerin geri kalanının bir kısmı nazikçe gülümseyerek, diğerleriyse saatlerini veya cep telefonlarını kontrol ederek beni izlemeye devam ediyorlar.

Biri, "Komik yerini anlatmayı unuttun" diye sesleniyor.

Sanırım kusacağım veya daha kötüsü, ağlamaya başlayacağım. Sahnenin zeminine yerleştirilmiş dijital saate göz atıyorum. Sadece iki dakika, dört saniye geçmiş. Tanrım, burada beş dakikam daha var! Sıradaki esprim ne? Ah, olamaz! Tek bir fıkra bile hatırlamıyorum. Korku içindeyim, terlemiş avuçlarımı pantolonuma siliyorum ve son çare olarak arka cebime uzanıyorum.

"Oooo, Tanrı aşkına, not kartları!" diye bir ses arkalardan bağırıyor. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dudağım titriyor. "Saint Mary'deyken..."

Kalabalıktan bir inilti yükseliyor. Biri, "Yeterince Katolik esprisi dinledik!" diye bağırıyor.

Ellerim o kadar çok titriyor ki not kartlarımı güçlükle tutuyorum. "Sadece Katolik okulu değil aynı zamanda bir kız okuluydu. Bir taşla iki işkence gibiydi."

İzleyiciler yuhalamaya başlıyor. Beceriksizce kartları karıştırırken gözlerime yaşlar doluyor. Ah, Tanrım, yardım et!

İnsanlar artık sıkıldıklarını gizlemeye gerek duymadan yüksek sesle konuşuyorlar. Geri kalanı bara veya tuvalete doğru gidiyor. Shelley'nin telefonunu indirdiğini, artık bu fiyaskoyu kaydetmediğini görüyorum. Ön masadaki sarhoş, tombul yumruğunun arasında uzun boyunlu bir şişeyle sandalyesinin arkasına yaslanıyor.

Bir sonraki gösteriyi başlatmaları için kolunu kaldırıp sahneyi işaret ederek, "Sıradaki!" diye bağırıyor.

Canı cehenneme! Ben gidiyorum! Kaçmaya hazır bir halde kendi etrafımda dönüyorum. Ama sahneye çıkan basamakların başında duran Brad'i görüyorum.

Gürültünün arasında sesini duyurmaya çalışarak, "Silkelen B.B."[13] diye bağırıyor. "Devam et."

Şu an onu o kadar seviyorum ki içimden sahneden atlayıp boynuna sarılmak geliyor. Aynı zamanda onu boğmak istiyorum. Beni buna o –ve annem– zorladı.

"Yapabilirsin. Neredeyse bitirdin."

Canımı kurtarmak için kaçma dürtüsüyle savaşarak izleyicilere, yani sahne arasının geldiğini düşünen ağzı bozuk barbarlara dönüyorum.

"Rahibeler... Biz kızların saflığını korumak için ellerinden ne geliyorsa yaptılar." Kimse dinlemiyor, arkadaşlarım bile. Megan yan masadaki bir adamla konuşuyor, Shelley ise mesaj yazıyor. Brad dışında hiç kimse. Ona doğru bakıyorum, başıyla devam et işareti yapıyor.

"Sınıfta şu büyük, büyük boy haçlardan vardı. Rahibe Rose..." Acıyan boğazımı ovuşturuyorum. "Rahibe Rose, İsa'nın beline sarılı bezin üzerine pantolon geçirirdi."

"Yirmi saniye daha B.B." diye bağırıyor.

"Arkadaşım Kasey... Oğlunun alt bezini bile gözlerini kapamadan değiştiremiyor."

13. Brett Bohlinger'in baş harflerinden oluşan, İngilizcede "Bi-bi" diye okunan takma isim. (yay.n.)

Biri, "Hanımefendi, yerine otur" diye sesleniyor. "*Bizi bitirdin.*"

Brad geri sayıma başlıyor. "Yedi, altı, beş..."

"Sıfır" dediğini duyar duymaz mikrofonu hışımla yerine oturtuyorum. Brad bir sevinç çığlığı atıyor. Sahneden atlayınca bana sıkıca sarılıyor. Ama ben artık hıçkırıklar içindeyim. Kurtulup çıkışa doğru koşuyorum.

Gece havası serin ve içime çektiğimde yakıyor. Gözyaşları içinde arabamı bulana kadar park yerinde dolanıyorum. Arabaya yaslanıp başımı kollarımın arasına gömüyorum.

Bir dakika sonra omzumda bir el hissediyorum.

"Ağlama B.B. Başardın. Artık bitti." Brad, gergin sırtımı daireler çizerek sıvazlıyor.

Arabanın tepesini yumruğumla döverek, "Batırdım!" diyorum. Arkamı dönüp onunla yüz yüze geliyorum. "Sana komik olmadığımı söylemiştim."

Beni kollarının arasına çekiyor. Karşı koymuyorum. Yüzüm yün paltosuna dayalı halde, "Başımın belası annem" diyorum. Sessizce, beni kollarında bir bebek gibi sallıyor.

"Bana neden bunu yaptırdı? Gülünç düştüm... Hayır, gülünç düşseydim iyiydi... Birisi gerçekten gülmüş olsaydı öyle diyebilirdik."

Brad bir adım geri çekiliyor ve cebinden soluk pembe bir zarf çıkarıyor. "Kendini savunmasına izin verelim mi?"

Elimin tersiyle burnumu siliyorum. "Mektubu bana mı veriyorsun?"

Gülümsüyor ve yanağımdaki gözyaşını siliyor. "Hak ettiğini düşünüyorum, iyi iş çıkardın."

Arabama biniyoruz. Isıtıcıyı çalıştırıyorum. Brad, yanımdaki yolcu koltuğunda on sekiz numaralı zarfı, yapışkanlı yerinden parmağını geçirerek açıyor ve okumaya başlıyor.

"'En sevgili kızım,

Başaramadığın için üzgün müsün? Saçmalık.'"

"Ne?" diyorum. "Biliyor muy..."

Brad, bitirmeme izin vermiyor. Okumaya devam ediyor. "'Mükemmel olman gerektiğine ne zaman karar verdin? Ben bir türlü bulamıyorum. Ama yolda bir yerlerde cüretkâr olma özelliğini kaybettin. Hikâyeler anlatmayı, şarkı söylemeyi, dans etmeyi seven o mutlu, küçük kız, endişeli ve kendinden şüphe eden birine dönüştü.'"

Gözlerimin arkasındaki basınç artıyor. Beni susturan sen değildin anne.

"'Ama bu gece benim küçük sanatçım, eskiden olduğu gibi canlıydın ve bu yüzden çok mutluyum. Böyle tutkuların –korku ve endişeden doğan tutkuların bile– monoton bir yaşamdan iyi olduğuna inanırım.

Bu gecenin anısı yürekliliğinin, metanetinin, cesaretinin anımsatıcısı olsun. İçine korku dolduğunda bu cesarete tutun ve kendine gel. Çünkü artık o cesarete sahip olduğunu biliyorsun, tıpkı eskiden beri bildiğin gibi.

Eleanor Roosevelt, 'Her gün sizi korkutan bir şey yapın' demişti. Seni korkutan şeyleri yapmak için kendini zorlamaya devam et tatlım. O riskleri al ve seni nereye getirdiğine bak. Çünkü bu yolculuğu yürümeye değer kılan şeyler bunlardır.'" Brad bir an için duraklıyor. "'Bütün sevgim ve gururumla, annen.'"

Mektubu alıp parmaklarımı annemin kelimeleri üzerinde gezdirerek tekrar okuyorum. İyi de beni yapmaya zorladığı şey ne? Andrew'u, öğretmenlik işini ve Carrie'yi düşünüyorum. Ürperiyorum. Bunlar ne kadar korkunç olsalar da beni daha çok korkutan bir şey var. Onu düşüncelerimden uzaklaştırıyorum. Doğru, bu akşam yenildim ve bunu ardımda bıraktım, ama bu performansı tekrarlamaya hazır değilim.

Yedinci bölüm

Megan, sabah saatlerinin sonlarına doğru geldiğinde ben en sevdiğim Marc Jacobs takımımın içinde, The Bourgeois Pig'de oturmuş, sütlü kahvemi yudumluyorum. "Yine mi bulmaca çözüyorsun!" Mor Dolce & Gabbana çantasını masaya bırakıp bulmacayı elimin altından çekiveriyor. "Annenin sana neden başına bela olacak bir zaman sınırı koyduğunu sonunda anlıyorum. Geçen haftaki o komedi gösterisinden sonra tek bir halt ettin mi? Sana hayallerinin peşinden gitmeni söylerken parkta şekerleme yapmanı kastettiğini sanmıyorum." Üzerimdeki takıma işaret ediyor. "Andrew'a da daha söylememişsin!"

Gazetemi bir kenara itiyor ve sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıyor. "Bugün şu eski dostunu bulacağız."

"Carrie'yle durduk yere konuşamam. Önce bir plan hazırlamam gerek." Bilgisayarı kenara itip şakaklarımı ovuyorum. "Bak söylüyorum sana, bu liste hayatımı mahvedecek."

Megan tek kaşı kalkmış halde beni inceliyor. "Sen bayağı acayip birisin Brett. İçimde, o hedeflerin aslında seni mutlu edebileceğine dair bir his var. Mahvolmasından korktuğun Andrew'un hayatı, seninki değil."

Açık sözlülüğüne ve anlayışına hayret ediyorum. "Belki. Ama her şekilde mahvolmuş durumdayım. Erkek arkadaşımı kaybediyorum, yine de gelecek eylüle kadar bu hedefleri tamamlayamıyorum."

Bu küçük heyecanlı çıkışımı duymazdan gelip sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Kafeine ihtiyacım var. Ben kendime ayar çekerken sen de Facebook'a gir."

Megan kasa kuyruğuna girerken ben Facebook'a bağlanıyorum. Ama Carrie'yi aratmak yerine parmaklarım arama çubuğuna BRAD MIDAR yazıyor. Altı santimetrekarelik profil resminden bile olsa onu tanımak çok kolay oluyor. Fotoğrafına bakarken gülümsediğimi fark ediyorum. Aklımdan ona arkadaşlık isteği göndermek geçiyor, ama profesyonel çizgiyi aştığımı düşünebilir, sanki telefon mesajları ve sarılmalar aşmıyormuş gibi. Sonra kendi sınırlarımı düşünüyorum. Varlığını kendisinden sakladığım bir avukatla arkadaşlığın peşinde olduğumu bilseydi Andrew ne düşünürdü?

Saçlarımı iki elimle kavrıyorum. Neyim var benim?

Megan, bir *macchiato* ve bir çörekle arkamdan gelip, "Buldun mu?" diyor. Bilgisayarın ekranını çabucak kapatıyorum. "Henüz bulamadım."

Megan masanın diğer tarafına geçtikten sonra bilgisayarı tekrar açıyorum ve bu sefer arama çubuğuna CARRIE NEWSOME yazıyorum.

Sandalyesini yanıma çeken Megan'la birlikte birkaç sayfayı inceledikten sonra onu buluyorum. Wisconsin yazan eşofman üstü içinde neredeyse hiç değişmemiş görünüyor. Hâlâ atletik görünümlü, hâlâ gözlük takıyor, hâlâ gülümsüyor. İçimi suçluluk duygusu kaplıyor. Nasıl o kadar zalim olabildim?

"Bu, o mu?" diye soruyor Megan. "Ondan kurtulmak istemene şaşırmamalı. Wisconsin'de cımbız satmıyorlar mı?"

"Kes şunu Megan." Yaşlardan bulanıklaşmış gözlerle fotoğrafa bakmaya devam ediyorum. "Bu kızı severdim."

Çocukken Carrie ve ailesi, Arthur Sokağı'ndaki evimizden iki sokak uzakta otururdu. Birbirimizin zıddıydık; o cesur erkek Fatma, ben cılız hanım hanımcık. Ben beş yaşındayken bir öğleden sonra, elinde siyah-beyaz bir topla evimi-

zin önünde geziniyordu. Beni gördü; onun yaşlarına yakın bir kızdım. Futbol oynamaya çağırdı. Onun yerine evcilik oynamayı teklif ettim ama kulak asmadı. Böylece parka yürüdük ve öğleden sonranın geri kalanında demir çubuklara tırmandık, sallandık ve gülüştük. O günden sonra ayrılmaz olmuştuk, ta ki yıllar sonra ben onu yüzüstü bırakana kadar.

"Bu kadından benimle arkadaşlık etmesini beklemeye hakkım yok. Daha da kötüsü, şu anda bunu sadece mecbur olduğum için yapıyorum."

"Gerçekten mi?" Koluna asılıyor. "Çünkü bana sorsan onun seninle arkadaşlık etmeye hakkı yok derdim."

Kafamı sallıyorum. Megan, Carrie gibi görünen birinin bizden üstün olabileceğini asla anlamaz.

"Aman be, Brett, bu kadar büyütecek ne var yahu?" Bir anda fareyi ele geçiriyor ve ARKADAŞI EKLE'ye tıklıyor.

Nefesimi tutuyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Aferin fıstık!" Kahve fincanını kaldırıyor ama ben benimkini kaldırmıyorum. Carrie Newsome şu andan itibaren herhangi bir dakikada, bir zamanlar sevdiği, ona ihanet etmiş bir arkadaşından sevimsiz bir bildirim alacak. Berbat hissediyorum, ama Megan hayatına devam ediyor. Ellerini birbirine sürtüyor.

"Tamam, iyi gidiyoruz. Haydi, ev hayvanları satan dükkâna gidip sana bir köpek bulalım."

"Unut sen onu. Köpekler kötü kokar. Evi batırırlar." Kahvemden bir yudum alıyorum. "En azından Andrew için böyle."

"Andrew'un bununla ne ilgisi var?" Çöreğinden bir parça alıyor. "Brett, affedersin ama gerçekten de Andrew'un hayat planının bir parçası olduğunu düşünüyor musun? Yani, annen sana adamın bayağı tarihe karıştığını söyledi. Onun son arzusunu yok saymak mı istiyorsun?"

Megan yumuşak karnımı biliyor. Dirseklerimi masaya dayayıp elimi alnıma götürüyorum. "Bu başımın belası listeden Andrew'a bahsetmeliyim. Gerçi deliye dönecek. O, günün bi-

rinde bir uçak satın almak istiyor, bir at değil! Çocuk filan da istemiyor. Bunu ta en başında açıkça söylemişti."

"Öyleyse bu senin için sorun değil?"

Pencereden dışarı bakıyorum. Zihnim geçmişteki başka bir zamana, cesur ve korkusuz olduğum, hayallerimin gerçekleşeceğinden emin olduğum bir zamana gidiyor. Ama sonra, beklendiği üzere, olan oldu ve dünyanın benim etrafımda dönmediğini anladım.

"Kendimi bunu sorun etmediğime ikna ettim. O zamanlar durum farklıydı. Çok seyahat ediyorduk... Andrew, iş seyahatlerimde bana eşlik ediyordu. Hayatlarımız o kadar doluydu ki çocuk yapmayı hayal etmek zordu."

"Ya şimdi?"

Bana yeni hayatımı soruyor. Yemeği çoğu gece televizyonun karşısında yalnız yediğim ve çıktığımız son seyahatin iki yıl önce ablasının Boston'daki düğünü olduğu hayatımı. "Annemi ve işimi daha yeni kaybettim. Bir kayıpla daha başa çıkamam. Henüz değil."

Peçeteyle ağzını kuruluyor. Kirpiklerinin gözyaşlarından ıslandığını fark ediyorum. Elini tutuyorum. "Özür dilerim. Sana içimi dökmek istememiştim."

Yüzü buruşuyor. "Böyle devam edemem."

Ah. Benim için ağlamıyor ki. Kendisi için ağlıyor. Ya bana ne demeli? Son zamanlarda o kadar kendimle meşgulüm ki Megan'ı yaşam koçu yerine koydum. Elini avucuma alıyorum.

"Jimmy'ye başka mesajlar mı geldi?"

"Daha kötü. Dün eve gittiğimde bizim yatağımızda sevişiyorlardı. Bildiğin bizim yatağımızda ya! Neyse ki onlar beni görmeden çıkıp gitmeyi başardım."

"Hayvan herif! Başka yer yokmuş gibi onu neden eve getirmiş? Senin her an çıkıp gelebileceğini biliyor."

"Onu yakalamamı istiyor. Ayrılmaya cesareti yok. Bu yüzden benim yapmamı bekliyor." Sol bileğini çekiştirerek iç ge-

çiriyor. "Bu lanet kollar yüzünden. Defoluyum ben."

"Saçmalama. Sen güzel bir kadınsın ve onu sepetlemen gerek."

"Yapamam. Nasıl para kazanacağım?"

"Ev satmaya başlarsın."

Elini savuruyor. "Pöff. Sana söylüyorum Brett, bir önceki hayatımda saraylı filanmışım bence, çünkü yaşamak için çalışmak fikrine bir türlü alışamıyorum."

"İyi de orada öylece oturup bunlara katlanamazsın. Belki onunla yüzleşirsen..."

Neredeyse bağırarak, "Hayır!" diyor. "Başka bir seçeneğim olana kadar onunla yüzleşemem."

Başta anlamıyorum ama daha sonra kafama dank ediyor. Megan'ın orijinalinden vazgeçmesi için yedeğine ihtiyacı var. Yetim kalmadan yeni bir aile bulmaya çalışan korkmuş bir çocuk gibi.

"Sana bakması için birine ihtiyacın yok. Akıllı bir kadınsın. Kendi ayaklarının üzerinde durabilirsin." Kendi cümlelerimi duyuyorum ve şu anda Megan'la mı yoksa kendimle mi konuştuğumu merak ediyorum. Sesimi yumuşatıyorum. "Zor olduğunu biliyorum, Meggie, ama yapabilirsin."

"Söz konusu bile değil."

İç çekiyorum. "Öyleyse birilerini aranmalısın. İnternette şu çöpçatan sitelerinden birine girsen?"

Gözlerini deviriyor ve mor çantasından bir dudak parlatıcı çıkarıyor. "Harika bir milyoner arıyorum. Kısa kollardan hoşlanması *şarttır*."

"Ciddiyim Megan; bir çırpıda yeni birini bulursun. Çok daha iyisini hem de." Birden aklıma bir fikir geliyor ve parmaklarımı şaklatıyorum. "Baksana, Brad'e ne dersin?"

"Annenin avukatı mı?"

"Evet. Gerçekten hoş biri. Yakışıklı da, sence de öyle değil mi?"

Parlatıcıyı dudaklarına küçük vuruşlarla sürüyor. "Hı-hı. Ama minnacık bir sorun var."

Burun deliklerim sinirden kabarıyor. "Ne? Yeterince zengin mi değil?"

"Yoo." Dudaklarını birbirine bastırıp bırakıyor. "O çoktan sana âşık olmuş."

Sanki darbe yemişim gibi başım arkaya gidiyor. Ah, aman Tanrım! Bana mı âşık? Ama benim Andrew'um var. Yani, var sayılır.

Sonunda kendime geldiğimde, "Niye böyle düşündün?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Neden sana yardım etmeye bu kadar can atsın?"

Rahatlamam gerekir. Brad'in arkadaşlığına ihtiyacım var, aşkına değil. Ama garip bir şekilde moralim bozuluyor. "Hayır. O, Elizabeth takımından. Bana sadece anneme söz verdiği için yardım ediyor. İnan bana. Ben onun için sadece bir hayır işiyim."

Umduğumun aksine benimle tartışmak yerine başını sallıyor. "Hmm, anladım."

Kendimden utanıyorum. Orijinali kaybetmeden önce yedeğini arayan Megan'dan farkım yok mu?

Mektubu açarken ellerim titriyor. Yazdıklarını bir defa daha okuyorum. *Kendini, seni korkutan şeyleri yapmaya zorla tatlım.*

Neden, anne? Neden bana bunları yaptırıyorsun? Mektubu cebime sokuşturuyorum ve mezarlık kapısından giriyorum.

Saint Boniface Mezarlığı'na gelmeyeli yedi yıl oldu. Son gelişimde annemleydim. Bir yere gidiyorduk –sanırım Noel alışverişine– ama önce buraya uğramakta ısrar etmişti. Çok soğuk bir öğleden sonraydı. Rüzgârın sokağı dövüşünü, var olan azıcık karı da hızla dönen öfkeli buz parçalarına dönüş-

türmesini izlediğimi hatırlıyorum. Annemle birlikte fırtınayla savaşarak her dem yeşil bir çelengi babamın mezar taşına sıkıca sabitlemiştik. Sonra arabaya dönüp kontağı çevirmiştim. Havalandırmadan bir sıcak dalgası üflemişti. Ellerimi ısıtırken annemin başını eğmiş, sessizce mezar başında duruşunu izlemiştim. Sonra eldiveniyle gözlerini kurulayıp istavroz çıkarmıştı. Arabaya döndüğünde onuru kırılmasın diye radyonun ayarlarıyla oynar gibi yapmıştım. Kendisini terk eden kocasına hâlâ bağlılık gösterdiği için onun adına utanmıştım.

Yedi yıl önceki o günün aksine bugün parlak bir sonbahar günü. Gökyüzünün mavisi o kadar berrak ki insan kış mevsimindeyiz deyince gülüp geçebilir. Yapraklar hafifçe esen rüzgârla kovalamaca oynuyor ve bu güzel tepedeki mezarlıkta, ceviz ağaçlarının altında yiyecek arayan sincapları saymazsak yalnızım.

Mezar taşına, "Herhalde bunca yıldan sonra neden burada olduğumu merak ediyorsundur" diye fısıldıyorum. "Benim de annem gibi olduğumu mu düşünüyorsun? Senden nefret edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Mezar taşının altındaki kurumuş yaprakları elimle süpürüyorum ve mermer tablaya ilişiyorum. Çantama uzanıp cüzdanımdaki fotoğrafını arıyorum; kütüphane kartı ile spor salonu üyelik kartı arasından bükerek çıkarıyorum. Kenarları kıvrılmış ve solmuş ama ikimizin sakladığım tek fotoğrafı. Bir Noel sabahı, ben altı yaşındayken annem çekmişti. Kırmızı flanel bir pijama içinde, babamın dizinin dibinde, ellerimi sanki bu güvensiz noktadan uzaklaşmak için dua ediyormuşçasına kavuşturmuşum. O, solgun derili ellerinden birini omzuma atmış, diğer elini gevşekçe yanına salmış. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var ama gözleri ifadesiz ve boş.

"Benim sorunum neydi baba? Neden seni gülümsetemedim? Bana sarılman neden o kadar zordu?"

Gözlerim yanıyor ve annemin listemdeki bu maddenin bana vereceğini düşündüğü huzurun içime dolmasını umarak başımı gökyüzüne çeviriyorum. Ama bütün hissettiğim, yüzüme vuran güneşin sıcaklığı ve göğsümdeki açık yara. Tekrar fotoğrafa bakıyorum. Küçük suratımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve acıyan gözlerime büyüteç görevi görüyor. Gömleğimin koluyla kuruladığımda arkasında eğri büğrü bir kırışıklık bırakıyor.

"En çok ne acı veriyor, biliyor musun baba? Senin için hiçbir zaman yeterince iyi olmadığımı hissetmek. Sadece küçük bir çocuktum. Neden bir defa olsun iyi veya akıllı ya da güzel olduğumu söyleyemedin?"

Dudağımı kan tadı alana kadar ısırıyorum. "Kendimi sana sevdirtmek için çok çabaladım. Gerçekten uğraştım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan dökülüyor. Tabladan kalkıp sanki babamın yüzüymüş gibi mezar taşına uzun uzun bakıyorum. "Bu annemin fikriydi, biliyorsun. Seninle bir ilişki kurmamı isteyen o. Ben bu hayalden yıllar önce vazgeçtim." Parmaklarımı taşı üzerine işlenmiş CHARLES JACOB BOHLINGER yazısının üzerinde gezdiriyorum.

"Huzur içinde uyu baba."

Dönüp yürüyorum ve sonra koşmaya başlıyorum.

Argyle İstasyonu'na vardığımda saat beş ve ben hâlâ yaşadığım sarsıntıyı atlatabilmiş değilim. Ama babam olacak adinin beni etkilemesine izin verirsem mahvolurum. El[14] tıka basa dolu. iPod'unun sesini kulaklıklarının gerisinden edepsiz şarkı sözlerini duyabileceğim kadar açmış ergen bir kız ile kafasındaki beyzbol şapkasında tanriseniduyuyor.com yazan bir adamın arasında sandviç olmuş durumdayım. Ona Tanrı'nın Mac mi yoksa PC mi kullandığını sormak istiyo-

14. Chicago'daki raylı toplu taşıma sistemine verilen ad. (yay.n.)

rum ama içimden bir ses bunu komik bulmayacağını söylüyor. Haki bir Burberry pardösü giymiş uzun boylu, siyah saçlı bir adamla göz göze geliyorum. Onun da gözleri gülüyor ve adam bir yerlerden sanki tanıdık geliyor. Boyu ikimizden de kısa olan aramızdaki genç kızın üzerinden eğilerek, "Teknoloji inanılmaz bir şey, değil mi?" diyor.

Gülüyorum. "Dalga geçmeyin. Günah çıkarmak yakında tarihe karışabilir."

Sırıtıyor; bense gözlerindeki altın sarısı beneklere mi, yoksa yumuşak, seksi dudaklarına mı odaklanayım, bilemiyorum. Pardösüsündeki siyah dikişler dikkatimi çekiyor ve birden kafama dank ediyor. Bu, çatı katının penceresinden izlediğim, her akşam saat yedide binaya giren Burberry Adam olabilir mi? Ona Burberry Adam diye isim takmıştım, çünkü hep şu anda giydiğine benzer bir Burberry pardösü giyiyordu. Gerçekten hiç tanışmamış olsak da geldiği gibi ortadan kaybolmadan önce birkaç ay için gizlice ondan hoşlanmıştım.

Kendimi ona tanıtmak üzereyken telefon çalıyor. Brad'in ofis numarasını görünce açıyorum.

"Merhaba Brett. Ben Claire Cole. Mesajınızı aldım. Bay Midar'la randevunuz ekimin yirmi yedisinde, saat..."

"Yirmi yedisi mi? Yani üç hafta sonra. Ama benim onu..." Sesim azalarak yok oluyor. *Onu görmeye ihtiyacım var* kulağa fazla coşkulu, fazla çaresiz geliyor. Ama bugünkü mezarlık ziyaretinden sonra duygusal bir eşikte duruyorum ve Brad'in beni konuşarak yatıştırabileceğini biliyorum. "Öncesinde, mesela yarın görüşmemiz mümkün mü?"

"Üzgünüm. Önümüzdeki hafta tamamen dolu, sonra da tatile çıkacak. Sizi yirmi yedisinde görebilir" diye tekrarlıyor. "Saat sekizde bir boşluğu var."

İç çekiyorum. "Madem en yakın tarih bu, kabul. Ama o tarihten önce randevusunu iptal eden biri olursa beni arayın. Lütfen."

İneceğim durak anons ediliyor. Telefonumu mantomun cebine tıkıp kapıya doğru ilerliyorum.

Kalabalıkta sıkışarak önünden geçerken Burberry Adam, "İyi günler" diyor.

"Size de."

Trenden fırlıyorum, ama bu bir melankoli dalgasının beni yakalamasına engel olmuyor. Brad Midar uzaklara gidiyor ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Nereye gidiyor acaba? Yalnız mı gidecek yoksa kız arkadaşı var mı? Şimdiye kadar ilişki durumunu soracak uygun bir fırsat olmadı; o da konuyu hiç açmadı. Ayrıca neden açsın ki? Ben onun müvekkili sayılırım, Tanrı aşkına! Kaldı ki o aynı zamanda benim annemle olan tek bağım. Maalesef onu annemin elçisi yerine koyup ona anormal bir şekilde iyice bağlandım. Annesiz kalmış bir yavru ördek gibi karşıma çıkan ilk nazik yüzün etkisinde kaldım.

Sekizinci bölüm

Annem hayatta ve sağlıklıyken, perşembe akşamları Bohlingerler için geleneksel aile akşamıydı. Yemek odasındaki masanın etrafında toplandığımızda sohbet Sauvignon Blanc şarabı kadar kolay akardı. Annemin başköşede oturduğu masadaki konular, son olaylardan politikaya ve kişisel ilgi alanlarına kadar kesintisiz bir geçiş yapardı. Bu gece Joad ve Catherine, ölümünden sonra ilk kez o sihri yeniden yaratma girişiminde bulunmaya cüret ediyorlar.

Joad beni yanaklarımdan öperek karşılıyor. Süet ceketinin üzerine siyah-beyaz çizgileri olan bir önlük takmış, "Geldiğin için teşekkürler" diyor.

Ayakkabılarımdan kurtulup ayaklarımı gösterişli, beyaz halıya gömüyorum. Joad'un dekorasyon anlayışı daha çok klasik olsa da Catherine çağdaş görünüme bayılıyor. Sonuç, beyaz ve bej tonlarında tertemiz ve seyrek döşenmiş, muhteşem orijinal tablolar ve modern heykeller serpiştirilmiş bir daire. Oldukça steril görünen ev, davetkâr olmasa da kesinlikle havalı.

"Çok güzel kokular geliyor" diyorum.

"Kuzu kaburga, pişmek üzere. Haydi, Jay'le Shelley ikinci Pinot kadehlerini doldurdular bile."

Tahmin edileceği üzere, annemin yokluğu Güneyli aksanı kadar zor telaffuz ediliyor. Beşimiz de Joad ve Catherine'in Chicago Nehri'ne bakan ciddi yemek odasında oturmuş, o

enerjinin, yani annemizin yokluğunu fark etmiyor gibi yapıyoruz. Bunun yerine tuhaf sessizliği boş gevezelikle örtmeye çalışıyoruz. Catherine şirketin üçüncü çeyrek cirosu ve ileriye yönelik büyüme planlarıyla ilgili yirmi dakika çene çaldıktan sonra konu bana geliyor. Andrew'un neden yanımda olmadığını bilmek istiyor. Jay, bir öğretmenlik işi bulup bulmadığımı merak ediyor. Her soru beni deprem sonrası artçı şoklar gibi sarsıyor. Joad, meşhur krem brülesini karamelize etmek için mutfağa yönelir yönelmez izin istiyorum.

Koridorda banyoya doğru yürürken Joad'un inine göz atıyorum. Bu küçük, kiraz ağacı kaplamalı oda, ağabeyimin sığınağı olduğu kadar ofisi de; buraya davet edilmeden asla girmem. Kilitli dolapların içinde malt viski koleksiyonunu ve Catherine her ne kadar evde sigara içilmesini yasaklasa da Küba purolarıyla dolu bir tütün kutusu saklıyor. Geçerken masasındaki bir şey gözüme takılıyor. Geri dönüyorum.

Gözlerimin karanlığa alışması biraz zaman alıyor. Birkaç defa gözlerimi kırpıyorum. Orada, Joad'un maun ağacından masasında bir dosya klasörünün üzerinde, kırmızı deri günlük duruyor.

Neler oluyor? Odaya giriyorum. Kayıp defteri sorduğumda Joad dahil herkes görmediğini söylemişti. Elime alıyorum; annemin notu kapakta yok. El yazısıyla karşılaşınca göğsüm sıkışıyor. 1978, Yaz. Ben doğmadan önceki yaz. Joad'un bunu istemesine şaşırmamalı. Bu deftere paha biçilemez. Ama bunu onunla ve Jay'le paylaşacağımı mutlaka biliyor olmalıydı.

Kapağı açmaya fırsat bulamadan koridorda ayak sesleri duyuyorum. Bu Joad. Donakalıyorum. Ona, defterimi bulduğumu anlatmak istiyorum, ama bir şey bana sessiz kalmamı söylüyor. Belli ki Joad defteri almamı istemiyor. Ofisin önünden içeriye pek bakmadan geçtiğinde derin bir nefes alıyorum. Defteri kazağımın altına sokup odayı girdiğim gibi sessizce terk ediyorum.

Yemek odasına girerken mantomu ilikliyorum.

"Üzgünüm Catherine. Tatlıya kalamayacağım. İyi hissetmiyorum."

Shelley, "Bekle, seni eve bırakayım" diyor.

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Taksi çağırırım. Joad'a benim için hoşça kal de."

Joad gittiğimi öğrenmeden dışarıya çıkıyorum.

Asansör kapısı gürültüyle kapanıyor ve nefesimi bırakıyorum. Tanrım yardım et, ben bir hırsızım! Ama haklı bir hırsız. Hazinemi kazağımın altından çıkarıyorum ve sanki annemmişçesine küçük defteri göğsüme bastırarak ona sarılıyorum. Annemi şu anda o kadar özlüyorum ki. Ona ne zaman ihtiyacım olacağını bilmek tam ona göre. Asansör sarsılarak iniyor. Bana başucu lambamın ışığında yatağımda olmayı beklememi söyleyen sağduyumun aksine şöyle bir göz atmak için kapağı açıyorum. Asansör kapısı açıldığında büyülenmiş haldeyim. Afallamış ve sersemlemiş bir şekilde lobinin köşesindeki bir sandalyeye çöküyorum ve hayatım boyunca çözemediğim sırrı aydınlatıyorum.

Dakikalar geçmiş olabilir. Saatler geçmiş olabilir. Ağabeyimin sesini duyduğumda ne kadar zamandır burada oturuyordum, bilmiyorum.

Joad bana doğru aceleyle yürürken sesini alçaltarak, "Brett" diyor. "O defteri açma!"

Tepki veremiyorum. Kıpırdayamıyorum. Uyuşmuş gibiyim.

"Tanrım." Yanıma çömeliyor ve açık duran günlüğü dizlerimin üzerinden alıyor. "Okumadan önce seni bulmayı ummuştum."

Kafam bulanık bir şekilde, "Neden?" diye soruyorum. "Bunu benden neden gizlediniz?"

Gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarımı geriye tarayarak, "İşte bu sebepten" diyor. "Bak şu haline. Anneni yeni kaybettin. İhti-

yacın olan son şey yeni bir şoktu."

"Bunu bilmeye hakkım vardı, kahretsin!"

Mermer zemin sesimin etkisini artırıyor. Joad etrafa bakınıyor; resepsiyondaki görevliye utanarak başını sallıyor. "Haydi, yukarı çıkalım."

"Hayır." Sıkılı dişlerimin arasından konuşarak yerimde doğruluyorum. "Bana söylemeliydiniz. Annem bana söylemeliydi! Hayatım boyunca o ilişki için çaba sarf ettim. Ve bana bu şekilde mi, böyle mi söyleyecekti?"

"Kesin olarak bilemezsin Brett. Bu günlük bir şey anlatmıyor. Büyük olasılıkla Charles'ın kızısın."

Onu parmağımla ittiriyorum. "Ben hiçbir zaman o adi herifin kızı olmadım. Asla. Hem o da bunu biliyordu. Bu yüzden beni hiç sevmedi. Annemin de bana söylemeye cesareti yoktu!"

"Tamam, tamam. Ama belki bu Johnny Manns serserinin tekiydi. Belki de onu bulmanı istemedi."

"Hayır. Her şey çok açık. Günlüğü bana bırakmış. Listemdeki on dokuzuncu hedefi bırakmış. Gerçek babamı bulup onunla ilişki kurmamı istiyor. Annem hayattayken belki biraz korkakmış, ama en azından ölürken bana hikâyesini, benim hikayemi bırakma nezaketini gösterdi." Gözlerini delecek gibi bakıyorum. "Ama sen, sen bunu benden saklamaya devam edecektin! Ne zamandır biliyordun?"

Bakışlarını kaçırıp parlak kafasını ovuşturuyor. Sonunda yanımdaki bir sandalyeye çökerek günlüğe bakıyor. "Bunu yıllar önce, Astor Sokağı'na taşındığı sırada anneme yardım ederken buldum. Midemi bulandırdı. Gördüğümü hiç bilmedi. Cenaze günü tekrar ortaya çıktığında şaşkına döndüm."

"Mideni mi bulandırdı? Bu sayfalarda ne kadar mutlu olduğunu görmüyor musun?" Defteri alıp ilk yazısını okuyorum.

"'3 Mayıs. Yirmi yedi yıllık uykudan sonra aşk geldi ve beni uyandırdı. Eski ben olsa bunun yanlış olduğunu, ahlaksızca olduğunu söylerdi. Ama şimdi olduğum kadın, kendinde bunu

durduracak derman görmüyor. İlk defa, kalbim ritmini buldu.'"

Joad, sanki daha fazla duymaya tahammül edemiyormuş gibi elini uzatıyor. Yumuşuyorum. Annenin bir sevgilisi olduğunu öğrenmek kolay bir şey olamaz.

"Başka kim biliyor?" diye soruyorum.

"Sadece Catherine. Şu anda büyük olasılıkla Jay ve Shelley'ye anlatıyordur."

Derinden bir nefes veriyorum. Ağabeyim en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmış. Beni korumak istemiş. "Bununla başa çıkabilirim, Joad." Gömleğimin koluyla gözlerimi kuruluyorum. "Bana yıllar önce söylemediği için anneme kızgınım, ama sonunda söylediğine de memnunum. Babamı bulacağım."

Kafasını sallıyor. "Bunu yapacağını tahmin etmiştim. Sanırım fikrini değiştiremem."

"Hiç yolu yok." Ona gülümsüyorum. "Bunu aslında bana verecektin, değil mi?"

Saçımı okşuyor. "Tabii ki. Bununla nasıl başa çıkacağımızı düşündükten sonra."

"Başa çıkmak mı?"

"Evet, biliyorsun, öyle herkese duyuramayız. Annemiz bir markaydı. Şirketin en son ihtiyacı olan şey, onun lekesiz saygınlığının gayrimeşru bir çocukla karalanması."

Bir an nefesim kesiliyor. Ağabeyimin gerekçesi o kadar da asil değilmiş. Ona göre ben, Bohlinger markasını karalayabilecek gayrimeşru çocuğum.

O gece Andrew uyurken yatağımızdan sessizce çıkıp dizüstü bilgisayarımla sabahlığımı kapıyorum ve kanepeye yerleşiyorum. Johnny Manns'ı "Google'lamaya" kalmadan eski arkadaşım Carrie Newsome'dan bir Facebook mesajı geldiğini görüyorum. Bir zamanlar en iyi arkadaşım olan, eşofman üstü içinde kendi halinde görünen bu kadının fotoğrafına bakıyorum.

Brett Bohlinger? Rogers Park'tan, uzun süredir kayıp olan arkadaşım? Bırak Facebook'ta bulmayı, beni hatırladığına bile inanamıyorum! Seninle çok güzel anılarımız oldu. İster inan ister inanma, önümüzdeki ay Chicago'da olacağım. Kasımın on dördünde McCormick Place'de Ulusal Sosyal Hizmet Çalışanları Konferansı var. Öğle yemeğinde veya daha iyisi akşam yemeğinde buluşmaya vaktin olur mu? Ah, Bretel, beni bulduğuna çok sevindim. Seni özledim!

Bretel. Bana çocukken taktığı isim. Bir erkek adı taşıdığım için bir hafta boyunca şikâyet ettikten sonra bir olasılıklar listesi yapmıştı. "Bretchen'a ne dersin? Bretta? Brettany?" diye sormuştu. Sonunda şekerden evler ve kıvrak zekâlı çocukları çağrıştıran Bretel'e karar vermiştik. Ve bu ad üzerime yapışmıştı. Diğer herkes için Brett'tim. Ama sevgili arkadaşım için ben Bretel'dim.

Carrie, annesinin Wisconsin Üniversitesi'nde işe girdiğini söylediğinde altın rengi bir sonbahar gününün sabahıydı. Ekoseli etekler ve beyaz bluzlarımızla yeni lisemiz Layola Akademisi'ne doğru kaldırımda yürüyorduk. Neredeyse ayaklarımızın altında ezilen yaprakları duyacağım ve başımızın üzerindeki kırmızı ve altın rengi gökyüzünü görebileceğim. Ama Carrie'yi kaybettiğim için duyduğum acı hayali değil. Kalbime gerçekten sanki bunca yıl sonra hâlâ yaralıymış gibi bir acı saplanıyor.

Carrie'ye, "Babam beni bu akşam yemeğe götürüyor" demiştim. Her zamanki müttefikim olarak bana, "Bu harika" demişti. "Eminim seni özlüyordur."

Bir yaprak öbeğini tekmelemiştim. "Evet, belki."

Sessizlik içinde biraz yürüdükten sonra bana dönmüştü. "Brett, biz taşınıyoruz."

O anda takma adımı kullanmamıştı.

Yaşlar dolmuş gözlerine dehşet içinde bakmıştım. Yine de anlamak istemedim. Bütün içtenliğimle, "Yoo taşınmıyoruz?" demiştim.

"Hayır!" Gözyaşları içinde gülmüş, burnundan bir sümük füzesi fırlamıştı.

"İğrenç!" diye bağırmıştım. Kahkahadan iki büklüm halde birbirimizi yaprakların içine itmiş, neşemiz sönmesin istemiştik. Çünkü nihayet söndüğünde birbirimizin boş bakan suratlarına bakakaldık. "Lütfen bana gitmediğinizi söyle."

"Üzgünüm Bretel. Gidiyoruz."

O gün dünyamın sonu gelmişti. Ya da öyle düşünmüştüm. Düşüncelerimi okuyabilen, aklıma meydan okuyabilen, salakça esprilerime gülen kız beni terk ediyordu. Madison kenti, Roger Parks'tan Özbekistan kadar uzak görünüyordu. Beş hafta sonra verandalarında durup nakliye arabası uzaklaşırken el sallamıştım. O ilk yıl, sadık âşıklar gibi sürekli yazıştık. Ta ki bir hafta sonu beni ziyarete gelene kadar. Ondan sonra bir daha hiç konuşmadık. Telafi etmek için yaptığım her şeye rağmen kendimi hiç affetmedim. Ondan sonra edindiğim bütün yeni arkadaşlar içinde hiçbirini Carrie Newsome'ı sevdiğim gibi sevmedim.

Mesajı, yemek masasının dibinde bekleyen aç bir köpek yavrusu gibi bana bakıyor. Son görüştüğümüzde ona nasıl davrandığımı hatırlamıyor mu? Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Nihayet kafamı kaldırdığımda yazabildiğim kadar hızlı yazmaya başlıyorum.

Ben de seni özledim Care Şekeri ve çok üzgünüm. 14'ünde görüşmeyi çok isterim. Otelinde mi buluşalım?

ENTER tuşuna basıyorum.

Sonra, arama kısmına JOHNNY MANNS yazıyorum.

Dokuzuncu bölüm

Brad'le, birbirinin aynısı deri koltuklarda oturuyoruz. O, şişeden suyunu içip bana seyahatini anlatırken ben de çayımı yudumluyorum. Parfümünün kokusunu alabiliyorum ve bu kadar yakından bir zamanlar kulağını deldirmiş olduğunu fark ediyorum.

"San Francisco muhteşemdi" diyor. "Hiç gittin mi?"

"İki kez. En sevdiğim şehirlerden biridir." Yüzümü çay fincanına saklayarak, "İş miydi, tatil mi?" diye soruyorum.

"Tatil. Kız arkadaşım Jenna geçen yaz oraya taşındı. *San Francisco Chronicle*'da işe girdi."

Mükemmel. İkimizin de ilişkisi var. Aramızda o kafa karıştıran cinsel gerilim olmayacak. Öyleyse kalbim neden yere çakılmış gibi?

Etkilenmiş görünmek için elimden geleni yaparak, "Harika!" diyorum.

"Öyle. Onun için. İşini seviyor ama başka şehirde olması ilişki açısından sıkıntı verici."

"Tahmin edebiliyorum. Üç bin kilometre uzakta olmak kolay değildir tabii. Bir de arada iki saatlik zaman farkı var."

Başını sallıyor. "Ya da on bir yıllık yaş farkı."

Çabucak hesaplayıp Jenna'nın otuz yaş civarında olduğunu tahmin ediyorum. "On bir yaş o kadar büyük bir fark değil."

"Ben de ona bunu söylüyorum. Ama arada sırada endişeye

kapılıyor." Masasına gidiyor ve o kadın ile oğlunun fotoğrafını, hani ablası ve yeğeni sandığım o fotoğrafı getiriyor. "Bu, Jenna" diyor. "Ve bu da oğlu, Nate. New York Üniversitesi'ne yeni başladı."

Çekingen bir gülümsemesi ve parlak, mavi gözleri olan kadını inceliyorum. "Gerçekten güzel bir kadın."

"Öyledir." Fotoğrafa bakıp gülümsüyor; bir kıskançlık spazmı geçiriyorum. Tapılıyor olmak nasıl bir duygu acaba?

Sandalyemde doğruluyorum ve bilmiş gözükmeye çalışıyorum. "Sana vereceğim bazı haberler var."

Başını uzatıyor. "Andrew'la çocuğunuz mu olacak? Bir at mı alıyorsun?"

"Hayır. Ama Charles Bohlinger'in mezarını ziyaret ettim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Onunla aranı düzelttin mi?"

Başımı sallıyorum. "Charles Bohlinger gerçek babam değilmiş ve senden gerçek babamı bulmamda bana yardım etmeni istiyorum." Ona annemin günlüğünden ve ben doğmadan önceki yaz âşık olduğu adamdan bahsediyorum. "Günlüğe en son 29 Ağustos'ta, Charles'ın ilişkilerini ortaya çıkardığı ve Johnny'nin şehri terk ettiği gün yazmış. Annem o günlerde yıkılmış. Charles'ı terk etmek istemiş ama Johnny onu kalmaya zorlamış. Annemi seviyormuş ama müzisyen olma hayalleri varmış. Evlenmeye niyeti yokmuş. Annemin hamile olduğundan haberi var mıydı, bilmiyorum. Ama yaklaşık iki aylık hamileymiş. Johnny'nin bebeğine." Brad'in kırışan alnını fark ediyorum. "Bana güven Brad. Charles'la birbirimize hiç benzemiyorduk. Kesinlikle hiçbir bağımız yoktu. Johnny Manns'ın babam olduğuna hiç şüphem yok."

Brad derin bir nefes alıyor. "Bunu kabul etmek çok zor olmalı. Nasıl hissediyorsun?"

Bir iç geçiriyorum. "Yaralı. Aldatılmış. Öfkeli. Annemin, özellikle de Charles öldükten sonra bana gerçeği söylemediğine inanamıyorum. Bir babaya ne kadar özlem duyduğumu bili-

yordu. Ama her şeyden çok rahatlamış hissediyorum. Bu, o kadar çok şeyi açıklıyor ki. Sonunda babamın neden beni sevmediğini anlıyorum. Hep düşündüğüm gibi, berbat bir evlat olduğum için değilmiş. Onun kızı olmadığım içinmiş." Yutkunuyorum ve elimi ağzıma götürüyorum. "İçimde ona karşı o kadar çok öfke besledim ki. Şimdi gerçeği bildiğim için öfkem diniyor."

"Bu çok büyük bir şey. Hem düşünsene, baban oralarda bir yerlerde senin onu bulmanı bekliyor."

"Evet, işin korkunç tarafı da bu. Onu nasıl bulacağımla ilgili hiçbir fikrim yok." Dudağımı ısırıyorum. "Ayrıca karşısına çıktığımda nasıl tepki vereceğini de hiç bilmiyorum."

Brad elimi sıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni sevecek."

Aptal kalbim bir an duracak gibi oluyor. Elimi geri çekip kucağıma saklıyorum. "Onu bulmama yardım edecek misin?"

"Elbette." Ayağa sıçrıyor ve bilgisayarına gidiyor. "Haydi, onu Google'da aratarak başlayalım."

Sahte bir hayranlıkla, "Vay be!" diyorum. "Google'da aratalım, değil mi? Her şeyi de düşünüyorsun. Sana ödediğimiz parayı artıralım!"

Bana dönüyor ve gülümsemesi kayboluyor. Ama gözlerinin kenarındaki kırışmadan espriyi anladığını görüyorum. "Ukala."

Gülüyorum. "Çoktan aratmadığımı mı sanıyorsun? Yapma, Midar."

Koltuğa dönüyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Pekâlâ, ne buldun bakalım?"

"Onu hemen bulduğumu sanmıştım; bir müzik grubunun Johnny Mann adında bir vokali var. Ama 1918'de doğmuş."

"Hmın, bu durumda 1978'de bile ihtiyar biri olması gerekirdi. Ayrıca aradığımız adamın soyadı Manns, Mann değil."

"Annem günlüğe öyle yazmış. Ama Mann soyadında olan-

ları elemeyeceğim. John, Johnny ve Jonathan isimlerini de denedim. Sorun şu ki Google on milyonun üzerinde sonuç veriyor! Aramayı daraltmadan onu bulabilmemin imkânı yok."

"Onun hakkında başka ne yazmış? Nereliymiş, Chicago mu?"

"Kuzey Dakota'danmış. Yaptığı tariflerden annem yaşlarında olduğunu çıkarıyorum ama emin değilim. Rogers Park'ta, Bosworth Bulvarı'nda oturdukları evin üst katını kiralamış. Müzisyenmiş ve sokağın aşağısındaki Justine's denen bir barda çalışıyormuş."

Brad, parmağını şaklatarak bana doğrultuyor. "Bingo! Oraya gidiyoruz, Justine's'e! Oradakilere sorar, hatırlayan var mı bakarız."

Ona bakıp gözlerimi deviriyorum. "Avukatlık diplomanı hangi internet üniversitesinden almıştın acaba?"

"Ne?"

"Otuz yıl öncesinden bahsediyoruz, Brad. Justine's bile artık Justine's değil. Neptune adında bir gay barı olmuş."

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Sen zaten araştırmıştın, değil mi?"

Gülümsememek için kendimi tutuyorum. "Tamam. İtiraf ediyorum. Ben de senin kadar beyinsizim." Pes ediyorum. "Belli oldu, bunu tek başına çözemeyeceğiz. Bizim uzman birine ihtiyacımız var, Brad. Yardım edebilecek birini tanıyor musun?"

Masasına gidip cep telefonuyla dönüyor. "Aslında bazen boşanma davalarında kullandığım biri var. Steve Pohlonski. Dedektiflikte oldukça iyidir. Ama Johnny Manns'ı bulacağını garanti edemem."

Birden babamı bulmak için yanıp tutuşarak, "Bulmak zorunda!" diye sesimi yükseltiyorum. "O bulamazsa yapacak bir başkası olmalı. Bu adamı bulana kadar durmayacağım."

Brad dikkatle bana bakarak kafasını sallıyor. "Aferin sa-

na. İlk defa bir hedefe hevesle sarıldığını görüyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Haklı. Artık on dokuz numaralı hedefi gerçekleştirmem için beni zorlayan annem değil. Bu artık o ergen kızın hedefi değil. Babamla ilişki kurmak, bütün kalbimle istediğim, hayatım boyunca istediğim bir şey.

Neden Brad'i memnun etmeye tuhaf bir gereksinim duyduğumu merak ederek ofisten çıkıyorum. Annem gibi o da bu hedeflere ulaşacağımdan emin görünüyor. Belki de birlikte annemi gerçekten de gururlandırabiliriz.

Geleceğe daha fazla kafa yoramadan telefonum çalıyor. Randolph Sokağı'na açılan çift kanatlı kapıyı açıyorum ve çantamın içinde telefonumu bulmaya çalışıyorum.

"Brett Bohlinger? Ben Chicago Devlet Okulları'ndan Susan Christian. Başvurunuzu ve sağlık belgenizi aldık, özgeçmişinizi inceledik. Bütün belgelerinizin tatmin edici olduğunu söylemek istiyorum. Yedek öğretmenlik yapmaya hak kazanmış durumdasınız. Tebrik ederim."

Sert bir ekim rüzgârı suratıma vuruyor. "Ah, tamam, teşekkürler."

"Yarın Woodlawn'daki Douglas Keyes İlkokulu'nda beşinci sınıflar için bir yedek öğretmen ihtiyacımız var. Müsait misiniz?"

Romanımı almış yatakta uzanıyorum. Kapının açıldığını duyduğum sırada aynı paragrafı üçüncü defa okumaktayım. Günün sonunda Andrew'u görmek beni eskiden çok mutlu ederdi. Artık göğsüm sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ona gerçeği söylemem gerek ama gecenin onunda, o yorgunluktan tükenmiş ve rahatlamaya çalışırken doğru zaman değilmiş gibi geliyor. En azından bunu bahane ediyorum.

Kitabı hızla kapatıp dolapları ve buzdolabını karıştırmasını dinliyorum. Sonra sanki yirmi kiloluk botlar giymiş gibi ayak-

larını sürüyerek yatak odamıza doğru merdivenleri çıktığını duyuyorum. Andrew'un ruh halini merdivenleri çıkışından her zaman tahmin etmişimdir. Bu gece yorgun ve hevessiz.

Kitabı bir kenara bırakıp "Selam" diyorum. "Günün nasıldı?"

Elinde bir şişe Heineken birayla yatağın kenarına çöküyor. Yüzü solgun, mor halkalar gözlerinin altını hilal biçimli aylar gibi kaplamış. "Erken yatmışsın."

Başucu saatine göz atıyorum. "Neredeyse on olmuş. Sen normalden biraz geç geldin. Yemek hazırlamamı ister misin?"

"Böyle iyiyim." Kravatını göğsüne indiriyor ve mucizevi bir şekilde temiz ve ütülü görünen mavi gömleğinin düğmelerini açıyor. "Senin günün nasıldı?"

Yarınki yedek öğretmenlik işinin düşüncesiyle tansiyonum fırlayarak, "İyiydi" diyorum. "Ama yarın berbat bir gün olacak. Yeni müşterilerle önemli bir toplantı var."

"Alışacaksın. Annen idare edebiliyordu. Sen de yapacaksın." Birasından büyük bir yudum alıyor. "Catherine yardımcı oluyor mu?"

İlgisizce elimi sallıyorum. "Şirketi yönetiyor, her zamanki gibi." Sevgili Tanrım! İpte yürüyorum ve düşmeden inmem gerek! Dizlerimi çeneme kadar çekiyorum ve kollarımla kenetliyorum. "Senin günün nasıldı, anlat haydi."

Elini saçlarının arasından kaydırıyor. "Berbattı. Hummer cipine taş attığı için on dokuz yaşında bir genci öldürmekle suçlanan bir müvekkilim var." Birasını bir bardak altlığının üzerine bırakıyor ve dolabına yürüyor. "Bir kozmetik firmasını yönetmek bunun yanında Disneyland'de bir gün gibi gözüküyor."

Şirketi yönetmediğim, hatta önemsiz bir pazarlama yöneticisi bile olmadığım halde bu aşağılama bir yumruk gibi iniyor. Andrew'un bildiği kadarıyla o kozmetik firmasının genel müdürüyüm. Dolayısıyla bir nebze saygı ve hayranlık duyulmayı, açıkçası biraz da korkulmayı hak ediyorum. Kendimi

savunmak için ağzımı açıyorum, ama tek bir söz bile etmeden kapatıyorum. Bu senaryodaki yalancı benim ve bir yalancıdan daha kötü olan tek şey, kendini daha erdemli gösteren bir yalancıdır.

Alındığımı anlamış olmalı, çünkü yanıma gelip kolumu sıkıyor. "Bak ya, onu kastetmemiştim. Söylemeye çalıştığım sadece, güzel bir işin olduğu."

Kalbim hızlanıyor. Doğru zaman geldi. Derin bir nefes alıyorum. "Ama güzel bir işim yok Andrew. Ben aslında..."

"Kendini sorgulamayı keser misin artık? Anladım. Kendini bir sahtekâr gibi hissediyorsun. Hepimiz bazen öyle hissederiz. Ama ipleri eline alman gerek, tatlım. Bu iş için doğru insan olduğunu göstermelisin. Kendinden şüphe etmeyi bırak. Artık hak ettiğini alıyorsun. Annenin –ve benim– her zaman olacağını bildiğimiz kadına dönüşüyorsun."

Aman Tanrım! Ona gerçeği şimdi söyleyemem. "Şey, ben, bilmiyorum."

"Benim hiç şüphem yok." Dolaptan ahşap askılardan birini alarak ceketini asıyor. Ardından pantolonunu çıkarıyor, kat yerlerini buluyor ve paçalarından askıya tutturuyor. Pürüzsüz, bronz tenini ve karın kaslarının katlarını seyrediyorum. Andrew, giyimi ve fiziksel görünüşüyle birlikte her şeyde –kız arkadaşı da dahil olmak üzere– mükemmellik arıyor. Midemde bir oyuk oluşuyor.

"Bohlinger Kozmetik'le ilgili daha fazla düşünmeye başladım. Bence beni yönetim kuruluna almayı bir düşün."

Nefesim kesilecek gibi oluyor. "Ben... Ben bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Bana sert bir bakış fırlatıyor. "Gerçekten mi? Ne değişti ki? Bir ara bunu çok istiyordun."

Üç yıl önce anneme gidip Andrew için bir pozisyon yaratmasını istemiştim. Ama reddetmişti. "Brett, sevgilim, evlenmediğiniz sürece bunu düşünemem. Hatta o zaman bile beni

Andrew'u işe almaya ikna etmen çok zor olur."

"Neden? O çok başarılı. Tanıdığım herkesten çok çalışıyor."

"Andrew'un birçok şirket için çok faydalı olacağından eminim. Ama bizim için uygun olduğunu düşünmüyorum." O an, söylemekte zorlandığı bir şey olduğunda hep yaptığı gibi gözlerini gözlerime dikmişti. "Andrew'un bizimki gibi işler için gerekenden biraz daha fazla agresif olduğunu düşünüyorum."

Güçlükle yutkunarak kendimi Andrew'a bakmaya zorluyorum. "Annem buna karşı çıkmıştı, unuttun mu? Ayrıca kaç defa bunun doğru bir karar olduğunu söylemiştin. Bir kozmetik firmasında asla mutlu olamayacağını kendin söyledin."

Yatağa gelip bir kolunu yanıma yaslayarak üzerime doğru eğiliyor. "Ama bu, kız arkadaşım şirketin genel müdürü olmadan önceydi."

"Ki bu da orada çalışmaman gerektiği gerçeğini doğrulayacak bir şey."

Üzerime eğilip alnıma, burnuma, dudaklarıma öpücükler konduruyor. Buğulu bir sesle, "Yan faydalarını bir düşün" diyor. "Köşedeki süitinin bitişiğine bir ofis yaparız. Şirketinizin avukatı olmanın yanında sizin özel seks köleniz de olurum."

Kıkırdıyorum. "Sen zaten benim seks kölemsin."

Burnunu boynumda gezdirerek geceliğimi kaldırıyor. "Güçlü bir kadından daha seksi bir şey olamaz. Buraya gel sayın genel müdür."

Acaba sıradan bir yedek öğretmen olduğumu bilseydin beni yine de seksi bulur muydun? Elimle lambanın düğmesini arıyorum. Oda karanlığa gömüldüğü için minnet duyuyorum ve o aşağılara doğru inerken kıpırdamadan yatıyorum.

Bir omzumdaki iyi melek, ona bir an önce gerçeği anlatmam gerektiğini söylüyor. Diğerindeki kötü melekse ona kendi işine bakmasını söyleyerek bacaklarını Andrew'un çıplak beline doluyor.

Douglas Keyes İlkokulu'na siyah bol bir pantolon ve siyah bir kazak içinde, Cadılar Bayramı dönemi şerefine parlak turuncu ayakkabılarımı giyerek gidiyorum. Çocuklar bayram temasında giyinen öğretmenleri seviyorlarsa da her bayram mutlaka giyilen üzerine balkabağı desenleri işlenmiş eşofman üstlerini en azından elli yaşıma kadar reddedeceğim.

Çekici bir siyahi kadın olan Müdür Bailey, Bayan Porter'ın sınıfına kadar çimento mozaiği kaplı koridorda bana eşlik ediyor.

"Woodlawn'da pek çok sosyal konut ve çeşitli sokak çeteleri vardır. Eğitim açısından zor bir grup, ama biz zorluklara hazırız. Douglas Keyes İlkokulu'nun çocuklarımız için güvenli bir bölge olduğunu düşünüyorum."

"Ne güzel."

"Bayan Porter'ın bu sabah doğum sancıları başladı; beklenenden üç hafta önce. Eğer yanlış bir alarm değilse önümüzdeki altı hafta burada olmayacak. Size ihtiyacımız olursa daha uzun dönem yerine bakmak için müsait olur musunuz?"

Nefessiz kalıyorum. "Eee, bir düşüneyim..."

Altı hafta mı? Bu otuz iş günü eder! Şakaklarım zonkluyor. Koridorun sonundaki çift kanatlı kapının üzerindeki parlak kırmızı ÇIKIŞ yazısını görüyorum. Bir daha dönmemek üzere oraya doğru koşmak çok cazip geliyor. Ama o kızın listesini düşünüyorum. Önümüzdeki altı hafta boyunca cezamı çekersem yirmi numaralı hedefi tamamlayabileceğim. Brad bile işin hakkını verdiğimi kabul edecektir. Annemin –ya da Eleanor Roosevelt'in– sözlerini düşünüyorum. "Her gün seni korkutan bir şey yap."

Bakışlarımı ÇIKIŞ tabelasından ayırarak, "Evet" diyorum. "Müsaitim."

"Harika" diyor. "Bu okula yedek öğretmen bulmak kolay olmuyor."

Panik ve pişmanlık karışımı bir duygu bütün sinir hücre-

lerime yayılıyor. Ben neye evet dedim böyle? Bayan Bailey kapının kilidini açıp ışığın düğmesini buluyor.

"Ders planlarını Bayan Porter'ın masasında bulabilirsiniz. İhtiyacınız olan başka bir şey olursa çekinmeyin, sorun." Kendi ekseni etrafında dönüp çıkmadan önce bana başparmağını kaldırarak şans diliyor ve sınıfımda tek başıma kalıyorum.

Küflü, eski kitap ve toz kokusunu içime çekiyorum ve önümde dizilmiş tahta sıralara bakıyorum. İçimi eski ama tanıdık bir hayalin hissi kaplıyor. Hayatımın ilk yirmi yılında tıpkı böyle bir sınıfta öğretmenlik yapmayı hayal etmiştim.

Kulakları tırmalayarak çalan okul zili beni hayalimden uyandırıyor. Bakışlarım tahtanın üzerindeki saate saplanıyor. Ah, sevgili Tanrım! Ders başlamak üzere.

Bayan Porter'ın masasına koşuyorum ve ders planlarını arıyorum. Yoklama defterini kaldırıyorum, bir tomar ödev kâğıdını karıştırıyorum ama ders planı yok. Hızla masanın çekmecesini çekiyorum. Boş. Ahşap dolabı didik didik ediyorum. Yine yok! Ders planlarım ne cehennemde?

Koridorda bir ordunun sınıfa doğru çılgınca koştuğunu duyuyorum. Kalbim deli gibi atarken metal sepetten bir dosya klasörü alıyorum. Gevşek duran kâğıtlar yere dağılıyor. Kahretsin! Birbiri ardına yere dökülmelerinden ve masamın altında birbirine karışmalarından önce DERS... yazısını görür gibi oluyorum. Ders planım. Teşekkürler Tanrım!

Ordu iyice yaklaşıyor. Yere düşen kâğıtları toplarken ellerim titriyor. En önemlisi, Bayan Porter'ın masasının altına sıkışan ders planı hariç çoğunu topladım. Onu da almak için çaresizce ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp emekliyorum. Ama çok geriye gitmiş. O sırada öğrencilerim içeri giriyor ve yedek öğretmenleri hakkındaki ilk izlenimleri popom oluyor.

Birinin, "Güzel popo" dediğini duyuyorum ve arkasından kahkahalar kopuyor.

Masanın altından çıkıp pantolonumu düzeltiyorum. "Gü-

naydın çocuklar." Sabah gevezeliğini bastırabilmek için sesimi yükseltiyorum. "Ben Bayan Bohlinger'im. Bayan Porter bugün gelmeyecek."

Çilli bir kızıl, "Çok iyi!" diyor. "Hey, millet, bugün yedek gelmiş! İstediğiniz yere oturun." Öğrencilerim sandalye kapmaca oyunundaymış gibi sıralarından fırlayıp yeni bir sıra kapmak için birbirleriyle savaşıyorlar.

"Herkes yerine dönsün! Şimdi!" Ama sesim kargaşanın içinde kayboluyor. Saat daha sekizi yirmi geçiyor ve ben şimdiden sınıfımın kontrolünü kaybetmiş durumdayım. Dikkatimi Medusa saçlı bir kızın neredeyse yirmi yaşlarında görünen esmer bir oğlana bağırdığı arka sıraya çeviriyorum.

"Kes şunu Tyson!"

Tyson, kızın parlak pembe atkısını bir yandan çekip bir yandan da dönerek kendi beline giderek daha sıkı saracak şekilde doluyor.

Medusa, "Lanet olası atkımı ver!" diyor.

Yanlarına gidiyorum. "Atkısını geri ver lütfen." Atkıya uzanıyorum ama eğilerek benden kaçıyor ve pamuk şekeri çeker gibi atkıyı çekiştirerek kendi etrafında daireler çizmeye devam ediyor. "Haydi ama. Bir kere pembe senin rengin bile değil."

Çilli çocuk sınıfın diğer ucundan, "Söylesene" diye bağırıyor. "Pembe bir atkıyı ne yapacaksın Ty? Yoksa gay misin?"

Tyson bir anda harekete geçiyor. Neredeyse benim boyumda ve nerden baksam benden on kilo fazladır. Kızıl saçlı çocuğu arayarak sıraların üzerinden bir bir atlıyor.

"Dur!" Elimden geldiğince hızla sıraların arasına atılıyorum ama onun gibi üzerlerinden atlayamam. Çocuğun boğazını sıkıp martini gibi çalkalamaya başladı bile. Tanrım, çocuğu öldürecek! Ve bu benim suçum olacak! Kasıtsız cinayetle suçlanır mıyım? Medusa'ya, "Git, müdürü çağır!" diye sesleniyorum.

Kavgaya yetiştiğimde çocuğun çilli yüzü kıpkırmızı ve gözleri dehşetle açılmış durumda. Tyson'ın parmaklarını boğazından ayırmak için çırpınıyor. Tyson'ın kolunu çekiyorum ama o hızla geri çekiyor. "Bırak onu!" diye bağırıyorum. Ama beni duymuyor.

Çocuklar yuhalayarak, bağırışlarıyla cinneti tırmandırarak kavganın etrafına toplanıyorlar.

"Yerlerinize oturun!" diye bağırıyorum. Ama kıpırdamıyorlar bile. "Kes şunu! Şimdi!" Çocuğun boğazını Tyson'ın parmaklarından kurtarmaya çalışıyorum ama çelik boru gibiler. Bağırmak için tam ağzımı açtığımda sınıf kapısından sert bir ses yükseliyor.

"Tyson Diggs, buraya gel. Hemen!"

Tyson birdenbire çocuğun boğazını bırakıyor. Neredeyse yere yığılacak kadar rahatlıyorum ve arkama döndüğümde kapıda duran Bayan Bailey'yi görüyorum. Aynı anda öğrenciler de sessizce ve düzen içinde yerlerine dönüyorlar.

"Buraya gel dedim" diye tekrarlıyor. "Sen de Bay Flynn."

İki çocuk da ezik bir halde ilerliyor. Bayan Bailey ikisinin de sırtına birer şaplak indirerek başıyla bana işaret ediyor. "Dersinize devam edin Bayan Bohlinger. Bu genç adamlar sabahı benimle geçirecek."

Ona teşekkür etmek istiyorum. Hayır, eğilip ayaklarını öpmek istiyorum. Ama sesime güvenmiyorum. Yüzümdeki minnettarlığı fark edebilmesini umarak sadece başımı sallıyorum. Derin bir nefes alarak sınıfıma dönüyorum.

Kendimi desteklemek için bir elimle sıralardan birine yaslanarak, "Günaydın çocuklar" diyorum. "Ben yedek öğretmeninizim."

On yedi yaşında görünen bir kız, "Haydi canım!" diyor. "Onu biliyoruz." Pullu tişörtü kendisini PRENSES olarak tanıtan bir başka kız, "Bayan Porter ne zaman gelecek?" diye soruyor.

"Tam olarak bilmiyorum." Sınıfta gözlerimi gezdiriyorum. "Başlamadan önce başka sorusu olan?" Neye başlamadan önce? Lanet olası ders planı hâlâ masamın altında.

Prenses elini kaldırıyor. Adını okumak için öne eğiliyorum. "Evet Marissa? Soru mu soracaksın?"

Başını uzatıp elindeki kurşunkalemle turuncu Prada babetlerimi işaret ediyor. "Onlara gerçekten para ödedin mi?"

Tek duyduğum, gençliğe özgü o tiz kahkaha sesi ve tekrar Meadowdale'deyim. Ellerimi çırpıyorum. "Yeter!" Ama sesim kargaşada kayboluyor. Bu ergenliğe girmemiş canavarları hizaya getirmem gerekiyor, hem de hemen. Ön sırada adının Tierra olduğunu sandığım bir kızı seçiyorum. "Sen" diyorum. "Bana yardım et."

Sınıftaki gürültü giderek artıyor ve harcayacak bir dakikam bile yok. "Ders planıma ihtiyacım var, Tierra." Masanın altına sıkışmış beyaz kâğıt parçasını gösteriyorum. "Oraya eğilip benim için alır mısın lütfen?"

Bu kız muhtemelen sınıftaki tek söz dinleyen çocuk. Dizlerinin üzerine çöküp biraz önce benim yaptığım gibi Bayan Porter'ın masasının altına giriyor. Benden küçük olduğu için kâğıda kolayca ulaşıyor. Kâğıdı çıkarışını izlerken aniden başlığı görüyorum: DERS 9 – SESSİZ "E". Bu ders planım değil! Lanet olası bir heceleme listesi!

Düşünmeden, ağzımdan bir "Kahretsin!" çıkıyor.

Tierra şaşırıp kafasını hızla kaldırınca masanın altına vuruyor ve çıkan ses koca sınıfta gök gürültüsü gibi yankı yapıyor.

Beni duyacak herhangi birine sesleniyorum. "Hemşireyi çağırın!"

Bitmek bilmeyen bir altı saat ve kırk üç dakika sonunda öğrencileri sınıftan gönderiyorum. Okuldan koşarak uzaklaşmaktan ve sert bir martiniyi kafama dikmekten çok istediğim başka bir şey yok, ama Bayan Bailey beni ofisine çağırdı.

Burnunun ucunda dengede duran eflatun okuma gözlüğüyle elime bir tomar kâğıt ve bir kalem tutuşturuyor.

"Bu olay raporlarını imzalaman gerekiyor." Başıyla masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor. "Oturmak isteyebilirsin. Biraz zaman alacak."

Sentetik kumaştan bir sandalyeye çöküp ilk raporu gözden geçiriyorum. "Gün boyunca bu olaylarla uğraşmak sizi epey meşgul ediyordur."

Gözlüğünün üzerinden bir bakış atıyor. "Bayan Bohlinger, bugün ofisime buradaki çoğu öğretmenin bir ders yılı içinde gönderdiğinden daha fazla öğrenci gönderdin."

Yüzüm kızarıyor. "Kusura bakmayın."

Başını sallıyor. "İyi bir kalbin olduğunu düşünüyorum, gerçekten. Ama sınıf yönetim yeteneğin..."

"Alışınca bana daha kolay gelecek." *Emin ol gelir.* "Bayan Porter'dan haber aldınız mı? Bebeğini doğurmuş mu?"

"Evet ya. Sağlıklı bir kızı oldu."

Hayal kırıklığına uğruyorum, ama yapmacık bir gülümsememe takılıyorum. "Öyleyse pazartesi erkenden geliyorum."

"Pazartesi mi?" Gözlüğünü çıkarıyor. "Tekrar o sınıfa girmene izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

İlk tepkim sevinmek oluyor. Bir daha o küçük gangsterlere bir şey öğretmek zorunda kalmayacağım. Ama reddedilmek suratıma tokat gibi çarpıyor. Bu kadın beni bu binada istemiyor. Ona ve anneme ve aptalca hayalleri olan o küçük kıza öğretmenliği becerebileceğimi kanıtlamalıyım.

"Haklısınız. Sadece bana şans verilmesine ihtiyacım var. Daha iyi olabilirim. Olabileceğimi biliyorum."

Bayan Bailey kafasını sallıyor. "Üzgünüm tatlım. Pazarlık yok."

Brad gerçekten uygun muydu yoksa Claire sesimden bir sinir krizi geçirdiğimi anlayıp da mı bir randevu ayarladı,

emin değilim. Öyle ya da böyle, ofisine vardığımda onu beni beklerken buluyorum. Öğleden sonraki sağanakta ıslanan saçlarım kafama yapışmış halde ve nemli yün gibi kokuyorum. Bir kolunu omzuma atıyor ve beni o tanıdık deri koltuğa götürüyor. Adam, çam gibi güzel kokuyor. Gözlerimi kapayıp ağlamaya başlıyorum.

"Ben bir beceriksizim" diye zırıldıyorum. "Öğretmenlik yapamıyorum. Hedefleri tamamlayamıyorum, Brad. Yapamıyorum."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Yapma" diyor. "Gayet iyisin."

"Pohlonski'den hiç haber aldın mı?"

"Henüz almadım. Sana biraz zaman alacağını söylemiştim."

"Çıldırmak üzereyim, Brad. Yemin ederim."

İki eliyle kollarımdan kavrıyor. "Bunu atlatmanı sağlayacağız, söz veriyorum."

Yatıştırıcı ses tonu beni çileden çıkarıyor. Ondan uzaklaşarak, "Hayır!" diyorum. "Bilmiyorsun! Ben ciddiyim. Listeyi tamamlayamazsam ne yapacağım?"

Çenesini ovuştururken doğrudan yüzüme bakıyor. "Doğruyu söylememi mi istiyorsun? Sanırım sokaktaki milyonlarca insan gibi iş bulmaya ve ay sonunu getirmeye çalışacaksın. Ama çoğu insanın aksine ödemeye çalıştığın bir borç, endişelenmen gereken bir emeklilik hesabın olmayacak..."

Sözleri beni utandırıyor. Kendime acımakla o kadar meşguldüm ki ne kadar şanslı olduğumu –şu anda bile– unuttum. Gözlerimi yere indiriyorum.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı." Koltuğa iyice gömülüyorum. "Tamamen haklısın. Başka bir reklamcılık işi bulacağım. Hayatıma devam etmenin zamanı geldi."

"Eski hayatını mı kastediyorsun? Andrew'la birlikte?"

Geri kalan günlerimin sevmediğim bir işte ve akşamlarımın, benim bile diyemediğim keyifsiz bir apartman dairesinde tek başına geçeceğini düşününce içimi bir üzüntü kaplıyor.

"Tabii" diyorum. "Sahip olduğum tek hayat bu."

"Bu doğru değil. Seçeneklerin var. Annenin sana göstermeye çalıştığı da bu."

Tekrar gerildiğimi hissederek başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun! Tekrar başlamak için çok geç. Hayatımın aşkını bulmam ve onun da çocuk, bir köpek ve baş belası bir at isteyen biri çıkma ihtimali yüzde kaç, biliyor musun? Hem vaktim daralıyor Brad; o acımasız, tek taraflı, kadın düşmanı biyolojik saat işliyor."

Brad, karşımdaki koltuğa tünüyor. "Bak, annen o listeyi tamamlamanın sana daha iyi bir hayat getireceğini düşünüyordu, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım."

"Seni hiç hayal kırıklığına uğrattı mı?"

İç çekiyorum. "Hayır."

"Öyleyse yap şunu B.B."

Neredeyse çığlık atıyorum. "Ama nasıl?"

"Eskiden olduğun o cesur küçük kızı ortaya çıkararak. Anneni korkak olmakla suçluyorsun ama sen de farklı değilsin. O dileklerin gerçekleşmesini istiyorsun, bunu biliyorum. Ama denemek için fazla korkuyorsun. Kalk ve hayallerini gerçekleştir B.B. Yap şunu! Şimdi!"

Onuncu bölüm

Çatı katına geldiğimde Andrew'u kanepede uyuyor buluyorum. Televizyonun yanıp sönen ışığı yüzünde seksek oynuyor. Bugün erken sızmış olmalı. Parmak uçlarımda yanından geçip üstümü değiştirmekten ve ofiste zor bir gün geçirmişim gibi yapmaktan başka bir isteğim yok, ama bunu yapmıyorum. Kalbim göğsümde trampet çalıyor. Artık zamanı geldi.

Işığı açıyorum. Yerinde dönüyor.

Uyku mahmuru bir sesle, "Ne zaman geldin?" diye soruyor.

"Birkaç dakika önce."

Saatine bakıyor. "Kalabalıklaşmadan The Gage'e gideriz diye umuyordum."

Sesimdeki hafif titremeyi fark ederek, "Çok iyi olur" diyorum, "ama önce sana söylemem gereken bir şey var." Derin bir nefes alıyorum. "Sana yalan söylüyordum Andrew. Artık gerçeği öğrenmenin vakti geldi."

Kanepede yanına oturuyorum ve bir zamanlar tanıdığım bir kızın dileklerini açıklıyorum.

Bitirdiğimde boğazım acıyor. "İşte böyle. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Seni... Seni..." Kafamı sallıyorum. "Sadece seni kaybetmekten korkuyordum." Andrew kolunu kanepenin kolçağına dayıyor ve şakağını ovmaya başlıyor.

"Annenin yaptığı bayağı adilik."

"Bana iyilik yaptığını düşünüyordu." Kendimi annemi sa-

vunurken buluyorum ki bu aynı zamanda hem çılgınca hem de tamamen doğru geliyor.

Sonunda bana dönüyor. "Buna inanacak değilim. Elizabeth seni mirasından mahrum bırakmaz. Sonunda o hedefleri gerçekleştirmesen de bir servetin olacak. Bu sözlerimi bir kenara yaz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Sanmıyorum. Brad de öyle düşünmüyor."

"Bunu araştıracağım. Şimdiye kadar tek bir metelik bile almadın mı?"

"Hayır, hem araştırmak için zaman da yok. Listeyi eylüle kadar tamamlamam gerekiyor."

Şaşkınlıktan çenesi düşüyor. "Önümüzdeki eylül mü?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Pekâlâ, bilmem gerek, bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda ne mi düşünüyorum? Bu manyaklık!" Benimle yüz yüze gelecek şekilde oturuyor. "Ne yapmak istiyorsan onu yapman gerek bebeğim; annenin istediklerini değil. Doğru olsa bile on dört yaşındayken öğretmenlik yapmak ve anne olmak istediğini bilmiyordum." Bir kaşını kaldırıp sırıtıyor. "Benim tek bildiğim, bugünkü başarılı kadın veya bir sonraki üst düzey işine başladığında olacağın kadındır, eğer seçimin buysa."

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bak, mükemmel olmadığını biliyorum ama sahip olduğumuz şey gayet güzel. Kariyerlerimizde stres yaşadığımız doğru ama çocuğu olan arkadaşlarımızın yaşadığı stresle kıyaslarsan solda sıfır kalır. Bir de köpeğin, atın ve sosyal yükümlülüklerin olduğunu düşünsene." Sanki düşüncesi bile korkunçmuş gibi başını sallıyor. "Düşünemiyorum bile. Seninle hayatımızı bu haliyle seviyorum. Senin de sevdiğini düşünüyordum." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına atıyor. "Yanılıyor muyum?"

Yüzüm yanıyor ama bakışlarımı kaçırmama izin vermi-

yor. Eğer içtenlikle cevap verirsem Andrew'u kaybederim. Sanki yukarıdan bana bağırıyormuş gibi annemin sözlerini kulağımda duyuyorum: *Korktuğun zamanlarda bu cesarete tutun ve onu serbest bırak, çünkü ona sahip olduğunu biliyorsun, benim başından beri bildiğim gibi.*

"Hayır" diye fısıldıyorum. "Annem haklı."

"Tanrım."

Gözkapaklarımdan dökülen yaşlarımı siliyorum. "Bu hafta taşınmak için hazırlanacağım."

Yerimden kalkarken kolumu yakalıyor.

"Mirasını almanın tek yolunun bu olduğunu mu söylüyorsun? Başka yolu yok mu?"

"Evet, tam olarak bunu söylüyorum."

"Ne kadardan bahsediyoruz? Beş, altı milyon?"

Mirasımdan mı bahsediyor? Önce afallıyorum ama ondan bu işte ortağım olmasını istiyorum. Bilmeye hakkı yok mu? "Evet, onun gibi bir şey. Zarfımı alana kadar bilemeyeceğim." Nedense ona ağabeylerimin aldığı büyük miktarlardan bahsetmiyorum.

Burun delikleri genişleyerek sesli bir şekilde nefes veriyor. "Bu boktan bir durum, farkındasın değil mi?"

Başımla onaylıyorum ve elimin tersiyle burnumu siliyorum.

"Kahretsin!" diyor. Sonunda bana bakıyor. "Tamam, lanet olsun, eğer seni elimde tutmak için bu gerekiyorsa sanırım yapmak zorundayız."

Beni elinde tutmak mı istiyor? Bedelini anlıyor mu acaba? Ağzım açık halde ona bakıyorum. "Sen, yani sen şimdi bütün hedeflerime ulaşmama yardım mı edeceksin?"

Omuz silkiyor. "Başka seçeneğim yok, değil mi?"

Bu oyunda gerçekten bir seçim şansı olan tek karakter o olduğu için bu cevap bana saçma geliyor. Ama önemli olan, hedeflerimi tamamlamama yardım etmeyi istemesi! Bir aile olacağız! İlk kez Andrew benim ihtiyaçlarımı kendininkilerin

önüne koyuyor. Ya da öyle mi? İçime bir şüphe düşüyor, ama içgüdülerimde yanılıyor olmayı umarak bastırıyorum. Amacından şüpheye düşmeye ne hakkım var?

Pazar öğleden sonra, huzurlu bir rahatlama hissiyle çatı katında tek başımayım. Cuma günü verdiğimiz karardan sonra Andrew, Michigan Gölü'nün rüzgârlarından daha soğuk esmeye başladı. O yüzden bugün ofise gitmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveledeğinde fikrini değiştirmeden önce paltosunu eline verip kapıyı arkasından kapattım. Ama sinirleri bozulduğu için onu suçlayamam. Bu ölmeden önce yapılacaklar listesi çılgınlığı benim gibi onu da hazırlıksız yakaladı. Ve tıpkı benim gibi onun da başka bir hayat tarzı fikrine alışması zaman alacak.

Dizüstü bilgisayarımı yemek masasına taşıyıp Facebook'a giriyorum. Bir mesajım var. Carrie Newsome'dan yanıt gelmiş.

> Yaşasın! 14'ünde seni göreceğim için sabırsızlanıyorum. Akşam yemeği için oteli önerdiğine sevindim. Şehrin diğer ucuna ulaşmaya çalışmaktan daha kolay olacak. Saat altı harika. Seni ne kadar özlediğimin farkında değildim Bretel.

İhanetimden bahsetmemiş bile. Kim bu kadar bağışlayıcı olabilir ki?

Carrie'yi son gördüğümde Loyola Akademisi'nde ikinci sınıftaydım. Bir yıldır Madison'daydı ve ailesi doğum gününde gelip beni görmesi için ona otobüs bileti hediye etmişti. Beni gördüğünde şaşırmış gibiydi. On iki ay içinde o kadar çok şey değişmişti ki. O yıl amigo kızlara katılmıştım ve derhal havalı gruba terfi etmiştim. Diş tellerimden kurtulmuştum ve makyaj yapıyordum. Saçlarımı yeni Rachel[15] tarzı kestirmiş-

15. Ünlü komedi dizisi *Friends*'teki kadın karakterlerden biri. Saç kesimi, dizinin yayınlandığı yıllarda kadınlarca çok sevilmiştir. (yay.n.)

tim ve her sabah titizlikle düz fön çekiyordum. Ama Carrie hiç değişmemişti, sade, tıknaz ve süssüzdü.

Benim odamda yere oturup Boyz II Men dinlemiş, okul yıllığındaki fotoğraflara bakmıştık. Joni Nicol'ün fotoğrafını gördüğümde ona göstermiştim. "Joni'nin kardeşi Nick'i hatırlıyor musun? Ondan acayip hoşlanıyorum. Madison'da hoş çocuklar var mı?"

Sanki soruya şaşırmış gibi bakmıştı. "Bilmiyorum. Pek dikkat etmedim."

Üzülmüştüm. Carrie'nin hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Onun adına utanarak gözlerimi yıllıktan ayıramamıştım. "Sen de bir gün harika birini bulacaksın, Care Şekeri."

"Ben lezbiyenim, Bretel." Bunu sanki boyunu veya kan grubunu söyler gibi utanç veya çekince duymadan söylemişti.

Bir kahkaha patlatması için dua ederek bakakalmıştım. "Şaka yapıyorsun."

"Yoo. Bizimkilere açılalı birkaç ay oluyor. Neredeyse hayatım boyunca böyle olduğumu biliyordum."

Başım dönmüştü. "Yani, birlikte takıldığımız onca zaman, bizim evde kaldığın geceler..."

Gülmüştü. "Ne? Sana asıldığımı mı düşündün? Merak etme Bretel, öyle olmuyor!" Gerildiğim belli olmuş olmalı ki gülmeyi keserek uzanıp gömleğimin koluna dokunmuştu. "Hey, seni korkutmak istemedim. Hâlâ ben benim, Carrie'yim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet" diye gevelemiştim. Ama on beş yaşımdaki dar kafam bunu anlamamıştı. En iyi arkadaşım normal değildi. Kısa saçlarına, kısa kesilmiş tırnaklarına, makyajsız yüzüne ve bol kazağına bakmıştım. Birdenbire bana tamamen yabancı, erkeksi ve tuhaf gelmişti.

O akşam onu planladığımız gibi Erin Brown'ın partisine götürmemiştim. Yeni arkadaşlarımın gerçeği öğrenmesinden korkmuştum. Öğrenselerdi benim de lezbiyen olduğumu dü-

şünebilirlerdi. Onun yerine bir baş ağrısı uydurmuştum ve evde oturup film izlemiştik.

Ama her zaman yaptığımız gibi yan yana oturarak bir paket cips ve bir battaniyeyi paylaşmak yerine ben gidip babamın eski televizyon koltuğuna oturmuştum. Daha sonra annem gelip Carrie'nin kanepede uyuduğunu görünce parmağımı dudaklarıma götürüp, "Uyandırma. Güzel uyuyor" demiştim. Annem Carrie'nin üzerine bir battaniye serip sessizce odadan çıkmıştı. Ben de parmak uçlarımda kendi odama gitmiş, sabaha kadar uyuyamamıştım.

Ertesi sabah ben duş alırken Carrie telefonla otobüs rezervasyonunu yaptırmıştı. O gün öğleyin, planladığından bir gün önce geri döndü. Greyhound otobüsü otogarın köşesini dönüp kuzeye doğru yola çıktığında yaşadığım rahatlamayı itiraf etmeye utanıyorum.

Ertesi hafta Carrie'den, "tuhaflığını" bana birdenbire açıklayıverdiği için özür dileyen bir mektup geldi. Mektubunu, "Lütfen bana cevap yaz Bretel! Ne düşündüğünü bilmem gerek" diye bitiriyordu.

Mektubu, ne cevap yazacağımı düşünene kadar *Seventeen* dergilerimin altına saklamıştım. Ama haftalar aylara ve sonra yıllara dönüştü. Sonunda Carrie'nin cinsel yönelimiyle yüzleşmeye gönlüm elverdiğinde yeterli cesareti bulamadım. O tuhaf hafta sonunun anısını veya daha doğrusu kendi sadakatsizliğimin anısını canlandırmaya cesaret edemeyecek kadar korkaktım. Duyarsızlığımın verdiği utançla yanıyorum.

Bugün pazartesi ve Chicago Devlet Okulları'ndan gelen telefonu yeni kapatmışken Brad'in mesajı geliyor. Kuzey yakasındaki toplantısı iptal olmuş ve öğle yemeğinde P.J. Clarke's'ta buluşur muyuz diye soruyor. Anneme söz verdiği gibi beni yakın takipte tutuyor ve hedeflerime yaklaşmamı sağlamaya çalışıyor.

Dudaklarıma biraz parlatıcı sürüyorum, yeni yaptığım kahveyi karton bardağa koyuyorum ve merdivenlerden iniyorum. Binadan koşar adımlarla çıkarken uzun, siyah saçlı bir adamla neredeyse çarpışacak gibi oluyorum. Kahve mantoma sıçrıyor.

Ağzımdan bir "Kahretsin!" çıkıveriyor.

"Ah, Tanrım. Çok özür dilerim." Suçlu sesi birden daha neşeli çıkıyor. "Hey! Yine karşılaştık!"

Mantomu kurulamaya ara verip başımı kaldırdığımda Burberry Adam'ın muhteşem gözleriyle kesişiyorum.

Okuldaki yıldız futbol oyuncusunun dikkatini çekmeyi başarmış aptal bir ergen kız gibi sırıtarak, "Şey, merhaba" diyorum.

"Merhaba." Binayı işaret ediyor. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Hı-hı. Sen?"

Numaracı! Burada yaşadığını gayet iyi biliyorsun!

"Artık değil. Kendi dairem tadilattayken birkaç aylığına kiralamıştım. Bugün de depozitomu almak için uğradım." Gözleri kahve lekesine iniyor. "Tüh, mantonu mahvettim. Haydi, gel sana kahve ısmarlayayım. Hemen şu köşede bir Starbucks var. En azından bunu yapabilirim."

Kendini tanıtıyor ama söylediklerinin hiçbirini duymuyorum. Aklım kahve davetine takılı kalmış durumda. Ah, tabii ki evet! Ama bir dakika... Brad'le buluşmam gerek. Şansa bak.

"Teşekkürler, belki başka zaman. Öğle yemeğine randevum var."

Gülümsemesi kayboluyor. "Pekâlâ, sana afiyet olsun. Tekrar, kahve lekesi için özür dilerim."

Arkasından seslenmek, buluşacağım kişinin sadece bir arkadaş olduğunu, daha sonra kahve içebileceğimizi söylemek istiyorum. Ama bu çok küçük düşürücü olur. Brad gerçekten sadece arkadaşım... Ama Andrew değil.

BLT'lerimizi[16] söyledikten sonra Brad'e, "Hayat nasıl gidiyor?" diye soruyorum. "San Francisco'ya bir sonraki yolculuk ne zaman?"

"Şükran Günü tatilinde gideceğim" diyor. "Nate babasında olacak. Ama Jenna daha ne yapacağına karar vermedi."

Başımı sallıyorum, ama içten içe Jenna'nın Brad'i oyaladığını düşünüyorum.

"Ya sen?" diye soruyor. "Listede hiç yol aldın mı?"

Oturduğumuz bankın iyice kenarına kayıyorum ve başımı dik tutarak, "Aslında evet. Bayan Bailey'yi hatırlıyor musun; hani sana bahsettiğim, Dougles Keyes'teki müdür? Bana evden çıkamayanlar için öğretmenlik yapmamı teklif etti, hani hasta çocuklara evlerinde veya hastanede öğretmenlik yapıyorsun ya."

"Çok iyi. Özel öğretmenlik gibi mi?"

"Aynen. Yarın sabah mülakatım var."

Beşlik çakmak için elini kaldırıyor. "Harikulade!"

Elimi boş ver der gibi sallıyorum. "Fazla heyecanlanma. İşi alacak değilim. Ama nedense Bayan Bailey benim için uygun bir iş olduğunu düşünüyor."

"Ben de seni destekliyorum."

"Teşekkürler. Hepsi bu değil." Sandviçlerimiz geliyor ve 14'ünde Carrie'yle akşam yemeği randevumdan bahsediyorum. "Madison'da yaşıyor. Şu anda sosyal hizmetlerde çalışıyor ve biriyle birlikte. Üç çocuğu olduğuna inanamıyorum."

"Arayı kapatmanız güzel olacak desene?"

Yüzümün ısındığını hissediyorum. "Evet, ama ben kötü bir arkadaştım. Ona kendimi affettirmek için uğraşmam gerekecek."

"Hey" diyor ve elimi avucuna alıyor. "Çok iyi gidiyorsun Seninle gurur duyuyorum."

16. Domuz pastırması, domates ve yeşillikle yapılan bir tür sandviç. (ç.n.)

"Teşekkürler. Bil bakalım başka ne var? Sonunda Andrew'a listeden bahsettim. O da artık bizim takımda!"

Brad neşelenmek yerine bana yan yan bakıyor. "Gerçekten mi?"

Peçeteyle ağzımı siliyorum. "Evet, gerçekten. Neden bu kadar şaşırdın?"

Kafasını sanki içindekileri boşaltmak ister gibi sallıyor. "Özür dilerim. Hayır, bu harika."

"O dedektiften başka haber aldın mı? Steve, soyadı neydi?"

Lokmasını bir yudum diyet kolayla yutarken, "Pohlonski" diyor. "Henüz değil. Ama bir haber alır almaz sana bilgi vereceğim."

"Bir haftayı geçti. İlişiğimizi kesip başkasını tutalım bence."

Ağzını siliyor. "Bu konuda gergin olduğunu biliyorum Brett, ama adam işe koyuldu. Dediğim gibi, Kuzey Dakota'da 1940'la 1955 arasında doğmuş doksan altı Manns buldu. Bir eleme yaparak olası altı kişiye odaklandı. Önümüzdeki hafta her birini arayacak."

"Üç gün önce de bunu söylemiştin! Bir telefon açmak ne kadar sürebilir ki? Listeyi bana ver. Bu öğleden sonra ben hepsini ararım."

"Hayır. Pohlonski ilk iletişimi üçüncü bir şahsın kurmasının daha iyi olacağını söylüyor."

İç çekiyorum. "Öyleyse cumaya kadar yeni bir haberle gelse iyi olur, yoksa onu bu davadan alırım."

Brad gülüyor. "Davadan almak mı? Birileri çok fazla polisiye dizi izliyor galiba."

Yüzümü asmamaya çalışıyorum, ama bu adamdan ne kadar hoşlandığımı düşünüyorum. "Çok sinir bozucusun Midar."

Gökyüzü yeni doğan bir bebeğin gözlerinin renginde ve açık gri mendireklerin üzeri beyaz dalga köpükleriyle kaplı. Meg, Shelley ve ben, bebek arabasındaki Emma'yı sırayla

iterek Grant Park'ta hızlı yürüyüş yapıyoruz.

Shelley biraz nefes nefese, "İşi bıraktıktan sonra IQ seviyem yirmi puan geriledi" diyor. "Bir gazete okumayalı haftalar oldu. Hele mahalledeki annelik klişeleri, ortaokuldan beter!"

Yanında uzun adımlarla yürürken, "Belki evde oturmak sana göre değildir" diyorum.

"Sana diyorum. Hiç bu kadar hırslı kadınlar görmedim ben. Geçen gün parkta Trevor'ın otuza kadar sayabildiğini söylemiş bulundum. Üç yaşında bir çocuk için fena değil, değil mi? Hayır. Melinda hemen lafı yapıştırdı, 'Sammy elliye kadar sayıyor'. Ve Lauren, sarışın cadı, dudaklarını büzüp küçük Kaitlyn'i gösterdi. 'Yüze kadar' diye fısıldadı. 'Mandarince.[17]'"

Megan'la bir kahkaha patlatıyoruz. Megan yumruklarını Shelley'ye doğru sallarken, "Rekabetten bahsetmişken" diyor, "öğretmenlik için bir yer bulabildin mi Brett? Sınıfa adım atmayacağın bir yer?" Yine bir kıkırdama krizine giriyor.

"Aslında evet."

Shelley ve Megan başlarını bana çeviriyorlar.

"Bu sabah bir iş teklifi aldım."

Shelley, "Bu harika!" diyor. "Gördün mü, bu işi becerebileceğini düşünmüyordun."

Dudağımı ısırıyorum. "Tek başvuran kişi bendim."

Megan, yürürken bir yandan kolunu çekiştirerek, "Bu kadar işsizlik varken, öyle mi?" diyor.

"Hı-hı. Anlaşılan Chicago Devlet Okulları içinde 299. bölge özellikle zorlu bir kısımmış; personel müdürü böyle söyledi. Biraz riski göze alman gerekiyormuş." Onlara evde öğretmenliği, hasta çocuklara hastanede veya evlerinde özel ders verme işini anlatıyorum.

"Bir dakika." Megan beni çekip durduruyor. "Evlere mi gideceksin? Güney Yakası'nda mı?"

17. Çincenin en çok konuşulan lehçesi, standart Çince. (yay.n.)

Mideme bir ağrı saplanıyor ve tekrar yürümeye başlıyorum. "Evet, öyle." Megan gözleri fal taşı gibi açılmış, adımlarıma yetişiyor. "Dalga geçiyorsun! Kızım, toplu konutlardan... gecekondulardan bahsediyoruz. Orada böcek basmış yıkıntılardan başka bir şey olmaz."

Shelley, "Megan doğru söylüyor" diyor. "Güvenli olacağından emin misin?"

Söylediğim kadar kendimden emin olmayı isteyerek, "Tabii ki" diyorum.

"Bana bak" diyor Megan. "Çok gerekiyorsa bu lanet olası işe gir, ama Brad'in hedefi geçerli saydığı dakika ayrıl."

"İnanabiliyor musun? Yirmi numarayı gerçekten de tamamlayacak olabilirim." Olduğum yerde dönüp onlarla yüz yüze gelecek şekilde geri geri yürüyorum. "Ve ne oldu tahmin et, Shelley. Andrew, Megan'la anlaştı. Bir ev alıyoruz."

Megan, elinin tersiyle Shelley'nin koluna vurarak, "Al bakalım" diyor. "Gölün kenarında bir ev satıyorum. Şıkıdım!"

"Hayır" diyorum. "Sonradan görmelik yapamam, Meg. O evler aşırı büyük."

"Öyle diyorsan öyledir. Tabii komisyonu işime yarardı ama." Aklından yüzde altılık payını hesaplıyor gibi alt dudağını ısırıyor.

"Unut orayı. Paramız yetmez."

"Andrew acayip bir servete konacağını söylüyor. Ayrıca bana kârdan pay alacağını da söyledi. Güven bana, kredi almakta hiç zorlanmazsınız."

Başımı iki yana sallıyorum. "Kârdan alacağım bütün pay doğrudan bireysel emeklilik hesabıma gidecek. O paraya dokunursam vergilerini bile ödeyemem. Ayrıca Andrew unutuyor, geleceğini düşünmemiz gereken bir çocuğumuz olacak. Daha ufak, şöyle arka bahçeli, parka yakın filan bir yerler bul."

Bana sanki deliymişim gibi bakıyor ama sonunda başıyla onaylıyor. "Tamamdır. Aramaya başlıyorum."

"Andrew'un bu kadar yol alması muhteşem" diye devam ediyorum. "Taşlar yerine oturuyor. Geçen gün bir kitap aldım. Adı *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler*. Yakında hamile kalacağımı düşünmek çok eğlenceli ve..."

Shelley, "Düğün ne zaman?" diye araya giriyor.

Gözlerimi yoldan ayırmadan hızlanıyorum. Mükemmel bir dünyada bebeğim doğduğunda evli olmayı isteyeceğimi bilebilecek tek kişi Shelley. "Listede evlilik yoktu."

"Listeden bahsetmiyorum ki."

Sonunda duruyorum ve alnımdaki teri siliyorum. "Doğrusu Shel, bilmiyorum."

"Andrew'a bunu söylemeli..."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bak, hayat mükemmel değil. Bu yolculukta elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. İtiraf et Meg, fakir düşmekten korktuğun için Jimmy'yle berabersin."

Kaşlarını çatıyor ama sonra omuz silkiyor. "Haklısın. Temelde bir fahişeyim. Ama ne yapayım? Çalışmaktan nefret ediyorum."

"Ve kabul et Shel, işten ayrıldığından beri sefil bir haldesin." Kolumu omzuna doluyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse, Andrew benimle evlenir mi bilmiyorum. Ama benimle diğer önemli şeyleri, mesela çocuk sahibi olmayı istiyor. Şimdilik belki de bu kadarı yeter."

Shelley burun kıvırıyor. "Sefaletim o kadar mı belli oluyor?"

Gülümsüyorum. "Annemin cenazesinde merdivenlerden düşüşümü hatırlıyor musun? Evet, berbat durumdaydım ama aynı zamanda ayağıma uymayan ayakkabıların içine sığmaya çalışıyordum. Acaba sen de sana hiç uymadığı halde ev kadınlığına kendini sığdırmaya çalışıyor olabilir misin?"

Bana bakıyor. "Öyle mi? Eh, ben de senin kendini sana hiç uymayan bir Andrew ölçüsüne sığdırmaya çalıştığından endişeleniyorum."

Nakavt. Cesaretim olsa aynı şeyden endişelendiğimi söylerdim. Bazen, Andrew araya mesafe koyup da kendimi yalnız hissettiğimde, önümüzdeki eylülden önce âşık olabileceğim ve birlikte çocuklar yapacağım biriyle tanışmaya vaktim var mı, diye merak ederdim. Ama elbette yok. Annem, küçük planının beni Andrew'a her zaman olduğundan daha bağımlı hale getirdiğini bilse ne düşünürdü acaba?

On birinci bölüm

İşteki ilk günlerim belirsizlik içinde geçiyor. Çarşambadan beri azıcık yeterli olduğuma kanaat getirirse beni bir işe yerleştirecek olan altmışlı yaşlarındaki Eve Seibold'un peşinde dolaşıyorum. Şimdiye kadar bir gün belirlemedi. Cuma öğleden sonra, yönetim binasının üçüncü katındaki özel öğretmenlik ofisinde oturuyoruz. Bohlinger Kozmetik'teki geniş ofisimle kıyaslayınca bu betondan dört duvar gişe gibi görünüyor. Ama 35. Doğu Caddesi'ne bakan hoş bir penceresi var ve pervazını annemin sardunyalarıyla donattıktan sonra neredeyse keyifli bile denebilir.

Eve masasını temizlerken ben bilgisayar masasında öğrenci dosyalarını okuyorum. "Ashley Dickson oldukça kolay görünüyor" diyorum. "İki hafta daha doğum izni yaptıktan sonra okula dönecekmiş."

Eve kıkırdıyor. "İnan bana, asla kolay olmazlar."

Ashley'nin dosyasını bırakıp başka bir dosya açıyorum. Bu sefer bir altıncı sınıf öğrencisi karşıma çıkıyor. "On bir yaşında ruh hastalığı mı?"

"Ah, Peter Madison." Eve masasından iki defter alıp karton bir kutuya tıkıştırıyor. "Bildiğin zırdelidir. Psikoloğu Dr. Garrett Taylor seninle konuşmak istiyor. Peter'ın annesinden imzalı izni var." Dosyanın üzerine tutturulmuş bir telefon numarasını işaret ediyor. "Doktorun numarası orada."

Dosyayı karıştırıp Peter'ın psikiyatri raporunu buluyorum. Sınıfta öfkeli hareketler... Ders yılının geri kalanında okuldan uzaklaştırma. Bir de gecekondulardan endişeleniyordum.

"Nesi var?"

"KBBS" diyor. "Küçük Baş Belası Sendromu." Çekmecesinin arkalarından ezilmiş bir Twinkie[18] çıkarıyor, biraz düşünüp metal çöp kutusuna atıyor. "Dr. Taylor davranış bozukluğu diyor ama ben aptal değilim. Çocuk, Chicago'nun bu kısımlarında yaşayan yüzlerce çocuktan farksız. Baba yok, ailede uyuşturucu bağımlılığı var, yeterli ilgi yok, falan filan."

"Ama o sadece bir çocuk. Okula gitmesi gerek. Eğitiminden alıkoyamazlar."

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Haftada iki kere özel öğretmenlik yaparsın, o da eğitilmiş varsayılır. Illinois Eyaleti Kamu Yasası madde doksan bir şey. Bu akşam çıkmadan önce Dr. Taylor'ı aramayı unutma. O sana gereken bilgiyi verir."

Öğrenci dosyalarının yedisini de okumayı bitirdiğimde saat neredeyse altı oldu. Eve, şekerliklerinden torunlarının fotoğraflarının durduğu çerçevelere kadar her şeyi tıkıştırdığı iki büyük kutuyla birlikte bir saat önce çıktı. Birden ben de hafta sonuma başlamak için sabırsızlanarak notlarımı ve çantamı toparlıyorum. Işıkları söndürmek üzereyken Peter'ın psikiyatrını aramam gerektiğini hatırlıyorum. Kahretsin. Masama doğru ayaklarımı sürüyorum. Cuma günü bu saatte yerinde değildir, ama hemen bir sesli mesaj bırakırsam daha iyi hissedeceğim. Numarasını tuşluyorum ve aklımdan bırakacağım mesajın provasını yapıyorum.

Melodili bariton bir ses, "Garrett Taylor" diye yanıtlıyor.

"Ah... Merhaba, ben, ee, açmanızı beklemiyordum. Size mesaj bırakacaktım."

18. Ortası kremalı küçük kek. (ç.n.)

"On dakika daha geçseydi öyle yapacaktınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Brett Bohlinger. Yeni özel öğretmenim. Peter Madison'la çalışacağım."

"Ah, evet Brett. Aradığınız için teşekkürler." Kendi kendine gülüyor. "Siz telesekreter mesajı bekliyordunuz, ben de bir erkek sesi duymayı."

Gülümsüyorum. "İyi bir tesadüf olmuş. Bir erkek adı taşımanın tuzaklarından biri de bu."

"Hoşuma gitti. Hemingway'in Brett isminde bir karakteri yok muydu?"

Bağlantıyı kurmasından çok etkilenerek sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Evet, *Güneş de Doğar*'dan Leydi Brett Ashley. Annem..." Boş konuştuğumu fark ediyorum. Psikiyatrlar herkesin üzerinde aynı etkiyi mi yapıyor? "Özür dilerim. Çıkmak üzeresiniz. Sadede geleyim."

"Acelesi yok. Bir yere yetişmiyorum."

Sesinde dostça, tanıdık bir hava var; kendimi bir tıp doktoruyla değil de eski bir arkadaşla konuşuyor gibi hissediyorum. Bir kâğıt parçası buluyorum ve kalemi elime alıyorum. "Peter Madison adlı öğrenci için aramıştım. Bana onun hakkında neler söyleyebilirsiniz?"

Dr. Taylor'ın sandalyesine yerleşme sesini duyuyorum.

"Peter çok farklı bir çocuk. Son derece zeki ama çok hilebaz. Anladığım kadarıyla sınıfı birbirine katıyormuş. Okul kapsamlı bir psikiyatrik tetkik ihtiyacı duymuş ve bu yüzden yardımımı istediler. Onunla sadece eylülden beri çalışıyorum. Bu yüzden siz ve ben Peter'ı ilerledikçe tanıyacağız."

Bana Peter'ın beyin felci geçirmiş bir öğrenciye sataşmasından sınıfın hamster'ına işkence yapmasına ve bir öğrencinin saçını kesmesine kadar yaptığı yaramazlıkları anlatıyor.

"Etrafındakilerden tepki almak ona zevk veriyor. Duygusal acı yaratmaktan hoşlanıyor. Aslında bu onu bayağı uyarıyor."

Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve kazağımı çeneme doğru çekiyorum. "Bu hale gelmesine ne sebep olmuş? Tacize filan mı maruz kalmış?"

"Annesinin algıları biraz kısıtlı ama ilgili görünüyor. Baba ortada yok. Dolayısıyla bununla ilgili duygusal bir travma olabilir. Veya Peter'ın psikolojik sorunları sadece talihsiz bir genetik yatkınlığın sonucu olabilir."

"Böyle doğmuş olabilir mi diyorsunuz?"

"Bu mümkün."

Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler'de buna ilişkin hiçbir şey yazmıyordu. "Talihsiz Genetik Yatkınlıklar" başlıklı bir bölüm hayal ediyorum.

"Ama göreceksiniz ki Peter canı istediğinde gayet sevimli olabiliyor."

"Öyle mi? Mesela saçıma makası dayadığında mı?"

Alçak sesle gülüyor. "Sizi korkuttum sanırım. Sorun olmayacaktır. Sesiniz oldukça yetkin geliyor."

Evet, tabii. O kadar yetkinim ki annem beni işten kovdu.

"Peter'ın evindeki gözümüz kulağımız olmanızın çok yardımı dokunacak. Her ziyaretinizden sonra beni aramanızı rica ediyorum. Bu mümkün mü?"

"Evet, tabii. Eve'le birlikte bu pazartesi gitmeyi düşünüyoruz." *Kaçmak için bir bahane bulamazsam.*

"Pazartesi son seansım beşte bitiyor. O saatten sonra bir ara telefon edebilir misiniz?"

"Elbette" diyorum ama dediklerini neredeyse duymuyorum bile. Beynimin her hücresi üç gün sonra geleceğin Hannibal Lecter'ına öğretmenlik yapacağım gerçeğiyle doluyor.

Pazartesi sabahı giyimime özellikle dikkat ediyorum ve sonunda mavi, yün bir pantolon ile geçen Noel annemin hediye ettiği eflatun-gri, kaşmir bir kazakta karar kılıyorum. Bugün yeni öğrencilerimin üzerinde iyi bir izlenim bırakma-

nın yanı sıra Carrie'yle buluştuğumda da iyi görünmek istiyorum. Ofise giderken her şeyin yolunda gitmesini ve Eve'in gün boyunca kafamı çok şişirmemesini umarak yol boyunca Carrie'yi düşünüyorum. McCormick Place'e varmak ve Carrie gelmeden Hyatt'teki restoranı bulmak için yeterince zamanım kalsın istiyorum.

Ofise vardığımda Eve'in dırdırının sorunlarımın sonuncusu olacağını anlıyorum. Yöneticim Bay Jackson daha bilgisayarımı açmadan yanıma geliyor.

Geniş silueti ofis kapısını kaplarken, "Bu sabah Eve aradı" diyor. "Acil bir ailevi durumu çıkmış ve gelemeyecekmiş. Ama tek başına idare edebileceğine güveniyor. Sana şans dilememi istedi." Başıyla belli belirsiz bir işaret yapıyor. "İyi şanslar."

Aniden fırlıyorum ve kazağım masanın kırık kenarına takılıyor. İyi izlenimi unutabilirim. "Ama Eve beni bugün öğrencilerle tanıştıracaktı; işi anlatacaktı."

"Kendin yapabileceğinden eminim. Kendi arabanla mı, yoksa otobüsle mi geldin?"

"Şey, kendi arabamla geldim."

"Tamam öyleyse. Hazırsın." Gitmek için dönüyor. "Kaç kilometre yaptığını raporla. Yolu karşılıyoruz, biliyorsun."

Yolu karşılamak mı? Yol ödeneği umurumda değil ki. Hayatım tehlikede! Bay Jackson uzaklaşırken peşine takılıyorum.

"Bay Jackson, bekleyin. Peter Madison adında bir öğrencimiz var. Sorun çıkarabilirmiş gibi duruyor. Onu yalnız görmesem iyi olur."

Birden durup dönünce kaşlarının arasındaki kırışıklığın bir ağaç dalı gibi açı yaptığını görüyorum. "Bayan Bohlinger, size özel bir güvenlik tutmayı çok isterdim, ama ne yazık ki bütçemiz buna imkân vermiyor."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, ama o çoktan ofisinin yolunu tutup beni tek başıma tırnaklarımı kemirmek üzere arkasında bırakıyor.

Bugünkü ilk öğrencim, Güney Morgan'da oturan üçüncü sınıf öğrencisi Amina Adawe. Girişin üzerinde Amina'nın evinin kapı numarası sallanan terk edilmiş binayı görünce şoke oluyorum. Yerimde bir süre duruyorum. Gerçekten burada yaşayan insanlar mı var? Parça parça olmuş kapı itilerek açılıyor ve paytak paytak dışarıya koşan bir bebeğin ardından cep telefonunda çene çalan, gece kulübüne gider gibi giyinmiş bir kadın çıkıyor. Belli ki çıkıyorlar.

Yemyeşil bitkilerle dolu saksılarımla, şişe şişe su ve meyve dolu küçük buzdolabımla Bohlinger Kozmetik'teki ofisimi düşünerek bozuk kaldırımda ilerliyorum. İçimde tanıdık bir öfke ortaya çıkıyor. Annem neden başıma bu sıkıntıları sardı?

Derin bir nefes alıyorum ve mantomun kolunu kullanarak kapı tokmağını çeviriyorum. İçeriye girmeden önce sanki bu son bakışım olabilirmiş gibi bir kez daha etrafa bakınıyorum.

Dar koridor karanlık, küflü ve kirli bebek bezi ile çöp kokuyor. Yiyecek ambalajları ve sigara izmaritleri saçılmış koridorda, yeraltındaki bir solucan gibi yolumu bulmaya çalışıyorum. Dairelerin birinden gelen rap müziğin sesi o kadar yüksek ki yerin titrediğine yemin edebilirim. Lütfen bana buranın Amina'nın apartmanı olmadığını söyleyin.

Bu katta sadece çift haneli daire numaraları var. Gideceğim ev, dört numara, bodrum katında olmalı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi; merdivenleri küçük adımlarla iniyorum. Bu cehennem deliğinde kaybolsam kim beni bulabilir ki? Brad'in listede üzerini çizmeye ikna olması için bu lanet işi daha ne kadar sürdüreceğim? Bir hafta daha diye karar veriyorum, en çok iki. Şükran Günü'nde bırakmış olurum.

Son basamağa varıyorum. Tepemde çıplak bir ampul yanıp sönerek çılgın bir ışık gösterisi yapıyor. İki numaralı dairenin kapalı kapısının ardından gelen çirkin ve açık saçık laflar sanki üzerime hücum ediyor. Donup kalıyorum. Koridorun sonunda bir kapı açıldığı sırada merdivenleri koşarak

geri çıkmak üzereyim. Karamel tenli, saçlarını ipek bir başörtüsüyle örtmüş, altın rengi nazik gözlerle bakan zayıf bir kadın görüyorum.

Personel kimliğimi gösterirken ağır bir şekilde, "Ben... ben dört numarayı arıyordum" diye kendimi ifade edebiliyorum. "Amina Adawe? Öğretmeniyim."

Gülümsüyor ve eliyle gir işareti yapıyor. Kapıyı arkamızdan kapattığında bağırmalar ve kötü koku kayboluyor. Küçük daire kızarmış tavuk ve değişik baharatlar kokuyor. Ayakkabılarımı çıkardığımda başıyla onaylıyor ve beni sargılı bacağı yastıkların üzerine yerleştirilmiş minicik bir kızın eski püskü bir kanepede uzandığı oturma odasına götürüyor.

"Merhaba Amina. Ben Bayan Brett. İyileşme döneminde sana öğretmenlik yapacağım."

Koyu renk gözleriyle her milimimi süzüyor. Sevimli bir Arap aksanıyla, "Çok güzelsin" diyor.

Gülümsüyorum. "Sen de öyle."

Bozuk İngilizcesiyle bana geçen kış Somali'den geldiklerini, diğerinden daha kısa olan bacağını ve doktorun onu düzelttiğini anlatıyor. Okulu kaçırdığı için çok üzgün.

Elini okşuyorum. "Birlikte çalışacağız. Okula döndüğünde diğerlerinden geri kalmamış olacaksın. Okumayla başlayalım mı?"

Deri çantamdan Amina'nın okuma metnini çıkarırken küçük bir oğlan koşarak odaya giriyor. Annesinin çarşafının pamuklu kumaşına asılıyor.

"Merhaba" diyorum. "Adın ne senin?"

Annesinin elbisesinin ardından beni süzüyor ve "Abdülkadir" diye fısıldıyor.

Çok heceli, söylemesi zor ismini tekrarlayınca gamzeli gülücüğü ortaya çıkıyor. Amina ve annesi, yüzleri gururla dolarak kıkırdaşıyorlar.

Amina yatağa uzanmış, kardeşi annesinin kucağında; ben

ağlayamayan bir prensesle ilgili bir masalı okurken üçü de mest olmuş bir şekilde dinliyor. Resimleri inceliyor, durdurup sorular soruyor, kıkırdayıp alkışlıyorlar.

İşte buradayım; sadece bana ait olan tek odalı ev okulumda! Hem bu kez bütün öğrenciler öğrenmek için can atıyor. Bir öğretmenin rüyası bu. Bu, benim rüyam!

Yirmi dakika sonra arabayla Englewood'dan geçmekteyim. En sevdiğim şarkıcılardan Jennifer Hudson'ın burada büyüdüğüne odaklanmaya ve ailesinin yine bu yerde öldürüldüğünü düşünmemeye çalışıyorum. Tüylerim ürperiyor. Son derece güvenli görünen Carroll Bulvarı'nda yeşil, büyük bir evin önünde duruyorum. Ama bahçedeki o tabela da neyin nesi?

Üç aylık hamile olan böbrek hastası Sanquita Bell'in son sınıf öğrencisi olduğuna inanmak çok zor. Melez olduğunu düşündüğüm kız, on iki yaşında bir kız çocuğu kadar küçük görünüyor. Bitkin yüzü makyajsız ve karamelaya benzeyen cildi ipeksi ve parlak. Ama asıl içimi burkan, fındık rengi gözleri oluyor. Bunlar kendisinden çok daha yaşlı bir kadının, acımasız dünyayı görmüş geçirmiş bir kadının gözleri.

Mantomu ve eldivenlerimi çıkarırken, "Geciktim, kusura bakmayın" diyorum. "Joshua Evi yazısını görünce adresi yanlış aldığımı düşündüm. Burası neresi?"

Duygusuz bir şekilde, "Kadın sığınma evi" diyor.

Yıldırım çarpmışa dönerek bakakalıyorum. "Ah, Sanquita, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ailen uzun süredir mi burada yaşıyor?"

"Ailem burada değil." Konuşurken bir yandan hâlâ şiş olan karnını ovuşturuyor. "Annem geçen yıl Detroit'e taşındı, ama ben orada yaşamak istemedim. Bebeğime o türden bir hayat yaşatmayacağım."

O türden bir hayat nedir açıklamıyor ve ben de sormuyorum. Dudağımı ısırıp başımı sallıyorum.

Kendini korumak ister gibi kollarını göğsünün önünde kenetliyor. "Benim için üzülmeye falan kalkma. Bebeğimle ben başımızın çaresine bakarız."

"Tabii ki bakarsınız." Bu zavallı evsiz kızı kollarımın arasına almak istiyorum ama cesaret etmiyorum. Belli ki bu genç kadın avutulmayı hoş karşılamıyor. "Benim de annemle babam yok. Çok zor, değil mi?"

Umursamaz bir havayla omuz silkiyor. "Bebeğimin babasını bilmesini isterdim ama bu olmayacak."

Ben bir şey söylemeye kalmadan peşinde bir çocukla kısa boylu, kumral bir kadın çıkageliyor.

"Hey, Sanquita. Yeni öğretmenin bu mu?" Kadın dirseğimden tutuyor. "Ben Mercedes. Gel. Sanquita'yla birlikte sana etrafı gezdirelim."

Mercedes beni mütevazı mutfaktan pırıl pırıl bir yemek odasına götürürken Sanquita bizi isteksizce takip ediyor. İki kadın yemek masasında çamaşırları katlıyorlar. Oturma odasındakilerse eski bir televizyonun önünde oturmuş, bir yarışma programı izliyorlar.

"Çok hoş bir yer" diyerek arkamı dönüp Sanquita'ya bakıyorum. Başını çeviriyor. Mercedes, sesinde bir gururla, "Toplam dokuz oda var" diyor.

Azametli bir siyahi kadının masada oturarak hesap makinesine rakamları tuşlayıp durduğu bir ofisin kapısının önünde duruyoruz.

"Bu Jean Anderson, müdürümüz." Mercedes, açık kapıyı tıklatıyor. "Bayan Jean, gelin, Sanquita'nın öğretmeniyle tanışın."

Bayan Jean çenesini kaldırıyor. Beni şöyle bir baştan ayağa süzdükten sonra gözlerini tekrar hesap makinesine indiriyor ve kaldığı yerden rakamları tuşlamaya devam ediyor. "Merhaba" diye geveliyor. Eğilip elimi uzatarak, "Merhaba" diyorum. "Ben Brett Bohlinger. Okula gitmediği süre içinde

Sanquita'yla çalışacağım." Başını kaldırmadan, "Sanquita" diyor, "o reçeteyi bugün yaptırman lazım. Sakın unutma."

Uzattığım kolum aşağı iniyor ve Sanquita tuhaf bir şekilde bana bakıyor. "Ah, tamam. Sonra görüşürüz Bayan Jean."

Sanquita, Mercedes ve benim önümde olduğu halde merdivenleri çıkıyoruz. "Bayan Jean iyidir" diye anlatıyor Mercedes. "Sadece insanlara pek güvenmez."

"Vay canına, hiç anlaşılmıyor."

Mercedes bir kahkaha patlatıyor. "Seni utanmaz. İkiniz iyi anlaşacaksınız, değil mi Quita?"

Sanquita cevap vermiyor.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda Mercedes ve ben hâlâ sohbet ediyoruz. Başımı kaldırınca Sanquita'nın bir yatak odasının kapısında, önünde kavuşturduğu kollarından birinde parmaklarıyla trampet çaldığını görüyorum.

Mercedes'e, "Gezinti için teşekkürler" diyorum ve hızla odaya doğru ilerliyorum.

Lime lime olmuş bir komodin, soluk mavi örtüler örtülmüş iki yatağı birbirinden ayırıyor. Sokağa bakan pencerenin iki tarafında birbiriyle uyumsuz iki şifonyer duruyor. Sanquita yataklardan birine oturuyor. "Burada çalışabiliriz. Chardonay işe gitti."

Ortalıkta sandalye yok, ben de yatakta Sanquita'nın yanına ilişiyorum; şişmiş ellerine, ödemle dolu şiş gözlerine ve sanki bir şeyle kazınmış gibi duran kollarındaki ve ellerindeki pembe yamalara bakmamaya çalışıyorum.

Çantamda dosyasını ararken, "Burayı nasıl buluyorsun?" diye soruyorum.

"Düzgün bir yer. Fazla kavga gürültü yok. Son kaldığım yerde kural diye bir şey yoktu. Orada çantamı çaldırdım; sonra deli kadının teki onunla dalga geçiyorum sandı. Benimle kavga etmek istedi."

"Aman Tanrım. Bir şey oldu mu?"

"Kendim için endişelenmedim de. Sadece bebeğimi düşündüm. O yüzden buraya geldim."

"Şimdi güvende olduğuna sevindim. Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Fena sayılmam. Sadece yorgunum, hepsi o."

"Kendine dikkat et. Senin için yapabileceğim bir şey olursa söyle."

"Diplomamı almama yardım et yeter. Bebeğim akıllı bir annesi olduğunu bilmeli."

Sanki bunu bebeğe kendisi söyleyemeyecekmiş gibi konuşuyor. Bu kızın gerçekten ne derece hasta olduğunu merak ediyorum. "Anlaştık" diyorum ve çantamdan kimya kitabını çıkarıyorum.

Bir saat sonra Sanquita'nın yanından zorla ayrılıyorum. Bu çocuğa bütün gün öğretebilirim. Kimya onun için özellikle zor, ama ben anlatırken çok dikkatli dinliyor ve başarana kadar denemeye devam ediyor.

"Normalde fenim berbattır ama bugün gerçekten anladım."

Başarısını bana bağlamıyor, zaten öyle de değil. Yine de gururdan öyle şiştim ki patlamak üzereyim. Dosyasını çantama koyarken, "Çok çalışkansın" diyorum. "Ve çok akıllı bir kızsın."

Gözlerini tırnaklarına indiriyor. "Bir daha ne zaman geleceksin?"

Ajandamı açıyorum. "Pekâlâ, beni bir daha ne zaman görmek istiyorsun?" Omuz silkiyor.

"Yarın?"

"Ödevini yarına kadar bitirebilecek misin?"

Gözleri soğuklaşıyor ve kimya kitabının kapağını hızla indiriyor. "Boş ver. Bana haftada iki kere gelebilirsin, biliyorum."

Takvimimi kontrol ederken, "Bakalım" diyorum. Yarın dolu olmayan tek saatim öğle yemeği ve ödev kontrolü için ayırdığım zaman. "Öğleyin gelebilirim. Sana uyar mı?"

"Tamam. Öğlen uyar."

Gülümsemiyor. Bana teşekkür de etmiyor. Ama yine de sıcak duygularla ayrılıyorum.

Arabayı Wentworth Sokağı'na sürerken yolda Brad'i arayıp mesaj bırakıyorum. "Bu iş tam benlik, Brad! Şimdi Peter'ın evine doğru gidiyorum, bana şans dile."

Vardığımda kapıyı kulağında telefon, parmaklarının arasında sigarayla obez bir kadın açıyor. Bu Peter'ın annesi Autumn olmalı. Üzerinde Sünger Bob resmi olan bol bir tişört var. Bu tuhaf çizgi film karakterine gülümsüyorum, ama o başını çevirmekle yetiniyor. Bunu içeriye girmem için bir onay olarak algılıyorum.

Sigara dumanı ve kedi çişi kokusu neredeyse nefes almamı engelliyor. Büyük pencereye tutturulmuş siyah yün battaniye, karmakarışık odaya gün ışığının sızmasını önlüyor. Gözüm, duvarda İsa'nın yalvaran gözlerle kanayan avuçlarını öne doğru uzattığı bir resmi seçebiliyor.

Autumn telefonunu kapatıp bana dönüyor. "Sen Peter'ın öğretmeni misin?"

"Evet. Merhaba, adım Brett Bohlinger." Fotoğraflı kimliğimi çıkarıyorum ama bakmaya tenezzül etmiyor.

"Peter! Buraya gel!"

Gergin bir şekilde gülümsüyorum ve omzuma asılı çantamın askısını düzeltiyorum. Autumn yumruklarını kalçalarına yerleştiriyor. "Kör olasıca, Peter. Buraya gel dedim, şimdi! Kahrolası kapıyı kırmadan poponu kaldır da gel buraya!"

Belli ki Peter beni görmek istemiyor. Bağrışmalar kesilmiyor, ben de sonunda gitmek için koridora yöneliyorum. "Acaba" diyorum, "ben başka zaman gelsem..."

Birden kapı hızla açılıyor. Loş koridorun sonunda bir siluet beliriyor. Dağınık kahverengi saçlı, çenesinde bir tutam ince tüy olan iri bir çocuk bana doğru hantal hantal yürüyor. İçgüdüsel olarak bir adım geri gidiyorum.

Cılız bir sesle, "Merhaba Peter" diyorum. "Ben Bayan Brett." Yanımdan rüzgâr gibi geçiyor. "Hadi be."

Peter'la bir saatlik ders üç saat gibi geliyor. Madison'ların yapış yapış mutfak masasında oturuyoruz ama yüzüme hiç bakmıyor. Autumn kulağımızın dibinde Brittany adında biriyle telefonda çene çalıyor. Kadının çatallı sesi benimkiyle yarışıyor. Bu yarışı kazanmaya kararlı bir halde, yüksek sesle ders anlatıyorum. Peter sanki katlanması gereken büyük bir baş belasıymışım gibi sadece homurdanıyor. Arada sırada ağzından kısa bir laf, tek kelimelik bir cevap alırsam kendimi şanslı sayıyorum. Dersin sonunda Brittany hakkında, Peter hakkında öğrendiğimden fazlasını öğrendim.

Taze kar, rüzgârlı şehri pastanın beyaz kreması gibi kaplamış ve koca semt emekleyecek kadar yavaşlamış. Merdivenleri güçlükle çıkıp ofisin kapısını açtığımda saat neredeyse beş. Işığı açtığımda masamda muhteşem bir demet orkide buluyorum. Andrew ne kadar da düşünceli. İçindeki zarfı yırtarak açıyorum.

Yeni işini kutlarız Brett.
Senin için daha mutlu olamazdık.

En iyi dileklerimizle,
Catherine ve Joad

Ne sanıyordum ki? Andrew asla çiçek gönderen biri olmadı. Kartı zarfa sokuyorum ve Catherine'le Joad'u Şükran Günü yemeğine davet etmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum.

Ofis telefonumun kırmızı ışığı yanıp sönüyor. Mesajlarımı kontrol etmek için ahizeyi kaldırıyorum.

"Merhaba Brett. Ben Garrett Taylor. Bugün Peter'la işlerin

nasıl gittiğini merak ettim, biraz endişelendim. Dörtteki randevum iptal oldu, dolayısıyla ne zaman istersen uygunum."

Numarasını tuşluyorum ve ilk çalışta açıyor.

"Merhaba Dr. Taylor. Ben Brett Bohlinger."

İç geçirdiğini duyuyorum. Kulağıma rahatsızlıktan çok bir rahatlama sesi gibi geliyor. "Merhaba Brett" diyor. "Bana Garrett diyebilirsin, 'doktor' demene gerek yok."

Sanki meslektaşmışız gibi böyle samimi konuşması hoşuma gidiyor. "Bugün her şey yolunda mıydı?"

"Saçlarım hâlâ uzun olduğuna göre başardım sayılır."

Gülüyor. "Bu iyi haber. Öyleyse o kadar da kötü değildi?"

"Yok canım, tam bir pislikti." Birden avucumla ağzımı kapatıyorum ve yanaklarım kızarıyor. "Çok özür dilerim. Bu pek yakışıksızdı. Öyle demek..."

Dr. Taylor gülüyor. "Sorun değil. Katılıyorum, tam bir pislik olabiliyor. Ama en azından, belki bu küçük pisliğe bazı sosyal yetiler kazandırmak elimizden gelir."

Ona, Peter'ın odasından çıkmak istemeyişini anlatıyorum. "Ama gideceğini duyduğunda odadan çıkmış. Bu çok olumlu. Seninle tanışmak istemiş."

Peter'ın evinden çıktığımdan beri başımın üzerinde gezen kara bulutlar dağılıyor. On dakika daha Peter'dan bahsettikten sonra sohbetimiz kişiselleşiyor.

"Bu özel öğretmenlik işinden önce sınıf öğretmeni miydin?"

"Hayır, sınıfta felaketim."

"Bundan şüpheliyim."

"İnan bana." Arkama yaslanıp ayaklarımı masaya uzatıyorum. Hiç planlamadığım halde sırf eğlence olsun diye abartarak Douglas Keyes'teki yedek öğretmenlik hikâyemi anlatmaya koyuluyorum. Anlattıklarıma güldüğünü duymak, sanki kurşundan bir balon mucizevi bir şekilde süzülerek gökyüzüne uçuyormuş gibi rahatlatıcı geliyor. Sanıyorum bu konuşma onun ofisinde olsaydı bana birkaç yüz dolara patlardı.

Birden utanarak, "Kusura bakma" diyorum. "Zamanını aldım."

"Hiç de değil. Son hastamı göndermiştim, hoşuma da gitti. Yani yedek öğretmenlik yaptığın gün zorlu geçmiş olsa da tutkunun öğretmenlik olduğunu biliyordun."

"Aslında, öğretmenliğin tutkum olduğunda ısrar eden annem. Geçen eylülde öldü ve bana tekrar denemem için bir talimatname bıraktı."

"Ya. Sana uygun olduğunu biliyormuş."

Gülümsüyorum. "Galiba."

"Mesleğine büyük saygım var. İki ablam da emekli öğretmen. Annem de bir süre öğretmenlik yapmıştı. İster inan ister inanma, o da tek odalı bir ev okulunda öğrenci okutmuştu."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Kırklı yıllarda. Ama hamile kalır kalmaz ayrılması gerekmiş. O zamanlar işler böyle yürüyormuş."

Utanmaz bir şekilde hemen kafadan bir hesap yapıyorum. En büyük ablası kırklarda doğmuş... Kendisi en az altmışlarına dayanmış olmalı. "Bu haksızlık" diyorum.

"Hiç pişman olduğunu hissetmesem de kesinlikle öyle. O dönemin çoğu kadını gibi hayatının geri kalanını evini idare etmekle geçirdi."

"Sen neden bu mesleği seçtin?"

"Benim hikâye seninkinden biraz farklı. Babam doktordu, bir kalp cerrahıydı. Tek oğlu olduğum için tıp okuduktan sonra onunla çalışıp nihayetinde muayenehanesini devralmam bekleniyordu. Ama tıp fakültesiyle stajyer hekimlik arasında bir yerlerde hastalarımla ilişki kurmaya can attığımı fark ettim. Nöbetlerde hep aynı şey yaşanıyordu; uzman hekim Taylor, 'Hastalarla konuşarak para kazanamazsın. Gereken bilgiyi al ve çeneni kapa' derdi."

Gülüyorum. "Çok kötü. Keşke daha çok doktor senin gibi önemseseydi."

"Önemsemediklerinden değil. Ama doktorluk seri üretim mantığına girdi. Hastaya teşhis koymak için yirmi dakikaları var. Sonra hasta ya bir reçeteyle ya da yaptırması gereken başka testlerin listesiyle kapının önüne konuluyor. Sıradaki hasta, ardından sıradaki. Bu benim tarzım değildi."

"Şey, anladığım kadarıyla doğru uzmanlığı seçmişsin."

Sonunda telefonu kapattığımızda saat altı buçuk olmuş ve ben güneşlenen bir kedi kadar rahatım. Peter beni zorlayacak, buna şüphe yok. Ama şimdi bir yandaşım var: Garrett.

Loş ışıklı park yerinde geriye bir tek benim arabam kalmış. Buz kazıyıcım olmadığı için ön camdaki buzları eldivenimle temizliyorum. Ama karın altından elimle kıramayacağım kadar kalın bir buz katmanı çıkıyor.

Rezistansı sonuna kadar açıp arabamda otururken cep telefonumun yanıp sönen kırmızı ışığına gözüm ilişiyor. Dört mesaj: Biri Meg'den, biri Shelley'den ve ikisi Brad'den. Her biri diğerinin benzeri. *Günün nasıldı? Deli çocuk nasıldı?* Hepsine kısa cevaplar yazarken boğazımda neredeyse yutkunmamı engelleyen bir yumru oluşuyor. Aşağı doğru ovalayarak nefes almaya çalışıyorum.

Andrew'dan hiçbir şey yok. Basit bir *N'aber?* bile yok.

Eve dönüş yolu engel parkuru gibi. Sürücüler kış şartlarına henüz alışmış değil ve her sokakta veya iki sokakta bir ya ufak çaplı bir kazanın yanından geçiyorum ya da durmuş trafikten kaçmak için geri gidiyorum. Sonunda saat sekizi yirmi geçe arabayı park ediyorum. Marşı kapattığım sırada paneldeki tarih gözüme ilişiyor. Anahtarı çeviriyorum ve panelin ışığı tekrar yanıyor. 14 Kasım.

"Kahretsin!" Direksiyona bir yumruk atıyorum. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

14 Kasım, Carrie Newsome'la randevulaştığım gün.

On ikinci bölüm

Carrie, McCormick Place'e doğru yola çıkmaya ve onu görmeye niyetli olduğumu söylemek için oteldeki odasını aradığımda o kadar zarif davranıyor ki. "Kesinlikle olmaz" diyor. "Haberleri dinledim, dışarısı korkunç görünüyor. Kaza yaptın diye endişelendim."

Başımı sallıyorum. "Keşke yapsaydım diyeceğim neredeyse. En azından o zaman geçerli bir özrüm olurdu."

Çocukluğumuzdaki o aynı dostça, rahat kahkahayı duyuyorum. "Hiçbir şey için endişelenme. Yemekte güzel bir kadeh şarap içtim. Şahaneydi."

"Normalde kafam böyle dağılmazdı. Yeni bir işe başladım ve..." O otel restoranındayken öğrencimin psikoloğuyla çene çaldığımı itiraf etmek istemediğim için lafı çeviriyorum. "Çok üzgünüm." Derin bir nefes alıyorum. "Her şey için Carrie."

"Unut bunu. Bana yeni işinden bahset."

Kalbim hızlanıyor ama bunu yapmak zorundayım. "En son ziyarete geldiğindeki berbat davranışım için kendimi hiç affetmedim. Sen bana güvendin ve ben güvenini boşa çıkardım. Mektubuna bile cevap vermedim."

Gülüyor. "Ne? Brett, aradan yıllar geçti! O zamanlar çocuktuk."

"Hayır. Çok utanıyorum. Kim bilir nasıl karışık bir dönemindi. Yanında olmalıydım."

"Dürüst olmak gerekirse Brett, anlıyorum. Tabii ki kırılmıştım. Ama atlattım. Bunca yıldır kendine işkence ettiğine inanamıyorum."

"Hemen yazıp senden özür dilemeliydim. Ne biçim bir korkakmışım."

"Kes şunu. Ben seni yıllar önce affettim." Gülüyor. "Şimdi lütfen kendini affeder misin?"

"Tamam" diyorum. "Ama bilmen gereken bir şey daha var." Bunca yıl sonra onunla tekrar iletişime geçmemin asıl sebebini açıklıyorum. "İşte böyle, her şey annemin talimatıyla başladı, ama seni bulduktan sonra ne kadar özlediğimi hatırladım."

Sessizleşiyor. Bana başından gitmemi söyleyeceğini düşünüyorum. Sonunda, "Annen çok akıllıydı" diyor. "Keşke ona teşekkür edebilseydim."

Kalbim yıllardır olduğundan daha hafif. Şimdiye kadar utançla ne kadar dolu olduğunun farkına varmamışım. Gözümün kenarından akan yaşı kurulayıp gülümsüyorum. "Anlat öyleyse, son on sekiz yıldır neler kaçırdım?"

Bana hayatının aşklarını anlatıyor: Sekiz yıllık partneri Stella Myers ve üç evlatlık çocuğu. Carrie'nin hayat tarzının –bir zamanlar anormal ve tuhaf olduğunu düşündüğüm hayatının– benimkine göre çok daha geleneksel olduğunu birdenbire fark ediyorum.

"Senin için çok mutluyum" diyorum. "Ya annenle baban, onlar nasıl?"

"Her zamanki gibi antika ve sevimliler. Hey, geleneksel Noel kahvaltılarını hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle. Daha güzel kahvaltı görmedim."

"Geleneği sürdürüyorlar. Aklıma ne geldi; işin yoksa erkek arkadaşınla birlikte gelsenize. Bu yıl ayın on birinde, pazar günü yapacaklar. Madison arabayla sadece iki saat sürer."

Hatıralar sel olup akıyor. Ayağında Birkenstock sandaletleri, bir elinde viskisi, diğerinde kamerasıyla Bay Newsome

ve Carrie'nin gitarıyla Noel ilahileri ve eski halk şarkıları tıngırdatan annesi.

"Stella'ya seni anlattım. Onu seveceksin, Brett. O da öğretmen. Bizimkiler de seni görmeyi çok ister. Babamda ikimizin muhteşem videoları var. Seni severdi, annem de öyle. Lütfen, geleceğini söyle."

Aniden eski dostumu o kadar özlüyorum ki neredeyse onu görmek için ülkenin öteki ucuna kadar araba sürerim gibi geliyor. Telefonu omzumla sıkıştırıp ajandamı çıkarıyorum. "Tamam" diyorum sırıtarak. "Ajandama koyu harflerle yazdım. Ve bu sefer Care Şekeri, orada olacağım. Söz veriyorum."

Şükran Günü için mönü hazırlarken mutfak masasında uyuyakalıyorum. İşten eve döndüğünde Andrew beni öyle buluyor.

Hafifçe kolumu dürterek, "Hey" diyor, "yatma zamanı, uykucu."

Ağzımın kenarından süzülen çizgi halindeki salyayı siliyorum. "Saat kaç?"

"Daha onu çeyrek geçiyor. Yorulmuşsun herhalde. Gel seni yatağa götürelim."

Masadan zorlukla kalkarak kısmen tamamlanmış mönüye bir göz atıyorum. "Bu yıl Şükran Günü'nü kutlamak istiyorum" diyorum. "Annemin evinde. Bütün meşhur yemeklerini yapacağım. Ne dersin?"

"Sen bilirsin. Joad ve Catherine'in burada olmayacaklarını söylemiştim, değil mi?"

Esniyorum. "Yoo. Bilmiyordum."

Buzdolabını açıyor. "Joad geçen gün mesaj bırakmış. Londra'ya gidiyorlarmış. Belli ki bir iş seyahati."

"Şükran Günü'nde mi? Bu saçmalık. Catherine'i arayıp paçayı kurtarabilirler mi diye bir sorayım."

Bir kalıp peynir ve bir şişe Heineken çıkarıyor. "Gerçek-

ten de hindi yemek için Londra'dan vazgeçeceklerini mi düşünüyorsun?"

Bir yalnızlık dalgasına hazırlıksız yakalanmış durumdayım. Annemsiz ilk tatilimizde birlikte oluruz, birbirimize destek oluruz diye düşünüyordum. Ama işin aslı, herhalde desteklenmeye ihtiyacı olan sadece benim. Bir iç geçiriyorum.

"Haklısın. Öyleyse biz bize olacağız, bir de Jay, Shelley ve çocuklar." Neşelenerek Andrew'a dönüyorum. "Hey, sizinkileri de davet edelim. Sence gelirler mi?"

"İmkânsız. Onlar için yol çok uzun."

"Boston o kadar uzak değil ki."

"Yine de sıkıntı olur." Poposuyla buzdolabının kapağını ittiriyor ve çekmeceden bir bıçak çıkarıyor.

Ona bakıyorum. "Bir gün biz de böyle mi olacağız? Çocuklarımız büyüyüp bizi Şükran Günü yemeğine çağırdığında sana sıkıntı gibi mi gelecek?"

Asiago peynirinin kenarından bir parça kesip ağzına atıyor. Bir kaşını kaldırarak, "Çocuklar?" diye soruyor. "Bir çocuk yapman gerektiğini söylemiştin sanıyorum. Tekil."

"Her neyse. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Büyük bir yudum birayla lokmasını yutuyor. "Eğer bir çocuğumuz olursa galiba bütün tatillerini onun yanında geçirmek isteyeceksin. Sorun yok." Ağzıma acı bir tat doluyor. Bir sonraki sorumun cevabını duymak istemiyorum ama yine de sormam gerek. "Ya sen? Sen, ailemizle vakit geçirmek isteyecek misin?"

"Tanrım!" Bira şişesini granit tezgâha gürültüyle indiriyor. Öfkesi gibi bira da köpürüyor. "Bir çocuk yapmaya razı olmam yetmiyor. Hayır. Benden Cliff Huxtable[19] olmamı bekliyorsun." Başını iki yana sallıyor. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha alçak; öfkesini kontrol etmeye çalış-

19. Ünlü komedi dizisi *Cosby Ailesi*'ndeki sevecen baba karakteri. (yay.n.)

tığını biliyorum. "Bu lanet masalın gerçek olması için bütün hayatımı değiştiriyorum, Brett ve hâlâ yeterli olamıyorum."

"Üzgünüm. Yaptığın şeyin önemini biliyorum, gerçekten." Çenem titremeye başlıyor ve saklamak için bir elimi çeneme götürüyorum. "İstediğin bu değil. Biliyorum."

Oda, rahatsız edici sessizliğin kötü kokusuyla doluyor. Bira şişesini tekrar eline alıp inceler gibi yapıyor. Sonunda bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Korkunç bir gündü."

Başımı sallıyorum ama daha sonra dediğimiz zamanın bir an önce gelmesi gerektiğini biliyorum. Ondan hayallerimi paylaşmasını beklemek, onun benden kendi hayallerini paylaşmamı beklemesi kadar bencilce.

Cuma, öğleden sonra geldi ve Peter'la dersimi, ruh halimi nasıl mahvettiğini bilerek günün sonuna denk getirdim. Autumn, darmadağın masada oturan Peter'ın olduğu mutfağı işaret ediyor. Artık odasından savaş vermeden çıksa da annesinden farksız şekilde hâlâ kaba ve suratsız. Annesi bugün oturma odasında oturup dersimizi Maury Povich'in[20] sesi ve sigara dumanı kokusuyla donatıyor.

Çantamı yoklayıp bir matematik kitabı çıkarıyorum. "Bugün matematiğe odaklanacağız, Peter. Altıncı sınıf öğrencilerinin çoğu matematik bilmiyor. Onlardan üstün olacağın için gurur duyabilirsin."

Polinomlar bölümünü açıyorum. "Bakalım, Bayan Kiefer polinomları bölme konusunu gözden geçirmemizi istiyor. Haydi, ilk soruya bir göz atalım. Benim için çözmeyi bir dener misin?"

Sayfayı inceliyor, kaşlarını çatıyor ve "Çok zor" diyor. Kitabı bana doğru ittiriyor. "Sen göster."

Beni aldatmaya çalışıyor. Bayan Kiefer, Peter'ın bu soru-

20. ABD'de gündüz kuşağında yayımlanan sansasyonel magazin nitelikli bir programın sunucusu. (yay.n.)

yu kolayca yapabileceğinden emindi. Yine de kâğıt ve kalemi elime alıyorum. "Polinom çalışmayalı çok uzun zaman oldu." Soruyu yazarken içimden kendimi derse gelmeden önce konuyu çalışmadığım için azarlıyorum.

Çantamda hesap makinemi aramam uzun sürmüyor. Rakamları tuşluyorum, basamakları kâğıda karalıyorum, siliyorum, başka rakamlar tuşluyorum ve tekrar siliyorum. Bütün bu süre boyunca Peter yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni izliyor.

Uzun bir beş dakikanın ardından cevaba ve insanı canlandıran o başarma hissine ulaşıyorum. Alnımdaki kâkülleri yukarı üfleyip gülümseyerek ona dönüyorum.

"Buldum. Cevap 3y bölü 8x üssü eksi dört." Kâğıdı önüne koyuyorum. "Şimdi cevaba nasıl ulaştığımı anlatayım."

Kibirli bir profesör edasıyla hor görerek kâğıda bakıyor. "Eksilerin tersini aldın mı?"

Yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. Problemi kontrol ediyorum. "Tersini almak derken... tam olarak... demek istediğin?.."

Peter bir iç geçiriyor. "Polinomların bölünmesinde eksi rakamların tersine çevrilmesi gerekir. Negatif pay, pozitif paydaya dönüşür. Bunu biliyordun, değil mi? Doğru cevap 3y bölü 8x üssü sekiz olacak."

Dirseklerimi masaya dayayıp şakaklarımı ovuşturuyorum. "Evet, tabii ki. Kesinlikle doğru. Aferin Peter."

Sol kolunu yavaşça ve düzenli bir şekilde kaşırken gözlerini sonunda ben ona bakana kadar üzerime dikiyor.

Gözlerini gözlerime dikerek, "Aptal kaşıntı" diyor. Aslında aptal kadın demek istiyor.

Eski beyaz evden ayrılırken gökyüzü puslu bir griye doğru kararıyor. Birkaç sokak ötedeki terk edilmiş bir çocuk parkının önünde durup çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

"Merhaba Dokt... Garrett. Ben Brett."

"Merhaba. Tam da aklımdan geçiyordun. Bugün nasıldı?"

Başımı koltuğun kafalığına yaslıyorum. "Az önce Bir Yedinci Sınıf Öğrencisinden Daha Zeki misiniz? oyununda kaybettim."

Gülüyor. "Bir altıncı sınıf öğrencisiyle uğraşıyorsun" diye hatırlatıyor. "Ukalalık yapma."

Geçirdiğim korkunç derse rağmen kahkahalara boğuluyorum. Sonra gururumu bir kenara bırakıp ona matematik dersinden, benim matematik dersimden bahsediyorum.

"Bana eksilerin tersini alıp almadığımı sorduğunda suratına *Ha? Neyin tersi?* der gibi bön bön baktım."

Bir kahkaha patlatıyor. "Benim de başıma geldi. Bir çocuğun zekâsıyla seni alt etmesi insanı utandırıyor."

"Evet, Peter herhalde okulun öğretmen ücretini karşılayamadığını, benim de kafeteryada duran kadın olduğumu düşünüyordur."

"Okulun gönderebileceği en iyi kişi sensin, bundan eminim."

Kalbim hafifçe hopluyor. "Ben de doktoru olarak sana sahip olduğu için oldukça şanslı olduğunu düşünüyorum. Aşağılanma hikâyemin ikinci kısmını duymak ister misin?"

"Kesinlikle."

Ona Peter'ın kaşıntısını ve arkasından yaptığı terbiyesizliği anlatıyorum. "Bana açıkça aptal kadın dedi."

"Çok da yanılmadığı açıkça ortada."

Gülümsüyorum. "Eh, şey, benimle tanışmadın."

Sessizce gülüyor. "Ama bir gün tanışmayı umuyorum. Ve o gün eminim ki şüphelerimde yanılmadığım ortaya çıkacak."

Berbat geçen günüm yüz kat güzelleşiyor. "Teşekkürler. Gerçekten çok naziksin."

"Eh, benimle daha tanışmadın."

Gülüyoruz. "Pekâlâ" diyor, "seni tutmayayım. Artık resmen hafta sonuna girdik."

Bir üzüntü dalgasına kapılıyorum. Ona sorun olmadığını,

boş çatı katına gitmektense soğuk arabamda oturup onunla konuşmayı tercih ettiğimi söylemek istiyorum. Onun yerine "Hoşça kal" diyorum.

Küçük kar taneleri soğuk kasım havasında oradan oraya uçuşuyor. Forest Caddesi'nin iki yanında sıralanan çıplak meşe ağaçlarının uzun ince dalları birbirine yalvaran sevgililer gibi karşılıklı uzanıyor.

Yazın biçilmiş çimenleri bir kat karın altında ama bütün araç yolları ve kaldırımlar tamamen temiz. Birkaç hafta önce Tudor tarzı tuğladan, görkemli evlere hayranlıkla bakardım. Ama bugün bu huzurlu Evanston mahallesi ile öğrencilerimin yaşadığı Güney Yakası sokakları arasındaki uçurum gibi fark beni rahatsız ediyor.

Shelley ve ben mutfak masasında Cabernet şarabıyla Brie peyniri atıştırırken Jay ve Trevor arka bahçede kardan adam yapıyorlar.

Bir parça daha keserken, "Bu peynir çok lezzetli" diyorum. "Organik" diyor Shelley.

"Nasıl yani? Bütün peynirler organik değil mi?"

"Hayır. Bu inekler otla beslenmiş. Bunları anneler grubunda öğreniyorum."

"Bak, bir de ev kadınlığının zihnini hiç beslemediğini söylüyordun."

Gözlerini deviriyor ve kendine bir kadeh daha Cabernet dolduruyor. "Bu kadınlara uyum sağlayamıyorum. Her şey çocukları hakkında, ki bu harika; onları kim neyle suçlayabilir ki? Ama insaf! Kadınlardan birine ne okumaktan hoşlandığını sordum ve bana çok normal bir ifadeyle Dr. Seuss[21] dedi."

Bir kahkaha koparıyorum. "Ah, evet *Yeşil Yumurta ve Jambon* gerçekten çok sürükleyici."

21. Çocuk kitaplarıyla tanınan ABD'li yazar ve çizer Theodor Seuss Geisel'in takma adı. (ç.n.)

Shelley homurdanıyor. "Hele o *Horton Kimi Duyuyor*'un sürprizli senaryosu, çok zekice!"

Shelley'nin tuhaf gülme sesleri hıçkırıklara dönüşene kadar gülmekten ikiye katlanıyoruz. "Çocuklarımı seviyorum" diyor yanaklarını sıvarken. "Ama..." Arka kapı açılıyor ve Trevor mutfağa doğru koşuyor. "Kardan adam bitti, Bivett Teyze."

Shelley arkasını dönüyor. "O Brrrett" diye tersliyor. "Rrr. Duyamıyor musun?"

Trevor'ın suratı asılıyor ve tekrar bahçeye koşuyor. Shelley'ye bakıyorum.

"Shelley! Trevor daha üç yaşında. Daha R'lerini söylemesini bekleyemezsin, bunu iyi biliyorsun. Sen bir konuşma terapistisin."

Oturduğu sandalyede kamburlaşarak, "Konuşma terapistiydim" diyor. "Artık hiçbir şeyim."

"Bu doğru değil. Sen bir annesin, en önemlisi..."

"Berbat bir anneyim. Tanrım, az önce Trevor'a nasıl bağırdığıma bak." Başını ellerinin arasında sıkıştırıyor. "Burada çıldırmak üzereyim. Biliyorum, evde çocuklarımla kalabildiğim için şükretmeliyim, ama bir tane daha oyun buluşmasına gidersem yemin ederim aklımı kaçıracağım."

Yumuşak bir sesle, "İşe geri dön" diyorum.

Şakaklarını ovuyor. "Ayrıca ağabeyin bana ilgisini yitiriyor."

"Ne? Olamaz."

Bir dilim daha peynir kesiyor, bir dakika kadar dilime bakıyor ve sonra tabağa geri bırakıyor. "Artık paylaşacak hiçbir şeyimiz yok. Sıkıcıyım, yorgunum ve üstüne üstlük berbat bir anneyim."

"İşe geri dön."

"Sadece birkaç ay oldu. Yeterince zaman tanımam lazım."

"Öyleyse belki ikinizin birlikte bir yerlere gitmeye ihtiyacınız vardır, çocuklar olmadan. Kendinizi tropik bir ada-

ya atın. İçinde küçük şemsiyeler olan kokteyller için, güneşin tadını çıkarın."

Kollarını kaldırıp kendini aşağıya doğru süzüyor. "Ah, tabii. Bu vücudu bir mayonun içine sokmaya çalışmak beni daha gitmeden neşelendirir."

Başımı çeviriyorum. Zavallı Shelley. Arka tarafın genişlerken IQ'nun çekip küçüldüğünü hissetmekten daha kötü ne olabilir ki? "Tamam, öyleyse Karayipler'i boş ver. New York'a ne dersin veya Toronto'ya? Gösterilere gidin, alışveriş yapın, bölünmeden sevişin biraz."

Sonunda sırıtıyor. Tezgâha gidip takvimini getiriyor. "Belki de şubatta doğum günüm için bir yerlere gidebiliriz. Farklı ve eğlenceli bir yerlere, mesela New Orleans'a."

"Çok iyi olur. Bir plan yap. Ha, bu arada takvimin aklıma getirdi. Şükran Günü'nü annemin evinde geçirmeyi düşünüyorum, hani bir şekilde bizimle oradaymış gibi olur."

Shelley kaşlarını kaldırıyor. "Onu affettin mi yani?"

"Hayır. Geçmişimi benden nasıl sakladığını düşününce kan beynime sıçrıyor." Başımı sallıyorum. "Ama o bizim annemiz ve tatillerimize onun da dahil olmasını istiyorum."

Shelley dudağını ısırıyor. "Sana söyleyecektim. Patti bizi Dallas'a davet etti."

Kalbim yere çakılıyor, ama bir şey söylemiyorum.

"Üç yıldır ailemle bir Şükran Günü geçirmedim, Brett. Beni suçlu hissettirme."

Başımı iki yana sallıyorum. "Üzgünüm. Tabii ki gitmelisin. Seni özleyeceğim, o kadar."

Elimi okşuyor. "Yanında Andrew, Catherine ve Joad olacak. Eğlenceli olur, değil mi?"

"Aslında Joad ve..." Kendimi durduruyorum. Shelley'nin ihtiyacı olan son şey biraz daha suçluluk duygusu. "Haklısın. Eğlenceli olur."

On üçüncü bölüm

Şükran Günü'nden önceki gece Andrew'la birlikte arabaya bir hindi, üç DVD, iki şişe şarap ve Andrew'un dizüstü bilgisayarını yüklüyoruz. Geri kalan ihtiyacımız olacak her şeyi annemin mutfağına çoktan yığdım. Ama evin garajından çıkar çıkmaz araba buzda kayıyor ve karşı kaldırıma çarpmasına ramak kalıyor.

"Tanrım!" Andrew direksiyona sıkıca yapışıp kontrolü eline alıyor. "Bu şeyi ille de annenin evinde yapmakta neden bu kadar ısrarcısın anlamıyorum. Burada yapsak çok daha kolay olurdu."

Burada mı? Andrew bu çatı katına asla bizim ev veya bizim orası demez. Zaten pratik olarak dememeli de. Burası bizim değil, onun evi. Bu da yemeği neden annemin taş evinde, son zamanlarda evim olarak hissettiğim tek yerde yememizde ısrar ettiğimi açıklıyor.

Dört buçuk kilometrelik yol neredeyse yarım saat sürüyor ve Andrew'un siniri her geçen dakika artıyor. "Hava bu dondurucu yağmurda iyiye gitmez. Gel, geri dönelim."

"Bu akşam hazırlık yapmam lazım. Bütün yiyecekler annemde." Belli etmeden lanet okuyor.

"Neredeyse geldik" diyorum. "Ayrıca annemin evinde mahsur kalırsak süper olur. Şöminede marşmelov kızartır, iskambil veya Scrabble oynarız..."

Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Birimizin çalışması gerektiğini unutuyorsun." Bana bakmadan bir elini bacağıma koyuyor. "Catherine'le konuşma fırsatın oldu mu?"

Bohlinger Kozmetik'te çalışmaktan her söz açışında olduğu gibi midem düğümleniyor. "Londra'dalar, unuttun mu?"

"Daha dün gittiler. Pazartesi onu aramadın mı?"

"Yolculuk hazırlıklarıyla meşguldü."

Başını sallıyor. "Öyleyse haftaya konuşursun?"

İleride annemin evi, fırtınadaki bir fener gibi görüntüye giriyor. Andrew kaldırım kenarına yanaşıyor. Derin bir nefes verip arabanın kapısını iterek açıyorum. "Hah, geldik."

Alışveriş poşetini alıyorum ve cevaplanmamış sorunun bizi içeriye kadar takip etmemesi için dua ederek verandanın basamaklarını çıkıyorum.

Yabanmersini sosunu hazırlamayı bitirip pekan cevizli turtayı fırına verdiğim sırada ev neredeyse annemin yaşadığı zamanlardaki gibi kokmaya başlıyor. Önlüğümü bar taburesine fırlatıp oturma odasına geçiyorum. Müzik setinden Miles Davis'in şarkıları etrafa yayılıyor; oda, şömine ateşiyle ve annemin Venedik lambalarının kehribar sarısıyla parlıyor. Kanepede bilgisayarıyla oturan Andrew'un yanına sokuluyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Emlakçılarda yeni bir şey var mı diye bakıyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Yine ev. Baktığı fiyat aralığını görünce neredeyse nefesim kesiliyor. Başımı omzuna yaslayıp ekrana bakıyorum. "Çatı katını teminat gösterip kredi alamayışımız çok kötü oldu."

"Megan ne yaptığını bilmiyor."

"Ama belki de şimdilik daha küçük bir yer bakmalıyız. Birikimlerimizle ödeyebileceğimiz bir yer."

"Bu kadar cimri olabileceğin aklıma gelmezdi. Tanrım, bir servete konmak üzeresin."

Midem kenetleniyor. Her ne kadar istemesem de haftalardır içimi yakan soruyu sormanın tam zamanı.

"Ya bir miras olmasaydı, Andrew? Yine de listeyi tamamlamama yardımcı olur muydun?"

Bana bakıp kaşlarını çatıyor. "Bu bir tür test mi?"

"Mirasımı alamama ihtimalin var, biliyorsun. Annemin ağzı sıkılığı yüzünden babamın nerede olduğuyla ilgili bir fikrim yok. Ayrıca hamile kalamayabilirim."

Dikkatini yine bilgisayara veriyor. "O zaman mahkemeye gideriz ve kazanırız."

Dur. Bu kadarı yeter. Taciz etmeye devam edersen onu kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak halde, "Öyleyse bana yardım etmek isteyişinin" diyorum, "parayla bir ilgisi yok?"

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Paranın peşinde olduğumu mu sanıyorsun? Tanrım, burada resmen sana iş için yalvarıyorum. Ve sen bana hâlâ yardım edip etmeyeceğini söylemedin! İstediğin her şeyi yapıyorum, Brett. Köpeğine, öğretmenlik işine, baş belası her isteğine evet dedim. Karşılığında sadece tek bir şey istiyorum: Aile şirketinde bir iş ve ona göre bir maaş."

Kendi kendime, bu bir değil iki şey ediyor, diye düşünüyorum. Ama haklı. Gönülsüzce veya değil, Andrew ondan istediğim her şeyi yapıyor. Öyleyse neden tatmin olamıyorum?

"Açıklaması zor" diyorum elini tutarak. "Annem bu fikre karşıydı ve iş konusunda yanlış karar verdiği pek görülmemiştir."

Elini elimden çekiyor. "Ne yapacağımızı sonsuza kadar annen mi söyleyecek?"

Parmağımla kolyemi kurcalıyorum. "Hayır... Hayır. Nihayetinde bu Catherine'in kararı olur."

"Saçmalık. Beni işe almaya gücün yeter, sen de bunu biliyorsun." Bana öfkeyle bakıyor. Ben sana hedeflerine ulaşmanda yardım ediyorum, sen de bana yardım edecek misin, bilmek istiyorum."

Başımı çeviriyorum. Mantıksız davranmıyor. Ona evet demek o kadar kolay olurdu ki. Pazartesi Catherine'i arardım ve bir iki hafta içinde ona şirkette bir yer ayarlardı. Ne de olsa o bir avukat. Hukuk ekibine, finans bölümüne ve hatta insan kaynaklarına bile kolaylıkla yerleştirilebilir. Bu akşamın çirkin havasını tek bir beyan cümlesiyle değiştirme gücü bende. *Evet, yardım edeceğim.*

"Hayır" diyorum yumuşak bir sesle. "Sana yardım edemem. Bu konuda anneme ters düşmeyi doğru bulmuyorum."

Kanepeden kalkıyor. Ona elimi uzatıyorum, ama sanki dokununca yakıyormuşum gibi hızla elimi itiyor. "Eskiden çok uysal, kolay anlaşılan biriydin. Ama değiştin. Âşık olduğum kız değilsin artık."

Haklı. Değilim. Yanağımdan inen bir damla yaşı siliyorum. "Üzgünüm. Akşamı mahvetmek istememiştim."

Eliyle saçını arkaya tarayarak odayı bir uçtan diğerine yürüyor. Bu bakışı biliyorum. Bir karar veriyor. Hayatının bir parçası olup olmayacağıma karar veriyor. Aciz kalmışım gibi hiçbir şey söyleyemeden ve güçlükle nefes alıp vererek onu seyrediyorum. Sonunda sırtı bana dönük, cumbanın önünde duruyor. Sanki büyük bir gerilim vücudunu o an terk etmiş gibi omuzları düşüyor. Bana dönüyor.

"Akşamı mahvetmek mi? Sen az önce hayatını mahvettin bebeğim."

Bu gece annemin yatağında uyumak hainlikmiş gibi geliyor. Ne de olsa düşman o. Onun yüzünden işimi, evimi ve bütün umudumu kaybettim. Evet, Andrew zor biriydi –hatta bazen sersemin tekiydi– ama benim sersemimdi ve onsuz asla hamile kalamayacağım.

Bir yorganı alt kata sürükleyip güçlükle kanepenin üstüne fırlatıyorum. Sokak ışıklarının yansımasına alışmak birkaç dakikamı alıyor. Gözlerim, odanın öbür ucun-

daki annemin gözleriyle buluşuyor. Bu fotoğraf iki yıl önce, Chicago'nun Yılın İş Kadını seçildiği ödül töreninde çekilmişti. Ak düşmüş kırçıllı saçları artık imzası haline gelmiş o erkek çocuğu kısalığında, sadece onun ve Halle Berry'nin taşıyabildiğini hep söylediğim tarzda kesilmiş. Evet, çıkık elmacıkkemikleri ve pürüzsüz yanık teniyle baş döndürücü. Ama fiziksel güzelliğinin ötesinde, bu fotoğrafın annemin özünü, bilgeliğini, duruluğunu yakaladığını hep düşünmüşümdür. Kalkıp odanın diğer ucuna gidiyorum ve fotoğrafı alıp kanepenin karşısındaki sehpaya koyuyorum. Yorganın altına giriyorum ve onu seyrediyorum.

"Hayatımı mahvetmeyi mi planlamıştın anne? İstediğin bu muydu?"

Yeşil gözleri içime işliyor.

Fotoğrafı biraz daha yaklaştırıp dik dik bakıyorum. "Sen kimsin ki zaten? Hayatın boyunca bana yalan söylemekle kalmadın, bir de senin yüzünden Andrew'u, hayallerimi gerçekleştirmeme yardım edebilecek tek insanı kaybettim."

Gözyaşlarım şakaklarımdan kulaklarıma doğru iniyor. "Tek başıma kaldım. Hem yaşlandım da." Sözcükleri hıçkırıklar arasında söylüyorum. "Sen haklıydın. Bir bebeğim olmasını o kadar istiyorum ki canım acıyor. Şimdi... şimdi arkamdan adi bir dolap çevrilmiş gibi hayalim elimden alındı."

Yerimde doğrulup parmağımı gülümseyen suratına doğru sallıyorum. "Şimdi mutlu musun? Onu hiç sevmemiştin, değil mi? Eh, istediğin oldu. Gitti. Artık kimsem yok." Fotoğrafı sehpanın üzerine öyle bir kapatıyorum ki çerçevenin camını kırdığımdan eminim. Bakmıyorum bile. Kıvrılıp ağlayarak uykuya dalıyorum.

Neyse ki günün ilk ışıkları cumbadan süzülüyor ve rahatsız uykumdan uyanmamı sağlıyor. Yaptığım ilk şey, darmadağın yorganın altında cep telefonumu bulup mesajlara bak-

mak oluyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum, ama Andrew'dan mesaj gelmiş olmasını umuyorum. Telefona uzun uzun bakıyorum ama tek gördüğüm, Pasifik zamanıyla[22] gece yarısı Brad tarafından gönderilmiş bir mesaj. *Hindi günün kutlu olsun.*

Senin de diye cevaplıyorum. Jenna'yla birlikte San Francisco'da ve onu korkunç özlüyorum. Eğer şehirde olsaydı onu yemeğe çağırırdım. Ona içimi dökerdim ve sonra Jenna'yla yaşadığı hayal kırıklıklarını dinlerdim. Tıpkı benle Andrew gibi o da Jenna'yla zorlu bir dönemde. "Bir çift mıknatıs gibiyiz" diyor. "Birbirimizi bir itiyoruz, bir çekiyoruz." Adaçaylı hindi harcını doldururken bir şarap açardık. Kahkahalarla güler, tıka basa yer, film izler... Andrew'la yapmam gereken her şeyi yapardık. Ama Brad'le olduğunu düşününce her şey zorlama ve yapmacık olmaktansa kendiliğinden ve teklifsiz geliyor.

Mesajı göndermek üzereyken annemin sehpanın üstüne kapatılmış fotoğrafını fark ediyorum. Kaldırıyorum. Gözleri, ona bağırdığım için beni affettiğini söylüyor. Gözlerime yaşlar doluyor. Parmağımı öpüp cama dokununca yanağında bir iz bırakıyorum. Yüzü, bugün sanki beni arkamdan ittiriyormuş gibi kışkırtmaya benzer bir cesaret veriyor.

İşaretparmağım GÖNDER tuşunun üstünde, telefona bakıyorum. Parmaklarım sanki kendi iradeleriyle hareket ediyor gibi klavyeye dönüp bir cümle daha yazıyor.

Seni özledim.

Ve GÖNDER'e basıyorum.

Daha sabahın altısı. Koskoca gün önümde Sibirya'nın çölleri gibi uzanıyor. Tekrar mesajlara bakıyorum, sonra telefonu var gücümle odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Telefon an-

22. ABD'nin Batı yakasında kullanılan zaman dilimine verilen ad. (yay.n.)

nemin İran halısının üzerine küt diye düşüyor. Bir sandalyeye külçe gibi yığılıp şakaklarımı ovuyorum. Eğer otuz saniyede bir telefonumu kontrol ederek bu evde oturmaya devam edersem aklımı kaçıracağım. Montumu ve atkımı alıp ayaklarımı annemin bir çift lastik botuna geçirerek kapıdan zar zor çıkıyorum.

Doğuda pembeler ve turuncular tunç rengine çalan gri bir gökyüzü oluşturuyor. Doğudan esen keskin rüzgâr nefesimi kesiyor. Atkımla burnumu kapatıp montumun şapkasını başıma geçiriyorum. Lake Shore Yolu'nun karşısında beni Michigan Gölü'nün insanın kulağından gitmeyen uğultusu karşılıyor. Ellerimi montumun ceplerine iyice sokup göl kıyısındaki yol boyunca boş boş yürüyorum. Yaz boyunca spor meraklılarını ve turistleri ağırlayan yol bu sabah müşterisiz kalmış; bütün şehrin, arkadaşları ve aileleriyle kutlama yaptığını hatırlatıp moral bozuyor. Evlerin içindekiler uyanıyor, kahvelerini içerken çene çalıyor, hindinin içi için soğanları ve kerevizleri doğruyorlar.

Drake Otel'in dönemecini geçip güneye doğru ilerliyorum. Navy Pier'ın parmağında bir yüzük gibi duran boş Ferris dönme dolabı uzaktan görüntüye giriyor. Terk edilmiş dönme dolap benim kadar yalnız görünüyor. Sonsuza kadar yalnız mı kalacağım? Benim yaşımdaki erkekler ya çoktan evlenmiş ya da yirmiliklerle çıkıyor. Hayatın flört yemeğinde ben bir yemek artığıyım.

Önünde kayışına bağlı Labrador cinsi köpeğiyle koşuya çıkmış biri yanımdan geçiyor. Geçmeleri için kenara çekilirken köpek beni dost gözlerle tartıyor. Adam beni geçerken olduğum yerde dönüyorum. Baştan aşağı siyah Under Armour marka spor giysileri giymiş, ama yine de tanıdık bir havası var. O da dönüp bana bakıyor ve bir anlığına gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Sanki geri koşup benimle konuşmak istermiş gibi duraksıyor, ama sonra yapmamaya karar veriyor.

Gülümsüyor ve selam vermek için elini kaldırıyor, sonra da dönüp koşmaya devam ediyor. Uzaklaşırken arkasından izliyorum. Sonunda kafama dank ediyor. Sanırım bu Burberry Adam'dı, trende konuştuğum adam... Hani evden çıkarken gördüğüm! Ya da o muydu?

"Hey!" Sesleniyorum ama akıntının gürültüsü sesimi bastırıyor. Koşmaya başlıyorum. Onu son gördüğümde öğle yemeği randevum için evden çıkıyordum. Ona artık kimseyle görüşmediğimi söyleyeceğim. Onu yakalamalıyım! Ama bu hantal botlarla yetişmem imkânsız. Çoktan elli metre fark attı bile. Daha hızlı! Birden botumun ucu bir şeye takılıyor ve popomun üstüne düşüyorum. Soğuk kaldırımda oturup Burberry Adam'ın yolda kayboluşunu izliyorum.

Ah, Tanrım, düşüşte sınır tanımıyorum. Andrew'la daha dün gece ayrıldık. Ve işte bu sabah adını bile bilmediğim bir adamın peşinden koşuyorum, evet, peşinden koşuyorum. Daha zavallı olabilir miydim? Biyolojik saatimin baskısı yetmezmiş gibi annem de üstüme önümüzdeki eylülde patlayacak bir saatli bomba yerleştirdi.

Ayaklarımı sürüyerek annemin evine dönerken gün resmen başlıyor, ama Chicago'da kasım aylarında her zaman olduğu üzere kalın, gri bulutlar gelip güneşi esir alıyorlar. Havada uçuşan küçük kar taneleri yün montuma değer değmez kayboluyor. Annemin kapısına çıkan beton merdivenleri tırmanırken içimi kötü bir his kaplıyor. Bugün yalnız kalmak istemiyorum. Filmlerdeki o Şükran Günü'nde tek kişilik yemek pişiren acınası karakter olmaya dayanamam.

Annemin gözü gibi sakındığı peçeteleri ve masa örtüsünü dikkatle katlayarak dün geceden kurduğum yemek masasını topluyorum. El işi dantelli örtüleri üç yıl önce İrlanda'ya gittiğimizde almıştı ve ondan sonra her aile yemeğinde mutlaka bunları kullanmıştı. Gözümden yaşlar oluk oluk akıyor. Ai-

le yemeklerimizin bu kadar çabuk sona ereceğini asla düşünemezdik.

Kendime biraz daha işkence etmek için Andrew'la ilişkimi sorguluyorum. Neden sevilecek biri değilim? Gözlerim yeni gözyaşlarıyla acıyor. Onun bensiz hayatına devam ettiğini, kusursuz, onu mutlu edebilecek bir kadın bulduğunu gözümde canlandırıyorum. Evlenmek isteyeceği birini.

Gözyaşları içinde hindiyi doldurmayı ve fırına vermeyi başarıyorum. Otomatik bir şekilde patatesleri soyuyorum ve annemin tatlı patates güveci için malzemeleri karıştırıyorum. Bir kâseye meyveleri dilimlerken artık ağlamıyorum.

Üç saat sonra hayatımda pişirdiğim en şahane hindiyi fırından çıkarıyorum. Derisi çıtır çıtır, altın gibi parlıyor ve tepsinin altında yemeğin suyu fokurduyor. Ardından tatlı patates güvecini çıkarıyorum ve muskatla tarçının tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Buzdolabından meyve salatası ve yabanmersini sosunu alıyorum. Kalan domatesleri salataya doğruyorum ve turtamın yanına yerleştiriyorum. Her şeyi iki kere paketledikten sonra yemeği piknik sepetlerine ve bodrumda bulduğum karton kutulara dolduruyorum.

Yolda giderken Joshua Evi'ndeki Sanquita'yı arıyorum. Vardığımda kapıda bekliyor.

"Merhaba tatlım. Şunları alır mısın?" Sepeti ona veriyorum ve arabaya dönüyorum. "Hemen geleceğim."

Gözlerini piknik sepetine dikerek, "Bize Şükran Günü yemeği mi getirdin?" diye soruyor.

"Hı-hı."

Ev arkadaşlarına, "Bayan Brett bize yemek getirmiş" diye sesleniyor. Sepetin içine göz atıyor. "Daha önceki gibi sadece hindi değil; içi dolu gerçek bir hindi."

Her şeyi Joshua Evi'ne taşımak için arabaya üç sefer yapıyorum. Sanquita yiyecekleri, diğer kadınların şeker küpünün etrafındaki karıncalar gibi etrafına toplandığı tezgâha

yığmama yardım ediyor. Artık çoğunun yüzünü tanıyorum ve bazılarının isimlerini bile biliyorum. Diğerleri yardım ederken Tanya, Mercedes ve Julonia yemekleri çıkarıyor.

"Malzeme hindinin yanında değil içinde, tam sevdiğim gibi."

"Mmm mm! Bu güveç çok güzel kokuyor."

"Şuna baksana, pekan cevizli turta!"

Boş sepetleri toplarken, "Afiyet olsun hanımlar" diyorum. "Pazartesi görüşürüz Sanquita."

Sanquita gözlerini yere indirmiş, "Gitmesene" diyor. "Yani, istersen bir şeyler ye."

Şaşkına dönüyorum. Kimseye güvenmeyen kız bana kapısını açıyor, en azından aralıyor. Her ne kadar içeri girmek istesem de bugün yapamam. "Teşekkürler, ama çok yoğun bir gün geçirdim. Eve gitmem gerek." Ama hangi eve? Belki de burada boş yer var mı diye sormalıyım.

Omuzlarını dikleştiriyor ve sert ifadesi yüzüne tekrar yerleşiyor. "Herhalde öyledir."

Gözlerimin altını parmaklarımla siliyorum ve kurumuş rimel kalıntıları elime geliyor. "Bugün pek de harika hissetmiyorum." Sanquita'nın ödemli suratına bakınca alnındaki açık yarayı fark ediyorum. Pislik içinde yaşamanın acımasız yan etkileri. "Sen nasılsın ufaklık? Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerime bakmadan, "İyi" diyor. "İyi hissediyorum."

Tam o sırada ön kapıda suratsız müdür Jean Anderson beliriyor. Yün montunun cebi delik, elinde sahte deriden bir seyahat çantası taşıyor.

"Bayan Jean" diyor Sanquita, "bugün burada olmanızı beklemiyorduk."

"Lisa hastalık iznine çıktı." Montunu titreyerek çıkarıyor. "Hastalığın hep tatil günlerine gelmesi ne tuhaf."

"Ama Mississippi'den kızların gelmişti" diyor Mercedes, "torunların da..."

"Yarın da buradalar." Bir askı almak için gardıroba uzanı-

yor ve arkasını döndüğünde beni fark ediyor. Yüzü taş kesiliyor. "Sen burada ne yapıyorsun?"

Daha ben cevap vermeden Sanquita ellerini çırpıyor. "Bayan Brett bize doldurulmuş hindi getirdi. Gel, bak."

Bana bir bakış atıyor ama kımıldamıyor. "İşiniz bitmedi mi Bayan Bohlinger?"

"Ah, evet. Ben de gidiyordum." Sanquita'nın kolunu okşuyorum. "Pazartesi görüşürüz tatlım."

Ani bir frenle U dönüşü yaptığımda üç sokak uzaktayım. Kaldırıma yanaşıp Joshua Evi'nin veranda basamaklarını hızla çıkıyorum. Bayan Jean mutfak tezgâhında hindiyi dilimliyor.

"Mmm mm. Bu bir hindi güzeli. Mercedes hayatım, masayı hazırlar mısın lütfen?" Beni gördüğünde gülümsemesi kayboluyor.

"Bir şey mi unuttun?"

"Evinize gidin" diyorum nefes nefese. "Bu akşam ben kalacağım."

Beni tepeden tırnağa süzüyor ve sonra yine hindiye dönüyor.

Elimle şekilsiz saçlarımı düzeltiyorum. "Okul beni daha yeni işe aldı. Geçmişimi iyice araştırdılar. Zararsızım, yemin ederim."

Bıçağını kesme tahtasının üstüne bırakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Senin gibi biri niye tatil gününü bir sığınma evinde geçirmek istesin ki? Evinde ailen yok mu?"

Dürüst bir şekilde, "Burası hoşuma gidiyor" diyorum. "Ve Sanquita'yı çok seviyorum. Ayrıca ailem şehir dışında ve yalnızım. Ama sizin bir ev dolusu misafiriniz var. Onlarla olmanız gerek."

"Eve git Bayan Jean" diyor Mercedes. "Biz idare ederiz."

Dişlerini alt dudağında gezdiriyor. Sonunda ofisine doğru yöneliyor. "Beni takip et."

Koridorda Bayan Jean'in peşinden giderken omzumun üstünden arkama bakıyorum. Sanquita kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izliyor. Çizmeyi aştım mı acaba? Bu gece burada kalarak kişisel alanını mı işgal ediyorum? Gözlerimiz birleşiyor. Kavuşturduğu kollarının arasından bir eli çıkıyor. Sıkılmış bir yumruk görüyorum, sonra da bir başparmak. Parmağını kaldırıp bana onayladığını işaret ediyor. Ağlayabilirim.

Joshua Evi bu gece tam kapasite dolu olsa da Bayan Jean'in gördüğü kadarıyla olaysız, tehdit eden eski erkek arkadaş yok, bağımlılar yok. "Misafirler –onlara böyle diyoruz– evin içinde akşam yediye kadar serbestler. O saatten sonra mutfağa giriş yok. Çocukların saat dokuza kadar yatmaları gerekiyor. Televizyon on bir buçukta kapanır. Ondan sonra herkes kendi odasına geçmek zorunda." Duvarın yanında duran yatağı gösteriyor. "Sen şurada uyuyacaksın. Bu yatağın çarşaflarını her gün değiştiririz, o yüzden sabah çarşafı kaldır. Amy Olle sabah sekizde nöbeti devralacak." Derin bir nefes veriyor. "Herhalde hepsi bu. Sorun var mı?"

İçini rahatlatmak istediğimden aklımdaki soru ordusunu üzerine salmıyorum. İçlerinde tehlikeli biri var mı? Evin güvenlik alarmı var mı?

Hissettiğimden daha emin bir sesle, "Ben hallederim" diyorum. "Siz gecikmeyin."

Gitmek yerine ellerini kalçalarına koyup karşıma dikiliyor.

"Amacın ne bilmiyorum ama eğer bu kadınlardan faydalandığını duyarsam seni daha *tasarım çantam* demene fırsat kalmadan kapı dışarı ederim. Anladın mı?"

"Faydalanmak mı? Hayır. Hayır, anlamadım."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Geçen bahar senin gibi çok hoş bir beyaz kadın gönüllü olmak istediğini söyleyerek çıkageldi. Tabii ki izin verdim. Her türlü yardıma ihtiyacımız var. Bir hafta geçmeden çekim ekibi aradı. Küçük Hoş Bayan bölge hâkimliğine oynuyormuş. Ne biçim bir kadın olduğunu

Güney Yakası'ndaki fakir siyahlara yardım ederek şehre göstermek istemiş."

"Böyle bir şey asla yapmam. Söz veriyorum."

Sonunda gözlerini masasına indirene kadar birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

Yapışkan not kâğıdını göstererek, "Ev numaram burada" diyor. "Soracağın bir şey olursa ararsın."

Çantasını kapıyor ve ne bir hoşça kal ne de bir iyi şanslar demeden odadan çıkıyor. Bir sandalyeye çöküp bugün şükretmek için bir sebep yaratmaya çalışıyorum.

On dördüncü bölüm

Brad, pazartesi arayıp işten eve dönerken ofisine uğrar mıyım diye soruyor. Öğleden sonra boyunca içimde büyüyen his şimdi asansör otuz ikinci kata çıkarken his olmaktan çıkıyor. Babam hakkında bir şeyler öğrendiğinden eminim.

Başını kaldırıp beni gördüğünde gülümsüyor. "Selam B.B." Odanın diğer ucundan gelip sarılıyor. "Uğradığın için teşekkürler." Geri çekilip bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı? Yorgun gibi bir halin var."

"Tükenmiş vaziyetteyim. Bugünlerde yeterince uyuyamıyorum." Solgun yanaklarımı bir parça renk vermek umuduyla ovalıyorum. "Anlat bakalım, neler oluyor?"

Benimle koltuklara kadar yürüyor ve derin bir nefes veriyor. "Otursana." Sesinde tatsızlık ve yenilgi var. Beni ele geçirmeye çalışan korkuyu defediyorum.

"Pohlonski babamı buldu mu?"

Yanımdaki koltuğa çöküyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Olmadı, Brett."

"Ne demek olmadı? Hani altı olasılık vardı?"

"Her birini aradı. İçlerinden birinin o olabileceğini düşünüyordu. 1978 yazında Chicago'daymış. Ama anneni tanımadığını söylemiş."

"Belki de unutmuştur. Bu adam gitar çalıyor mu? Ona Justine's'i sormasını söyle."

"O sıralar DePaul'de üniversite öğrencisiymiş. Justine's'i hiç duymamış. Hiç müzik kabiliyeti de yok."

"Lanet olsun!" Koltuğun kenarını yumrukluyorum. "Annem neden hayattayken bana Johnny'den bahsetmedi? Onun hakkında daha çok bilgi verebilirdi. Ama hayır, bunun için fazlasıyla bencildi. Kendini korumayı bana yardım etmekten daha çok önemsiyordu." Öfkemi bastırmaya çalışarak Brad'e bakıyorum. "Pekâlâ, Pohlonski'nin yeni planı ne?"

"Sanırım yapabileceği her şeyi yaptı. Justine's'in sahiplerine ulaşmaya çalıştı ama ikisi de ölmüş. Johnny hep elden ödeme almışa benziyor, çünkü Steve herhangi bir vergi kaydı da bulamadı. Justine's'in olduğu binanın Bosworth'taki sahibini bile tespit etti."

"Evinin sahibi mi? Bu iyi. Johnny Manns adına bir kira kontratı olmalı, değil mi?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Yaşlı adam şimdi Naperville'de bir bakımevinde kalıyor ve ne Johnny Manns'ı ne de annenle babanı hatırlıyor."

"Denemeye devam etmek zorunda. Ona ödeme yapmaya devam edebilirim."

Brad'in sessizliği beni geriyor; boşluğu doldurmak için konuşuyorum. "Belki de Kuzey Dakota'da doğmamıştır. Arama kapsamını genişletelim. İsminin farklı yazımlarını da kontrol edelim."

"Brett, Pohlonski bir çıkmaz sokağa girdi. Devam etmek için yeterli bilgi yok."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu Pohlonski denen adamdan hoşlanmıyorum. Ne yaptığını bilmiyor."

"Başkasını bulmakta özgürsün ama şu kayıtlara bir göz at." Bana Jon, Jonathan, Jonothon veya Johnny Manns adına yapılmış araştırmaları gösteriyor. Bazı isimleri daire içine almış, bazılarının üstünü çizmiş. Kâğıtların kenarlarında telefon görüşmelerinin gün ve saatleri karalanmış. Orta-

da olan bir şey var: Bu Pohlonski denilen adam babamı bulmak için elinden gelen her şeyi yapmış.

"Tamam öyleyse, ona denemeye devam etmesini söyle. Johnny orada bir yerlerde.

"Seni bu hedeften muaf tutmaya karar verdim."

Ona dönüyorum. "Muaf tutmak mı? Bana vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Kâğıtları kucağımdan alıyor. "Vazgeçmek zorunda değilsin. Sana bırakıyorum. Ama bunu yerine getirmeye seni mecbur bırakmayacağım Brett. Denedin ama bu araştırma bir yere varmıyor."

Öne doğru eğiliyorum. "Pekâlâ, şimdi sana ne yapacağımı söyleyeceğim. Vazgeçmiyorum. Pohlonski'nin daha çok çabalaması gerek. Daha geniş bir yaş aralığına ihtiyacımız var. Belki de babam daha yaşlıydı... Veya daha genç."

"B.B., bu yıllar alabilir. Sana bir servete patlar. Bence şimdilik diğer hedeflerine odaklanmalısın."

"Unut bunu. Vazgeçmiyorum."

Bana hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyor. "Brett, beni dinle. Para konusunda sıkıntı yaşadığını biliyorum ve..."

Lafını keserek, "Artık sorun değil" diyorum.

Gözleri çıplak bileğime iniyor. "Ah, olamaz. Rolex'in nerede?"

Eskiden saatimin durduğu yeri ovuşturuyorum. "İhtiyacım yoktu. Cep telefonumun saati o eski saatten daha çok işime yarıyor."

Ağzı açık kalıyor. "Tanrım, rehine mi verdin?

"Sattım. eBay'de. Birkaç mücevherle beraber. Sırada takım elbiselerim ve bazı çantalarım var."

Derin bir nefes alıp elini yüzünde dolaştırıyor. "Ah B.B., gerçekten üzgünüm."

Paramı boşa harcadığımı düşünüyor. Babamı asla bulamayacağımı düşünüyor. Kolunu tutuyorum.

"Üzülme, ben üzülmüyorum. Artık param var. Babamı aramaya devam edebilirim. Onu bulmak dostum, paha biçilmez."

Yüzünde üzgün, küçük bir gülümseme beliriyor. "Öyle olsun. Pohlonski'ye araştırmaya devam etmesini söylerim."

Başımı sallayıp güçlükle yutkunuyorum. "San Francisco nasıldı?"

Derin bir nefes alıp iç çekiyor. "Çok iyi geçmedi. Jenna üstünde çalıştığı haberle biraz meşguldü."

Bana Half Moon Körfezi'ne yaptıkları günübirlik geziden bahsediyor, ama söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum. Aklım babamda. Bana benziyor mu? Acaba nasıl biri? Beni sever miydi, yoksa gayrimeşru çocuğundan utanır mıydı? Ya öldüyse?

İçimi sıkıntı basıyor.

"Pohlonski ölüm kayıtlarına bakabilir mi?"

"Ne?"

"Johnny'yi bulmam gerek, ölü de olsa. Pohlonski'ye doğum kayıtlarıyla beraber ölüm kayıtlarına da bakmasını söyle."

Bıkkın bir ifadeyle bana bakıyor. Defterine not alıyor. Bunu beni memnun etmek için yaptığını biliyorum.

"Şükran Günü nasıldı?" diye soruyor.

Ona Andrew'la ayrıldığımızı söylüyorum. Tepkisiz gözükmeye çalışıyor, ama yüzünde onay ifadesini görebiliyorum.

"Hayallerini paylaşan birini hak ediyorsun. Ve unutma, annen bu kişinin o olduğunu hiçbir zaman düşünmemiş."

"Evet ama artık yalnız olduğuma göre hedeflerim daha da imkânsızlaştı."

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Sonsuza kadar yalnız olmayacaksın. Bana inan."

Kalbim dans adımları atıyor ve kendime kızıyorum. Brad'in kız arkadaşı var. Yasak bölge sayılır. "Her neyse" diyorum ve dışarı bakıyorum. "O gittikten sonra Şükran Günü'nü Joshua Evi'nde geçirdim."

"Joshua Evi?"

"Bir kadın sığınma evi. Orada yaşayan bir öğrencim var.

O kadınların ne kadar harika olduklarına inanamazsın, beni küçük gören müdürleri hariç. Her neyse, içlerinden birkaçının akıl hastalığı var, ama çoğu zor zamanlardan geçen normal kadınlar."

Beni inceliyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, mesela Mercedes. Değişken faizli ev kredisi alacak olmuş. Faizler tavan yapınca evi satamamış ve çıkmak zorunda kalmış. Neyse ki birileri ona Joshua Evi'nden bahsetmiş. Şimdi çocuklarıyla birlikte kalacak bir yeri var."

Brad yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Ne?"

"Sana gerçekten hayranım."

Elimi sallıyorum. "Saçmalama. Baksana, pazartesi geceleri gönüllü çalışacağım. Haftaya uğrayıp oradaki kadınlarla, özellikle Sanquita'yla tanışmalısın. Hâlâ kabuğunu kıramadım, ama beni Şükran Günü yemeğine bizzat davet etti."

İşaretparmağını kaldırıyor ve ayağa kalkıyor. Dosya dolabına gidip annemin zarflarından birini çıkarıyor ve oturduğum yere dönüyor.

"Tebrikler." Elinde on iki numaralı zarf var: FAKİRLERE YARDIM ET.

Zarfı almaya çalışmıyorum. "Ama ben bunu bu yüzden... Bunun için..."

"Bunu zorlamadan, gizli amaçlar gütmeden yaptın. Annen de tam bunu isterdi."

Geçen hafta zarfı almamı sağlayabileceğini düşündüğüm Heifer International'a bağış yapmak için harcadığım beş dakikayı düşündüm. O zaman bile annemin benden daha fazlasını beklediğini biliyordum, ama ne veya neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Joshua Evi şans eseri beni buldu.

"Açayım mı?" diye soruyor.

Sesime güvenemeyerek başımla işaret ediyorum.

"'Canım Brett,

Mutluluğu arayan yaşlı adamla ilgili eskiden sana anlattığım masalı belki de hatırlarsın. Dünyayı gezip, karşılaştığı herkese mutlu bir hayatın sırrını sorar. Ama hiç kimse bu sırrın ne olduğunu söyleyemez. En sonunda yaşlı adam sırrı ona söylemeye söz veren Buda'yla karşılaşır. Buda öne eğilir, yaşlı adamın ellerini tutar. Yorgun gözlerine bakar ve 'Kötülük yapma. Her zaman iyilik yap' der. Kafası karışan yaşlı adam Buda'ya bakar. 'Ama bu çok basit. Ben bunu üç yaşımdan beri biliyorum!' 'Evet' der Buda. 'Bunu hepimiz üç yaşından itibaren biliriz. Ama seksen yaşına geldiğimizde unutmuş oluruz.'

Yaptığın iyilikler için tebrik ederim kızım. Aslında bu mutlu bir hayat sürmenin sırrıdır.'"

Gözyaşlarına boğuluyorum. Brad yanıma çömelip beni kollarının arasına çekiyor. Hıçkırıklar arasında, "Onu özlüyorum" diyorum. "Onu çok özlüyorum."

Sırtımı sıvazlarken, "Biliyorum" diyor. "Ne hissettiğini çok iyi biliyorum."

Sesindeki burukluğu seziyorum. Geri çekilip gözlerimi kuruluyorum. "Babanı özlüyorsun, değil mi?"

Boğazını temizleyip başını sallıyor. "Evet, eski halini."

Bu sefer sırtını sıvazlayarak onu avutmaya çalışan ben oluyorum.

Çok yorgunum. Ağlamaklıyım. Sanırım göğüslerim biraz hassaslaştı. Andrew'la son reglimden beri sadece iki kez sevişmiş olmamıza rağmen şüphelenmeye engel olamıyorum... Hayır! Bunu düşünemem bile. Düşünürsem uğursuzluk getiririm. Yine de arada sırada içimden o kadar saf ve güçlü bir neşe yükseliyor ki neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor.

Ama çarşamba akşamı geldiğinde neşemden eser yok. Saat dörtte Andrew'un çatı katına varıyorum. Boş kutular elimde, içeri girip lambanın düğmesine uzanıyorum. İçinde yaşanmıyor gibi görünen ev serin. Ürperiyorum. Montumu ve el-

divenlerimi kanepeye atıp merdivenleri hızla çıkarak yatak odasına gidiyorum. Andrew işten dönmeden buradan çıkmak istiyorum.

Kıyafetlerimi katlamaya veya ayırmaya uğraşmadan boş kutuların içine tıkıyorum. Önce gardırobu, sonra da giysi odamı boşaltıyorum. Bu kadar eşyayı ne zaman biriktirdim? Joshua Evi'nde üç çekmece ve bir ortak dolabı paylaşan kadınları düşünüyorum ve kendi açgözlülüğümden rahatsız oluyorum. Dört kutuyu arabama taşıyorum, bagaj kapağını iple tutturarak annemin evine sürüyorum, kutuları girişe bırakıp bir sonraki posta için geri dönüyorum.

Saat sekizde pilim bitmiş durumda. Çatı katını bana ait olan her kıyafet, makyaj malzemesi, krem ve saç bakım malzemesi kırıntısından temizledim. Arabanın anahtarları elimde, son bir kez etrafı dolanıyorum. Aklımdan eve getirdiğim her eşyayı, burada yaşamaya başladığımdan beri aldığım her şeyi not etmeye başladım. Bu çatı katını biraz daha ev gibi hissettirmesini umarak benden parçalarla mı doldurmaya çalışıyordum? Kredinin yarısı ve faturaları ödemenin dışında yemek masasını, kanepeyi, ikili koltuğu ve iki HD televizyonu ben almıştım. Merdivenleri çıkarken taşındığım ilk hafta yatak odası takımını aldığımı hatırladım. Akçaağaçtan bir karyola, bir şifonyer, iki komodin ve onsuz yaşayamayacağımı söylediğim antika bir gardırop. Banyoda Ralph Lauren havlularımı ve Neiman Marcus'ta bulduğum Missoni banyo paspasını görüyorum. Kafamı sallayarak ışığı kapatıyorum ve aşağı iniyorum. Mutfağa girip dolapları açarak İtalyan tabaklarıma, All-Clad tencere ve tavalarıma, Pasquini marka espresso makineme bakıyorum. Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürüyorum.

Sanki bu evdeki her şey benim. On binlerce dolarlık ev eşyası olmalı! Ama Andrew'un evini boşaltamam. Çılgına döner. Ayrıca bir ev dolusu mobilya şimdi ne işime yarayacak

ki? Kendi evime taşınana kadar bir depoya koymam gerekir. Kaldı ki ya gerçekten de, hani o diyemediğim şeysem? Geri taşınmam mümkün olabilir mi?

Mutfak dolabını kapatıyorum. Onda kalabilir. Her şey onun olabilir. Bu benim barışma hediyem olacak.

Montumun düğmelerini iliklerken kapıda anahtarın sesini duyuyorum. Kahretsin! Mutfak ışığını kapatıyorum ve kapı açılırken hole çıkıyorum. Bir kadın sesi geliyor.

Tekrar mutfağa sıvışıyorum ve buzdolabının yanında duvara yapışıyorum. Kalbim öyle çılgınca atıyor ki duymalarından korkuyorum.

Andrew, "Mantonu alayım" diyor.

Kadın bir şey söylüyor ama duyamıyorum. Ama bu bir kadın sesi. Kesinlikle öyle. Ne yapacağımı düşünerek donakalıyorum. Neden Andrew'a burada olduğumu söylemedim? Şimdi ortaya çıkarsam casusluk yapıyormuşum gibi olacak. Ama beni burada saklanırken bulurlarsa takipçi sapık eski kız arkadaş olacağım.

Andrew, "Burada olman hoşuma gidiyor" diyor. "Evi aydınlatıyorsun." Kadın tiz sesli bir kıkırdama patlatıyor. Nefesimi tutuyorum. Çığlık atmamak için elimi ağzıma götürüyorum. Andrew'un içki dolabını karıştırdığını duyuyorum. "Haydi" diyor. "Sana üst katı göstereyim."

Yeni bir kıkırdama patlatıyor.

Mutfağın karanlığından Andrew'un Megan'ı üst kata doğru bir elinde bir şişe Glenlivet, diğerinde iki kadehle takip etmesini izliyorum.

Ertesi sabah Andrew'un binasının önünde nakliye aracıyla buluşuyorum. Güçlü kuvvetli, Carhartt tulumlar ve deri eldivenler giymiş üç adamı beni karşılıyor.

En yaşlısı, "Ne taşıyoruz bayan?" diye soruyor.

"Dört numaradaki her şeyi taşımanızı istiyorum."

"Her şeyi mi?"

"Evet. Oturma odasındaki kahverengi koltuk hariç." Binanın kapısını açıyorum. "Düşündüm de, yatağı da bırakın." Havluları, çarşafları, tabakları, tencere tavayı ve gümüşleri kutulara dolduruyorum. Nakliyeciler büyük parçaları hallediyor. Dört kişi, üç saatte halledebiliyoruz, ama Andrew eve gelmeden bitiriyoruz. Etrafa bakıyorum. Hiçbir zaman ev gibi hissetmediğim yer şimdi benden tamamen arınmış durumda.

Adamlardan keçi sakallı olanı, "Bu eşyaları nereye götürüyoruz?" diye soruyor.

"Carroll Bulvarı. Joshua Evi."

11 Aralık sabahı bir bagaj dolusu hediye ve tam depo gazla donanmış olarak Newsome'ların geleneksel Noel kahvaltısına gitmek üzere yola çıkıyorum. İki saat sonra yorgun ve midem bulanmış halde kaldırım kenarındaki onlarca arabanın arasına park ediyorum ve sarı boyalı sevimli çiftliğe bakıyorum. Karla kaplı bahçede zar zor seçilen bir tabelada BARIŞ YANLISI BİR AİLE DAHA yazıyor. Bazı şeylerin kalıcı olduğunu görmekten memnun, gülümsüyorum.

Kaldırımdaki çeşitli boyutlarda ayak izleri insanların gelip gittiğini gösteriyor. Bagaj kapağını kaldırırken evin kapısının açıldığını duyuyorum. Kot pantolon ve yün yelek giymiş bir kadın evden fırlayıp bana doğru koşuyor. Yaklaştığı sırada kayıyor ve düşmekten son anda kurtuluyor. Onu yakalıyorum ve kahkahalarla gülmeye başlıyoruz.

"Bretel!" diye çığlık atıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum!"

Beni kucaklayıp sıkıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Buna değdi" diye fısıldıyorum. "Sırf bunun için bile değdi."

Bir kol mesafesi uzaklaşıp bana bakıyor. "Vay canına. Facebook'taki fotoğraflarından daha güzelsin."

Önümdeki kadını iyice incelerken başımı iki yana sallıyo-

rum. Kahverengi saçları kısa kesilmiş ve iri cüssesine yedi kilo daha fazladan eklenmiş. Açık teni pembe pembe parlıyor ve gözlük camlarının arkasında büyük mavi gözleri tam bir neşeyle ışıldıyor. Yakasındaki karları silkeliyorum. "Çok güzelsin" diyorum.

"Haydi" diyor. "Seni içeri alalım."

"Bekle. İçeri girmeden önce bunu yapmam gerek." Kollarından tutup gözlerinin içine bakıyorum. "Geçmişteki davranışlarım için çok üzgünüm Carrie. Lütfen beni affet."

Yüzü pembeleşiyor ve elini boş ver anlamında sallıyor. "Saçmalama. Affedilecek bir şey yok." Dirseğimi yakalıyor. "Haydi içeri. Herkes seni görmek için sabırsızlanıyor."

Taze çekilmiş kahvenin kokusu, arka plandaki konuşma ve kahkaha uğultusu beni Newsome'ların Arthur Sokağı'ndaki eski bungalovuna götürüyor. Carrie'nin üç melez çocuğu meşe masanın etrafında ellerinde iğne ipliklerle oturmuş, *patlamış mısır* ve *yabanmersinlerini diziyorlar. Dokuz yaşın*daki Tayloe'nun yanına çömeliyorum.

"Ben de eskiden bir Noel zamanı annen, büyükannen ve büyükbabanla ipe mısır dizmiştim. Kuzeye, Egg Harbor'a gitmiştik." Carrie'ye bakıyorum. "Büyükbabanla büyükannenin eski kulübesi. Hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. "Şimdi bizimkilere kaldı. Babam gelişinin şerefine bütün bir haftadır eski videoları çıkarıyor. Eminim içlerinde Egg Harbor'da çekilenler de vardır."

"Gerçekten yönetmen olmalıymış. Kamerasını hiç yanından ayırmazdı. Yerde hâlâ kar varken güneşlendiğimiz gün yaptığı kaydı hatırlıyor musun?"

Biz gülerken Stella mutfağa giriyor. Kısacık kesilmiş sarı saçları ve koyu renk çerçeveli gözlükleriyle kısa ve zayıf bir kadın. Bir spor hocası gibi akıllı ve ciddi duruyor. Ama gülümsediğinde yüzü yumuşuyor.

"Merhaba, Brett! Gelebildin demek!"

Kahve fincanını hemen tezgâha bırakıp elimi sıkıyor. Doğrudan gözlerime bakarak içtenlikle gülümsüyor. "Ah, bu arada ben Stella."

Carrie'nin doğru bir seçim yaptığını hissederek neşeyle gülüyorum. Elimi uzatmak yerine ona kollarımı açıyorum.

"Seni tanıdığıma çok memnun oldum Stella."

"Ben de. Carrie sabahtan beri pencerede seni bekliyor. Onu çocukları aldığımızdan beri bu kadar heyecanlı görmemiştim." Tayloe'ya göz kırpıp gülüyor. "Bir fincan kahveye ne dersin?"

Carrie kaşlarını kaldırıyor. "Veya bir Bloody Mary? Mimoza kokteyli de var ya da annemin meşhur kanyaklı *eggnog*'undan?[23]"

Sıcak çikolata içen çocuklara bakıyorum. "Biraz daha sıcak çikolatanız var mı?"

"Sıcak çikolata mı?"

Elimi karnıma götürüyorum. "Sanırım aşırı dikkatli davranıyorum."

Carrie'nin gözleri hamilelikten kaynaklanan bir göbek olduğuna ikna olduğum yere kayıyor. "Yoksa? Hamile misin?"

Gülüyorum. "Belki. Emin değilim ama on gün geciktim. Ve sürekli yorgunum... Midem sürekli bulanıyor..."

Bana sarılıyor. "Bu harika!" Geri çekilip tekrar bakıyor. "Harika, değil mi?"

"Hiç sorma."

Bir fincan sıcak çikolata elimde, genç ve yaşlılardan oluşan karışık bir kalabalığın kaynaşıp sohbet ettiği oturma odasına doğru Carrie'yi takip ediyorum. Odanın bir köşesinin tamamını biçimsiz bir Noel ağacı kaplıyor ve devasa bir doğal taştan yapılmış şöminede gerçek odun ateşi çıtırdıyor.

Bay Newsome beni görünce, "Gözlerime inanamıyorum!"

23. Şeker ve sütten yapılan bir çeşit içecek. (yay.n.)

diye bağırıyor. "Kırmızı halıyı serin. Demin kapıdan bir Hollywood yıldızı girdi!"

Bana sarılıyor ve neredeyse düşecek gibi olana kadar dönüyoruz. Gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşmış halde ona bakıyorum. Sakalına aklar düşmüş ve bir zamanlar gür olan atkuyruğu şimdi kısa bir gri saç öbeği olmuş, ama gülüşü hâlâ insanın içini aydınlatıyor.

"Sizi görmek o kadar güzel ki" diyorum.

Arkasında hâlâ kalın ve kıvırcık saman sarısı saçlarıyla çok hoş bir kadın duruyor. Öne gelerek, "Benim sıram" diyor ve beni kollarına çekiyor. Sarılışı rahat ve korunaklı; aylardır tattığım ilk anne kucaklaması.

Bir an sürdüğü silhat esansının esintisini yakalarken, "Ah Bayan Newsome" diyorum. "Sizi özledim."

"Ben de seni özledim canım" diye fısıldıyor. "Tanrı aşkına, seni neredeyse otuz yıldır tanıyoruz. Bize Mary ve David de. Sana da bir tabak getireyim hemen. David muhteşem bir mantarlı kiş yaptı. Benim balkabaklı ekmek pudingimden de tatmalısın. Karamel sosu adamı günaha sokar."

Yuvama dönmüş gibi hissediyorum. Kırçıllı kazakları ve Birkenstock sandaletleriyle bu uçuk çiftin sevgi ve ilgisinin tadını çıkarıyorum. Annemin ölümü ve Andrew'un ihanetinden sonra boşalan kalbim dolmaya başlıyor.

Vakit öğleyi geçtikten sonra boğazım konuşmaktan ve gülmekten ağrımaya başlıyor. Kalabalık dağıldı. Carrie, Stella ve ben, mutfakta Mary'yle çene çalarken artan yemekleri kaldırıyoruz. Carrie'nin babası, yan odadan bizi çalışma odasına çağırıyor.

"Gelin bakın burada ne buldum."

Sevimli, budak desenli çam ağacı mobilyaları olan odaya geçiyoruz. Carrie'nin çocukları bir Disney DVD'si bekleyerek televizyonun etrafına toplaşıyor. Onun yerine ekranda çilli suratlı bir kız ve onun kara gözlü arkadaşı beliriyor.

Carrie'yle iki kaset boyunca büyülenmiş gibi oturup gülüyoruz ve kendimizle dalga geçiyoruz.

David dolaba gidip DVD'lerin sıralandığı rafları inceliyor.

"Eski VHS filmlerimi DVD'ye aktarmak altı ayımı aldı." Birini seçip raftan alıyor. "Bunu hatırlamayacaksınız." Diski yuvasına yerleştiriyor ve OYNAT tuşuna basıyor.

Farrah Fawcett tarzı saçlarıyla güzel ve kumral bir genç kız ekrana el sallıyor. Karnının üzerindeki düğmeleri kavuşmayan lacivert bir pardösüsü var ve kabarık saçlı iki oğlan çocuğunu kızakla çekiyor. Kanepeden atlayıp elim ağzımda, televizyonun önüne diz çöküyorum. Sesim kısılarak, "Annem" diyorum. "Bu annem! Ve hamile... Bana."

Carrie bir kutu kâğıt mendil uzatıyor, gözlerimi siliyorum.

"Çok güzel" diye fısıldıyorum. Ama yakından bakınca o güzel yüzü mutsuzluktan çökmüş görünüyor. "Bu kaseti nereden buldun?"

"Hepimizin Bosworth Caddesi'nde oturduğu sırada çekmiştim."

"Bosworth? Arthur Sokağı demek istiyorsun."

"Hayır. Biz çok eskiden beri arkadaşız. Biz annenin ilk müşterileriydik."

Ensemde tüylerim diken diken oluyor. David'e dönüyorum. "Annemle tam olarak ne zaman tanıştınız?"

"Bir Paskalya hafta sonunda taşınmıştık... Öyleyse hangi yılın bahar ayı oluyor?" Karısına bakıyor.

"Yetmiş sekiz" diyor Mary.

Sabırsızlık ve korku karışımıyla felce uğramış gibiyken boğazımı kavrıyorum. "Johnny Manns" diyorum. "Onu hatırlıyor musunuz?"

"Johnny? Ah, evet, tabii ki! Justine's'te gitar çalardı."

"Büyük bir yetenekti" diyor Mary. "Üstelik göz kamaştırıcıydı. Mahalledeki bütün kadınlar ona birazcık âşıktı."

Burada, tam da bu odada babamı tanıyan iki insan var.

On beşinci bölüm

Güçlükle nefes alarak, "Bana onu anlatın" diyorum. "Lütfen. Her şeyi anlatın."

David, DVD raflarını karıştırırken, "Senin için daha iyisini yapabilirim" diyor. Dolaptan plastik bir DVD kılıfı çıkarıyor ve televizyona doğru giderken bir taraftan elindeki kılıfı inceliyor. "Justine's'in barında çalıştığım zamanlarda onu filme almıştım. Hepimiz bu herifin iyi bir yerlere geleceğinden emindik."

OYNAT tuşuna bastığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyor. Genç yüzlerden oluşan bir kalabalık küçük, loş bir bara sığışmış. Ekrana daha da yaklaşıyorum ve kameranın, sandalyede oturan bir adama odaklanmasını izliyorum. Dağınık siyah saçları, sakalı ve bıyığı var. Kamera iyice yakınlaştırıyor ve kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. O gözleri tanıyorum. Aynaya her baktığımda gördüğüm gözlerle aynılar. Göğsümden bir inilti yükseliyor ve elimle hemen ağzımı kapatıyorum.

"Bu şarkı, Beatles'ın *The White Album* olarak da bilinen ikili albümünden" diyor Johnny. "Albümde Lennon ile McCartney'nin adı verilse de şarkı aslında 1968'de İskoçya'da bulunduğu sırada Paul tarafından yazılmış. Amerika'da siyahiler ve beyazlar arasında yükselen gerilim onu tepki vermeye itmiş." Bir akor basıyor. "İngiltere'de kadınlara argoda 'kuş' denir."

Giriş bölümünün notalarını çalıyor. Ağzını açtığında çıkan ses sanki bir meleğe ait. Bastırmaya çalıştığım bir hıçkırığı koyuveriyorum. Şarkıda kırık kanatlı, uçmak, özgür olmak isteyen siyah bir kuştan bahsediyor. Kuş, bütün hayatı boyunca tek bir anın gelmesini beklemiş.

Sorumluluğunu taşıdığı iki küçük çocuk ve sevmediği bir kocayla annemi düşünüyorum. O da kanatları olsun istemiş olmalı.

Kendimi düşünüyorum, hayatım boyunca bu anın gelmesini bekledim. Bir adamın sevecen gözlerine bakıp onun babam olduğunu bileceğim anı.

Yaşlar yanaklarımdan süzülüyor. Şarkı bitiyor. Kayıt, Justine's'te bu kez bir kadının şarkı söylediği başka bir sahneye atlıyor. Kimseye sormadan GERİ sarıp tekrar ve tekrar izliyorum. Babamın sesini, sözlerini dinliyorum. Uzanıp güzel yüzüne, zarif ellerine dokunuyorum.

Dört defa izledikten sonra sessizce oturuyorum. İzlerken bir ara Mary gelip yanıma yerde oturmuş. David de diğer yanımda oturuyor. DVD'yi kucağıma koyuyor.

"Bunu sana vermeliyiz, değil mi?"

Parmağımı diskin üzerinde gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "O benim babamdı."

"Haydi çocuklar. Gelin Uno oynayalım" diyor Stella. "Mutfak masasına ilk varan kartları dağıtır."

Carrie ve tayfası duyma mesafesinden çıkar çıkmaz Mary ellerimi tutuyor. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Yeni öğrendim. Annem bana günlüğünü bırakmış." Gözlerim Mary'den sonra David'in yüzünü sorguluyor. "Biliyor muydunuz?"

"Hayır, tabii ki hayır" diyor David. "Annen bu tür şeyleri söylemek için fazla zarifti. Ama Johnny'nin ona abayı yaktığını herkes biliyordu."

Gözyaşlarımı, rahatlama ve kalp kırıklığının gözyaşlarını

tutamıyorum. Tekrar nefes alabilene kadar Mary sırtımı sıvazlıyor.

"İyi biri miydi?"

"En iyisiydi" diyor.

David de başını sallıyor. "Johnny gerçek bir insandı." Nefesimi tutuyorum.

"Şimdi nerede?"

Mary, "Son duyduğumuzda batı yakasında yaşıyordu" diyor. "Ama bu on beş yıl önceydi."

Birden başım dönerek, "Nerede?" diye soruyorum. "Los Angeles'ta mı?"

"Bir süreliğine San Francisco'da. Ama izini kaybettik. Başka bir yere taşınmış olabilir."

"Bu işime yarar. Bir dedektif tuttum. Aylardır onu bulmaya çalışıyor. Bu ülkede kaç tane Johnny Mann olduğuna inanamazsınız."

David dikkat kesiliyor. "Tatlım, asıl adı Johnny Manns değildi. Manson'dı. O seri katil yüzünden sahne adı olarak Manns'ı kullanıyordu. Manson ismi yetmişlerde korkunç bir çağrışım yapıyordu."

Kelimeler kafamda yavaş yavaş yerlerine yerleşiyor. "Johnny Manson mı? Aman Tanrım. Aman Tanrım! Teşekkür ederim!" David'i ve sonra Mary'yi kucaklıyorum. "Onu neden bulamadığım anlaşıldı."

"Annen muhtemelen Johnny'nin gerçek adını hiç bilmedi. Ben de o yaz barda çalıştığım ve ödemeleri yaptığım için biliyorum."

"Eğer sizi tekrar görmeseydim sonsuza kadar onu aramaya devam edecektim."

Sırtımda bir ürperti hissettim. Dokuz numaralı hedef beni Carrie'ye, Carrie de babama götürdü. Annem bunların olacağını biliyor muydu? Ömür boyu sürecek bir dostluk ve babam hakkında bir ipucu. Bir taşla iki kuş.

Mary'nin paketlediği yemekleri Carrie'yle arabama taşırken bir yandan Brad'in numarasını tuşluyorum. Carrie'ye, "Sorun olmaz değil mi?" diyorum. "Bir saniye sürer."

Kucağında ev yapımı böğürtlen reçeli dolu bir torbayla, "Tabii ki olmaz" diyor.

"Tanışmanız için hoparlörü açacağım. Brad bir harikadır."

Carrie kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Elimi saçmalama der gibi ona doğru sallarken Brad'in sesini duyuyorum.

"Babamın adı John Manson'mış, Manns değil" diyorum. "Ve batıda bir yerlerde yaşıyor. Pohlonski'ye söylemelisin. Az önce bir videosunu izledim. Çok güzel bir adam."

"Neredesin B.B.? Wisconsin'desin sanıyordum."

"Öyleyim. Carrie yanımda. Hoparlördesin. Merhaba de."

"Merhaba Carrie."

Carrie gülüyor. "Selam Brad."

"Bak, dinle. Carrie'nin ailesi eskiden Bosworth Bulvarı'nda oturuyormuş. Johnny Manns'ı tanıyorlar!" Ona bu sabah olanları özetliyorum. "İnanabiliyor musun? Carrie'yle tekrar bir araya gelmeseydim asla öğrenemeyecektim." Carrie'ye bakıyorum.

"O bir hediye, birçok anlamda."

"Bu çok büyük bir gelişme. Telefonu kapatır kapatmaz Pohlonski'ye mesaj göndereceğim."

"Sence onu bulması ne kadar sürer?"

"Bilemiyorum ama hemen yarın bulacak hali yok. Şimdi bu yeni bilgiyle bile arayış aylar sürebilir."

Dudağımı ısırıyorum. "Ona acele etmesini söyle, olur mu?"

"Söylerim. Baksana, buraya döndüğünde sinemaya gidelim mi? Veya yemeğe çıkalım. Hatta daha iyisi, sen evime gel. Seni akşam yemeğine beklerim."

Ona çok iyi anlıyorum. İnsan yalnız olduğunda pazar günlerinin nasıl bitmek bilmediğini biliyorum.

"Üçüncü seçenek harika görünüyor. Ah, ayrıca hayvan barınağından mesaj geldi. Başvurum kabul edilmiş. Önümüzdeki hafta benimle köpeğimi almaya gelir misin?"

"Seve seve. Dikkatli sür B.B."

Telefonu kapatırken Carrie yan yan bakıyor. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Yolcu koltuğuna kurabiye kutusunu yerleştirirken, "Hayır" diyorum. "Sadece çok iyi arkadaşız. Gerçekten çok güzel bir şey."

"Dikkat et Bretel. Bence bu adam seni istiyor."

Başımı iki yana sallayıp paketleri kucağından alıyorum. "Brad'in kız arkadaşı var."

Gülümsüyor. "O zaman arkadaşlığını kaybetme. Onunla konuşurken mutlu görünüyorsun."

"Kaybetmem" diyorum. "Ya evet, onunla konuşurken mutluyum."

Uzun yoldan sonra Brad'in Kuzey Oakley'deki iki katlı sıcak evi keyifli bir mola oluyor. Müzik setinde Eva Cassidy çalıyor ve mutfak taburesine oturup Brad'in Sezar salatasına peynir rendelemesini izliyorum. Gözlerini hep aşağıda tutuyor ve Carrie'yle civcivleri hakkında anlattığım hikâyelere zorlama bir şekilde güldüğünü anlayabiliyorum. Sonunda tabureden inip rendeyi elinden alıyorum.

"Pekâlâ, Midar, neler oluyor? Canını sıkan bir şeyler var, görebiliyorum."

Ensesini ovuşturarak pufluyor. "Jenna ilişkiye ara vermeye karar verdi."

İtiraf etmeye utanıyorum ama bir parçam "Yaşasın!" diye bağırıyor. Artık ikimizin de sevgilisi yok ve ileride neler olur bilinmez. Ama ona bakınca yüzündeki acıyı görüyorum. Âşık olduğu belli ve âşık olduğu kişi ben değilim.

"Çok üzüldüm." Onu kollarımın arasına çekiyorum ve sa-

rılıyoruz. "Biliyorsun" diyorum sessizce, "büyük bir adım atabilirsin, ciddi olduğunu gösterecek bir şey yapabilirsin."

Geri çekiliyor. "Evlenme teklifi gibi mi?"

"Evet! Onu istiyorsan Midar, harekete geç, tıpkı bana söylediğin gibi. Aranızdaki mesafenin ve yılların canı cehenneme. Seninle evlenmesini iste!"

Bana sırtını dönüyor ve elleriyle tezgâha dayanıyor.

"Yaptım bile. Hayır dedi."

"Aman Tanrım. Çok üzül..."

Elini kaldırıp beni durduruyor. "Bu kadar sızlanmak yeter." Ellerini sildiği mutfak havlusunu tezgâha fırlatıyor. "Burada bir şey kutluyoruz."

Mutfaktan bitişikteki oturma odasına yürüyor ve sehpanın üzerinde duran pembe zarfı kaldırıyor. Zarfı bana doğru sallayarak, "Bu öğleden sonra ofise uğradım" diyor. "Bunu isteyebileceğini düşündüm."

9. HEDEF: CARRIE NEWSOME'LA SONSUZA KADAR ARKADAŞ KAL. Ona koşup üzeri el yazısıyla yazılmış zarfa bakıyorum. Annemin sözlerini duymaya can atıyorum, ama Brad'in morali bu kadar bozukken kutlama yapamam.

"Şimdi değil" diyorum. "Senin daha iyi hissettiğin bir güne saklayalım."

"Kesinlikle olmaz. Şimdi açıyoruz."

Zarfın yapışkan kısmını yırtıyor ve kanepeye çöküp o okurken koluna sıkıca sarılıyorum.

"'Sevgili Brett,

Carrie'yle arkadaşlığını canlandırarak dileğimi (ve kendi dileğini de) yerine getirdiğin için teşekkür ederim hayatım. Newsome'lar Madison'a taşındığında nasıl da kahrolduğunu hiç unutmayacağım. Kalbinin zamanla toz tutmasını çaresizlikle izlemiştim. Belki de gerçek dostların çok nadir bulunduğunu o zaman anlamıştın. Seni ziyarete geldikten sonra birbirinizden uzaklaşmıştınız ama bana nedenini hiç söylemedin.

Ne yazık ki ondan sonra bir daha Carrie kadar gerçek bir dosta sahip olduğunu düşünmüyorum. Hastalığıma dek gerçekten güvenebileceğimiz ne kadar kişiye sahip olduğumuzu bilmiyordum. Etrafında Shelley ve benden başka gerçek arkadaş göremiyorum.'"

"Megan'dan bahsetmemiş" diyorum. "Veya Andrew. Sence o zaman bile gerçek dostlar olmadıklarını biliyor muydu?"

Brad başıyla onaylıyor. "Sanırım biliyordu."

Mektuba dönüyor. "'Bu boşluğu Carrie'nin dolduracağını umuyorum. Bu arkadaşlığa iyi bak ve tadını çıkar benim sevgili kızım. David ve Mary, Bosworth Bulvarı'nda oturduğumuz sıralarda benim ilk müşterilerimdi. Babanın da hayranıdırlar.'"

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Johnny'den bahsediyor, Charles'tan değil. Burada gerçeği keşfetmemiş olma ihtimalime karşılık bana bir ipucu veriyor." Brad'e bakıyorum. "Lanet olsun. Neden dosdoğru söylemiyor ki? Neden beni her şeyi açığa çıkarmak için uğraşmak zorunda bırakıyor?"

"İtiraf edeyim, tuhaf görünüyor."

"Her zaman söylemek istediğini doğrudan söylerdi, en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Bütün bu ince ayrıntılar ve imalar neden? Beni deli ediyor." Bir nefes alıp sıktığım yumruğu gevşetiyorum. "İyi tarafından bakarsak sonunda artık onu bulacağım."

"Hemen çok heyecanlanmayalım. Yine de uzun ve zahmetli bir iş. Aylar sürebilir, hatta daha uzun zaman alabilir."

"Onu bulacağız, Brad." Annemin mektubunu kapıp ona doğru sallıyorum. "Benimle oyun oynuyor olabilir, ama beni asla bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmaz."

"Umarım haklısındır." Dizime vuruyor. "Haydi, yemek hazır."

On altıncı bölüm

Cuma günü akşamüstü tam ofisimin ışıklarını kapatmak üzereyken Megan arıyor. Onu Andrew'un çatı katında gördüğüm günden beri aramalarına ve mesajlarına yanıt vermedim. Telefonu çantama geri atmak üzereyken son anda, ne olacaksa olsun deyip açıyorum.

Yaşlanan ponpon kız sesiyle, "Selam fıstık" diyor. Bir zamanlar bu sesi gerçekten sevimli bulduğuma inanmak güç. "Shel bugün köpek alacağını söyledi."

Anahtarı kilide sokup çeviriyorum. "Aklımdaki bu."

"Harika. Lake Shore Yolu'nda bir daire sattığım bir müşterim var. Binada köpek bakması yasak. Bundan nefret ediyor ama Champ'i vermek zorunda. Champ, böyle süper bir gösteri köpeği. Safkan bir tazı. Çok zarif bir şey. Neyse, istersen alabileceğini söyledi. İnanabiliyor musun? Sana lanet olası gösteri köpeğini veriyor!"

Ofisin çift kanatlı kapılarını açıyorum. "Teşekkürler ama ilgilenmiyorum."

"Ne? Neden ama? Çok değerli bir köpek."

Merdivenlerden aşağı zıplayarak iniyorum ve kapıdan rüzgâr gibi çıkıyorum. Yüzüme tokat gibi çarpan aralık rüzgârıyla beraber parlak gün ışığı yüzümü yalıyor. "Bir gösteri köpeği istemiyorum, Megan. Harika gözüktükleri kesin ama bakımları çok zor. Bir sürü kuaför, eğitim, yarışmalar. İhti-

yaçlarına koşmak çok yorucu." Daha yüksek sesle sızlanmaya başlıyorum ama kendimi durduramıyorum. "Bir süre sonra sinirini bozmaya başlıyorlar; o titiz diyetleri, özel sabunları ve lüks şampuanları. Bütün bunlar çok fazla! Üstüne üstlük senin ihtiyaçlarına karşı hiçbir saygıları yok! Her şey onlarla ilgili olmak zorunda! Benciller ve..."

"Aman Brett sakin ol. Burada altı üstü bir köpekten bahsediyoruz."

"Evet, tabii, köpekten bahsediyoruz." Arabamın kapısına dayanıp derin bir nefes veriyorum. "Nasıl yaparsın Meg?"

Bir nefes çekiyor. Ruj lekeli sigarasını içişini gözümde canlandırabiliyorum.

"Ne? Andrew'u mu diyorsun? Son dakika haberi: Siz artık beraber değilsiniz. Ve beraber olduğunuz sırada yemin ederim seninkinin malzemelerine pek de gözüm kaymadı."

"Ah, vay canına, arkadaşa bak!"

"Adamın bütün mobilyalarını aldığına inanamıyorum. Sinirden deliye döndü. Bir de telefonlarına cevap vermedin. Seni haneye tecavüzden tutuklatmakla tehdit etti."

"Mesajları dinledim. Ben sadece bana ait olanları aldım, Megan. Bunun farkında."

"Şansın var, onu ben sakinleştirdim. Ona yeni mobilya alacak parasının olduğunu söyledim. Ne yani, adam avukat falan yani." Duraksıyor. "Herhalde parası vardır, değil mi Brett? Ne bileyim, geçen akşam garson hesabı getirince sanki benim ödememi bekler gibi öylece oturdu." Kıkırdıyor. "Tabii beni Chicago'nun başarılı ve zengin emlakçısı filan sanıyor."

Hah! Megan sonunda ektiğini biçecek. Andrew da. İkisi de yüzeysel ve bencil ve maddiyatçı ve...

Kendimi durduruyorum. Onları yargılamaya ne hakkım var? Yetişkin hayatımın büyük kısmında tasarım kıyafetlerim, BMW arabam, pahalı çantalarım ve mücevherlerimle ben de maddiyatçı biri oldum. Bana en çok ihtiyacı olduğu

dönemde Carrie'yi yüzüstü bırakırken sığ ve bencil değil miydim? Yine de beni affetti. Belki de aynı iyiliği başkasına yapmamın vaktidir.

"Maggie, kızım, hedeflerini daha yüksek tut. Büyük potansiyeli olan güzel bir kadınsın. Öyle birini bul ki sana tapsın, sana..."

Gülüyor. "Ah, Brett. Kes şu sahtekârlığı. Kıskanmanı anlıyorum ama aş bunları. Adam. Seni. Sevmiyor işte!"

Mideme bir yumruk yemiş gibi oluyorum. İyilik yapmak mı? Yok. Bugün değil.

"Haklısın. Siz ikiniz gerçekten tam birbirinize göresiniz." Arabaya biniyorum. "Bu arada Megan, kolların kısa diye üzülme. Bundan daha büyük sorunların var."

Bunu da hallettikten sonra sevimli, sadık köpeğimi almaya gidiyorum.

Daha yeni aldığım ikinci el arabamı Aon Center'a yanaştırdığımda Brad kaldırımda beni bekliyor.

"Ne var ne yok? BMW bakımda mı?" Yanağımdan hızlıca öpüp emniyet kemerini takıyor.

"Hayır. Takas yaptım."

"Şaka yapıyorsun. Bununla mı?"

"Bir de epey lazım olan biraz parayla. Çocuklarına ders verdiğim ailelerin çoğunun bir arabası bile yokken öyle bir şey sürmek doğru gelmedi."

Islık çalıyor. "Sen kendini bu işe iyice adadın."

"Aynen. Yine de önümüzdeki iki hafta tatil yapacağım için oldukça heyecanlı olduğumu söyleyeyim. Resmen Noel tatilindeyim."

Homurdanıyor. "Senin işini istiyorum."

Gülüyorum. "Şansım gerçekten yaver gitti. Çocuklar inanılmaz. Ama Sanquita için endişeleniyorum. Bugünlerde çok sağlıklı görünmüyor. Dört aylık olmasına rağmen hamile ol-

duğu anlaşılmıyor. Cook County Sağlık Ocağı'nda hangi doktora rastlarsa ona gidiyor, ama hepsi sıradan doktorlar; böbrek hastalıkları konusunda uzmanlıkları yok. Chicago Üniversitesi Tıp Merkezi'nden Dr. Chan'den randevu aldım. Ülkenin en iyi nefrologlarından olduğunu söylüyorlar."

"Ya şu psikopat çocuktan ne haber?"

"Peter mı?" Derin bir nefes veriyorum. "Onu bu sabah gördüm. Çocuk cin gibi zeki ama ona ulaşabildiğim söylenemez."

"Hâlâ psikoloğuyla görüşüyor musun?"

Gülümsüyorum. "Evet. Adam süper bir destek oldu. Garrett öyle tatlı biri ki. Çok akıllı ve yetenekli; aynı zamanda ulaşması kolay. Peter'dan konuşuyoruz, ama sonunda kendimizi ailelerimizden ve hayallerimizden bahsederken buluyoruz. Ona annemin dileklerinden bile bahsettim."

"Bu adamdan hoşlanıyorsun."

Onu iyi tanımasaydım Brad'in kıskandığını söylerdim. Ama bu çok saçma. "Dr. Taylor'a bayılıyorum. Dul kalmış. Karısı üç yıl önce pankreas kanserinden ölmüş."

Ağzımı elimle kapatıp esniyorum. Brad, "Yorgun musun?" diye soruyor.

"Tükenmiş haldeyim. Son zamanlarda neyim var bilmiyorum." Belki de hamile olmam dışında! Brad'e dönüyorum. "Jenna'dan haber aldın mı?"

Camdan dışarı bakıyor. "Hayır."

Kolunu sıkıyorum. Ne aptal bir kadın.

Chicago Hayvan Barınağı'nın kapısından adım attığımızda talaş ve hayvan kokusu bizi karşılıyor. Wrangler pantolon ve oduncu gömleği giymiş beyaz saçlı bir kadın, her adımda kollarını sallayarak bize doğru ağır adımlarla yaklaşıyor. "CARS'a hoş geldiniz" diyor. "Ben Gillian, gönüllülerdenim. Ziyaret sebebiniz nedir?"

Arka planda havlamalar eşliğinde, "Bir hayvanı sahiplen-

me başvurum kabul edildi" diyorum. "Köpeğimi bulmak için buradayım."

Gillian kalın işaretparmağıyla binanın etrafı çevrili kısmını işaret ediyor. "Kayıtlı köpeklerimiz bu bölümde. Burada karneli ve cins köpeklerimiz var. Genellikle hemen sahipleniliyorlar. Daha dün akşam nefis bir Portekiz su köpeği geldi. Tabii ki burada kalıcı değil. Obama ailesi Bo'yu sahiplendiğinden beri bu cinse ilgi çok fazla."

"Ben daha çok sokak köpeği gibi bir şey arıyorum" diyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Ciddi misiniz?" Çark edip eliyle eski söylediklerini kenara süpürür gibi bir hareket yapıyor. "Kırma köpekler müthiştir. Tek sorun, aile geçmişlerini bilemezsiniz. Hayvanın mizacını veya genetik yapısına bağlı olan hastalık risklerini bilme şansınız olmaz."

Bir bakıma bana benziyor. "Bunu göze alıyorum."

Onu bulmam on dakikadan kısa sürüyor. İlk andan itibaren dostça ve yalvarırcasına bakan zeytin gözlü, bol tüylü bir köpek, kafesin ardından gözlerini dikmiş beni izliyor.

"Merhaba oğlum!" Brad'in montunun kolunu çekiştiriyorum. "Yeni köpeğimle tanış." Gillian kafesi açıyor. "Merhaba Rudy."

Rudy kafesten koşturarak çıkıyor. Bizi koklarken kuyruğu çıngıraklı yılan gibi oynuyor. Başını kaldırıp sanki müstakbel ailesini yokluyormuş gibi önce Brad'e, sonra bana bakıyor.

Onu kaldırıyorum. Kucağımda kıpır kıpır, yerinde durmuyor. Yanaklarımı yalayınca neşeyle gülüyorum.

Brad köpeğin kulaklarını kaşıyarak, "Senden hoşlandı" diyor. "Çok tatlı bir köpek."

Gillian, "Değil mi?" diye onaylıyor. "Rudy bir buçuk yaşında, yetişkin bir köpek. Benim tahminim, Bichon frisé ve spanyel kırması. Tarife birazcık da kaniş eklenmiş olabilir."

Ne olursa olsun, fırından çok tatlı bir şey çıkmış. Yumu-

şak tüylerini karıştırıyorum. "İnsan neden böyle bir köpeği evden atar ki?"

"İnanmazsınız. Genellikle taşınma, yeni doğan bir bebek veya mizaçların uyuşmaması söz konusu olabiliyor. Yanlış hatırlamıyorsam, Rudy'nin eski sahibi evde hayvan istemeyen biriyle evlenmek üzere."

Rudy'yle uyumlu bir ikili oluşturuyor gibi görünüyoruz: Sevdiklerini veya sevdiklerini sandıkları kimseleri yeni kaybetmiş iki evsiz kırmayız.

Yeni köpeğim ve tüm öteberisi için çek yazarken Brad barınak broşürünü inceliyor. "Dinle" diyor. "CARS, kendini hayvan sorunlarına son vermeye adamıştır. Chicago gibi kentsel bölgelerde sahipsiz, kötü muamele görmüş ve ilgiye muhtaç can yoldaşı hayvanlara yardım etmek için öldürmek yerine barınma sağlama yaklaşımını benimsemiştir."

Çeke tarih atarken, "Çok iyi" diyorum.

Brad, broşürdeki bir fotoğrafın üstüne vuruyor. "Gillian, gerçekten at da sahiplendiriyor musunuz?"

Sözünün yarısında kalemimi kaldırıp gözlerimi kısarak Brad'e bakıyorum.

Gillian, "Elbette" diyor. "Nasıl bir şey arıyorsunuz?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Hiçbir fikrim yok. Olasılıklardan biraz bahseder misin?"

Gillian, üç halkalı klasörün sayfalarını çevirirken, "Sizin için mi, yoksa çocuklarınız için mi?" diye soruyor.

"Boş ver Gillian" diyorum. "At almayacağız."

"Bizim için" diyor Brad. "En azından şimdilik."

Tatlı, kısa bir an boyunca ata binen bir çocuğu, kendi çocuğumu hayal ediyorum. Ama bunun için daha yıllar var. Brad'e, "Bu konuyu konuşmamız gerek" diyorum. "Bir ata bakmam kesinlikle mümkün değil."

"İşte burada." Gillian klasörü önümüze yerleştiriyor ve yenmiş tırnağını bir fotoğrafın üzerine vuruyor. "Leydi Lulu'yla

tanışın. Safkan, kısırlaştırılmış, on beş yaşında. Eskiden bir yarış atıymış ama şimdi romatizma ve onun gibi bazı sorunları var; o yüzden sahibi onu istemiyor." Belli ki sadece Brad'in ilgilendiğini hissederek gözlerini Brad'den ayırmıyor. "Lulu, keyif gezintileri ve engebesiz yollar için harikadır. O bir tanemiz, bebeğimiz. Gelin bir görün."

Çeki koçanından koparıp ona uzatıyorum. "Teşekkürler Gillian. Bunu düşüneceğiz."

"Marengo'da, Paddock Çiftliği'nde. Onu gerçekten bir görmelisiniz. Özel bir attır."

Rudy'yi sepetinin içinde arka koltuğa koyup State Caddesi'nden kuzeye doğru ilerliyoruz. Meraklı bir çocuk gibi trafiğin gürültüsü, dükkânlara girip çıkan kalabalık ve ağaçlarda ışıldayan Noel süsleriyle şaşkına dönmüş bir halde pencereden dışarıyı seyrediyor. Geri dönüp ona bakıyorum ve elimi kafesine uzatıyorum.

"İyi misin tatlım?" diye soruyorum. "Anneciğin burada." Brad de arkaya dönüyor. "Dayan oğlum. Eve az kaldı."

Yeni doğmuş bebeklerini hastaneden eve götüren gururlu ebeveynler gibiyiz. Arabanın karanlığında gülümsüyorum.

Brad yumuşak bir şekilde beni hayatın gerçeklerine çağırarak, "Ata gelince" diyor.

"Evet, ata gelince. Bence bu muaf tutulmam gereken bir hedef."

"Ne?" diyor. "At istemiyor musun?"

"Ben bir şehir kızıyım, Midar. Chicago'yu seviyorum. Beni bitiren de annemin bunu biliyor oluşu. Böylesine saçma bir hedefi neden listede tutmuş ki?"

"Gerçekten çok hoş. Leydi Lulu'nun sonunun yapıştırıcı fabrikası[24] olmasına izin mi vereceksin?"

24. Atların bedenlerindeki kolajen, yapıştırıcı üretiminde kullanılan bir hammaddedir. (yay.n.)

"Kes şunu. Ben ciddiyim. At beslemek konusunda birkaç yeri aradım bile. Bütün yemleri, vitaminleri ve bakımıyla bir servete mal oluyor. Gerçekten, aylık masrafı çoğu kişinin ev taksitinden fazladır. Joshua Evi o parayla neler yapardı, farkında mısın?"

"Doğru bir noktaya parmak bastın. Birazcık müsriflik olur. Ama iflas da etmezsin B.B. Arabanı yeni sattın. Şu anda paran var."

"Hayır, yok! O para Pohlonski için. Mevduat hesabım gözlerimin önünde eriyor."

"Ama bu geçici. Mirasını aldığında..."

"Mirasımı alırsam tabii! Bunun ne zaman olacağını kim biliyor? Bütün bu hedefleri bir yıl içinde gerçekleştirmem mümkün olmayabilir."

"Tamam. Sadece birine odaklanalım. O atı alabilmen mümkün, değil mi?"

"Ama zamanım yok. Yaşaması için bulduğum en yakın yer bir saat uzakta."

Brad, ön camdan dışarı bakıyor. "Bence bu seferkinde annene güvenmek zorundayız. Şimdiye kadar bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Bu hedef sadece benimle ilgili değil. Bir hayvanla da ilgili, ilgilenecek zamanımın olmadığı bir hayvan. Bunu yapmayacağım. Köpek hadi neyse de, at, o tamamen başka türlü bir hayvan."

Başını sallıyor. "Tamam o zaman. Bu hedefi şimdilik yılkıya bırakalım. Korkularını dizginlemen için sana zaman verelim. Sana deh demek istemem."

Gözlerimi deviriyorum ama tekrar güldüğünü duymak güzel. Şapşal oyununa dayanamayarak, "İstediğin gibi at koşturmaktan vazgeç" diyorum.

"İyiydi!" Beşlik çakmak için elini kaldırıyor. "Sen de güzel at oynatıyorsun."

Gülmemeye çalışarak, "Atla deve değil ya" diyorum.

Üste çıkmaya çalışarak, "Atın ölümü arpadan olsun" diyor.

Başımı sallıyorum. "Çok salaksın."

Brad, Rudy'yi annemin kapısının eşiğinden, gelin gibi kucağında geçiriyor. Ben ışıkları yakıp Noel ağacımın fişini takarken boşta kalan eliyle köpek malzemeleriyle dolu çantayı girişe sürüklüyor. Çam kokan oda, renkli ışıkların uhrevi ışıltısıyla parlıyor.

Rudy'yi indirirken, "Burası muhteşem" diyor. Rudy hiç zaman kaybetmeden ağaca koşturup altındaki kırmızı renkli ambalajları kokluyor.

"Buraya gel Rudy. Haydi, sana mama verelim."

Brad su kabını dolduruyor, ben de kuru mamayı çanağa dolduruyorum. İkimiz de prova edilmiş görevlerimiz varmışçasına Fred ve Ginger[25] gibi mutfakta dolanıyoruz. O ellerini havluyla kuruluyor, ben benimkileri lavaboda yıkıyorum. Ben musluğu kapatıyorum, o bana havluyu veriyor.

"Şaraba ne dersin?" diyorum. "Ben şimdi bir kadeh isterdim."

Bir şişe Pinot Noir'a uzanırken Brad'in mutfağa alıcı gözüyle baktığını fark ediyorum. "Bu evi satın almayı hiç düşündün mü?"

"Bu evi mi? Burayı seviyorum ama bu ev annemin."

"Elinde tutman için iyi bir sebep." Mutfak tezgâhına yaslanıyor. "Bence bu ev sana benziyor, eğer bir anlam ifade ediyorsa."

Tirbuşonu çeviriyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Zarif ve sofistike ama aynı zamanda sıcak ve yumuşak bir yanı da var."

Damarlarımdan sanki bal akıyor. "Teşekkür ederim."

"Bunu bir düşünmelisin."

25. 1930'larda birlikte rol aldıkları Hollywood müzikalleriyle tanınan dansçı ikili Fred Astaire ve Ginger Rogers. (yay.n.)

Dolaptan bir şarap kadehi çıkarıyorum. "Karşılayabilir miyim ki? Ağabeylerimin paylarını satın almam gerekir, biliyorsun."

"Tabii ki karşılayabilirsin. Mirastan payını aldığın zaman."

"Ama unutuyorsun. Âşık olmam ve çocuklarımın olması gerekiyor. Hayatımın aşkı, annemin evinde oturmak istemeyebilir."

"Buraya bayılır. Hem sokağın aşağısında park var, çocuklarınız için harika olur."

Öyle kesin söylüyor ki neredeyse ona inanıyorum. Kadehini uzatıyorum. "Annem sana evi ilk yıl elimizde tutmamızı neden istediğini hiç söyledi mi?"

"Hayır. Ama sanıyorum kalacak bir yere ihtiyacın olacağını biliyordu."

"Evet, ben de öyle tahmin ediyorum."

"Bir de herhalde burası çok güzel olduğu için bırakmak istemeyeceğini de düşünmüştür." Kadehini döndürerek daireler çiziyor. "Otuz gün şartını koşması da bu yüzdendir. Buradaki rahata fazla alışmanı istememiştir."

"Bir dakika... Ne?"

"Vasiyetnamedeki o şart. Kimse üst üste otuz günden fazla kalamaz. Unuttun mu?"

Dürüstçe, "Evet" diyorum. "Yani burada kalamayacağımı mı söylüyorsun? Yaşamak için başka bir yer mi bulmam gerekiyor?"

"Evet. Hepsi vasiyette yazıyor. Sende de bir kopyası var, değil mi?"

Kafamı ellerimin arasına alıyorum. "Daha yeni köpek aldım. Onunla birlikte oturabileceğim bir yer bulmanın ne kadar zor olacağının farkında mısın? Sonra bütün mobilyalarım! Hepsini Joshua Evi'ne verdim. Hem param da..."

"Dur yahu." Kadehini bırakıp bileklerimi kavrıyor. "Her şey yoluna girecek. Baksana, geçen hafta geceyi Joshua

Evi'nde geçirdiğine göre süren daha yeni başladı. Bir yer bulmak için yeterince zamanın var."

Bileklerimi kurtarıyorum. "Bir saniye dur. Art arda olmadığı için teknik olarak burada sadece altı gün kalmış sayılacağımı mı söylüyorsun?"

"Doğru."

"Öyleyse her ay bir iki gece Joshua Evi'nde kaldığım gibi başka bir yerde kalırsam limiti hiç doldurmayabilirim?"

"Şey, sanmıyorum ki..."

Yüzüme muzaffer bir gülümseme yayılıyor. "Bu demek oluyor ki sonsuza kadar burada kalabilirim. Problem çözülmüştür!"

İtiraz etmesine fırsat kalmadan su dolu kadehimi kaldırıyorum. "Şerefe!"

Kadehime vurarak, "Şerefe" diyor. "Bu akşam şarap yok mu?"

"Bu sıralar içmiyorum."

Kadehi neredeyse dudaklarına götürmüşken indiriyor. "Daha önce de bu aralar hep yorgun hissettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Hı-hı."

"Ve alkol almıyorsun?"

"Evet, öyle söyledim Einstein."

"Vay canına. Sen hamilesin."

Gülüyorum. "Sanırım evet! Bir hamilelik testi aldım, ama yapmaya cesaret edemiyorum. Tatil bitene kadar bekleyeceğim."

"Pozitif çıkmasından korkuyorsun."

"Hayır! Negatif çıkmasından korkuyorum. Yıkılırım." Ona bakıyorum. "Tam olarak hayal ettiğim gibi değil tabii. Yalnız olmam filan. Bu çocuğun hayatının bir parçası olup olmama kararını Andrew'a bırakacağım. Çocuğa destek olmasını istemeyeceğim. Sonuçta bu benim hayalim. Bebeğimi kendi başıma..."

"Hey, orada dur bakalım B.B. Sanki bu kesinmiş gibi konuşuyorsun. Arabayı atın önüne bağlama."

"Şu aptal at deyimlerini bırak."

Uzanıp kollarımı tutuyor. "Cidden Brett. Seni tanıyorum. Heyecanlanıyorsun. Emin olana kadar kendini frenle."

"Çok geç" diyorum. "Heyecanlanmanın ötesindeyim. Anneme teşhis konulduğu günden beri kendimi ilk kez mutlu hissediyorum."

Kadehlerimizi alıp Rudy'nin şömine önünde gerinerek yattığı oturma odasına geçiyoruz. Brad, kanepeye oturmadan önce arka cebinden bir zarf çıkarıyor. Altı numaralı hedef.

"Annenin Rudy hakkında neler söylediğini dinleyelim mi?"

"Lütfen." Kanepenin yanındaki deri koltuğa oturup ayaklarımı altıma kıvırıyorum.

Brad, gömlek cebini yokluyor. "Kahretsin. Okuma gözlüklerimi almamışım."

Koltuktan fırlayıp çalışma masasından annemin okuma gözlüklerini getiriyorum. Fuşya ve menekşe rengi gözlükleri "Al bakalım" diyerek Brad'e uzatıyorum.

Gösterişli çerçeveye bakıp kaşlarını çatıyor ama yine de takıyor. Onu süslü püslü kadın gözlüğüyle görünce gülme krizine giriyorum. Parmağımla işaret ederken, "Aman Tanrım" diyorum, "Çok komik oldun!"

Beni tutup kanepeye çekiyor ve başımı, koluyla vücudunun arasına kıstırıyor. "Çok mu komik geldi, ha?" Elini yumruk yapıp parmaklarının eklem yerleriyle başımı dürtüyor.

Kahkahalar arasında, "Dursana!" diyorum.

Sonunda ciddileşiyoruz ama şakadan kavgamız esnasında kendimi onun yanına oturmuş buluyorum ve sol kolu hâlâ enseme sarılı halde. İyi bir kadın uzak dururdu. Ne de olsa kız arkadaşıyla ilişkiye sadece ara vermiş durumdalar. Ama ben? Olduğum yerde kalıyorum.

"Tamam" diyor. "Uslu ol." Sağ eliyle mektubu sallıyor ve katlarını açmayı başarıyor.

Yanına kıvrılmış halde başımı sallıyorum. "Tamam büyükanne. Oku." Bana bakıp şakadan hırlıyor, ama mektubu okumaya başlıyor.

"'Yeni köpeğini kutlarım hayatım! Senin adına çok heyecanlıyım. Çocukken hayvanları çok severdin ama büyüdüğünde bir noktada bu tutkunu rafa kaldırmış olmalısın. Bazı şüphelerim varsa da neden böyle yaptığından emin değilim.'"

"Andrew titizlik hastasıydı. Bunu biliyordu."

"'Rogers Park'ta yaşadığımız sırada peşimize takılan başıboş çoban köpeğini hatırlıyor musun? Ona Leroy adını koymuş, eve almamız için yalvarmıştın. Muhtemelen bilmiyorsun ama senin için elimden geleni yapmıştım. Leroy'u almamız için Charles'a yalvarmıştım ama çok titiz bir adamdı. Evde bir hayvan olmasına tahammül edemiyordu. Çok koktuklarını söylüyordu.'"

Brad'in elinden mektubu kapıp son iki cümleyi tekrar okuyorum. "Belki gerçekten de beni sevmesini umarak Charles'a benzeyen bir adam seçmiş olabilirim."

Omzumu sıkıyor. "'Ama artık bunun farkındasın. Sevilebilir olduğunu kanıtlamak için artık ne Charles Bohlinger'i ne de başka bir adamı memnun etmen gerekiyor.'"

Sözlerinin iyice içime işlemesine izin veriyorum. "Evet. Annemin sırrı beni kurtardı. Sadece keşke daha önce söyleseydi."

"Sahipsiz köpeğine iyi bak, sahipsiz bir köpek aldın değil mi? Üst katta uyumasına izin verecek misin? Eğer öyle yapacaksan yatak örtüsünü kaldırman iyi olur. Kuru temizleme yaptırmak çok masraflı oluyor.

Köpeğinle güzel anılar yarat aşkım.

Annen.'"

Mektubu Brad'den alıp hızlıca yeniden okuyorum. "Evinde yaşadığımı biliyor. Bunu nasıl bilebilir?"

"Bilmiyorum. Belki de noktaları birleştirmiştir."

"Noktaları birleştirmek mi?"

"Andrew köpek istemiyordu. Şimdi bir köpeğin olduğuna göre Andrew'la yaşamıyorsun. Andrew'la yaşamadığına göre, taşınacağın en mantıklı yer burası."

Brad'e bakıyorum. "Bak, burada olmamı istiyor. O otuz gün şartı bir hata olmalı."

Sesim kendimden emin çıkıyor, ama içten içe kendimi mi kandırıyorum diye düşünüyorum.

Eğlenceler Oteli'nin jenerik yazıları ekranda akarken Brad'le uzun çoraplı ayaklarımızı sehpaya uzatmış, kanepede yayılıyoruz. Brad şarabının son yudumunu da dikip saatine bakıyor. "Eyvah, acele etsem iyi olur." Ayağa kalkıp geriniyor. "Anneme yarın sabah erken geleceğimi söyledim. Noel'e iki gün kaldı ya, ağacı süslemesine yardım etmemi istiyor."

Champaign'de kolonyal dönemden kalma tuğladan bir evde, tıpkı benim gibi içlerinden birinin orada olmadığının farkında değilmiş gibi davranarak ailesiyle birlikte Noel'i atlatmaya çalışacak.

"Gitmeden önce Noel hediyeni açmalısın."

Elini bana doğru sallayarak, "Yaa, bana bir şey almana gerek yoktu" diyor. "Ama madem aldın, getir bakalım. Haydi. Marş, marş!"

Ağacın altında dikdörtgen kutuyu arıyorum. Paketi açınca öylece bakakalıyor. Sonunda ahşap gemiyi kutudan çıkarıyor.

"Çok güzel."

"Cankurtaran sandalımın dümeninde sen durduğuna göre uygun olacağını düşündüm."

"Çok düşüncelisin." Alnımdan öpüyor. Yumuşak bir sesle, "Ama geminin kaptanı sensin" diyor. "Ben sadece mürettebatım."

Kanepeden kalkıyor. "Bekle."

Portmantoya gidiyor ve sonra elinde küçük, gümüş bir kutuyla kanepeye dönüyor.

"Senin için."

Kutunun içinde, kırmızı bir kadife örtünün üzerinde altın bir uğur kolyesi, minyatür bir paraşüt duruyor.

"Her zaman güvenle inmen için."

Parmağımla kolyeyi kurcalıyorum. "Çok güzel. Teşekkür ederim Brad. Son üç aydır yanımda olduğun için de teşekkürler. Ciddiyim. Sensiz bunların hiçbirini yapamazdım."

Saçlarımı karıştırıyor ama gözleri ciddi. "Tabii ki yapardın. Ama beni de yanına aldığın için memnunum."

Aniden eğilip beni öpüyor. Her zamanki arkadaşça öpüşlerimizden daha yavaş, bile isteye verilmiş bir öpücük. Nefesim kesiliyor. Güçlükle ayağa kalkıyorum. İçkiyi fazla kaçırdı, ikimiz de kalbimiz kırık ve savunmasız haldeyken, bu gece yanlış şeyler yapabiliriz. Antreye gidiyoruz ve portmantodan paltosunu alıyorum.

Sesimin her zamanki gibi çıkmasına çalışarak, "Mutlu Noeller" diyorum. "Babamdan haber alır almaz arayacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Ama paltosunu almak yerine bana bakıyor. Son derece yumuşak bir şekilde uzanıp eliyle yanağımı okşuyor. Gözleri o kadar sevecen bakıyor ki düşünmeden yanağından öpüyorum.

"Mutlu olmanı istiyorum."

"Aynen" diye fısıldıyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. İçimi küçük bir heyecan dalgası sarıyor ama göz ardı etmeye çalışıyorum. O Jenna'ya âşık. Saçımı düzeltiyor ve ilk defa görüyormuş gibi gözleri yüzümde dolaşıyor. Boğuk bir sesle, "Buraya gel" diyor.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi. Arkadaşlığını bozma. Şu anda yalnız. Kalbi kırık. Jenna'yı özlüyor.

Mantığımı susturarak kollarına doğru bir adım atıyorum. Beni sarıyor, sanki her parçamı içine çekmek ister gibi nefes alışını duyuyorum. Vücudunu vücuduma bastırıyor, sıcaklığını, sertliğini, gücünü hissediyorum. Gözlerimi kapayıp göğsüne yaslanıyorum. Çam ağacı kokuyor, kalp atışlarını duyabiliyorum. İçimde yanan arzuya karşı koyamayıp ona daha da sokuluyorum. Parmakları saçlarımda dolaşıyor; dudaklarını kulağımda, boynumda hissediyorum. Ah, Tanrım, böyle öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yavaşça başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Arzuyla ağırlaşan gözleri kapanıyor. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Ağzı ılık, ıslak ve lezzetli.

Bütün gücümü toplayıp onu hafifçe itiyorum.

Bir yandan beni duymamasını umarak, "Hayır Brad" diyorum. Bu adamı istiyorum ama bu şimdi hata olur. Jenna'yla ara vermiş durumdalar. Başka bir ilişkiye başlamadan önce o ilişkiyi bitirmesi gerek.

Sonunda elini saçımdan kurtarıyor. Geriye bir adım atıp yüzünü ovuşturuyor. Başını kaldırdığında, yanaklarında sebebinin arzunun ateşi mi yoksa utanç mı olduğunu bilmediğim kırmızı lekeler görüyorum.

"Yapamayız" diyorum. "Çok erken."

Yaralanmış gözlerle bana bakarak hüzünle gülümsüyor. Bir eliyle başımı dudaklarına doğru çekiyor ve alnımdan öpüyor. Dokunaklı derecede sade bir ses tonuyla, "Neden bu kadar gerçekçi olmak zorundasın?" diye soruyor.

Gülümsüyorum ama kalbim sızlıyor. "İyi geceler Brad."

Ayaklarımda çoraplarla verandada durarak siluetinin köşeyi dönmesini izliyorum. Ne kadar zor olsa da doğru kararı verdiğimi biliyorum. Brad, yeni bir ilişkiye hazır değil.

Eve girip kapıyı kapatıyorum. Andrew'un evinde yalnız olduğumda üzerimde dolaşan kasvetin aksine bu akşam bir umut pırıltısı hissediyorum. Brad yeniden sevmeye hazır ol-

masa bile bu gece içime dolan arzu belki de benim hazır olduğumu gösteriyor. Dönüp kilimin üzerinde uyuyan Rudy'ye bakıyorum. Artık bir köpeğim var. Ve gelecek yıl bu zamanlarda bir de bebeğim olacak. Düz karnımı birkaç ay sonra hamile kıyafetleri içinde ve derimde çatlaklarla hayal ediyorum. Bu düşünce içimi öyle bir mutlulukla dolduruyor ki kalbim neredeyse patlayacak gibi oluyor.

Noel sabahı gelip çatıyor ve Rudy'nin uzun burnunun göğsümü dürtmesiyle uyanıyorum. Başını kaşıyorum, "Mutlu Noeller Rudy, oğlum." Birden aklımdaki liste açılıp aile yemeği için hazırlamam gereken her şeyi ortaya döküyor. Midem kasılıp küçük, sıkı bir topa dönüşüyor.

"Haydi, kıpırda bakalım Rudy. Daha vereceğimiz partiye hazırlanacağız." Bir başka kasılmayla ürperip yataktan kalkıyorum. Ağrı hafifliyor. Sabahlığımı üzerime geçiriyorum. Ama buruşmuş çarşafa gözüm iliştiğinde görüyorum.

Parlak, kırmızı bir leke.

On yedinci bölüm

Bir an için beynim gerçeği kabullenmek istemiyor. Lekeye öylece bakıyorum. Sonra kaburgalarım sıkışıyor ve nefes alamıyorum. Dizlerimin üzerine düşüp başımı ellerimin arasına gömüyorum. Rudy yanımda havlayıp burnunu kavuşturduğum kollarımın arasına sokmaya çalışıyor. Ama şu anda ona verecek hiçbir şeyim yok. Bomboşum.

On dakikalık derin bir üzüntü krizinden sonra ayağa sıçrayıp çarşafı yataktan çekiyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve gürültülü, çirkin iniltilerle ağlıyorum. Saçlarımın dibinde terden boncuklar birikiyor. Çarşafı toparlayıp kirli sepetine tıkıyorum. Sepeti kalçama dayayıp yatak odasının perdesini çekerek açıyorum. Bir Norman Rockwell tablosu kadar mükemmel bir Noel sabahı beni selamlıyor. Ama günün güzelliğinden zevk alamıyorum. Ruhum da rahmim kadar boş ve kurak.

Noel gününü sanki uyuşturulmuşum gibi geçiriyorum. Emma ile Trevor yeni köpeğime bayılıyor ve üçü, ağabeylerimi bol bol eğlendiriyor. Ama ben neşe veya kahkahadan, hatta güzel yemeklerden bile etkilenmeyerek boş boş bakıyorum. Catherine masadaki her yemekten birer lokma alırken diğerleri çılgınlar gibi yiyor. Bense kayıtsızca yemeğimle oynuyorum.

Hayali bebeğimi kaybetmem, annemin ölümüyle ilgili anıları geri getiriyor, onun için tekrar yas tutuyorum. Bugün ken-

dimi üst katın banyosuna üç defa kilitledim. Lavaboya eğilip yüzüme soğuk sular çarparak her şeyin düzeleceğini kendime söylüyorum.

O bebeği istiyordum. Hamile olduğumdan emindim. Ve annem... Burada olmalıydı, ne acı. Tatilleri her zaman çok seven annem bir Noel'i daha hak ediyordu.

Geçen yıl her zamanki gibi, bizi yeni yılda bekleyen kaderden habersiz kutlama yapmıştık. Son Noel'i olduğunu bilseydim ona özel, yüreğine dokunacak bir hediye verirdim. Oysa ona Williams-Sonoma'dan bir tost makinesi almıştım. Ona rağmen beklediği hediyeyi almış gibi yüzü neşeyle aydınlanmıştı. O sabah beni kollarına alıp "Beni çok mutlu ediyorsun sevgili kızım" diye fısıldamıştı.

İçime dökülen her bir gözyaşım birdenbire gözlerimden boşanıyor. Hıçkırıklar içinde banyonun zeminine oturuyorum. Bugün annemin sevgisine o kadar çok ihtiyacım var ki. Ona vermeyi umduğum torunu anlatırdım. Beni yatıştırır, yeni bir gökyüzünün olacağına inandırırdı.

Joad, "Brett" diye sesleniyor. Kapıyı tıklatıyor. "Hey, Brett. İçerde misin?"

Başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum. "Hı-hımm."

"Sana telefon var."

Soğuk fayanslardan kalkıyorum ve kimin aradığını merak ederek burnumu temizliyorum. Carrie'yle dün gece yirmi dakika çene çaldık. Bu Brad olmalı. Nasıl olduğumu tekrar kontrol etmek ve "arzulu" davranışından dolayı tekrar özür dilemek için arıyordur. Banyonun kapısını açıp ağır adımlarla koridora doğru merdivenleri iniyorum. Trevor merdivenlerin yarısındayken telefonu bana getiriyor.

Tekrar zıplayarak aşağı inmeden önce yeğenimin başını okşarken, "Alo" diyorum.

Tanımadığım bir ses, "Brett?" diye soruyor.

"Evet."

Havayı dolduran sessizlik yüzünden hattın kesildiğini sanıyorum. Tekrar, "Alo?" diyorum.

Sonunda heyecandan sertleşmiş bir ses tonuyla konuşuyor. "Ben John Manson."

On sekizinci bölüm

Merdivenleri gerisingeri koşup annemin odasına giriyorum. Kapattığım kapıya sırtımı yaslayıp yere oturuyorum.

Sonunda sesim geri geldiğinde, "Merhaba John" diyorum. "Mutlu Noeller."

Kısık, tatlı bir sesle gülüyor. "Sana da mutlu Noeller."

"Bütün bunlar çok tuhaf geliyordur" diyorum. "Ben de yeni alışıyorum. Günlüğü daha iki ay önce buldum."

"Evet. Ama aynı zamanda çok iyi oldu. Elizabeth keşke beni arasaydı ama neden yapmadığını anlayabiliyorum."

Anlayabiliyor musun? Sormak istiyorum. Çünkü bilmek için can atıyorum. Ama bu konu başka zamana kalabilir. Birbirimizin elini tutarak karşı karşıya oturduğumuz veya bir kanepede kolunu omzuma dolamış halde birbirimize sokulduğumuz bir zamana.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Seattle. Burada küçük bir müzik dükkânım var; Manson Müzik. Ayda birkaç kez bir yerlerde gitar bile çalıyorum."

Babam olan bu muhteşem müzisyeni gözümün önünde canlandırırken gülümsememe engel olamıyorum. "Daha anlat. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

Sessizce gülüyor. "Anlatacağım. Söz veriyorum. Ama şu an başım biraz kalabalık..."

"Affedersin" diyorum. "Noel zamanı. Seni tutmayayım. Ama

seni görmeyi çok isterim. Chicago'ya gelme ihtimalin var mı? Yeni yıla kadar izinliyim."

İç çekiyor. "Seni görmeyi ben de çok isterim ama zamanlama daha kötü olamazdı. On iki yaşında bir kızım var. Annesi bir süre önce Aspen'e taşındı ve velayeti bende."

"Bir kız kardeşim mi var?" Ne tuhaf, tüm o baba-kız hayallerimin içinde bu hiç aklıma gelmemişti. "Bu harika. Adı ne?"

"Zoë. Muhteşem bir kız. Ama bugün bütün gün öksürdü. Sanırım soğuk algınlığına yakalandı. Şu sıralar seyahat etmem söz konusu değil."

"Bu çok kötü." Aklıma bir fikir geliyor ve anında yumurtluyorum. "Ben Seattle'a gelsem? Böylece Zoë seyahat etmemiş olur ve..."

"Teklifin için teşekkürler ama şimdi zamanı değil." Sesi katılaşıyor. "Tedbir için Zoë'yi insanlardan uzak tutmam gerek." Bir anda neler olduğunu anlıyorum. Babam bahaneler yaratıyor. Beni görmek istemiyor. Hassas, küçük kızının bu utanç dolu sırrını bilmesini istemiyor. Bunun olacağını neden tahmin etmedim?

"Tamam. Başka zaman öyleyse. Şimdi Zoë'ye dönsen daha iyi olur."

"Evet, doğru. Yine de Brett, seni tanıdığıma sevindim. Seninle buluşmayı dört gözle bekliyorum, sadece şimdi değil. Anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii" diyorum. "Zoë'ye sevgilerimi ilet. Ona kısa sürede iyileşmesini dilediğimi söyle."

Telefonu yanıma bırakıyorum. Nihayet babamı buldum. Üstelik bir de üvey kız kardeşim var. Öyleyse neden her zamankinden daha fazla reddedilmiş hissediyorum?

Oturma odasına girerken bütün gözler benim üstümde. Sesimin daha neşeli çıkmasına çaba göstererek, "Babamdı" diyorum. "John Manson."

Uyuklayan Shelley birden ayılıyor. "Nasıldı?"

"Harika. Gerçekten çok iyi birine benziyor. Nazik olduğunu söyleyebilirim."

Joad, "Nerede yaşıyor?" diye soruyor.

Ateşin karşısına çöküp dizlerime sarılıyorum. "Seattle'da. Ve hâlâ müzik yapıyor. Müthiş değil mi?"

Shelley, "Görüşmek için plan yaptınız mı?" diye soruyor.

Gözlerim Rudy'nin sevimli suratını arıyor. Çenesini kaşıyorum. "Henüz değil ama yakında yapacağız."

"Chicago'ya davet et" diyor Jay. "Hepimiz onunla tanışmak isteriz."

"Edeceğim; kızı iyileşir iyileşmez. Şu sıra biraz soğuk algınlığı kapmış. İnanabiliyor musunuz? Bir kız kardeşim var!"

Joad, Bloody Mary'sini ve bir kaşını kaldırıyor. "Öyleyse gerçek bir ailesi var?"

Nefesim kesiliyor. "Gerçek aile de ne demek?"

"Hiç. Demek istediğim sadece..."

"Joad'un demek istediği" diyor Catherine, "birlikte yaşadığı, bildiği bir ailesi var."

Jay yanıma oturup bir elini omzuma koyuyor. "Sen de onun gerçek ailesisin. Ama kendini güçlü tutmalısın kardeşim. İkiniz için de otuz dört yıl sonra bağ kurmaya çalışmak farklı olacak. Seni hiç kucağında uyutmadı veya kâbus gördüğünde yanına uzanmadı..."

Veya nezle olduğumda benim için endişelenmedi.

Joad başını sallıyor. "Bizim ofiste bir kadının evlatlık verdiği bir oğlu vardı. On dokuz yıl sonra annesini bulduğunda altüst oldular. Kadının o sırada iki küçük çocuğu olmuştu ve bir yabancı hayatlarına girmek istiyordu. Oğlundan tamamen kopuk hissediyordu."

Sanki bu kâbus gibi görüntüyü kafasından atmak istermiş gibi başını iki yana sallıyor. Sonra beni görüyor. "Ama senin için böyle olmayacak."

Sanki göğsüme kalın bir sis iniyor. Arayıp durduğum babam benimle görüşmek istemiyor. Taptığı başka bir kızı, gerçek bir kızı var. Ve ben ikisinin birlikteliğine zarar vereceğinden korktuğu bulaşıcı bir hastalığım. Annem bunu tahmin etmiş miydi? Bana ondan hiç bahsetmemesinin sebebi bu muydu?

Saat dokuzda ayakkabılarım elimde, tükenmiş ve üzgün halde ön kapıya ayaklarımı sürüyerek kardeşlerimi uğurluyorum. Evi en son terk edenler Joad ve Catherine oluyor. Antrede durduğumuzda Joad tereddütlü görünüyor. El yordamıyla arayıp bulduğu arabanın anahtarlarını Catherine'e veriyor. "Gidip arabayı çalıştırır mısın hayatım? Hemen geliyorum."

Catherine çıkar çıkmaz bana dönüyor. "Bir süredir sormayı düşünüyordum. Burada, annemin evinde daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

Sesinin tonu nabzımı hızlandırıyor. "Ben... Emin değilim. Şu anda gidecek başka bir yerim yok."

Çenesini sıvazlıyor. "Annem en fazla otuz gün şartı koşmuştu. Şükran Günü'nden beri buradasın, değil mi?"

İnanamayarak Joad'a bakıyorum. Şu an annemden geçen bütün iyi DNA gizlenmiş; tek görebildiğim bir Charles Bohlinger.

"Evet, ama birbiri ardına otuz gün demişti. Bütün pazartesileri Joshua Evi'nde geçirdim."

Ağzı gülümsemiyor ama gözlerinde bana aptalmışım gibi hissettiren alaycı bir gülümseme var. "Ne yani? Saatin her hafta başa aldığını mı düşünüyorsun?"

Düşündüğüm tam olarak bu. Ama suratındaki sırıtış aynı fikirde olmadığını gösteriyor. "Ne yapmamı istiyorsun Joad? Öğretmen maaşıyla geçiniyorum. Mirastan payımı alamadım. Bütün mobilyalarımı verdim."

Pes ediyor. "Tamam, tamam. Unut gitsin. Sadece annemin

kurallarını herkesten çok senin uygulamak isteyeceğini düşünmüştüm. İstediğin kadar kal. Benim için fark etmez." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu harika gün için teşekkürler. Seni seviyorum."

Arkasından kapıyı çarpıyorum, ama masif gül ağacından kapı o kadar ağır ki vurmuyor bile. Oturma odasına yöneliyorum ama birden arkama dönüp ayakkabılarımı kapıya fırlatıyorum. "Lanet olsun Joad!"

Rudy, kiliminden kalkıp bana doğru geliyor. Onun önünde yere çöküyorum. Tüylerine burnumu sürterek, "Ya sen" diyorum. "Sayende şimdi pejmürde sokak köpeklerini kabul eden bir daire bulmamız gerekiyor. Ne yapacağız?"

Duygusal olarak bitmiş haldeyim ve annemin gösterişli yatak örtülerinin altına girip rüyalar ülkesine yelken açmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama onun yerine gecenin üçünde, düşüncelerim babamdan çocuksuz rahmime ve ağabeylerimin gerçek yüzüne atlayıp dururken yatakta yatıyorum. Üvey kız kardeşime hissettiğim ani sevgi yok oldu ve arkasında son derece rahatsız edici bir kıskançlık ve kendimden nefret dalgası bıraktı.

Bir yanımdan ötekine dönerken aklıma Joad geliyor. Sözlerini –suçlamalarını– zihnimde defalarca tekrarladıktan sonra nihayet örtüleri üstümden atıp ayaklarımı sürüyerek merdivenlerden aşağı iniyorum. Mutfak tezgâhında bilgisayarımı görüyorum.

Üç kuruş maaşımın ve tüylü dostumun ev seçenekleri bulmakta bana engel olacağı on dakika içinde acı bir şekilde belli oluyor. Bütün bir aylık maaşıma mal olacak şık dairelerle dolu sayfaları gezdikten sonra derin bir nefes alıp arama kriterlerimi değiştiriyorum. O ikinci yatak odası olmadan da yaşarım. Fakat tek yatak odalı dairelerin fiyatları da çok yüksek. Geriye tek bir çözüm kalıyor: Güneye taşınmam gerek.

Bütün hayatımı geçirdiğim kuzeydeki cazip mahalleler fazla pahalı. Bütün dünyam merkezin kuzeyindeyse ne olmuş yani?

Arama tuşuna basınca haklı olduğumu görüyorum. Merkezin güneyinde kiralar çok daha ucuz... Ama yine de bir yıllık bir öğretmenin maaşı için yeterince ucuz değil. Emeklilik fonumdan para çekmeden veya evi bir sürü yabancıyla paylaşmadan tek seçenek Eisenhower otoyolunun güneyi kalıyor, asla ama asla yaşayacağımı düşünmediğim bir bölge.

Bunu yapamam! Suç ve ahlaksızlıkla kalbura dönmüş, bana yabancı bir bölgede yaşayamam. Yine şaşkına dönüyorum. Kahretsin, annemin aklından ne geçiyordu acaba?

On dokuzuncu bölüm

Darmadağın ve gözlerim kızarmış bir halde, Dr. Chan'le randevusuna götürmek için Sanquita'yı Joshua Evi'nden alırken güneş ufuktan yükseliyor. Buz gibi, görüntüsünden çok sesiyle hatırlanan türden, karın botların altında kıtırdadığı, Michigan Gölü'ndeki buz tabakalarının çatırdadığı, binalardaki ısıtıcıların uğultusunun hiç susmadığı bir sabah. Sanquita kadife taklidi eşofmanlarını ve kapüşonu yalancı kürkten kısa montunu giymiş, yolcu koltuğunda, çıplak ellerini klimanın karşısında ovuşturarak ısıtmaya çalışıyor.

"U.S. News & World Report'a göre" diye anlatıyorum, "Chicago Üniversitesi Tıp Merkezi ülkedeki en iyi nefroloji birimlerinden birine sahip."

Sanquita, gün ışığını kesmek için arabanın siperini indiriyor ve ellerini bacaklarının altına sıkıştırıp arkasına yaslanıyor. "Bunu neden yaptığını hâlâ anlamış değilim. Yapacak daha iyi işlerin yok mu?"

"Seni önemsiyorum." Gözlerini deviriyor ama konuşmaya devam ediyorum.

"Duymak istemediğini biliyorum ve henüz bana güvenmediğini de biliyorum ama bu gerçeğin ta kendisi. Hem birini önemsediğinde ona yardım etmek istersin."

"Ama senin yardımına cidden ihtiyacım yok. Bebek gelir gelmez daha iyi olurum."

Sözlerime inanıyor olmayı dileyerek, "Biliyorum" diyorum.

Ama inanmıyorum. Sabahın çiğ ışığında solgun görünüyor ve karnına bakıldığında yeterince kilo almadığı anlaşılıyor.

Havayı neşelendirmeyi umarak, "Bebeğine isim düşündün mü?" diye soruyorum.

İki eliyle bacaklarını çekip uzatırken, "Hı-hı" diyor. "Bebeğime küçük kardeşimin adını vereceğim."

"Kardeşin çok özel biri olmalı."

"Öyleydi. Akıllıydı da."

Yumuşak bir sesle, "Öyleydi derken?" diye soruyorum.

"Öldü."

"Ah, tatlım. Üzgünüm." Daha fazla burnumu sokmamam gerektiğini hissediyorum. Konuşma kişiselleştiği zaman Sanquita kendini kapatıyor. Bir dakika kadar sessizlik içinde gittikten sonra beni şaşırtarak konuşmaya devam ediyor.

"Altıncı sınıftaydım. Deonte ve Austin; onlar dışında evde kalan çocuk yoktu. Biz okuldaydık. Acıkmışlar. Deonte tezgâha çıkmış. Kahvaltılık gevrek kutusuna uzanmaya çalışıyormuş."

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ona durmasını söylemek istiyorum. Bu sefer, sonra ne olduğunu bilmek istemiyorum.

Camdan dışarıya bakıyor. "Ocağın yandığını bilmiyormuş. Pijamaları alev almış. Austin yardım etmeye çalışmış ama elinden bir şey gelmemiş."

Gözleri ufka odaklanmış halde kafasını sallıyor.

"Herhalde o zamandan beri anneme kızgınım. Kasabadakiler onun hatası olmadığını söylediler, ama kardeşlerim çığlık atarken neden uyanmadığını ben biliyorum. Okuldan eve döndüğümde her şeyi tuvalete döktüm. Yoksa koruyucu aileye verilecektik. Bazen neden bunu yaptığımı merak ediyorum."

İçim burkuluyor. Mariuhana? Kokain? Metamfetamin? Sormuyorum. Uzanıp elimle koluna dokunuyorum. "Üzgünüm tatlım. Deonte senin bebeğinde yaşayacak. Çok düşüncelisin."

Bana bakıyor. "I-ıh. Deonte değil. Ona Austin'in adını ve-

receğim. Austin o günden sonra bir daha hiç eskisi gibi olmadı. Annem olanların onun suçu olduğunu düşünmesini sağladı. Çocuk iyice sessizleşti. Bir sürü problemi vardı. On dört yaşında okulu bıraktı. Yaklaşık iki yıl önce de kendini amcamın tabancasıyla vurdu. Deonte'nin öldüğünü gördükten sonra yaşamak onun için çok zordu."

Hemşireler ve cam panelin arkasında oturan neşeli kabul görevlisi dışında Dr. Chan'in muayenehanesine ilk gelenler biziz. Sanquita, steril kabul bölümünde yanımda otururken bir yandan ödevlerini tamamlıyor.

Açık bir kapıdan bir hemşire, "Sanquita Bell" diye sesleniyor.

Sanquita ayağa kalkıyor. "Sen geliyor musun?"

Baktığım dergiden başımı kaldırıyorum. "Sorun yok, ben burada beklerim."

Dudağının kenarını ısırıyor ama kıpırdamıyor.

"Veya gelebilirim; gelmemi istersen. Sana bağlı."

"İyi olur."

Neredeyse inanamıyorum. Beni yanında istiyor. Dergiyi bir kenara bırakıyorum. Elimi desteğimi belirtecek şekilde omzuna koyuyorum ve birlikte muayene odasına doğru hemşireyi takip ediyoruz.

Sanquita üzerinde ince kâğıttan yeşil bir hastane önlüğüyle cılız, çıplak bacaklarını bir çarşafla örterek muayene masasına uzanıyor. Saçları lastik bir tokayla geriye toplanmış ve yüzünde hiç makyaj olmayan bu haliyle doktorunu bekleyen bir çocuğa benziyor. Kapıya hafifçe vurulduğunu duyuyoruz ve Dr. Chan odaya giriyor. Sanquita'ya kendini tanıtıp bana dönüyor. "Ya siz?"

"Adım Brett Bohlinger; Sanquita'nın öğretmeni ve arkadaşıyım. Annesi Detroit'te yaşıyor."

Bu belirsiz cevabın yeterli olduğunu ima edercesine başını

sallıyor. Baştan ayağa bir muayene, birkaç kez kan alımı ve insanı tüketen bir soru yağmurundan sonra Dr. Chan lateks eldivenlerini çıkarıp Sanquita'ya giyinmesini söylüyor. "Seni koridorun sonunda, ofisimde bekliyorum."

Doktorun masasının karşısında oturuyoruz ve vakit kaybetmeden konuya giriyor. "Çok ciddi bir rahatsızlığın var, Sanquita. Hamileliğin de durumu kötüleştiriyor. Böbreklerin zayıf ve hamileliğin stresi yüzünden daha da fazla risk altında. Böbreklerin gereğince çalışamadığında vücudunda potasyum seviyesi artar. Sende de bu durumdan şüpheleniyorum. Böylesi bir durumda kalbin aniden durabilir." Masasındaki bazı kâğıtları karıştırıyor. Rahatsız mı yoksa sabırsız mı olduğuna karar veremiyorum. "Laboratuvar sonuçları gelir gelmez seni tekrar görmek istiyorum ama zaman çok önemli. Bebeği en kısa zamanda aldırmanı öneririm."

"Ne? Hayır!" Sanquita dönüp sanki ona ihanet etmişim gibi bana bakıyor. "Hayır!"

Elimle koluna dokunuyorum ve doktora dönüyorum. "Üçüncü ayı çoktan geçirdi, Dr. Chan."

"Annenin hayati riski olduğunda geç kürtaj yapılabilir. Buradaki durum da böyle."

Sanquita belli ki bu konuşmayı arkasında bırakmaya hazır bir halde ayağa kalkıyor. Ama ben yerimden kalkmıyorum. "Eğer kürtaj olmazsa tahmininiz nedir?"

Doğrudan yüzüme bakıyor. "Yüzde elli şansı var. Bebeğin şansı yüzde otuz gibi."

Yaşama şansı demiyor. Demesine gerek yok.

Sanquita arabada gözlerini ön cama dikmiş, yüzü taş gibi ifadesiz bir şekilde oturuyor. "Oraya geri gitmeyeceğim. Bunu yapamam. O kadın bebeğimi öldürmemi istiyor. Buna izin verecek değilim."

"Tatlım, bu onun istediği değil; senin için en iyisi olduğunu düşündüğü bir şey. Hayatın tehlikede. Anlıyor musun?"

"Bana mı soruyorsun?" Bana ters ters bakıyor. "Senin çocuğun yok. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

Kalbim parçalanıyor. Aklıma hemen kırmızı kan lekesi geliyor. Nefesimi dengelemeye gayret ediyorum. "Haklısın. Üzgünüm."

Yan camdan dışarı bakmaya devam ederek sessizlik içinde kilometrelerce gidiyoruz. Nihayet, yumuşak, neredeyse duyamayacağım bir sesle konuştuğunda Carroll Bulvarı'na varmak üzereyiz. "Çocuğun olsun isterdin, değil mi?"

Sanki artık benden geçmiş, fırsatı kaçırmışım gibi konuşuyor. Onun dünyasında otuz dört yaş ihtiyarlık gibi bir şey. "Evet, çocuklarım olsun isterdim, şey, istiyorum."

Sonunda bana dönüyor. "Senden iyi bir anne olurdu." Bu şimdiye kadar söylediği hem en tatlı hem de en acımasız şey. Uzanıp elini sıkıyorum. Geri çekmiyor. "Sen de öyle olacaksın; ileride, böbreklerin iyileştiği zaman. Ama şimdi... Seni kaybetmek istemiyorum."

"Bayan Brett, görmüyor musun? Bebeğimi doğurmazsam hayatımın hiçbir anlamı yok. Bu bebeği öldürmektense ölürüm daha iyi."

Yoluna ölürüm türünden bir aşk. Sanquita o aşkı bulmuş. Ve her takıntılı aşk gibi onu öldürebilir.

Sanquita'yı Joshua Evi'ne bıraktığımda saat daha sabahın onu. Sabahı onunla geçirmeyi, bir yerlerde kahvaltı edip ardından bebek için biraz alışveriş yapmayı planlamıştım, ama ortam kutlama havasından o kadar uzak ki teklif bile etmiyorum.

Araba yolundan geri giderken gece yarısı araştırdığım kiralık dairelerin arka koltuğa dağılmış bilgisayar çıktılarına gözüm ilişiyor. Kaldırımın kenarına park edip parmağım-

la takip ederek Pilsen'de gördüğüm o hoş, tuğla binayı arıyorum. Belki sırf bakmak için önünden geçerim. Böylece Joad ve Brad'e ev baktığımı söyleyebilirim.

Sayfaları karıştırıyorum. Little Italy'deki altı, University Village'daki dört evi buluyorum ama Pilsen'deki o güzel yeri bulamıyorum. Bilgisayardan çıktısını aldığıma eminim. Nereye gitmiş olabilir? Kucağımdaki diğer sayfalar ihmal edilmiş çocuklar gibi ilgimi çekmeye çalışıyor. Canı cehenneme... Burada bir şey yok.

İşe ve Joshua Evi'ne daha yakın olacağım fikriyle keyfimi yerine getirmeye çalışıyorum. Ama olmuyor. Bu Güney Yakası mahalleleri çok iç karartıcı ve kasvetli, hatta tehlikeli görünüyor. Little Italy adı verilen, hareketli bir çarşı ve şehrin bazı en iyi restoranlarının bulunduğu İtalyan asıllıların mahallesine girince kendime geliyorum. Burası olabilir. İçimden şansımın yaver gitmesini dileyip elimdeki ilk adresi arıyorum. Ama daha önce gördüğüm şirin evlerden biri yerine ön camı korsan gözü gibi yamalanmış beton bir bina buluyorum. Tanrım, bu çöplük Craigslist'te gördüğüm fotoğrafa hiç benzemiyor. KİRALIK yazısının eski araba lastiklerinden paslı ütü masalarına kadar her şeyin atıldığı bir bahçede kaybolduğu Loomis Sokağı'ndaki eve geldiğimde iyice sinirleniyorum. Annemin aklındaki bu muydu? Kırgın mı, küskün mü yoksa öfkeli miyim, karar veremiyorum. Üçü birden olsam gerek.

Yılbaşı günü saat beş ve annemin taş evinde, pencere önünde elimde bir paket M&M şekerlemeyle oturuyorum. Dışarıda güneş, ayla olan savaşını kaybederken şehir her yılki patırtısına hazırlanıyor. Rudy ayağımın dibine kıvrılmış yatıyor ve ben telefonda Carrie'ye son gelişmeleri aktarıyorum. Ona Sanquita'nın doktor ziyaretinden ve Joad'un yaşadığım yere karışmasından bahsediyorum.

"Johnny dün gece yine aradı. Her zamanki gibi bütün anlattığı Zoë oldu. Soğuk algınlığı kötüleşmiş. Endişeleniyor. Ona anladım. 'Endişelenmene gerek yok. Gelip kapını çalmayacağım' desem iyi olacak."

"Hemen bir anlam çıkarma. Zoë iyileştiğinde dikkatini sana verebilecek. İnan bana. Hasta bir çocuğun olmasının ne olduğunu bilirim. Bütün dünyan oluyorlar."

Bunun sadece bir soğuk algınlığı olduğuna söylenmek üzereyken kendimi durduruyorum. Sanquita haklıydı. Anlamıyorum. Benim çocuklarım yok.

"Peki, senin çocuklar nasıl?" diye soruyorum.

"Harikalar. Tayloe'nun perşembe akşamı dans gösterisi vardı. Videoyu sana gönderirim. Arka tarafta hareketleri sürekli şaşıran uzun boylu kız, o. Tıpkı benim gibi."

Gülüşüyoruz. "Bu akşam ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Hiçbir şey. Jay ve Shelley havalı bir partiye gittiler. Çocuklara bakmayı önerdim ama Shelley çocuk bakıcısı tuttu. Ben de bulabildiğim bütün eski Meg Ryan filmlerini kiraladım." Sehpanın üstündeki DVD'leri karıştırıyorum. "*Sevginin Bağladıkları, Mesajınız Var...* Gelmek ister misin?" diye takılıyorum.

"*Harry Sally ile Tanışınca* varsa oradayım."

"İlk seçtiğim oydu."

Gülüyoruz. "Tanrım, Bretel, seni özledim. Biz de Stella'nın işten arkadaşlarıyla bir partiye gidiyoruz. Açıkçası, gecemi seninkiyle değiştirmeyi isterdim. Bazen sana gerçekten özeniyorum."

"Özenme" diyorum cam kenarındaki yerime dönerek. "Hayatımda özenilecek hiçbir şey yok." Boğazım düğümleniyor. "Yalnızlık çok can sıkıcı, Car. Sokakta yürürken şu genç çiftleri veya bebek arabası itenleri görüyorum da kendimi çok yaşlı hissediyorum. Ya karşıma kimse çıkmazsa? Ya hiç çocuk yapamazsam? Komşu çocuklarının evin önünden geçerken korktuğu yalnız yaşayan deli kadın mı olacağım?" Bir

kâğıt mendil çıkarıp burnumu siliyorum. "Tanrım, burada, annemin taş evinde tek başıma öleceğim."

"Hayır. Orada yaşamana izin yok, unuttun mu? Dökük bir kiralık dairede tek başına ölme olasılığın daha büyük."

"Ah, ne güzel."

Gülüyor. "İyi olacaksın Bretel. Otuz dört yaşındasın, doksan dört değil. Ve karşına biri çıkacak." Duraksıyor. "Aslında bence çıkmış bile."

"Öyle mi?" Mendili cebime tıkıyorum. "Peki, kimmiş bu?"

"Annenin avukatı."

Kalbim yerinden fırlıyor. "Brad mi? Yok canım."

"Bunu hiç düşünmedin mi? Bana yalan söyleme."

İç çekip bir avuç daha M&M alıyorum. "Tamam, belki biraz." Ona son görüşmemizden ve o gönülsüz baştan çıkarma girişiminden bahsediyorum. "Jenna'yla bir ara verdiler. Yalnızdı ve biraz sarhoştu. Eğer takılsaydık her şey mahvolabilirdi."

"Aylardır bir dargın bir barışıklar. Bunu kendin söyledin. Bak, düşünüyordum da; yıllardır annenin işlerini yapan o eski kafalı yerine niye Brad'i tuttuğunu merak ediyordun, değil mi?"

"Evet?"

"Bence Brad'i sana ayarlamaya çalışıyordu."

Yerimde doğruluyorum. "Sence Brad'le beraber olmamızı mı istiyordu?"

"Aynen."

Tıpkı fırtınalı bir gökyüzünü yararak ortaya çıkan gün ışığı gibi birdenbire aydınlanıyorum. Bunu daha önce akıl edemediğime inanamıyorum. Annem mirasını yönetmesi için Bay Goldblatt yerine Brad Midar'ı seçti, çünkü birbirimize âşık olacağımızı biliyordu. Bana tanıdığı ve saygı duyduğu bir adamla tamamen yeni bir ilişki tertipledi. Kırmızı günlük bana bıraktığı son hediye değilmiş!

Telefona bakıp duruyorum ve söyleyeceklerimi aklımda kırk yedinci kez prova ediyorum. Ellerim titriyor, ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde sakin hissediyorum. Yalnız değilim. Bu işte annem de yanımda; hissedebiliyorum. Parmaklarımla yumuşak inişlerimi garantileyecek küçük, altın kolyemle, paraşütümle oynuyorum. Derin bir nefes alıp numaraları tuşluyorum. Üçüncü çalışta açıyor.

"Benim" diyorum.

"Hey, n'aber?" Sesi mahmur çıkıyor. Gerindiğini ve kontrol etmek için saate uzandığını hayal ediyorum. Yılbaşı gecesini yalnız geçiren zavallılar olmamızla ilgili bir şaka yapacak oluyorum ama şu an şakanın zamanı değil. Güçlükle yutkunuyorum. "Bu akşam yanında birini ister misin?"

Mesajımı yanlış anlamasına imkân yok. Önce bir şey söylemiyor ve kalbim eziliyor. Tam gülerek şaka yaptığımı söyleyecekken buz gibi bir gecede yumuşak ve sıcak bir kadeh şeri gibi gelen sesini duyuyorum. "Harika olur."

Zarif kar taneleri elekten geçen un gibi savruluyor. Oakley'den sağa dönüp sokak lambalarının hafifçe aydınlattığı sessiz sokakta ilerliyorum. Mucizevi bir şekilde, iki katlı evinden sadece bir blok ötede bir park yeri buluyorum. Bunun iyiye işaret olduğuna karar veriyorum. Arabadan iniyorum ve evine yaklaştıkça koşar adımlarla yürümeye başlıyorum. Olması gereken bu. Birlikte o korkunç at da dahil, bütün hedefleri tamamlayacağız. Uyduruk hamileliğim bile şimdi o kadar yıkıcı gelmiyor. Brad muhteşem bir baba olacak; Andrew'un olabileceğinden çok daha iyisi. Artık yeni yılıma, yeni hayatıma başlama heyecanıyla başım dönüyor.

Verandasına ulaştığımda duruyorum. Ya sezgilerimde yanılıyorsam; ya Carrie de yanılıyorsa? Kalbim şakaklarımda atıyor. Bir hata mı yapıyorum? Her şeyi bir kez daha düşünmeye fırsat kalmadan kapı açılıyor ve gözlerimiz birleşiyor.

Üzerinde kot pantolon ve pamuklu bir tişört var, pantolonunun içine sokmamış. O kadar muhteşem görünüyor ki kollarımı boynuna dolamak istiyorum. Ama buna zaman bulamıyorum. O benden önce davranıyor.

Kapıyı arkamızdan ayağıyla ittirerek kapayıp beni duvara yaslıyor. Nefesim hızlanıyor ve başım dönüyor. Mantomdan sıyrılıyorum ve kollarımı ensesinde birleştiriyorum. Elleriyle yüzümü avuçlayarak boynumu, dudaklarımı öpüyor; dili dilimde dolaşıyor.

Hafiften viski kokuyor. Onu içmek istiyorum. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum. Gür ve yumuşak, tam hayal ettiğim gibi bir his. Elleri vücudumda aşağı doğru geziniyor. Kazağımı kaldırıyor ve parmakları çıplak tenimle buluşuyor. Bütün vücudumdaki tüyler diken diken oluyor.

Kazağımı çıkarıp ellerini sutyenimin altına kaydırarak göğüslerimi avuçluyor. Dudakları boynumdayken, "Ah, Tanrım" diye fısıldıyor. "O kadar güzelsin ki."

Artık yanıyorum. Aşağı ulaşıp el yordamıyla kemerinin tokasını arıyorum. Deri kayışı buluyorum ve çekip çıkarıyorum. Sonra pantolonunun düğmelerini çekiştirerek açıyorum.

Ve diğer odada telefonunun çaldığını duyuyorum.

Vücudu katılaşıyor ve parmakları göğüs uçlarımın üzerinde duraksıyor. Tekrar çalıyor.

Sahip olduğum bütün içgüdüler bana arayanın Jenna olduğunu söylüyor. Ve Brad'in de bildiğini biliyorum.

Göğüslerimi yoğururken, "Boş ver" diyor. Ama parmakları sanki eski ritmini veya ilgilerini kaybetmiş gibi sarsak.

Başımı göğsüne gömüyorum ve telefonun tekrar çalışını dinliyorum. Sonunda elleri iki yanına düşüyor.

Kendimi birden çok kötü hissediyorum. Ne kadar salağım. Ne zannediyordum ki? Kendimi kurtarıp kollarımla çıplak göğüslerimi örtüyorum. "Git" diyorum. "Telefona cevap ver."

Ama telefon susuyor. Tek duyulan, ısıtıcının umutsuz inil-

tisi ve Brad'in hızlı solukları. Pantolonunun düğmeleri çözülmüş, tişörtü buruşmuş bir halde önümde duruyor ve ensesini ovuyor. Bana doğru uzanıyor ama gözlerindeki ağır ifadenin başka bir açıklaması yok. Beni incitmek istemediğini söyleyen şefkatli bir bakış. Kalbinin başkasına ait olduğunu anlatan bir bakış.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum, ama köşeleri kendi iradeleriyle aşağı kıvrılıyor. "Ara onu" diye fısıldıyorum ve eğilip kazağımı alıyorum.

Veranda basamaklarından hızla inerken arkamdan seslendiğini duyuyorum. Kaldırıma ulaşınca, bir an için bile dururs am tüm dünyamın altımdan kayacağından korkarak koşmaya başlıyorum.

Yirminci bölüm

Neyse ki Noel tatili sona eriyor ve öğretmenliğe kaldığım yerden devam ediyorum. Tatil yerine işte olmayı tercih edecek kadar zavallı bir hayatım olacağını kim tahmin ederdi? Bir omzuma deri sırt çantamı, diğerine seyahat çantamı asıyorum. "Shelley Teyze'yle iyi eğlenceler Rudy, oğlum. Yarın görüşürüz."

Saat altıyı vurmadan yola çıkıyorum ama trafik daha şafak sökmeden başlamış. Beni bekleyen günü zihnimde gözden geçiriyorum. Hangi akılla tatil dönüşü ilk işgünümde Joshua Evi'ndeki pazartesi nöbetimi tutmaya karar verdim acaba? Yine de aslında olmayan bebeğimin, olmayan yeni sevgilimin ve olmama ihtimali olan babamın yasını tutarak evde oturmaktansa sığınma evinde olmak daha iyidir.

Tepe ışıklarını açmamla ofisim uykusundan uyanıyor. Pencere kenarındaki sardunyalarımı kontrol ediyorum. Çiçekleri tohuma kaçmış, yaprakları büzüşüp sararmış ama tıpkı benim gibi iki haftalık bir molayı atlatmayı başarmış. Bilgisayarımı açıyorum. Daha saat yedi bile olmadı. Bu demek oluyor ki yoğun günüme başlamadan önce hazırlanmak için iki güzel saatim var. İlk dönem final sınavları yarın başlıyor ve Sanquita, bu hafta sonuna doğru rahatlamış olacak.

Telefonumun yanıp sönen kırmızı ışığı mesajlarım olduğunu söylüyor. Not defterimi kapıp mesajlarımı dinliyorum.

İlk ikisi yeni öğrenci başvuruları hakkında. Üçüncü mesaj 23 Aralık'ta Dr. Taylor'dan gelmiş. Sesini duyunca yerime oturup kalemimin arkasındaki silgiyi kemirmeye başlıyorum. "Selam, ben Garrett. Tatilde mesajlarına bakma ihtimaline karşılık sana telefon numaramı vermek istedim. 312 555 4928. İstediğin zaman ara. Buralardayım. Tatiller zor olabiliyor, özellikle de annen olmadan geçen ilk Noel'se." Duraksıyor. "Neyse, sadece bana nasıl ulaşabileceğini söylemek istedim. Ve eğer bu mesajı yeni yılda dinliyorsan, tatili atlattığına sevindim. Tebrikler ve mutlu yıllar. Araşalım."

Kalemi düşürüp telefona bakakalıyorum. Dr. Taylor benimle gerçekten ilgileniyor. Hastasının öğretmeni olmaktan ibaret değilim. Sırf sesini duymak için tekrar dinliyorum ve kendimi günlerdir ilk kez gülümserken yakalıyorum. Onun da erkenci olduğunu umarak numarasını tuşluyorum.

Öyleymiş.

"Mutlu yıllar Garrett. Ben Brett. Mesajını şimdi aldım."

"Selam! Şey, ben aslında... Emin olamadım..."

Sesi utanmış geliyor. Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten memnun oldum. Tatilin nasıldı?"

Noel'i kız kardeşleri ve aileleriyle geçirdiğini anlatıyor. "Yeğenimin Pennsylvania'daki evinde yemek yedik."

"Yeğeninin evi mi?" Bir an şaşırıyorum. Ama tabii ki Emma bebeğin aksine onun yeğeni bir yetişkin; belki de benim yaşımdadır. "Ne hoş."

"Melissa'nın, en büyük ablamın kızı. Liseye giden iki çocuğu olduğunu düşünmek tuhaf." Bir an için duraksıyor. "Senin tatilin nasıldı?"

"Şansın varmış ki mesajını daha bu sabah gördüm. Telefon numaran olsaydı hızlı aramaya programlanmış olurdu."

"O kadar kötü demek."

"Evet, o kadar kötü."

"İlk hastam dokuzdan önce gelmez. Konuşmak ister misin?"

Noel günü reglimin başladığından ve Brad'le yaşadığım küçük düşürücü olaydan bahsetmeden tatilimden enstantaneler veriyorum; annem için yas tutmam, boşa çıkan ev arayışlarım ve Sanquita'nın doktor randevusu. Mükemmel bir dinleyici olduğunu söylemeye gerek bile yok. En nihayetinde o bir ruh doktoru. Ama akıl hastalıkları konusunda uzmanlaşmış bu doktor beni ara sıra hissettiğim o delilik sınırındaki psikopat gibi değil de normal biriymiş gibi hissettiriyor. Beni güldürüyor bile... Ta ki babamdan haber alıp almadığımı sorana kadar.

"Aslında Noel günü aradı. Başka bir kızı varmış." Düşünmeden söyleyiveriyorum. "Tanıdığı ve taptığı bir kızı var. Tanışmaya benim kadar can atmıyor." Bu sözleri söyler söylemez pişman oluyorum. Kız kardeşimi kıskanmamalıyım. Şu anda hasta. Daha anlayışlı olmalıyım.

"Buluşma ayarlamadınız mı?"

"Hayır." Elimi alnıma götürüyorum. "Zoë soğuk algınlığı geçiriyormuş. Babam onun yola çıkmasını veya taşıyabileceğim herhangi bir mikroba maruz kalmasını istemiyor."

"Ve bu sana reddedilmişsin gibi hissettiriyor." Sesi yumuşak ve nazik. "Evet" diye fısıldıyorum. "İlk uçakla Chicago'ya geleceğini sanmıştım. Belki de beni aralarına alarak Zoë'yi huzursuz etmek istemiyordur. Kim bilir? Çok bencil hissediyorum ama o kadar çok bekledim ki. Sadece onu tanımak istiyorum. Zoë'yi de. O benim kız kardeşim."

"Tabii ki istersin."

"Kendimi sanki... sanki babama verdiğim bir hediyeymişim gibi hissediyorum ama onun bu hediyeye ihtiyacı yokmuş. Ben ona kopyasını vermişim ama o orijinalinin tutkunu." Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Gerçek şu ki Zoë'yi kıskanıyorum. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ama hissediyorum işte."

"Konu duygular olduğunda gerekmek diye bir söz yoktur. Ne

hissediyorsan odur." Sesi, ateşli alnımda serin bir bez gibi. "Baban seni değil de kardeşini koruyor gibi hissediyor olmalısın."

Nutkum tutuluyor ve yüzüme yelpazelemeye başlıyorum. "Eee, şey..." Saate bakıyorum. "Eyvah. Sekiz buçuk olmuş. Gitmen gerekmiyor mu?"

"Brett, duyguların normal. Her sağlıklı insan gibi ilgi gördüğün, korunduğun, önemsendiğin bir ilişki istiyorsun. Ve babanın bu ihtiyaçlarını gidereceğine dair büyük beklentilerin vardı. Belki de giderecektir. Ama bu ihtiyaçlar başka yollarla da giderilebilir."

"Bu noktada Xanax veya Valium filan mı yazıyorsun?"

Kısık sesle gülüyor. "Hayır. İlaca ihtiyacın yok. Sadece hayatında daha fazla sevgiye ihtiyacın var, ister babandan olsun, ister bir sevgiliden veya başka bir kaynaktan; hatta belki de kendinden. Eksikliğini duyduğun şey temel bir insan ihtiyacı. İster inan ister inanma, sen şanslısın, buna ihtiyacın olduğunu kabul ediyorsun. İhtiyaçlarını görmezden gelen o kadar çok mutsuz insan var ki. Sevgi aramak, insanı incinebilir kılar. Sadece sağlıklı insanlar kendilerine incinebilir olma izni verirler."

"Şu anda o kadar sağlıklı hissetmiyorum, ama uzman sen olduğuna göre sözünü dinleyeceğim." Takvimime göz atınca saat ona on kala Amina'yla dersim olduğunu görüyorum. "Gerçekten kapatmam gerekiyor. Senin de öyle. Ama seans için teşekkürler. Tedavilerimin sonunda kabarık bir fatura gönderecek misin?"

Gülüyor. "Belki. Veya belki bir gün kendime öğle yemeği ısmarlatırım."

Hazırlıksız yakalanıyorum. Dr. Taylor bana asılıyor mu? Hmm. Hiç benden yaşlı bir adamla çıkmamıştım. Ama kabul etmem gerek ki kendi yaş grubumdaki erkeklerin de peşimden koştuğu söylenemez. Garrett içimdeki Catherine Zeta-Jones'un Michael Douglas'ı olabilir mi? Ya da Katherine

Hepburn'ün Spencer Tracy'si? Zihnim zekice bir şey; sadece aralık olsa da kapının açık olduğunu ima edecek hafif ama elle tutulur bir şey söylemek için yarışıyor.

Ama çok uzun sürdü.

Her zamankinden daha resmi bir sesle, "İşe dönmeliyim" diyor. "Beni Peter'la bir sonraki dersinizden sonra arar mısın lütfen?"

"Evet. Evet, tabii."

Öğle yemeği konusuna geri dönmek istiyorum, ama veda cümlelerini çoktan söylüyor ve bir bakıyorum ki bağlantı kesilmiş.

Hem gerçek hem mecazi anlamıyla.

İnce bir sis gün boyunca şehri kutsal su serpiştirir gibi ıslatıyor. Havanın soğuması trafiği birbirine katıyor. En iyi günümü bile mahvetmeye gücü yettiğini bildiğim için Peter'ın dersini her zamanki gibi gün sonuna ayarladım.

Bugünkü ders diğerlerinden farklı değil. Her zamanki gibi göz kontağı kurmayı reddediyor ve cevaplarını sıktığı dişlerinin arasından homurdanarak veriyor. Yine de bütün gün sigara dumanıyla kaplı bir eve kapatılan bu parlak çocuk için üzülmemek elde değil. Dersimizi bitirirken sırt çantamdan bir yığın kitap çıkarıyorum.

"Geçen gün kitapçıya gittim, Peter. Okuyacak bir şeyler istersin diye düşündüm; hani oyalanırsın diye." Yüzünde bir beklenti veya heyecan ışığı görmeyi umarak ona bakıyorum. Ama o gözlerini önündeki masaya indirmiş öylece duruyor.

Kitapların içinden en çok sevdiğimi seçiyorum. "Tarihi sevdiğini biliyorum. Bu kitap Dust Bowl çocuklarıyla ilgili." Başka bir kitap seçiyorum. "Bu da Lewis ve Clark'ın keşiflerini anlatıyor." Başka bir kitap seçmek üzereyken kitapları elimden hızla kapıyor.

Gülümsüyorum. "Tamamdır. Bunları al. Hepsi senin."

Kitap yığınını kucaklayıp çenesine dayayarak kaldırıyor. Kalbim şakımaya başlıyor. Dersimiz ilk kez olumlu bir şekilde sona erdi.

Veranda basamaklarından ayağımı kaldırmadan inerken yağmur hâlâ çiseliyor. Beton basamaklardaki erimiş kar tabakasına dikkat ederek demir tırabzanlara tutunuyorum. Ayaklarım araba yoluna ulaştığında arkamdaki kapının açıldığını duyuyorum.

Arkama dönüyorum. Peter yağmurun altında, kucağında yeni kitaplarıyla verandada duruyor. Bana bakıyor. Acaba bana teşekkür mü edecek diye merak ediyorum. Bir dakika bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Herhalde utanıyor. El sallayıp tekrar arabaya doğru yöneliyorum. "Kitaplarının tadını çıkar, Peter."

Gürültülü bir çarpma sesiyle irkilip arkama dönüyorum. Peter yüzünde şeytani bir sırıtışla beni izliyor. Yepyeni kitaplar verandaya yayılmış, çamurlu su birikintilerini emiyorlar.

Ofisimin kapısını açıp ıslak çantamı yere atıyorum ve telefona koşuyorum. Cevap vermeden önce dört defa çalıyor.

"Garrett, ben Brett. Bir dakikan var mı?"

Peter'ın kitaplara verdiği acımasız tepkiyi anlatırken sesim hâlâ titriyor.

İç çektiğini duyuyorum. "Bunun için çok üzgünüm. Yarın birkaç yeri ararım. Evdeki davranışları şiddetleniyor. Peter'ı yeni bir yere yerleştirmemizin zamanı geldi."

"Yeni bir yer mi?"

"Bu çocuk için özel ders bir çözüm değil. Cook County'de akıl sağlığı yerinde olmayan çocuklar için birinci sınıf bir program var. Adı New Pathways. Her iki öğrenciye bir görevli düşüyor ve öğrenciler günde iki defa yoğun terapi görüyor. Peter biraz küçük ama bir istisna yapabileceklerini umuyorum."

Aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğ-

ramış hissediyorum. Peter'ın sorumluluğunu yakında üstümden atabilirim. Ama sanki bir görevden vazgeçiyormuşum, sanki sonu gelmeden bir oyunun ortasında çıkıp gidiyormuşum gibi geliyor. Ayrıca kim bilir? Belki de sonu iyi olurdu.

"Belki de kitapların aptalca veya rencide edici olduğunu düşünmüştür" diyorum. "Belki sanki yardıma muhtaçmış gibi ona hediye almama alınmıştır."

"Bunun seninle ilgisi yok, Brett. O bildiğin çocuklardan değil. Maalesef ne kadar uğraşsan da onu kazanamayacaksın. Canını acıtmak istiyor. Şimdiye kadar sadece duygusal acıydı, ama daha kötüye gidebileceğinden endişeleniyorum."

Peter'ın soğuk ve kalpsiz sırıtışını hatırlıyorum. Birden içim ürperiyor.

"Seni korkutmadım, değil mi?"

"Ben iyiyim." Aşağıdaki kasvetli sokağa göz atıyorum. Joshua Evi'ndeki akşam dokuz nöbetime kadar bütün akşamüstünü burada geçirmeyi planlamıştım. Ama şirin ofisim birden tenha ve uğursuz görünüyor. "Daha önce bahsettiğin şu öğle yemeğini hatırlıyor musun?" Garrett duraksıyor. "Evet." Derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Şimdi bir kahve içmeye ne dersin? Veya bir kadeh içki?"

Cevabı beklerken nefesimi tutuyorum. Konuştuğunda sesinde bir gülümseme duyduğumu sanıyorum. "Bir kadeh bir şeyler içmeyi çok isterim."

Trafik tahmin ettiğim üzere korkunç. Andrew'la müdavimi olduğumuz son moda mekânlar yerine Garrett'ın rahat hissedeceğini düşündüğüm, kırklı yılların tarzında, merkeze yakın bir bar ve restoran olan Petterino's'u seçiyorum. Ama saat beş kırk ve ben hâlâ tiyatrolar bölgesinden kilometrelerce uzakta, Güney Yakası'ndayım. Saat altıda orada olmam imkânsız. Bu sabah neden mesajını silmeden önce telefon numarasını yazmadım ki?

Telefonum çaldığında arayanın o olduğunu, kendisinin de trafiğe takıldığını söyleyeceğini düşünüyorum. Ama bu olamaz. Onda cep telefonumun numarası yok.

"Ben Joshua Evi'nden Jean Anderson. Saat dokuzda burada olacaktın ama daha erken gelmelisin."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Bu kadın kim oluyor da bana emir verebileceğini zannediyor? "Üzgünüm, planım var. Herhalde saat sekiz civarı orada olabilirim ama söz veremem."

"Sanquita. Kanaması var."

Telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıp ani bir U dönüşü yapıyorum. İki araba kornalarına sonuna kadar basıyor ama umursamıyorum. Bütün düşünebildiğim, o fındık gözleri ve uğrunda ölmeye hazır olduğu bebeği.

Sığınma evine varana kadar "ne olur bebek ölmesin" diye yüksek sesle dua edip duruyorum.

Ben kaldırıma yanaşır yanaşmaz Jean beyaz Chevrolet'sinden dışarı fırlıyor. Araba yolunu koşarken o da bana doğru koşar adımlarla yürüyor.

"Onu Cook County Memorial'a götürüyorum" diyor. "Bu gece yapılması gerekenlerle ilgili bir not bıraktım."

Arabaya gidip arka kapıyı açıyorum. Sanquita arka koltukta uzanmış, karnına masaj yapıyor. Şişmiş suratı terden parlıyor ama beni gördüğünde gülümsüyor. Elini sıkıyorum.

"Dayan tatlım."

"Yarın geliyor musun? O sınavlara girmem lazım."

Bütün bu başına gelenlere rağmen okulu bitirmeye hâlâ kararlı. Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Sen ne zaman hazır olursan. Merak etme. Öğretmenlerin anlayış gösterir."

Gözleriyle bana yalvarıyor. "Bebeğim için dua et, Bayan Brett."

Başımı sallıyorum ve arabanın kapısını kapatıyorum. Araba uzaklaşırken bir dua daha ediyorum.

Ofiste Jean'in notuyla birlikte misafirlerden ikisi arasında çıkan bir kavganın detaylarını buluyorum. Zaman yeterse ikisini uzlaştırmamı rica ediyor. Ama herhangi bir şey yapmadan önce Petterino's'u arayıp Garrett'ı telefona çağırtmalıyım. Bir telefon rehberi bulmak için masayı karıştırırken TV odasından bağırışlar duyuyorum. Koltuktan fırlayıp hızla ofisin kapısını açıyorum ve bir savaş alanına giriyorum.

Julonia, suratı kıpkırmızı olmuş halde, "Sen benim işime burnunu sokamazsın!" diye bağırıyor. Yüzünü Tanya'nın yüzüne neredeyse yapıştırmış ama Tanya da geri çekilmiyor.

"Çekmeceni karıştırmadığımı söyledim. Başka işin yok mu senin?"

"Sakin olun bayanlar" diyorum ama sesim titriyor. "Kesin artık şunu."

Douglas Keyes'teki öğrencilerim gibi hiç oralı olmuyorlar. Gösteriyi izlemek için diğer odalardaki misafirler de akın ediyor.

Julonia ellerini kalçalarına dayamış, "Benim işim var!" diyor. "Başkalarının parasını çalmıyorum! Senin gibi bütün gün şişko kıçımın üstüne oturmaktansa işe gidiyorum."

İzleyicilerden toplu halde bir "Oooo" yükseliyor. Arka planda Yargıç Judy,[26] televizyonda birini paylıyor. Onun otoritesini taklit ediyorum.

"Bayanlar, yeter!"

Tanya yürüyerek uzaklaşacakken bir adım geri atıyor. Bir akrobat kıvraklığıyla yerinde dönüp yumruğunu Julonia'nın çenesine geçiriyor. Bir an için donakalan Julonia ağzına dokunuyor. Elini çektiğinde parmaklarındaki kanı görüyor.

"Orospu!" Tanya'nın saçının bir tutamını kavrayıp çekiyor. Kızın buklelerinden kocaman bir topak halıya düşüyor.

Tanya küfürler ederek bağırıyor ve Julonia'ya doğru ham-

26. Mahkeme salonunda geçen, gerçek yaşamdan davaların konu edildiği bir reality programı. (yay.n.)

le yapıyor. Şansıma, Mercedes Tanya'yı arkasından yakalıyor. Ben de kendimi hayrete düşüren bir güçle Julonia'nın kolunu tutuyorum ve onu ofise sokuyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve titreyen ellerle arkamızdan kilitliyorum. Julonia küfürler yağdırırken alnındaki damarlar şişiyor ama en azından kilit altında. Kapının arkasında Tanya'nın hâlâ bağırdığını duyuyorum ama sesi şiddetini kaybediyor. Masanın üstüne kendimi bırakıyorum ve yatağı işaret ediyorum.

"Otur" diyorum; nefesimi dengelemekte zorlanıyorum.

Julonia dişleriyle alt dudağını yiyip yumruklarını sıkarak yatağın kenarına ilişiyor. "Paramı çaldı, Bayan Brett. Çaldığını biliyorum."

"Kaç paradan bahsediyoruz?"

"Yedi dolar."

"Yedi dolar mı?" Kopan patırtıya bakarak yüzlerce dolar olduğunu düşünmüştüm. Bir kez daha aşağılanmış hissediyorum. Hiçbir şeyi olmayan biri için yedi dolar bir servet demek. "Tanya'nın aldığını nereden biliyorsun?"

"Yeşillerimi nerede sakladığımı bir tek o biliyor."

Boş gözlerle bakıyorum.

"Paramı. Nakdimi."

"Ha. Şey, belki de harcayıp unutmuşsundur. Bana sık sık olur. Cüzdanımı açarım ve paranın gittiğini zannederim ama durup düşününce harcadığımı hatırlarım."

Başını ileri uzatıp kaşlarını çatıyor. "I-ıh. Bana pek olmaz." Yüzünü tavana çevirip gözlerini kırpıyor. "Myanna'ya yeni bir kitap çantası alacaktım. Çantası yırtık pırtık oldu. Walmart'ta on dört dolara satıyorlar. O tembel teneke çalmasaydı yarısını toplamıştım bile."

İçim acıyor. Cüzdanımı çıkarıp bütün paramı ona vermek istiyorum ama bu kurallara aykırı. "Bak ne diyeceğim. Sana küçük bir kasa bulacağım. Yarın getiririm. Böylece kimse yeşillerini alamaz."

Gülümsüyor. "Tamamdır. Ama yine de bu bana paramı geri getirmez. O yedi kâğıdı toplamak ne kadar zamanımı aldı, haberin var mı?"

Hayır, yok. Açıklayamadığım veya muhtemelen gerekçe gösteremeyeceğim sebeplerden dolayı bana sevgi, para ve eğitim de içeren şanslı bir el geldi. Suçluluk, minnettarlık, alçakgönüllülük ve kederle doluyorum.

"Şu baktığın kitap çantası ne renk?"

"Mor olanı istiyor."

"Walmart'ın çocuk reyonunda, değil mi?"

"Evet."

"Julonia, galiba o dediğin çanta bende var. Yeğenime almıştım ama onda zaten varmış. Hiç kullanmadı. İster misin?"

Sanki doğru söyleyip söylemediğimi tartıyormuş gibi beni inceliyor. "Mor olanı mı?"

"Hı-hı."

Yüzü neşeleniyor. "Çok iyi olur. Myanna kitaplarını plastik torbada taşıyor. Bir kitap çantasına ihtiyacı var."

"Tamam öyleyse, yarın getiririm."

"Kasayı da?"

"Evet, kasayı da."

Masaya oturup şakaklarımı ovuyorum. Sonunda bir olay raporu formu alıp doldurmak için gücümü toplayabiliyorum. Tarih: 5 Ocak. Saat: Saate bakıp 07.50 diye yazmaya başlıyorum. Sonra kalemimi düşürüyorum. "Hayır!" Masanın çekmecesini hızla çekip telefon rehberini kapıyorum ve olabildiğince hızlı tarıyorum. Sonunda Petterino's'un numarasını buluyorum.

Şef garsona, "Merhaba" diyorum. "Bu akşam bir arkadaşımla buluşacaktım. Hâlâ orada olduğunu umuyorum. Dr. Garrett Taylor. Onu tanımanız için..." Garrett'i tarif etmemin bir yolu olmadığını fark ediyorum. "Yalnız olacaktı."

"Bayan Bohlinger olabilir misiniz?"

Üzerimden bir yük kalkarak gülüyorum. "Evet. Evet, benim. Onunla konuşabilir miyim lütfen."

"Üzgünüm Bayan Bohlinger. Dr. Taylor beş dakika önce ayrıldı."

Yirmi birinci bölüm

Hastaneyi neredeyse her saat başı arıyorum. Sabah üç gibi Bayan Jean, Sanquita'nın iyi olacağına beni ikna ediyor. Ertesi sabah kahvaltı kâselerini bulaşık makinesine yerleştirirken arabasının yanaştığını duyuyorum. Mutfaktan fırlıyorum. Daha kontağı kapamadan araba kapısını açıveriyorum. Sanquita arka koltukta başını cama yaslamış, uzanır gibi oturuyor.

"Merhaba canım. Bu sabah nasılsın?"

Durgun bakışları mor halkalarla gölgelenmiş. "Kasılmaları durdurmak için ilaç verdiler."

Kollarını boynumuza sararak, Jean'le birlikte Sanquita'yı veranda basamaklarından geçirip eve getiriyoruz. Merdivenlere ulaştığımızda Sanquita'yı kucağıma alıyorum. Rudy'den daha hafif geliyor. Odasına çıkarıp yatağına yatırıyorum.

"Sınavlara girmem lazım" diye mırıldanıyor.

"Bunu sonra düşünürüz. Şimdi biraz uyu." Alnından öperek ışığı söndürüyorum. "Seni kontrol etmek için yine geleceğim."

Merdivenlerden indiğimizde, Jean başındaki örtüyü çekince siyah lülelerini saklayan bonesi serbest kalıyor.

"Bütün gece annesine ulaşmaya çalıştım ama telefonu servis dışıydı" diyor. "Zavallı kızın kimsesi yok."

"Onunla kalabilirim."

Botlarını çıkarıp ayaklarına bir çift siyah ev ayakkabısı geçiriyor. "Başka öğrencilerin yok mu?"

"Var ama ders saatlerini değiştirebilirim."

Elini bana doğru sallıyor. "Saçmalama. Ben bugün buradayım. Daha sonra vakit bulursan uğra yeter."

Ofisine yöneliyor ama sonra sırtı bana dönük şekilde duraksıyor. "Sanquita dün gece senden bahsetti. Onu bir uzmana götürmüşsün."

Başımı sallıyorum. "Bunun için özür dilerim. Dr. Chan'in tavsiyesinin bu olacağını hiç dü..."

"Ayrıca sadece resmen gereken iki gün değil, haftanın her günü özel öğretmenlik yapıyormuşsun."

Savunmaya geçiyorum. Ne demek istiyor? "Öğle yemeği saatlerimden fedakârlık etmeyi sorun etmiyorum. Bak, eğer bir sorun varsa..."

"Bana daha önce kimsenin kendisiyle bu kadar ilgilenmediğini söyledi." Ayaklarını sürüyerek yürümeye devam ediyor. "O çocuk senin çok özel biri olduğunu düşünüyor. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Boğazım sıkışıyor. "Ben de onun oldukça özel biri olduğunu düşünüyorum" diye fısıldıyorum, ama Bayan Jean koridoru çoktan yarılamış bile.

Amina'nın evine giderken Dr. Taylor'ın ofisini arıyorum. Daha önce olduğu gibi telesekreter çıkıyor. Başka bir mesaj bırakmadan kapatıyorum. Kahretsin.

Günlük işlerimi, kafamda Sanquita ve bebeğinin düşüncesiyle mekanik bir şekilde bitiriyorum. Gün sonunda endişeyle Joshua Evi'ne koşuyorum. Kötüye giden bir hasta görmeyi bekleyerek merdivenleri hızla çıkıyorum, ama Sanquita iyice aydınlatılmış odasında yastığına yaslanarak oturmuş, bir bardak meyve suyu içiyor. Tanya ve Mercedes onu oyalamak için kendi hamilelik hikâyelerini anlatıyorlar. Kapıda beni görünce Sanquita'nın gözleri açılıyor.

"Hey, Bayan Brett. İçeri gel."

"Selam bayanlar." Sanquita'ya sarılmak için eğiliyorum. Genellikle aldığım o katı, tuhaf tepki yerine o da bana sarılıyor. "Çok daha iyi görünüyorsun tatlım."

"Daha iyi hissediyorum. Sadece ayağa kalkmamam gerekiyor; doktorlar öyle söyledi. Eğer bu bebek nisanın sonuna kadar bekleyebilirse, otuz altıncı haftam civarında her şey yoluna girecek."

İnanmaya çalışarak, "Harika" diyorum.

"Sınavlarımı getirdin mi?"

Gülüyorum. "Sınavların için endişelenme. Öğretmenlerinle konuştum. Şimdilik sağlığına odaklanman gerektiğine karar verdik."

"Şimdi hayatta vazgeçmem. Mezun olmak üzereyim. Bana yardım edeceğini söylemiştin."

Gülümseyerek, "Tamam, tamam" diyorum. "Yapabileceğinden eminsen yarın sınavlarına başlarız."

Sırıtıyor. "Yapabilirim, göreceksin."

Onu kollarımın arasına alıyorum. "Sen özel bir kızsın, biliyorsun, değil mi?"

Karşılık vermiyor. Ben de vermesini beklemiyorum. Ona sarılmama izin vermesi yeter.

Evden çıkmadan önce Julonia'nın odasının kapısını tıklatıyorum.

Yarı açık kapıyı ittirerek, "Julonia?" diye sesleniyorum. Tertemiz odaya girip yataklara doğru yürüyorum. Yeşil yorganın üzerine küçük, sağlam kasayı yerleştiriyorum. Pamuk Prensesli yatak örtüsünün üzerine de Myanna'nın yeni, mor kitap çantasını bırakıyorum.

Brad'le akşam yemeği için State Caddesi'ndeki sevimli Fransız restoranı Bistrot Zinc'te buluşacağım. Yılbaşı gecesi fiyaskomuzdan beri telefonla görüştük, ama bana Jenna'yla "işleri yoluna koyduklarını" haber vermesi dışında sohbet ko-

nusunu benim listemle sınırlı tuttuk. Bu akşam gerçekten yüz yüze görüşecek olmak beni geriyor. Ah, Tanrım! Büyük umutlarla arabasını şehrin bir ucundan diğerine süren o yalnız, pervasız kızı düşününce şu an bile utancımdan eziliyorum.

Restorana giderken Garrett'ın ofisini tekrar arıyorum. *Haydi. Aç şu telefonu Garrett.*

"Garrett Taylor" diyor.

"Garrett, ben Brett. Kapatma."

Gülüyor. "Merak etme. Senin suratına telefonu kapatacak değilim. Mesajını bu sabah aldım ve görüyorum ki bugün yedi kez daha aramışsın."

Harika. Teşhislerime obsesif-kompulsifi de eklemiş oldu. "Evet, kusura bakma. Sadece olanları açıklamak istedim."

"Açıkladın da... Çok iyi anlıyorum. Şu genç hanım nasıl, Sanquita?"

Rahatlayarak nefesimi boşaltıyorum. "Çok daha iyi, teşekkürler. Az önce onun yanındaydım. Peter'ın yeni okuluyla ilgili bir gelişme oldu mu?"

"Evet. Özel eğitimler şefiyle bu öğleden sonra görüştüm. New Pathways'teki yaş sınırı hâlâ sorun olabilir. Maalesef biraz zaman alacak."

"Sorun değil. Ben de onunla biraz daha zaman geçirmek istiyorum."

Arabayı bir kaldırımın kenarına çekiyorum ve beş dakika daha konuşuyoruz. Sonunda soruyor, "Hey, şu an arabadasın değil mi?"

"Evet."

"Ve bugünkü işin bitti sanırım?"

"Hı-hı."

"O bir kadehi şimdi içmeye ne dersin?"

Gülümsüyorum ve kafama dank ediyor: Garrett Taylor'dan hoşlanıyorum. Ve sanırım o da benden hoşlanıyor.

Sesimdeki salak sırıtışı duyarak, "Üzgünüm" diyorum. "Bu

akşam yemekte bir arkadaşımla buluşacağım."

"Ah, pekâlâ. Tamam o zaman. Bir sonraki dersinizden sonra konuşuruz."

Konuşmayı böyle ansızın kesmesine şaşırıyorum. Herhalde benden hoşlandığı filan yok. Göğsüm sıkışıyor. Bir gün birini bulabilecek miyim?

Konuşmamızı kafamda tekrarlıyorum... Bir arkadaşımla buluşacağım. Ah, hayır!

Garrett biriyle çıktığımı sanıyor. Ve o sesimdeki sırıtış büyük ihtimalle dalga geçiyormuşum gibi anlaşıldı. Ona açıklamalıyım!

Bir sonraki konuşmamızı beklemek için fazla endişeli ve sabırsız bir halde telefonu kapıyorum. Belki yarın akşam buluşabiliriz. Ne giysem? Numarasını tuşlarken dikiz aynasında görüntümü yakalıyorum. Gözlerimde çılgın bir bakış var ve yüzüm çaresizliğimin telaşını yansıtıyor.

Telefonu bırakıp alnımı ovuyorum. Tanrım, altmışlarında bir adamı kovalayacak kadar dibe mi çöktüm? Bu kahrolası liste beni deli ediyor. Oyununda koca ve babayı oynayacak en iyi karakteri arayan bir yönetmen gibi, tanıştığım her adamı tartıyorum. Annemin istediği bu değil.

Telefonumu kapatıyorum ve çantama atıyorum.

Brad barda oturmuş martini içiyor ve uçuk mavi gömleğiyle siyah kaşmir ceketi içinde daha da yakışıklı görünüyor. Ama saçı her zamanki gibi dağınık ve kravatının üzerindeki günün lekesi bu kez hardal renkli bir nokta. İçim cız ediyor. Tanrım, onu özledim. Beni görünce kalkıyor ve kollarını açıyor. Hiç duraksamadan sarılıyorum.

Aramıza sevgi ve arkadaşlığı yeniden sokmak istercesine her zamankinden sıkı kucaklaşıyoruz. Kulağıma, "Özür dilerim" diye fısıldıyor.

"Ben de."

Mantomu çıkarıp çantamı asmak için barın altındaki çengeli buluyorum. Yerleştikten sonra aramızda tuhaf bir durgunluk, daha önce hiç olmayan rahatsız edici bir sessizlik oluşuyor.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor.

"Şimdilik sadece su. Yemekte bir kadeh şarap alırım." Başını sallayıp martinisinden bir yudum alıyor. Barın üstündeki televizyonda CNN açık ama sesi kısılmış. Yine de televizyona bakıyorum. Her şeyi berbat mı ettim? Arkadaşlığımız o küçük düşürücü sevişme girişimimizle sonsuza kadar lekelendi mi?

Sessizliği bozarak, "Jenna nasıl?" diye soruyorum.

Martini kadehinden çıkardığı zeytin kürdanına bakıyor. "İyi. İşler yeniden yoluna girmiş gibi görünüyor."

Kalbime sanki kızgın bir demir saplanıyor. "İyi."

Gözleri bir koalanınkiler kadar yumuşak bakıyor. "Eğer doğru zaman olsaydı seninle muhteşem olabilirdik."

Gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Ama derler ki zamanlama her şeydir."

Sessizlik geri dönüyor. Brad'in de aramızdaki değişimi hissettiğini görebiliyorum. Kürdanıyla oynayarak zeytinleri martiniye batırıyor ve sonra tekrar yüzeye çıkarıyor. Batırıyor. Çıkarıyor. Batırıyor. Çıkarıyor. Bunun olmasına izin veremem. İzin vermeyeceğim! Arkadaşlığımızı yirmi dakikalık bir hata yüzünden kaybedemeyecek kadar çok seviyorum.

"Bak, Midar. O akşam kendimi biraz umutsuz hissettiğimi bilmen gerek."

Dönüp bana bakıyor. "Umutsuz demek?"

Kolunu yumrukluyorum. "Ne de olsa yılbaşı gecesiydi. Bu kızın üstüne gelme."

Gözlerinin kenarındaki gülme çizgileri kırışıyor. "Ha. Demek o gece sadece senin jigolondum?"

"Tam üstüne bastın."

Sırıtıyor. "Çok hoş B.B. Tahmin etmeliydim."

Gülümsemem soluyor ve parmağımla su bardağımın etrafında daireler çiziyorum. "Gerçeği söyleyeyim mi Brad? Senin, annemim planının bir parçası olabileceğini düşündüm. Hani işte, tıpkı hayatımın geri kalanına karıştığı gibi bir tür mezardan çöpçatanlık."

Yüz yüze oturmamız için taburesini döndürüyor. "Annen biriyle birlikte olduğumu biliyordu, Brett. Benimle tanıştığı akşam Jenna'yla da tanıştı. Böyle bir şeyi sana yapmazdı, bana da."

Karnıma beklenmedik bir anda bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Öyleyse neden, Brad? Annem neden seni tuttu? Neden her mektubu senin açmanda ısrar etti? Başkasıyla berabersen neden ikimizin sürekli görüşmesinin yolunu yaptı?"

Omuz silkiyor. "Ben de içinden çıkamıyorum. Sadece belki de benden gerçekten hoşlandı ve senin de hoşlanabileceğini düşündü." Düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlıyor. "Yok, bu çok uzak bir olasılık."

"Şapşal!" diye sataşıyorum. "Cidden. Annemin aramızdaki ilişkiyi yönettiğinden emindim. Yoksa asla cesaret edip de..." Yanaklarımdan yukarı ısının yükseldiğini hissediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Cesaret edip de yaptığım şeyi yapamazdım."

"Beni baştan çıkarmayı mı?"

Dişlerimi gösteriyorum. "Ah, hatırladığım kadarıyla sadece bir hafta önce sen beni baştan çıkarmaya çalışmıştın."

Kıkırdıyor. "Haydi, şimdi kısasa kısas yapmayalım. Ayrı*ca* yılbaşı zamanıydı. Bu adamın üstüne gelme."

Ve böylece eski Brad ve B.B.'ye geri dönüyoruz. "Jenna iki hafta sonra buraya geliyor. Senin için sorun olmazsa tanışmanızı çok isterim."

Gülümsüyorum ve bu sefer gerçekten içimden geliyor. "Ben de isterim."

Omzumun üstünden bakıp başıyla işaret ediyor. "Galiba masamız hazır."

Camın yanındaki masamıza oturuyoruz ve Peter, Sanquita ve diğer öğrencilerim hakkında koyu bir sohbete dalıyoruz. "Kasılmaları durdurmak için terbütalin vermişler ama ben hâlâ endişeliyim."

Brad sırıtarak bana bakıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Her şey." Kafasını iki yana sallıyor. "Geçen eylülde ofisimde oturan kadından o kadar farklısın ki. Bu işi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet. Seviyorum. Buna inanabiliyor musun?"

"Bütün o sızlanmaların ve karın ağrılarından sonra; Elizabeth haklıymış."

Gözlerimi kısarak bakıyorum; o da gülüyor.

"Eee, gerçek acıdır."

"Belki. Ama ya bu özel öğretmenlik işini alamasaydım? Ya sınıf öğretmenliği yapmak zorunda kalsaydım? Sinir krizi geçirirdim. Ciddiyim. Annemin şansı yaver gitti."

Cebinden bir pembe zarf çıkarıyor. On iki numaralı hedef.

"Neredeyse üç aydır öğretmenlik yapıyorsun. Zarfını hak ettin." Yapışkanlı kısmı yırtıyor.

"'Tebrik ederim sevgili kızım! Ah, yeni işinle ilgili anlatacaklarını duymayı ne kadar isterdim. Nerede öğretmenlik yaptığını merak ediyorum. Pek disiplin yanlısı olmadığın için sıradan bir işe atanmadığını tahmin ediyorum.'"

Yutkunuyorum.

"'Sakın alınma aşkım. Maria von Trapp çocuklarının yaramazlık yapmalarına izin verirdi ve onu bu yüzden severdik.'"

Annemle kendimi, kanepede birbirimize sokulmuş, bir çanak dolusu patlamış mısırla en sevdiğimiz film olan *Neşeli Günler*'i izlerken gözümde canlandırarak gülümsüyorum.

"'Maria gibi sen de bir idealistsin ve bu harika bir şey. Sen

iyi olursan karşılığında diğerlerinin de sana karşı iyi olacağını düşünüyorsun. Ama çocuklar genellikle hassas kişileri, özellikle de yaşıtlarının yanındayken zorlarlar.'"

Meadowdale, Douglas Keyes İlkokulu ve Peter'ı düşünüyorum.

"Evet, zorluyorlar."

"'Seni küçük öğrenci gruplarına ders verirken veya özel öğretmenlik yaparken hayal ediyorum. Yaptığın böyle bir şey mi? Bilmeyi nasıl isterdim! Ne olursa olsun muhteşem olduğunu biliyorum. Öğrencilerine sabırla yaklaştığını ve onları cesaretlendirdiğini biliyorum. Ve sevgilim, seninle çok gurur duyuyorum. Sen iyi bir reklamcıydın ama müthiş bir öğretmensin.

Hayatın üzerine bahse girerim.'"

Son satıra gözlerim yaşlarla dolarak bakakalıyorum. Evet, öyle de yaptı. Annem, yanlış gittiğini düşündüğü bir hayatı düzeltmeye çalışırken büyük bir kumar oynadı. Mutluluğumu garantilemek istediği çok net ortada. Sadece bu bahsi kaybetmemesini umuyorum.

Ertesi hafta arabayla işe giderken telefonum çalıyor. Telefon ekranında arayanın Johnny olduğunu görüyorum. Şimdi ne var? Prensesi hâlâ nezle mi? Kaldırım kenarına çekerken Batı Yakası'nda daha şafak bile sökmediğini fark ediyorum. Diken gibi batan bir korkuyla ürperiyorum.

"Selam Brett." Sesi yorgunluktan tükenmiş gibi pürüzlü çıkıyor. "Sadece haber vermek istedim; Zoë hastanede."

Nefesimi tutuyorum. Hayır! Zoë'nin soğuk algınlığı var. Soğuk algınlığı için hastaneye yatılmaz! Telefonu elime alıyorum. "Neden? Sorun ne?"

"Zatürree olmuş, tam da korktuğum gibi. Zavallı çocuk, doğduğundan beri solunum yollarındaki sorunlarla boğuşuyor."

Utançla başımı öne eğiyorum. Kardeşim hasta, çok hasta.

Bense bir tek kendimi düşünüyordum. Elimle ağzımı kapatıyorum. "Ah, John. Çok üzgünüm. İyileşecek mi?"

"O bir savaşçıdır. Atlatacak. Hep atlattı."

"Ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim?"

"Şu anda beklemekten başka yapılacak bir şey yok. Ama onu düşün, olur mu?"

"Her zaman" diyorum. "Lütfen ona benim yerime sarıl. Güçlü olmasını ve onun için dua ettiğimi söyle."

"Ve Brett, mümkünse o kartpostalları göndermeye devam et. Onları yanında götürmekte ısrar etti. Gönderdiğin bütün kartpostallar hastanedeki başucu dolabında duruyor."

Gözlerimi kapatıyorum. O kartpostalları Zoë'ye verdiğinden bile şüphe etmeye başlamıştım. Utanç ve üzüntü gözyaşları yüzümden süzülüyor. Kız kardeşim ciddi şekilde hasta ve ben şimdiye kadar ona veya babama hiç güvenmedim.

Yirmi ikinci bölüm

Gerçekte en kısa ay olsa da gri, rüzgârlı günleriyle şubat bitmek bilmiyor. Kartpostallar, balonlar ve çiçeklerin yanı sıra Zoë'yi sormak için her gün babama telefon ediyorum. Geçen cuma taburcu oldu, ama sonraki pazartesi yeniden hastaneye yatırıldı. Zavallı kız, gücünü bir türlü toparlayamıyor ve ben üç bin kilometre uzakta çaresiz hissediyorum.

Kendi kurallarıma göre Joshua Evi'ne her gidişimde takvim başa sardığı için annemin evinde üst üste on üçüncü günüm. Ama yine de Joad'un söylediklerini her düşündüğümde midem bulanıyor: *Annemin kurallarını en çok senin uygulamak isteyeceğini düşünmüştüm.* Haklı olabilir mi? Annem beni evinden atmak isteyebilir mi? Bütün kaybettiklerimi düşününce çok acımasızca geliyor. Ve annem asla, asla acımasız değildi.

Sözleri kulaklarımda çınlayarak cumartesi sabahı Pilsen'e gidiyorum. Küçük banliyöde hızlıca bir dolanıp eve döndüğümde Joad ve Brad'e bir e-posta yazacağım. Onlara sonuçsuz kalan ev arayışımdan bahsedeceğim. Hepimiz daha iyi hissedeceğiz.

Mahalle bu sabah çok hareketli. Pilsen'de ülkenin en sahici Meksika restoranlarının bulunduğunu duymuştum. Çarşılardan geçerken İspanyol etkilerini görmek mümkün. Bir köşede bir Meksika pastanesi, öteki köşede bir Meksika bakkalı

var. Ve her yerde Meksika sanatının güzel örneklerini görüyorum. Buranın hoş, etnik bir havası var. Sanki daha iyi bir hayatı arayan insanlarla, benim gibi insanlarla doluymuş gibi.

Batı, 17. Sokak'tan sağa dönüyorum ve bozuk yolda zar zor ilerliyorum. Pilsen'in çoğu yeri gibi bu sokaktaki evler de çoğunlukla bakımsızlığın çeşitli seviyelerinde, ahşap çerçeveli, savaş öncesinden kalma evler. Gazoz kutuları ve içki şişeleriyle dolu boş bir arsayı geçtikten sonra yeterince gördüğüme karar veriyorum.

Derin bir nefes veriyorum. Güzel. Şimdi dürüstçe tekrar denediğimi söyleyebilirim. Ama kutlamaya ve buradan hızla uzaklaşmama fırsat olmadan karşıma bir KİRALIK tabelası çıkıyor. Yaklaşıp kırmızı tuğladan sevimli evi inceliyorum... Altı hafta önce internette gördüğüm ev bu! Hâlâ kiralık olduğuna inanamıyorum. Bu ancak tek bir anlama gelebilir. Evin içi bir felaket olmalı. Ama dışarıdan çok güzel görünüyor.

Yavaşlayıp duruyorum. Beş camın hepsinin açık sarıya boyanmış dekoratif pervazları var ve evin çevresini işlenmiş demirden parmaklıklar kuşatıyor. Öndeki çift kanatlı kapıya çıkan bir düzine beton basamak var ve her iki kapının iki yanında plastik Noel yıldızı çiçeklerinin olduğu ayaklı vazolar duruyor. Gülümsüyorum. Gerçekten? Plastik çiçekler mi? Ama gayet net. Evin sahibi kimse büyük gurur duyuyor olmalı.

Parmaklarımla direksiyonda ritim tutuyorum. Kesinlikle çok tatlı görünüyor, ama annemin muhteşem taş evi yerine gerçekten de buraya gelmeyi istiyor muyum? Astor Caddesi'nde o kadar rahat, o kadar güvende ve konforluyum ki. Annem de mutlaka böyle olsun isterdi.

Tam park ettiğim kaldırımdan ayrılacakken evin ön sol kapısından genç bir kadın çıkıyor ve kapıyı kilitliyor. Arabayı durdurup onu izliyorum. Kırmızı ayakkabılarının topukları on santimetre olmalı. Merdivenleri sekerek inerken düşüp bileğini burkacağından korkuyorum.

İri vücudunu daracık, siyah bir kot pantolona sığdırmış, üzerinde böyle soğuk bir gün için yetersiz görünen altın sarısı, parlak bir ceket var.

Olaysız bir şekilde basamakları iniyor ve birkaç adım attıktan sonra arabada oturmuş onu izlediğimi fark ediyor. Başka tarafa bakmaya kalmadan gülümseyip el sallıyor. Hareketi o kadar davetkâr ve güven dolu ki düşünmeden onu örnek alıp sağ ön koltuğun camını indiriyorum.

Yakından bakınca ceketinin sol yanında BJL BANDOSU yazdığını görüyorum. Benito Juarez Lisesi.

"Merhaba" diyorum. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama burası hâlâ kiralık mı?"

Ağzından çiğnenmiş sakızını çıkarıp bir kar yığınına doğru fırlatıyor ve sonra kollarını açık cama yaslıyor. Kulaklarından en az altı adet, çeşitli ebatlarda başka küpelerle birlikte kalın, altın rengi halkalar sallanıyor. "Evet, kiralık ama neden hâlâ diyorsun?"

"Burayı birkaç hafta önce Craigslist'te görmüştüm."

Başını sallıyor. "Burası olamaz. Tabelayı daha iki saat önce koyduk. Ve inan bana, annemin Craigslist'in nasıl kullanıldığıyla ilgili hiçbir fikri yok."

Yanıldığından eminim ama yine de tüylerim diken diken oluyor.

"Ev sahibi annen mi?"

"Evet, çok iyi bir ev sahibidir!" Kocaman sırıtıyor. "En azından ben ona öyle olacağını söylüyorum. Üst katı yenilemeyi geçen hafta bitirdik. Yani aslında burayı daha önce hiç kiraya vermedik."

Bulaşan enerjisine yakalanıp gülümsüyorum. "Çok güzel bir ev. Hemen kiracı bulursunuz."

"Sen kiralık bir yer mi arıyorsun?"

"Eh, sayılır. Ama köpeğim var" diye hemen ekliyorum.

Ellerini birbirine o kadar sıkı kenetliyor ki turuncu tır-

naklarından birinin fırlayacağından korkuyorum. "Köpekleri çok severiz, saldırmadıkları sürece. Bizim de bir Yorkie'miz var. Çok şirin. Çantama sığıyor. Paris Hilton'ın Chihuahua'sı gibi. İçeri gel. Annem evde, görüşebilirsin. Ev şahanedir! Görene kadar bekle."

Makineli tüfek gibi konuştuğundan söylediklerini algılamam biraz zaman alıyor. Saatime bakıyorum. Daha öğlen bile olmadı. Başka ne işim var ki?

"Pekâlâ, tamam. Tabii. Annen için sorun olmayacağından eminsen..."

"Sorun mu? Kesin çok sevinir. Ama bir şey var... İngilizce pek konuşamıyor."

Blanca ve Selina Ruiz, anne kızdan çok kız kardeşlere benziyorlar. Blanca'nın yumuşak, esmer elini sıkıyorum ve bana ceviz ağacından merdiveni çıkarken yolu gösteriyor. Basamakların bitiminde kapıyı açıyor, sonra kenara çekilip eliyle içeri buyur ediyor.

Bu küçük daire bana minyatür bebek evlerini hatırlatıyor; ama bu soğuk, gri günde hiç dar ve basık değil, aksine sıcak bir havası var. Boşken makul bir genişlikte görünecek, bir duvarında mermerden eski bir şöminenin bulunduğu bir salonu ve arka tarafta tertemiz, küçük bir mutfağı var. Mutfağın bitişiğindeki yatak odası, annemin giysi dolabı büyüklüğünde. Yatak odasının karşısında, kaideli bir lavabo ve ayaklı bir küveti olan pembe-siyah fayanslı bir banyo var. Bütün bir ev annemin oturma odasına sığabilir. Zemin, annemin evindeki gibi ahşap ve duvarlar kartonpiyerle süslenmiş. Blanca başını sallayıp gülümseyerek beni takip ederken Selina bütün detayları gösteriyor.

"Bu banyo dolabını ben seçtim. Ikea'dan aldık. Gerçekten güzel şeyler yapıyorlar."

Sanki kalitesi kararımı değiştirecekmiş gibi dolabı açıp

içine göz atıyorum. Ama dolabın neye benzediğinin bir önemi yok. Kararımı çoktan verdim.

"Abajuru beğendin mi? Anneme asla pirinç olmaz dedim."

Tepkimi abartarak, "Bayıldım" diyorum.

Blanca sanki anlamış gibi ellerimi birbirine kenetliyor ve kızına İspanyolca bir şeyler söylüyor. Selina bana dönüyor.

"Senden hoşlandı. Burada yaşamak ister miydin diye soruyor."

Gülüyorum. "Evet. İsterim. *Si! Si!*"

Ben kira sözleşmesini imzalarken Selina, ailede Amerika'da doğmuş ilk kişinin kendisi olduğunu anlatıyor. Annesi México dışındaki bir köyde büyümüş ve on yedi yaşındayken ailesi ve üç küçük kardeşiyle ABD'ye gelmişler.

"Daha liseye yazılamadan bana hamile olduğunu öğrenmiş. Hemen sokağın köşesindeki küçük bir evde halalarım, amcam, büyükannem ve büyükbabamla birlikte yaşadık. *Mis abuelos*, büyükannem ve büyükbabam hâlâ orada oturuyor."

"Buraya ne zaman taşındınız?" diye soruyorum.

"Yaklaşık bir yıl önce. Annem bu sokağın aşağısındaki El Tapatio'da aşçı. Bana hep bir gün kendi evimiz olacağını söylerdi. Geçen yıl bu ev icraya çıktığında peşinatı ödeyecek parayı topladığına inanamadı. Evi onarmak yedi ayımızı aldı ama başardık, değil mi anne?"

Kolunu annesinin omzuna atıyor ve Blanca sanki bütün konuşmayı gizlice anlamış gibi gururla parlıyor.

Hikâyeleri annemin hikâyesine o kadar benziyor ki onlara anlatmaya başlıyorum. Ama sonra durup vazgeçiyorum. Aslında anneminki tamamen farklı bir hikâye ve bir kez daha ne kadar şanslı olduğumu görüp utanıyorum.

Hafta sonunun geri kalanını giysilerimi kutulara doldurarak ve Pilsen'e göndererek geçiriyorum. Pazartesi sabahı, ge-

çen kasımda Andrew'un çatı katını boşaltan nakliyeciler, Astor Caddesi'nden birkaç küçük eşyayı yükleyip yeni evime taşıyorlar. Annemin demir yatağını almak istiyorum, ama benim minik evime fazla büyük gelir. Ayrıca o Astor'a ait. Böylece burayı ziyaret ettiğimde beni bekliyor olacak; eskiden annemin beklediği gibi.

Merdivenlerden yukarı onun yerine yatağımı ve kiraz ağacından konsolumu çıkarıyorlar. Arthur Sokağı'ndan kalma eski ikili kanepemizi, uyumsuz iki sehpayla beraber şöminenin karşısına koymalarını söylüyorum. Annemin tavan arasından getirdiğim çizilmiş bir sehpa da kanepenin önüne çok güzel yakışıyor. Ucuzluk dükkânından aldığım yetmişler tarzı kil lamba şimdi neredeyse gözüme havalı görünüyor.

Karton kutudan, annemin mutfak dolabından ödünç aldığım dört kâse ve tabakları çıkarıyorum. Fazladan bazı mutfak aletleri ve birkaç tencere ve tavayla birlikte yeni mutfak dolabıma yerleştiriyorum. Banyoya geçerek makyaj malzemelerimi ve üç takım havluyu, sevimli Ikea dolabına diziyorum.

Nakliyeciler gittiğinde ve sonuncu kutu da açıldığında yarım düzine mum yakıp bir şişe de şarap açıyorum. Mumların ve kil lambanın ışığıyla oda kehribar sarısı bir renge bürünüyor. Ayağımın ucundaki Rudy'yle beraber kitabımı alıp kanepeye kıvrılıyorum. Dizüstü bilgisayarımdan gelen müzik odayı dolduruyor. Dakikalar içinde, Pilsen'deki konforlu, küçük evimde uykuya dalıyorum.

Mart kapıyı çalmak üzere ve içimde bir panik başlıyor. Eylülde bitecek süremin neredeyse yarısına geldim ve hedeflerimin sadece beşini tamamladım. Babamla bir ilişki kurabileceğimden umutluyum, ama diğer dört hedefim imkânsız görünüyor. Önümüzdeki altı buçuk ay içinde âşık olmalı, çocuk yapmalı, bir at ve güzel bir ev almalıyım. Şu saçma at hedefi dışındaki hedefler benim kontrolümde değil.

Biraz kafa dağıtmak için Evanston'a sürüyorum. Bu cumartesi günü hava hâlâ donma derecesinde olmasına rağmen baharı müjdeleyen parlak gün ışığı dalgasını geçiyor. Arabanın çatlamış camından soğuk havayı içime çekiyorum ve birdenbire annemi özlüyorum. Bu yıl en sevdiği mevsimi kaçıracak. Hep söylediği gibi, umut ve aşk mevsimini.

Shelley üzerinde kırışık yeni bir bluz ve taytla beni kapıda karşılıyor. Dudaklarındaki hafif dudak parlatıcısını fark ediyorum; bukleleri yumuşak bir şekilde çene hizasına dökülüyor.

Uyuyan yeğenimi kucağından alırken, "Çok tatlı görünüyorsun" diyorum.

Beni gün ışığıyla yıkanan mutfağa götürürken, "Tatlı mı görmek istiyorsun?" diyor. "Trevor uykusundan uyandığında sana yeni öğrendiğimiz Beş Küçük Tavşan şarkısını söyleteceğim. Öyle sevimli oluyor ki." Gülüyor. "Tabii ki tavsan diyor."

Shelley'nin bir zamanlar dert ettiği bu konuyu hafife almasına şaşırıyorum. Cesaret bulup biraz daha ileri götürüyorum. "Ama Mandarince söyleyebiliyor mu?"

Sırıtıyor. "Artık Mandarince veya anneler grubu yok." Çaydanlığı dolduruyor. "Dün eski müdürümü aradım. Mayısta işe geri dönüyorum."

"Ah, Shelley, bu muhteşem! Bardağı hangi damla taşırdı?"

Dolaptan iki fincan çıkarıyor. "Sanırım senin önerinle gittiğimiz New Orleans'taki şu hafta sonu kaçamağıydı. Jay'le anne baba değil de tekrar gerçek bir çift olduk. Eve dönmek için eşyalarımızı toplarken ağlamaya başladım." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Bunu sen ve Jay'den başkasına söyleyemem. Çocuklarımı çok seviyorum, ama tekrar o sonu gelmeyen Kâşif Dora ve Şapkadaki Kedi hikâyelerini okumaya dönme düşüncesi fazla geldi. Bu yeni rolümde mutlu olmadığımı itiraf ettim. Ağabeyin de, 'İşe dön' deyiverdi. Ne yargıladı, ne de suçladı. Geçen hafta bölüm şefiyle görüştü. Dönem izni verdiler. Bu dönemi bitirdikten sonra bir yıl boyunca ça-

lışmayacak. Nasıl gideceğine bakacağız."

"Yani Jay evde çocuk mu bakacak?"

Omuz silkiyor. "Bir deneyecek. Biliyor musun? Bence harika iş çıkaracak. Tanrı biliyor ya benden daha sabırlıdır."

Jay üzerinde koşu pantolonu ve Loyola Üniversitesi eşofman üstüyle koşarak içeri girdiğinde biz mutfak masasında oturmuş, eski günlerdeki gibi kahkahalar atıyoruz. Jay'in yüzü koşmaktan kırmızı olmuş. Beni görünce sırıtıyor.

"Hey! En sevdiğim kız kardeşim nasıl?" iPod'unu tezgâha bırakıp lavaboya yöneliyor. "Hayatım, Brett'e önümüzdeki cumartesiyi sordun mu?"

"Tam soracaktım." Shelley bana dönüyor. "Sana bir teklifimiz var. Jay'in orada işe yeni başlayan biri var; Dr. Herbert Moyer. Penn'den[27] transfer ettikleri başarılı bir profesör."

Jay bir bardak suyu başına dikip ağzını siliyor. "Bizans'ın Bulgaristan'ı fethi konusunda dünya çapında bir uzman."

Shelley'ye "Bu da ne?" bakışı atıyorum. Sırıtıp omuz silkiyor. "Chicago'da henüz pek arkadaş edinememiş."

"Şok edici" diyorum.

Jay dalga geçtiğimi anlamamışa benziyor. "Sizi tanıştırmanın iyi olabileceğini düşündük. Hani belki ikinizi yemeğe davet ederiz."

Bir Bizans manyağıyla aramızın yapılması, bana ancak anneler grubunun Shelley'ye geldiği kadar çekici geliyor. "Teşekkürler ama sanmıyorum."

Shelley bana yan yan bakıyor. "Ne var yani, biriyle mi görüşüyorsun?"

Emma'nın saçını okşarken Andrew'dan ayrıldıktan sonraki aşk hayatımı gözden geçiriyorum. Brad'le önemsiz bir yanlış alarm... Hepsi o. Tek bir buluşma bile yok. Daha zavallı olamazdım! Gurur kırıntılarımı toplamaya çalışarak sandalyem-

27. Pennsylvania Üniversitesi. (yay.n.)

de doğruluyorum. Tam zamanında aklıma Dr. Taylor geliyor.

"Telefonda konuştuğum bir adam var. Öğrencilerimden birinin doktoru. Birkaç kez buluşmayı denedik ama şimdiye kadar olamadı."

Shelley kaşlarını çatıyor. "Bana bahsettiğin şu dul adam mı? Ciddi olamazsın."

Çenemi kaldırıyorum. "Gerçekten çok kibar biri."

Jay saçımı karıştırıyor. "Regis Philbin[28] de öyle." Sırıtarak yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Herbert'la bir tanış. Ölmezsin ya. Ayrıca zaman geçiyor, öyle değil mi?"

"Bana hatırlatma" diyerek pufluyorum. "Bu son beş hedef beni öldürecek. Âşık olmak ve çocuk yapmak insanın hayatındaki en önemli olaylar. Yapmaya karar verip hop diye yapamazsın. Bunlar gönül meselesi. Alışveriş listesindeki yumurta ve peynir gibi üstünü çizemezsin."

"Elbette" diyor Shelley. "Bu yüzden uygun ortamlara girmen önemli. Şans meselesi. Ne kadar çok adamla tanışırsan âşık olabileceğin birini bulma şansın o kadar yüksek olur."

"Ah, ne kadar romantik." Emma'nın başını öpüyorum. "Pekâlâ, kimmiş bu Herbert denen adam? Ayrıca kim çocuğuna Herbert adını koyar ki?"

Jay, "Öyle görünüyor ki zengin insanlar" diyor. "Babası otuzun üzerinde patent sahibi. Karayipler'de özel bir adanın dışında her kıyıda bir evleri var. Herbert ailenin tek çocuğu."

"Benim gibi biriyle ilgilenmez. Ben bir öğretmenim. Pilsen'de yaşıyorum yahu."

Shelley haydi oradan der gibi elini sallıyor. "Bu sadece geçici bir durum. Jay ona ertelenen mirasla ilgili her şeyi anlattı."

Ağzım açık kalıyor. "Ne?" Jay'e dönüyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Onun dengi olduğunu bilmesini istersin herhalde?"

28. 1931 doğumlu Amerikalı televizyon sunucusu. (yay.n.)

İçime rahatsız edici bir his doluyor. Eskiden böyle miydim? İnsanları nerede yaşadıklarına veya ne kadar kazandıklarına göre mi yargılardım? Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de sanırım öyleydim. Biriyle tanıştığımda sorduğum ilk sorulardan biri, "Ne iş yapıyorsun?" değil miydi? Andrew'la birlikteyken takıldığımız bütün arkadaşlarımızın zengin, formda ve güzel olması bir tesadüf müydü? Ürperiyorum. Annemin beni hızla gittiğim o yapay otobanda niye şerit değiştirmeye zorladığına şaşırmamak gerek. Şimdi gittiğim şerit daha yavaş olabilir ve belki manzara da o kadar şahane değil, ama yıllardır ilk defa yolculuğumdan keyif alıyorum.

"Eğer şu anki halimle çıkmaktan rahatsız olacaksa onunla tanışmak istemiyorum."

Shelley başını sallıyor. "Şimdi de sen önyargılısın. Rahat ol. Sadece bir gece. Gelecek cumartesi olsun diye düşünüyorum..."

Şansım yaver gidiyor ve daha fazla plan yapmaya fırsat kalmadan telefonum araya giriyor. Kimin aradığına bakıyorum.

"Cevap vereceğim. Arayan Johnny."

Jay, Emma'yı benden alıyor ve Shelley çaydanlığı tekrar doldurmak için lavaboya yöneliyor.

Telefonu açıp, "Merhaba John" diyorum. "Zoë nasıl?"

"Merhaba Brett. Harika haberlerim var. Sanırım artık bu döngüden kurtuluyoruz. Zoë eve geliyor; bu sefer geri gitmemek üzere."

"Harika!" diyorum. Shelley'ye dönüp başparmağımı kaldırıyorum. "Çok rahatlamış olmalısın."

"Evet, öyle. Ve bizi ziyaret edersen çok seviniriz."

Duraksıyorum. "Gerçekten mi?"

"Eğer uygunsa bu kez senin buraya gelmen daha kolay olur. Uçak biletini sana yollarım."

"Hayır, hayır. O sorun değil."

"Dinle, ısrar ediyorum. Ne dersin? Kaçabilme imkânın var mı?"

Gülümsememin bütün suratımı ele geçirmesini önlemek için dudağımı ısırıyorum. "Kullanabileceğim birkaç izin günüm var. Belki martta, Zoë iyice dinlenince?"

"Anlaştık. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz. Dinle, şimdi Zoë'nin yanına dönsem iyi olur. Doktoru onu her an taburcu edebilir. Uçuşlara bak ve bana haber ver."

Telefonu kapatıyorum. Bayılacakmış gibi sersemliyorum.

Jay, "İyi misin?" diye soruyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum. "Sonunda babamla tanışacağım! Kız kardeşimle de!"

Shelley bana koşuyor. "Ah, Brett! Bu harika."

"Aferin" diyor Jay. "Herbert'la da tanışıp üçte üç yap öyleyse."

Yirmi üçüncü bölüm

Ertesi cumartesi, akşam yemeği için iyi bir şişe şarap bulmak üzere otobüs ve trenden oluşan kırk dakikalık kombine bir yolculuk yapıyorum. Jay ve Shelley'yle buluşuyoruz... Bir de Herbert'la. Bu berbat randevuyu her düşündüğümde mideme ağrılar giriyor. Bu türden buluşmalar için fazla yaşlıyım. Birileriyle çıktığım sıralarda bile tanımadığım birine ayarlanmak işkence gibi gelirdi.

Böyle buluşmalar, flört merdiveninin en alt kademesidir. Neyi hak ettiğin konusunda bir başkasının ne düşündüğünü gerçekten görebildiğin bir alçakgönüllülük dersinden başka bir şey değildir.

Şehrin yukarısına doğru yaptığım zahmetli yolculuk başarıyla sonuçlanıyor ve saat bir gibi, elimde bir şişe 2007 Arjantin Malbec'le Fox & Obel'dan çıkıyorum. Dikkat çekici kahverengi kesekâğıdını sımsıkı tutarak yorgun argın tren istasyonuna dönüyorum.

İstasyon, günün ortasında arı kovanı gibi kalabalık. Kalabalıkla beraber turnike tarafında iyice tıkanan bir noktaya kadar sürükleniyorum. İşte orada onu görüyorum. Burberry Adam! Hani şu üzerime kahve döken. Siyah köpeğiyle Michigan Gölü etrafında koştuğu o Şükran Günü sabahından beri onu görmemiştim. Turnikeden geçip istasyonun merdivenlerini indi bile.

Kalabalıkta manevralar yaparak ilerleyip metal turnikeden geçerken zaman sanki daha yavaş ilerliyor. Burberry Adam'ı görebilmek için başımı uzatarak, bir turist kafilesi arasından zikzaklar çizip merdivenlere ulaşıyorum. Kalbim şakaklarımda atıyor. Nereye gitti? Yürüyen merdivenden inen yığına karışıyorum. Sola geçip durarak inenleri hızla izlerken gözüm sürekli Burberry'yi arıyor. Trenin sesini duyduğumda merdivenin yarısındayım. Platformun sol tarafındaki güruhun hareketlenişini izliyorum. İnsanlar çantalarını yerden alıp telefon konuşmalarını sonlandırıyor ve yaklaşan trene doğru yöneliyorlar.

İşte orada! Kuzeye giden trene binmek üzere platformda bekliyor. Cep telefonu kulağında; gülümsüyor. Kalbim bir takla atıyor. Belki bu treni yakalayabilirim. Ters yöne gidiyor olması kimin umurunda? Sonunda bu adamla tanışabilirim!

Önümdeki kıza, "Pardon" diyorum. iPod'dan müzik dinlediği için beni duymuyor. Omzunu dürtüyorum. Yanından geçerken bana küfür ediyor. Boş boş yürüyenlerin arasına sıkışıp çevrelerinden dolanıyorum, trenin kapıları açıldığında neredeyse merdivenden inmek üzereyim. Yolcular çıkıyor ve bir an için Burberry'yi kaybediyorum. İçime bir panik dalgası yayılıyor. Ama sonra onu buluyorum. Diğer insanların çoğundan daha uzun boylu, dalgalı saçları çok koyu bir kahverengi. Yaşlıca bir kadın trene binerken kenara çekiliyor. Son basamakları da uçarak iniyorum. Son yolcular trene biniyor. Ayaklarım betona değiyor ve dar platformda Burberry'nin kompartımanına doğru sıçrayarak ilerliyorum.

Uyarı zilini duyuyorum ve istasyonun merkezi ses yayını "Kapılar kapanıyor" anonsu yapıyor. Daha hızlı, neredeyse bütün hızımla koşuyorum.

Tam yetiştiğim anda kapılar kapanıyor. Pleksiglas pencereye çarpıyorum.

"Bekle!" diye sesleniyorum.

Tren hareket ediyor. Camın arkasında Burberry'yi gördüğüme yemin edebilirim. Galiba beni izliyor. Evet, izliyor! Elini kaldırıp bana el sallıyor.

Merhaba mı yoksa güle güle mi dediğimizi merak ederek ben de ona el sallıyorum.

Shelley ve Jay'e doğru arabada giderken bu esrarengiz adamın düşüncesi beni takip ediyor. Ya eve gidip Burberry pardösü giyen o muhteşem adamın Herbert Moyer olduğunu keşfedersem? Birkaç hafta içinde babam ve kız kardeşimle tanışacağıma göre, her şey mümkün olabilir! Aptallığıma gülüyorum, ama Jay ve Shelley'nin araba yoluna girdiğimde midem düğümleniyor. Biriyle çıkmayalı öyle uzun zaman oldu ki. Ne konuşacağız? Ya hayal kırıklığına uğrarsa?

Siyah yağmurluğumun altında kalbim hızla çarparak eve doğru yürüyorum. Bunu neden kabul ettim? Ama cevabı elbette biliyorum. Herbert'la tanışmayı kabul ettim, çünkü önümüzdeki altı ay içinde âşık olup çocuk yapmam gerekiyor. Bir boşunalık hissiyle poflayarak zili çalıyorum.

Kapıyı ittirirken, "Kimse yok mu?" diye sesleniyorum.

"İçeri gel." Jay antreye gelip beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Vay canına! Kız kardeşim olmasaydın seksi görünüyorsun derdim."

Üzerimde siyah bir etek ve külotlu çorapla, sıkıca oturan bir kazak ve acımasız siyah topuklu ayakkabılarım var. Yanağını öperken, "Bütün bu çaba Herbert adında biri için. Yiyecekler güzel olsa bari" diye fısıldıyorum.

Yaklaşan ayak seslerini duyuyorum. Sesin geldiği yöne dönünce karşımda tam bir tanrı beliriyor.

"Dr. Moyer" diyor Jay. "Kız kardeşim Brett."

Elini uzatarak bana doğru yaklaşıyor. Eli aynı zamanda hem büyük hem yumuşak hem de erkeksi. El sıkışırken berrak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Burberry Adam'la

ilgili bütün düşüncelerim buharlaşıyor.

"Merhaba Brett." Gülümsüyor; keskin hatları yumuşak ve dostça bir ifadeye bürünüyor.

"Merhaba Herbert." Başımı kaldırarak aptal aptal bakıyorum. Demek ağabeyim böylesi bir adama layık olduğumu düşünüyor. Gururum pek okşandı.

Dr. Moyer'in tavırları Armani marka spor montu kadar kusursuz. İşaretparmağıyla ortaparmağı arasında rahatça kavradığı kristal kadehte yemek sonrası içkisini sallarken onu izliyorum. İncelikle işlenmiş bir beyaz ekmek. Kaba bir kepek ekmeği değil.

Antik Yunan hakkındaki sohbetlerinden kilometrelerce uzaktayım; brendimi yudumlarken isminin bu muhteşem dış görünüşüyle nasıl tamamen uyumsuz olduğunu düşünüyorum.

"Herbert" diye mırıldanıyorum.

Üç çift göz bana dönüyor.

İki kadeh şarap ve brendinin izniyle doğrudan, "İsmin nereden geliyor? Herbert?" diye soruyorum.

Masanın karşısında ağabeyimin gözleri, şaşkın bir ifadeyle açılıyor. Shelley brendi şişesinin üzerindeki etiketi okuyormuş gibi yapıyor. Ama Herbert sadece gülüyor.

"Aileden geliyor" diyor. "Bana büyükbabamın ismini koymuşlar. Zaman zaman takma isimler kullanmayı denedim ama Herb[29] çok botanik kaçtı ve Bert de, şey, olacak gibi değildi. Çünkü okul yıllarım boyunca en yakın arkadaşım Ernest Walker isimli bir çocuktu. İkimiz de öyle pek havalı tipler değildik. Bert isminde ısrar etseydim katlanmamız gerekecek Bert ve Ernie[30] şakalarını sen düşün."

29. İngilizce "baharat, ot" anlamına gelir. (yay.n.)

30. Ünlü çocuk programı *Sesame Street* (Susam Sokağı) karakterleri. Yerli seyirci için Edi ve Büdü olarak uyarlanmıştır. (ç.n.)

Gülüyorum. İşe bak. Muhteşem ve esprili.

Jay, "Tam isimlerinizi kullandığınızda Susam Sokağı bağlantısını kuramadı mı idiotlar?" diye soruyor.

"Hayır." Masaya doğru eğilip sanki bir kürsüdeymiş gibi işaretparmağını kaldırıyor. "Yalnız teknik olarak idiot değil morondular. Bilirsin, idiot zihinsel yaşı üçten küçük olanlara denir. Moron, zihinsel yaşı yedi ve on iki arasında olan aptal insanlara denir."

Üçümüz de dilimiz tutulmuş bir halde ona bakıyoruz. Jay kahkaha atarak sırtına bir şaplak indiriyor. "Bir rahat dur, çokbilmiş muhalefet!" Başını sallayıp brendi şişesine uzanıyor. "İçki isteyen?"

Jay ve Shelley'ye hoşça kal dediğimizde saat gece yarısını geçiyor. Herbert arabama kadar benimle yürüyor. Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında duruyoruz. Ellerimi mantomun ceplerine sokuyorum.

"Keyifli bir geceydi" diyorum.

"Bence de. Seni tekrar görmek isterim. Gelecek hafta müsait olduğun bir gün var mı?"

Kalbimin yerinden fırlamasını bekliyorum, ama her zamanki tekdüze ritmiyle atmaya devam ediyor. "Çarşamba akşamı boşum."

"Seni yedi gibi yemeğe çıkarabilir miyim?"

"Harika olur."

Eğilip yanağımdan öpüyor ve arabamın kapısını açıyor. "Pazartesi günü kesinleştirmek için ararım. Dikkatli sür."

Herbert hakkında annem ne düşünürdü diye merak ederek yola koyuluyorum. Gelecekteki kocam veya çocuklarımın babası olarak seçeceği türden biri mi? Sanırım öyle. Onu bana ayarlamaya çalışmalarında parmağı var mıydı? Olabileceğini tahmin ediyorum.

Bir kavşağa geldiğimde yolun iki tarafına bakarken yol-

cu koltuğunda onu görüyorum. Uğruna şehrin yukarısına kadar yolculuk yaptığım Malbec. İçeri götürmeyi unuttum. Ne anlamsız bir yolculuk oldu, Burberry Adam'ı bir anlığına görmem dışında.

Son üç hafta, yerdeki son karlar gibi hızla eriyip gidiyor. Herbert'la planladığımız gibi çarşamba akşamı yemek yiyoruz ve ardından onlarca telefon konuşması ve her biri bir öncekinden biraz daha ilginç olan altı buluşma daha geliyor.

Gerçekten sevdiğim o kadar çok özelliği var ki. Mesela komik bir hikâye anlatıyorum; daha en komik kısmına gelmeden dudaklarının kenarları gülümser gibi yukarı kıvrılıyor. Veya uykuya dalmadan önce konuştuğu son insan olmamı istediği için o gün mutlaka en son beni araması gibi.

Ama diğer şeyler –küçük, önemsiz, garip şeyler– beni neredeyse çileden çıkarıyor. Sanki garsonun onun unvanını bilmeye ihtiyacı varmış gibi tanıştığı herkese kendini Doktor Moyer olarak takdim etmesi gibi. Onu tarih doktorasına sahip biri değil de tıp doktoru sandıkları halde onları düzeltmemesi de cabası.

Ama Megan ve Shelley'ye hayatın mükemmel olmadığını söyleyen ben değil miydim? Hepimizin bu yolculuğu atlatmak için elimizden geleni yaptığımızı ve fedakâr olmamız gerektiğini söylemiyor muydum? Kaldı ki, Herbert'a fedakârlık demek hiç de adil olmaz. Neresinden bakarsan bak turnayı tam gözünden vurdum.

Dün Chicago'nun en popüler ve gürültülü bayramını, Saint Patrick Günü'nü kutladık. Ama Andrew'la eskiden yaptığımız gibi bir grup arkadaşla zümrüt rengine boyanmış nehrin kıyısında patlayıncaya kadar yeşil bira içmek yerine Herbert bana mum ışığında İrlanda fondüsü yaptı. Son derece yetişkin ve ağırbaşlı hissettim. Sonrasında birlikte izleyelim diye Dublin'de geçen romantik *Bir Zamanlar* müzikalini seçti. Ka-

nepede kollarının arasına sokularak böylesi düşünceli oluşuna hayret ettim. Sonra terasına çıkarak ay ışığında Michigan Gölü'nü seyrettik. Rüzgâr çıkınca montuyla beni sarıp sarmaladı. Beni göğsüne bastırarak takımyıldızları gösterdi.

"Pek çok kişi Büyük Ayı'ya takımyıldızı der, ama o aslında bir yıldız kümesidir. Ursa Major adında daha büyük bir takımyıldızın parçasıdır."

Yıldızlı gökyüzünü inceleyerek, "Hmm" dedim. "Düşünsene, önümüzdeki salı ben de aynı bu gökyüzünde Seattle'a uçuyor olacağım."

Yanağını saçlarıma sürterek, "Seni özleyeceğim" dedi. "Giderek sana daha da düşkün oluyorum, biliyorsun."

Bastırmama fırsat kalmadan gırtlağımdan bir gülme sesi patladı. "Yapma Herbert, düşkün olmak mı? Sana düşkünüm gibi bir sözü kim kullanır?"

Bana bakışından fazla ileri gittiğimi düşündüm. Ama sonra yüzüne neşeli bir hava yayıldı ve sırıtarak göz kamaştırıcı beyazlıktaki dişlerini sergiledi. "Pekâlâ, seni bilmiş şey, demek modası geçmiş biriyim. İneklerle flört dünyasına hoş geldin."

Gülümsedim. "İneklerle flört mü?"

"Aynen öyle. Eğer duymadıysan, biz inekler flört dünyasının en gizli sırlarıyızdır. Akıllıyız, başarılıyız, asla aldatmayız. Kahretsin, sonunda biri bizden hoşlandı diye mutlu oluruz." Bakışlarını göle çevirdi. "Ve harika koca adaylarıyızdır."

Dört yıl boyunca Andrew'un ağzından evliliğin E'sini duymamıştım. Ve işte Herbert, sadece altı buluşma sonra evliliği ima ediyordu.

Ona daha da sokuldum. "Galiba bu inekle flört işi hoşuma gidecek" dedim. Gerçekten de öyle düşünüyordum.

Sabahın parlak ışıkları ofisimin penceresinden süzülüyor; önümdeki gün için sırt çantamı hazırlarken bir şarkı mırıl-

danıyorum. Anaokulu çağındaki yeni öğrencim için suluboya ararken telefon çalıyor. Arayan Garrett.

"Ofisten çıkmadan seni yakaladığıma sevindim. Peter dün gece yine bir sinir krizi geçirmiş. Autumn onu durduramamış. Neyse ki komşular gürültüyü duyup yardıma gitmişler. Yetişmeselerdi Peter'ın neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Of, hayır! Zavallı Autumn." Korkunç sahneyi gözümün önünde canlandırırken kollarımı ovuşturuyorum.

"New Pathways'tekilerle az önce telefonda konuştum. Ona bir yer açmayı kabul ettiler. Bu haftanın sonuna doğru orada başlayacak, ama bugünden itibaren artık evde ders yok."

İçimi şaşırtıcı bir hüzün kaplıyor. Her şeye rağmen hâlâ mutlu bir son bekliyordum. Peter'ın ilerleme kaydedeceği ve okuluna, günde iki defa terapiye ihtiyacı olmayan sıradan çocukların gittiği bir okula döneceği mutlu bir son.

"Ama hoşça kal bile diyemeyeceğim."

"Senin yerine söyleyeceğimden emin olabilirsin."

"Ona çok akıllı bir çocuk olduğunu, bol şans dilediğimi de söyle."

"Elbette." Duraksıyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha nazik çıkıyor. "Bu vakalar sayesinde herkesi kurtaramayacağını öğreniyorsun. Özellikle senin gibi genç ve idealist biri için zor bir ders. İşe ilk başladığımda ben de böyleydim."

"Onu yüzüstü bırakıyormuş gibi hissediyorum" diyorum. "Belki biraz daha zamanım olsaydı..."

Kesin bir ifadeyle, "Hayır" diyor. "Üzgünüm Brett. Kendini sorgulamana izin vermeyeceğim. Peter'a yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yaptın. Hem bana inanılmaz yardımcı oldun. Seninle çalışmaktan gerçekten zevk aldım."

"Ben de seninle çalışmaktan zevk aldım." Sesim çatlıyor. Zamanla sevip güvendiğim bu adamla bağlantımın kalmayacağını bilmenin, beni nasıl böyle sesim çıkmayacak hale ge-

tirdiğine şaşırıyorum. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Sadece Peter konusunda değil, yaşadığım her sorunda yanımdaydın."

"Benim için zevkti. Cidden." Bir an duraklıyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha da yumuşak. "Bana hâlâ bir içki borcun olduğunun farkındasın değil mi?"

Bu soru beni hazırlıksız yakalıyor. O içkiden bahsetmeyeli haftalar olmuştu. Bir adam bulup âşık olmak için zıvanadan çıktığım ocak ayının o kara günlerinden beri uzun bir yol kat ettim. Şu anda belki de Chicago'nun en gözde bekârıyla çıkıyorum. Yine de bir parçam hâlâ Dr. Taylor'ı merak ediyor. Şakaklarımı ovuyorum.

"Şey, evet, tabii."

Garrett, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Tereddüt ediyor gibisin."

Önüme düşen bir tutam saçımı üflüyorum. Canı cehenneme, bu adama her şeyimi anlattım. Şimdi de açık olabilirim. "Seninle bir şeyler içmeyi çok isterdim. Ama kısa süre önce biriyle görüşmeye başladım..."

Garrett, "Sorun değil" diyor. O kadar zarif ki kendimi salak gibi hissediyorum. Büyük olasılıkla romantik bir niyeti filan yoktu ve öyle olduğunu düşündüğüm için kendimi fazla önemsediğimi düşünüyor. "Umarım her şey gönlünce olur, Brett."

"Evet, şey, teşekkürler."

"Bak, seni tutmayayım. Haberleşelim."

Öyle olmayacağını bilerek, "Haberleşelim" diyorum.

Dr. Taylor'la son telefon konuşmamızı bitiriyorum. Tıpkı bir kitabın son bölümü gibi hem iyi hem de kötü. Artık Garrett'ın yardımından yoksun olduğum gibi, onunla romantik bir ilişkiye de girmeyeceğim. İçten içe bunun belki de en iyisi olduğunu fark ediyorum. Artık Herbert ve tanışmak üzere olduğum yeni ailem var. Belki de Dr. Taylor aslında

annemin oyunundaki bir karakterdi. Kritik bir noktada, tam da ona ihtiyacım olduğunda sahneye girdi; senaryo tam da öyle gerektirdiğinde çıktı.

Aradığım suluboya takımını bulup mantomu alıyorum. Işıkları söndürüp kapıyı kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum.

Yirmi dördüncü bölüm

Boeing 757'nin camından Seattle şehrinin ufukta belirmesini izliyorum. Bulutlu bir öğleden sonra, ama alçalmaya başladığımızda Washington Gölü şeritler halinde ortaya çıkıyor. Yapboza benzeyen bu kara parçasını mavi su çizgilerinin çevrelemesi çok güzel görünüyor. Gözlerimle şehir manzarasını tararken Space Needle'ı gördüğümde neredeyse çığlık atacak gibi oluyorum. Uçak alçalıyor ve evlerden oluşan minyatür bloklar beliriyor. Aşağıda bir yerlerde, beton ve ağaçlardan oluşan o küçük blokların birinde bir adam ve kızının, babam ve üvey kız kardeşimin yaşadığını düşünerek büyülenmiş gibi manzarayı seyrediyorum.

Diğer yolcularla birlikte, kalabalık bir yığının yolcuları beklediği bagaj teslim yerine yürüyorum. Yüzleri inceliyorum. Bazıları sabırsız görünüyor; üzerinde el yazısıyla isimler yazılmış kâğıtlar tutuyorlar. Diğerleri heyecanlı; yolcularını bulmaya çalışırken topuklarının üzerinde zıplıyorlar. Teker teker etrafımdaki hemen herkes arkadaşlarını ve akrabalarını buluyor. Ama ben ter içinde ve midem bulanarak tek başıma duruyorum.

Koyu renk saçlı bir adam ve on iki yaşında bir kız görmek için kalabalığı gözlerimle tarıyorum. Johnny, Zoë; neredesiniz? Bugün geleceğimi unuttular mı? Zoë yine hastalanmış olabilir mi? Çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum. Mesaj-

larımı kontrol ederken ismimi duyuyorum.

"Brett?"

Arkama dönüyorum. Önümde uzun boylu, beyaz saçlı bir adam duruyor.

Sinekkaydı tıraş olmuş ve neredeyse fazla düzgün giyinmiş. Gözleri benimkilerle buluşup gülümsediğinde videodaki o adamı, otuz dört yıl önce olduğu adamı görüyorum. Titreyen çenemi saklayarak başımı sallıyorum.

Sanki kendisi de sesine güvenmiyormuş gibi bana kollarını açıyor. Gözlerimi kapatarak ona yaklaşıyorum ve deri montunun kokusunu içime çekiyorum. Başımı soğuk deriye yaslıyorum; beni kolları arasında sallıyor. Hayatımda ilk defa, babam tarafından kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu tadıyorum.

Sonunda geri çekilip kollarımı tutarak, "Çok güzelsin" diyor. "Tıpkı annene benziyorsun."

"Ama gördüğün gibi boyumu senden almışım."

"Gözlerini de." Yüzümü ellerinin arasına alıp bakıyor. "Tanrım. Beni bulduğun için mutluyum."

Ruhum neşeyle doluyor. "Ben de."

Küçük el çantamı omzuna atıyor ve diğer kolunu benim omzuma sarıyor. "Gel, bagajını alalım. Sonra da Zoë'yi okuldan alırız. Heyecandan neredeyse çılgına döndü."

Franklin L. Nelson Merkezi'ne, yani Zoë'nin okuduğu özel okula giderken durmadan konuşuyoruz. Telefon konuşmalarımız sırasında soramadığı her şeyi şimdi soruyor. Sürekli sırıtıyorum. Babam benimle gerçekten ilgileniyor ve dahası aramızda öncesinde ummaya cesaret bile etmediğim bir rahatlık ve yakınlık var. Ama okulun üç şeritli girişine saptığında içimdeki o çirkin kıskançlık canavarı yeniden diriliyor.

Zoë'yle tanışmaya ne kadar can atsam da Johnny'yle biraz daha zamana ihtiyacım var. Yalnız. O arabaya bindiğinde

ben yine oynamaktan yorulduğum yabancı rolüne gireceğim.

Nelson Merkezi, güzel ve bakımlı bahçesiyle, zemine yayılmış tek katlı bir bina. Burada okumanın karşılığı bir servet olmalı.

"Okulun bitmesine daha on dakika var, ama Zoë sınıf arkadaşlarıyla yeni ablasını tanıştırmak istiyor. Sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır, tabii olmaz."

Çift kanatlı çelik kapıların birini benim için açıyor ve geniş bir antreden geçiyorum. Mavi bir üniforma giymiş küçük bir kız, tahta bir sırada oturmuş ayaklarını sallıyor.

Beni görünce ayağa fırlıyor ama sonra duraksıyor. John kapıdan belirince bir çığlık atıyor.

"Babacığım!" Yuvarlak yüzü büsbütün neşe doluyor. Bize doğru tüm gücüyle yürüyor ve tombul kollarını kalçalarımın çevresine sarıyor. Ben de ona sarılıyorum ama boyu ancak göğüs kafesime geliyor. John sırıtarak bize bakıyor.

"Tamam, Zoë" diyor kafasına okşar gibi vurarak. "Bırak da ablan nefes alsın."

Sonunda sıkıca sardığı kollarını açıyor. "Sen ablamsın" diye bildiriyor.

Yere çömelip pürüzsüz, süt gibi yüzüne bakıyorum. Bu meleğe nasıl içerleyebildim? Parlak saçları babasınınki ve benimki gibi siyah. Ama bizim kahverengi gözlerimizin aksine onunkiler yeşil ve daha katmanlı bir deriyle çevrili.

"Evet, öyleyim. Sen ve ben kız kardeşleriz."

Gülümsüyor ve parlak, deniz yeşili bilyeleri yarım ay şekline dönüşüyor. Fırlak üst dişlerinin arasından kalın, pembe dili görünüyor. Kız kardeşim olan bu çocuğu, Down sendromlu bu küçük kızı hemencecik seviyorum.

Bir eliyle babasının, diğeriyle benim elimi tutarak bizi koridordan geçirip sınıfına götürüyor. Sınıfa giderken John okulun bazı özel hizmet birimlerini gösteriyor. Koridorlardan

biri bir şehrin sokağı gibi tasarlanmış. Tuğlayla döşenmiş sokağın iki yanında dükkân vitrinleri sıralanmış ve her kavşakta trafik ışıkları ve işaretleri var.

"Bu bölümde çocuklara karşıdan karşıya tehlikesizce geçmeyi, dükkânlarda tezgâhtarlarla nasıl iletişim kuracaklarını, bir şey alırken para hesabını nasıl yapacaklarını, öyle şeyleri öğretiyorlar."

Nihayet, Zoë'nin sınıfına ulaştığımızda kendimizi çılgınca bir hareketliliğin içinde buluyoruz. Zoë'nin parlak gözlü öğretmeni Bayan Cindy ve asistanı Bay Kopec, zihinsel engelli sekiz öğrenciyi eve gitmek üzere hazırlamaya çalışıyor. Bay Kopec, yürüteçteki bir oğlan çocuğunun montunun fermuarını kapamaya çalışıyor. "Harvey, montunun fermuarını kapalı tutmalısın, anladın mı? Dışarısı bugün soğuk."

Bayan Cindy portmantodaki kırmızı bir yün şeridini sallayarak, "Kimin atkısı yok?" diye soruyor.

Zoë, kulak tırmalayan sesiyle duyurusunu yapıyor. "Bak, bu benim ablam."

Aynı anda yüzü neşeyle doluyor ve avuçlarını sanki ateş yakmaya çalışır gibi birbirine sürtüyor. Elimi tutup bana sınıfı gezdiriyor. Duvardaki resimleri, balık akvaryumunu gösteriyor, arkadaşlarının isimlerini söylüyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar tapılıyor gibi hissetmedim.

Okuldan ayrılmadan önce John bizi arabayla on iki hektarlık Nelson kampüsünde dolaştırıyor. Zoë oyun alanını işaret ediyor.

John, "En sevdiği yer" diyor ve arkaya uzanıp Zoë'nin bacağını mıncıklıyor. "Burada da çocukların bitkilere bakmayı öğrendiği sera var."

Toprak tenis kortlarından ve yeni dökülmüş asfalt yollardan geçiyoruz. Kırmızı bir barınağı geçerken tahta bir tabela gözüme ilişiyor: AT BİNME TEDAVİSİ PROGRAMI.

"Bu ne?"

"Orası atlı spor merkeziydi. Çocuklar ata binmeyi öğreniyor. Asıl amaç, denge ve koordinasyon yeteneklerini artırmak, ama kendilerine güvenlerini nasıl geliştirdiğine inanamazsın."

Zoë arka koltuktan, "Pluto!" diye bağırıyor.

John, dikiz aynasına bakarak gülümsüyor, "O yaşlı atı sevmiştin, değil mi?" Bana dönüyor. "Pahalı bir programdı. Bütçe kısılınca geçen sonbaharda merkezi kapatmaları gerekti."

Zihnimde bir ampul yanıyor.

SeattleTravel.com'da söz verildiği gibi hafif bir yağmur geldiğimden beri durmuyor. Ama benim için sorun yok. Cuma günü John ve Zoë'nin tuğla binalı, keyifli çiftlik evinde, içeride oturmaktan son derece memnunum. Meşe ağacından zeminde parlak renkli kilimler serili ve duvarlar ahşap kitaplıklarla kaplı. Her uygun boşlukta ve kuytu köşede, hepsi de John'un müzisyen olarak dolaştığı yerlerden alınmış ilginç tablolar ve sanat eserleri var. Zoë bugün okulu asma izni aldı, böylece üçümüz bir Navajo kilimine oturup, müzik setinde adını bilmediğim müzisyenler kulağımı okşarken Crazy Eights[31] oynadık.

Saat akşam altı ve John meşhur patlıcan soslu makarnasını hazırlamaya karar veriyor. Biz de Zoë'yle peşinden mutfağa giderek salata hazırlıyoruz.

"Tamam, Zoë. Şimdi aynen böyle çalkalıyoruz." Salata sosu şişesini çalkalayıp ona veriyorum. "Sıra sende."

Cam şişeyi iki eliyle sallayarak, "Sos yapıyorum" diyor. Ama birden plastik kapak gevşiyor. Sos fışkırıyor ve dolapların üzerine sıçrayıp tezgâha dökülüyor.

"Çok üzgünüm!" diye bağırıyorum. "Kapağı kontrol etmedim." Dökülenleri temizlemek için hemen bir mutfak bezi kapıyorum. Ama arkamda bir kahkaha duyuyorum.

31. Bir iskambil oyunu. (ç.n.)

"Zoë, gel de kendine bir bak!"

Arkamı dönünce John'un Zoë'yi yansımasını görebileceği fırın kapağına götürdüğünü görüyorum. Beyaz sos damlaları saçlarına yapışmış ve yüzünde benekler oluşturmuş. Zoë bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Yanağından bir parça sıyırıp parmaklarını yalıyor.

"Mmmm... mmm..."

John gülüyor ve saçından bir tutam yer gibi yapıyor. Zoë keyifle ciyaklıyor. Benim hafızamdakilere hiç benzemeyen bu baba-kız sahnesini izliyorum ve zihnime kalıcı olarak kazımaya çalışıyorum.

Nihayet yemeğe oturduğumuzda John kadehini kaldırıyor. "Güzel kızlarıma" diyor. "Ben çok şanslı bir adamım."

Zoë de süt kupasını kaldırıyor ve hep birlikte kadeh tokuşturuyoruz.

Şen şakrak bir akşam yemeği sohbetinden sonra meşe ağacından masada, John'un Chicago'dan ayrıldığı ilk yılların hikâyelerini dinleyerek oyalanıyoruz. Zoë'nin gözlerini ovuşturduğunu görünce masadan kalkmak için sandalyesini geri itiyor.

"Haydi, sana pijamalarını giydirelim uykucu kız. Yatma vakti geldi."

"Hayır. Ben ablamla kalacağım."

"Zoë?" diye soruyorum, "bu akşam seni ben yatırabilir miyim?"

Gözleri açılıyor ve sandalyesinden aşağı kayıp elimi yakalıyor. Geri dönüp babasına baktığında mutfaktan neredeyse çıkmak üzereyiz. "Sen kal. Ablam bana yardım eder."

John kıkırdayarak gülüyor. "Tamam, küçük patroniçem."

Beni uçuk pembe ve lavanta rengi sarayına götürüyor. Pencereleri, iki yandan tutturulmuş dantelli perdeler süslüyor ve küçük yatağının üzeri bir pelüş oyuncak ormanı gibi.

Başucu lambasını açarken, "Odanı sevdim" diyorum.

Mor Tinker Bell pijamalarını giyiyor. Dişlerini fırçalamasına yardım ediyorum. Sonra yatağına tırmanıyor ve yanındaki boşluğa eliyle vuruyor. "Şimdi sen de uyu."

"Sana bir masal okuyayım mı?"

"Libya!" diyor. "Libya!"

Kitap köşesinin önünde çömelip adında Libya geçen bir masal arıyorum ama nafile. Sonunda Olivia adında bir domuzla ilgili bir masal buluyorum.

Kitabı kaldırıp, "Bu mu?" diye soruyorum.

Sırıtıyor. "Libya!" Yanına sokuluyorum ve başımı yanındaki yastığa koyuyorum. Naneli diş macunu ve vanilyalı şampuan kokusuyla bana dönüp yanağımı öpüyor. Kitabı göstererek, "Oku" diye emir veriyor. Masalın yarısına doğru nefes alıp verişi yavaşlıyor ve gözleri kapanıyor. Büyük bir dikkatle kolumu boynunun altından alıyorum ve başucu lambasını kapatıyorum. Küçük Denizkızı gece lambası odayı pembe pırıltılarla dolduruyor.

Yanağını öpmek için eğilirken, "Seni seviyorum Zoë" diye fısıldıyorum. "Benim için ne büyük bir ders oldun."

Mutfağa döndüğümde masa temizlenmiş, bulaşık makinesinin homurtusu duyuluyor. Şarabımı tazeleyip oturma odasında gitarını bir çocuk gibi kucağına yerleştirmiş halde oturan John'un yanına geçiyorum. Beni görünce gülümsüyor.

"Gel, otur. Sana bir şey getirmemi ister misin? Biraz daha şarap? Bir fincan kahve?"

Kadehimi kaldırıyorum. "Aldım bile." Yanındaki koltuğa oturup gitarının koyu renk, cilalı ahşabına ve fildişi işlemelerine hayranlıkla bakıyorum. "Çok güzel."

"Teşekkürler. Bu eski Gibson'ı severim." Gitarın deri askısını boynundan çıkarmadan önce parmaklarıyla birkaç nota tıngırdatıyor. "Hayatımda dalgaların karşı koyamayacağım kadar yükseldiği zamanlarda aklımı korumamı bu sağladı."

Gitarı bir âşığın özeniyle metal ayaklığına yerleştiriyor. "Sen çalıyor musun?"

"Sanırım o gen beni atlayıp geçmiş."

Kısık sesle gülüyor. "Nasıl bir çocuktun, Brett?"

Sonraki iki saat boyunca koltuklarımıza yaslanıp birbirimize sorular soruyoruz; otuz dört yıllık bir yapbozun eksik parçalarını yerine koymaya çalışarak hikâyeler, anılar, anekdotlar anlatıyoruz.

"Bana anneni o kadar çok hatırlatıyorsun ki" diyor.

"Bu çok güzel bir iltifat. Onu çok özlüyorum."

Gözlerindeki ifade ağırlaşıyor ve bakışlarını ellerine indiriyor. "Evet, ben de."

"Hiç onunla tekrar görüşmeyi denedin mi?"

Çenesi hafifçe seğiriyor. Sanki tılsımıymış gibi gitarını ayaklığından çıkarıp dizine yerleştiriyor. Gözlerini yerden kaldırmadan tellere rastgele vurup hüzünlü notalar çıkarıyor. Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor.

"Charles Bohlinger beş para etmez bir adamdı." Sanki yıllardır içinde tutuyormuş gibi derin bir nefesi dışarı veriyor. "Annenle evlenmek istedim. Onu terk etmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bir daha hiçbir kadını onu sevdiğim gibi sevmedim. Asla."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ama kalbini kırdın. Charles'ı bırakıp seninle gelmek istediği günlüğünden anlaşılıyordu, ama sen evlenmek istememişsin."

Geri çekiliyor. "Bu tam olarak doğru değil. Bak, baban durumu öğrendiğinde..."

Sözünü keserek, "Charles" diyorum. "O asla babam olmadı." John bana bakıp başını sallıyor. "Charles, annenle birbirimize âşık olduğumuzu öğrendiğinde öfkeden deliye döndü. Onu karar vermeye zorladı. Ya onu ya beni seçecekti. Annen dosdoğru gözlerinin içine bakıp beni sevdiğini söyledi." Hatırası hâlâ canlıymış gibi gülümsüyor. "Sonra annen mutfak-

tan çıktı. Ben peşinden gitmeden önce Charles kolumdan yakaladı. Eğer Elizabeth onu terk ederse bir daha çocuklarını asla göremeyeceğine yemin etti."

"Ne? Bunu yapamazdı."

"Unutma, yetmişlerden bahsediyoruz. O zamanlar farklıydı. Onun bir fahişe olduğuna, anneliğe uygun olmadığına dair ifade vereceğini söyledi. O zamanlar esrar içerdim. Beni annenin esrarkeş sevgilisi olarak göstermekle tehdit etti. Mahkemenin kimin yanında olacağını kestirmek zor değildi. Annen için bir yükten başka bir şey değilim."

"Tanrım, bu korkunç."

"Joad ve Jay'i kaybetmek onu mahvederdi. Sonuçta seçim yapmak zorunda kalmaması için yalan söyledim. Ona kalıcı bir ilişki istemediğimi söyledim." Sanki kötü bir rüyayı aklından atmak istermişçesine başını sallıyor. "Bu beni neredeyse öldürdü. Ama anneni biliyordum. Çocuklarını kaybetseydi toparlanamazdı.

Evin önündeki verandada durduk. O öğleden sonra cehennemden daha sıcaktı. Evin bütün pencereleri açıktı. Charles bizi dinliyordu. Ama umursamadım. Annene onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi söyledim. 'Ama durulup evlenecek bir tip değilim' dedim. Annenin içimi okuduğuna yemin edebilirim. Beni son kez öperken, 'Beni nerede bulacağını biliyorsun' dedi."

Lacivert mantosu içinde el arabasıyla oğullarını çeken mutsuz kadına içim acıyor. "Onun için geri geleceğini düşündü."

John devam etmeden önce kendini toparlayarak başını sallıyor. "'Tanrım, İrlanda tepeleri kadar yeşil ve bana sarsılmaz bir inançla bakan o gözleri hâlâ görebiliyorum."

Boğazım düğümleniyor. "Ama sonra boşandılar. O zaman ona gidemez miydin?"

"İzini kaybettim. Ondan ayrıldığımda en doğrusunu yaptığıma kendimi ikna etmiştim. Keşkelerle kendime işkence et-

memek için elimden geleni yaptım. Yıllar boyunca bana zevk veren neredeyse tek şey bu yaşlı gitar oldu.

On beş yıl sonra Zoë'nin annesiyle tanıştım. Sekiz yıl beraberdik ama hiç evlenmedik."

"Şimdi nerede?"

"Melinda Aspen'e geri döndü, ailesi orada yaşıyor. Annelik ona göre bir şey değildi."

Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama sormuyorum. Down sendromlu bir çocuğun ona göre olmadığını tahmin ediyorum.

"Üzgünüm" diyorum, "bütün kayıpların için."

Başını sallıyor. "Kimsenin benim için üzülmesini hak etmiyorum. Derler ya, hayat güzel." Uzanıp elimi sıkıyor. "Ve daha da güzelleşiyor."

Ona gülümsüyorum. "Annem boşandıktan veya Charles öldükten sonra neden seni aramadı merak ediyorum."

"Tahminimce ilk yıllarda beni bekledi. Mektup, telefon veya başka bir şekilde ona ulaşmamı umdu. Ama zaman geçip o mektup hiç gelmeyince onu aslında sevmediğime karar verdi."

İçim birden ürperiyor. Annem hayatının aşkının bir yalan olduğunu düşünerek mi öldü? Aniden aklımı haftalardır meşgul eden soru ağzımdan çıkıveriyor.

"John, neden babalık testi yaptırmayı istemedin? Veya belki de istiyorsundur. Benim için hiç sorun olmaz."

"Hayır. Hayır, istemiyorum. Bir an için bile benim kızım olduğundan şüphe duymadım."

"Neden? Senden başka herkes bunu sorguladı. Senin olabileceğim gibi pekâlâ Charles'ın kızı da olabilirdim."

Duraksıyor ve öylesine bir akor basıyor. "Charles, Jay doğduktan sonra vazektomi yaptırmış. Annen bunu biz birlikte olmaya başladıktan kısa süre sonra bana söylemişti."

Hayretler içinde gözlerimi kırpıştırıyorum. "Benim onun çocuğu olmadığımı biliyor muydu? Tanrım, benden neden hoşlanmadığı belli oluyor."

"Ayrıca daha fazla kanıt istiyorsa sana sadece bir bakması yeterliydi."

"İstenmeyen bir bebekmişim. Bunu hiç bilmiyordum."

"Bak işte, bunda yanılıyorsun. Babanın operasyon geçirdiğini öğrenince annen kahrolmuştu. Bana öyle anlattı. Bir çocuk daha istiyordu. Aslında bana hep bir kızının olmasını istediğini söylemişti."

"Öyle mi?"

"Hem de çok. Bay Pohlonski ona böylesine değerli bir armağan verdiğimi söylediğinde nasıl heyecanlandığımı bilsen."

Elimi ağzıma götürüyorum. "Ve bana günlüğünü bırakarak o armağanı bize geri vermiş oldu."

Gözleri gülümsüyor ve elini bana uzatıyor. "Sen sürekli verilen bir armağansın."

Cumartesi günü, buraya geldiğimde tanıştığım iki yabancı yerine ailemden ayrılıyor gibiyim. Havaalanının bekleme salonunda Zoë'nin yanına çömelip onu göğsüme bastırarak kucaklıyorum. Kazağımı yakalayıp bana tutunuyor. Geri çekildiğinde başparmağını uzatıyor.

"Benim ablam."

Ben de başparmağımı onunkiyle birleştiriyorum. Bu, yeni ritüelimiz. "Seni seviyorum kardeşim. Bu akşam seni ararım, tamam mı?"

John beni kollarının arasına alıp kocaman kucaklıyor. Güçlü ve koruyucu kolları var, tıpkı hep hayal ettiğim baba kucaklaması gibi. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Deri montunun kokusu baharatlı losyonuyla karışıyor; sonsuza kadar babama ait diyeceğim kokular. Sonunda geri çekilip kollarımı tutarak bana bakıyor.

"Seni bir daha ne zaman görebiliriz?"

"Chicago'ya gelin" diyorum. "Herkesin seninle ve Zoë'yle tanışmasını istiyorum."

"Geleceğiz." Beni öpüyor ve hafifçe sırtıma vuruyor. "Şimdi acele et, uçağını kaçırma."

"Bekle. Sana bir şey vereceğim." Çantama uzanıp annemin deri kaplı günlüğünü çıkarıyorum. "Bunu almanı istiyorum."

Sanki Kutsal Kâse'yi tutuyor gibi iki elini açıp günlüğü avuçlarına yerleştiriyor. Çenesindeki o küçük kasın seğirdiğini fark ediyorum ve yanağından öpüyorum.

"Aşkından eğer birazcık şüphe duymuşsan, bunu okuyunca duymaman gerektiğini göreceksin. Elizabeth'in bütün duyguları burada, kâğıt üzerinde yazılı."

"Başka günlükler de var mı? Ben gittikten sonra yazmaya devam etmiş mi?"

"Hayır. Aynı şeyi ben de merak edip evi aradım ama başka günlük bulamadım. Sanırım hikâyesi seninle birlikte bitti."

Beş saat sonra uçak Chicago O'Hare Havaalanı'na iniyor. Saatime göz atıyorum. On otuz beş; yirmi dakika erken indik. Telefonumu açınca Herbert'ın mesajını görüyorum. *Bagaj teslimde bekliyorum.*

Daha kibar bir adamla hiç çıkmamıştım. Taksi çağırmama gerek kalmayacak. Bu çantaları tek başıma sürüklememe gerek kalmayacak. Herbert'ı göreceğim. Ama ne yaparsam yapayım içimde tek bir heyecan kıpırtısı bile yok. Yorgunum herhalde. Tek düşünebildiğim, Pilsen'deki küçük daireme varıp yatağa tırmanmak ve Zoë'yi aramak.

Onu söz verdiği gibi bagaj teslim bölgesinde, metal ve Naugahyde'dan[32] bantlı bir sandalyede ders kitabına benzer bir şey okurken buluyorum. Beni görünce yüzü canlanıyor. Ayağa fırlıyor. Ben de havaalanındaki en muhteşem adamın kollarına yürüyorum.

Kulağıma, "Eve hoş geldin" diye fısıldıyor. "Seni özledim."

32. ABD kökenli bir suni deri markası. (ç.n.)

Geri çekilip başımı kaldırarak ona bakıyorum. Güzel bir adam. Kesinlikle güzel. "Teşekkürler. Ben de seni özledim."

El ele tutuşarak konveyör kayışının tükürdüğü bavulları izliyoruz. Önümüzde, üzerine parlak yeşil bir papatya iliştirilmiş pembe saç bandıyla bir bebek annesinin omzundan bakıyor. Kocaman mavi gözleri beğeni dolu bakışlarla Herbert'ı süzüyor. Herbert eğilip ona gülümsüyor.

"Hey, sevimli şey" diyor. "Sen ne tatlı bir kızsın öyle."

Bebek cilve yapmaya çoktan hazır bir şekilde ıslak, gamzeli bir gülücük atıyor. Herbert yüksek sesle gülerek bana dönüyor. "Bir bebeğin gülüşünden daha aşkın ne olabilir?"

Aşkın kelimesini tercüme etmek birkaç saniyemi alıyor. Sanırım sıra dışı demek istedi. Ve şu anda bence o da aşkın. Hiç düşünmeden uzanıp yanağını öpüyorum. "Teşekkürler."

Başını uzatıyor. "Ne için?"

"Beni karşıladığın için. Ve bir bebeğin gülüşünü anladığın için."

Yüzü pembeleşiyor ve dikkatini konveyöre veriyor. "Tamamlaman gereken bir hayat listen olduğunu duydum."

Homurdanıyorum. "Ağabeyimin ağzında bakla ıslanmaz."

Alçak sesle gülüyor. "Hedeflerinden biri çocuk sahibi olmak, değil mi?"

Önemsemez gibi görünmeye çalışarak, "Hı-hı" diyorum. Ama göğsümde doping iğnesi vurulmuş bir baterist var. "Ya sen? Bir gün çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

"Kesinlikle. Çocukları severim."

Bavulum kızaktan düşüyor. Almak için öne doğru bir hamle yapıyorum ama Herbert kolumu yakalıyor. "Ben alırım."

O konveyöre yönelirken bebekle göz göze geliyoruz. Sanki benden iyi bir anne olup olmayacağını tartarmış gibi beni inceliyor. Zamanımın –hem Elizabeth Ana hem de Doğa Ana tarafından dayatılan zamanın– daraldığını hatırlatıyor, bense her zamanki panik dalgasının beni ele geçirmesini bekli-

yorum. Ama bu kez öyle olmuyor.

Herbert bavulumu bir çırpıda kapıp yanıma geliyor.

"Hazır mıyız?" diye soruyor. "Gereken her şey tamam mı?" Onay almak ister gibi bebeğe bakıyorum. Bir gülücükle yüzü aydınlanıyor. Herbert'ın koluna giriyorum. "Evet, sanırım tamam."

Rudy'yi sabah dörtte tuvalet molası için dışarı saldıktan sonra yatağa dönüp dokuza kadar uyuyarak pazar gününün avantajından yararlanıyorum. Hâlâ Pasifik zamanında oluşumu bahane ediyorum. Nihayet kalktığımda kahvemi alıp aydınlık oturma odasına geçiyorum ve kendimi iyi anlamda tembel ve mutlu hissederek *Tribune*'un kare bulmacasını çözmeye çalışıyorum. Rudy yanımdaki kilime kıvrılmış, bulmacanın karelerini doldurmamı izliyor. Sonunda kanepeden kalkıp dolabıma gidiyorum ve pijamamı çıkarıp eşofmanımı giyiyorum. Rudy'nin tasmasını takıyorum. Dışarıya çıkacağımızı anlayarak daireler çizmeye başlıyor. iPod'umu ve güneş gözlüklerimi elime alıp ön kapıyı iterek açıyorum ve merdivenlerden koşarak iniyorum.

Rudy'yle önce aylak aylak dolaşıyoruz. Bulutsuz, mavi gökyüzüne ve havadaki bahar müjdesine şaşarak yüzümü güneşe doğru çeviriyorum. Chicago rüzgârının esintileri yüzümü yalıyor, ama şubatın tatsız, öfkeli fırtınalarının aksine mart sonu rüzgârları daha uysal, daha merhametli ve neredeyse şefkatli. Rudy önümde koşturuyor. Beni sürüklememesi için tasmasından çekmek zorunda kalıyorum. 18. Cadde'ye vardığımızda saate bakıyorum, kulaklıklarımı takıp koşmaya başlıyorum.

18. Cadde, her iki yanı Meksika fırınları, restoranları ve bakkallarıyla dolu, hareketli bir yer. Kaldırımda koşarken annemin beni kendi konfor alanımdan çıkmaya zorlamakta haklı olduğunu anlıyorum. Bu kadar mütevazı bir yere evim

diyebileceğimi asla düşünemezdim. Zihnimde annemi cennette, elinde megafonuyla yönetmen koltuğuna oturmuş, hayatımın her sahnesi için "motor" derken canlandırıyorum. Herbert, oyunumda artık bir karakter olduğuna göre belki de birkaç ay içinde gerçekleştirmek şöyle dursun, hayatta hiç ulaşamayacağımı düşündüğüm iki hedefi; âşık olmayı ve çocuk sahibi olmayı başarabilirim.

Rudy sonunda kakasını yaptığında Harrison Park'a kadar gelmiş durumdayız. Bir dakika dinlenip, eve doğru yürümeye başlıyoruz. Yol boyunca Herbert Moyer'i düşünüyorum.

Olağanüstü bir adam. Dün gece havaalanından çıktığımızda onda kalmamı istediği çok açıktı. Ama Rudy'yi almam gerektiğini, yoğun olduğumu ve kendi yatağımda uyumak istediğimi söylediğimde anlayış gösterdi. *Beyefendi* tabirinin Herbert Moyer için uydurulduğundan eminim. Dahası, hiç bu kadar üzerime titreyen biriyle birlikte olmamıştım. Kapıları açıyor, sandalyeleri tutuyor... İstesem, yemin ederim çantamı bile taşır. Hiç bu kadar taparcasına sevilmemiştim.

Öyleyse neden, diye şimdi kendime soruyorum, geceyi onunla geçirmedim? Köpek olsun olmasın, Andrew olsa yanından ayrılmazdım. Bunun Herbert'ın bir sevgili olarak yeterli olup olmamasıyla da ilgisi yok. Harika biri, Andrew'un hiç olmadığı kadar ilgili. Herbert kesinlikle bulmayı umduğum ve annemin benim için istediği türden bir adam.

Ama yine de bir yanım sevgisine karşı koyuyor. Bazen "normal" bir ilişki sürdürme kabiliyetimin olmadığını düşünüyorum. Çünkü eğer kendime karşı tamamen dürüst olacak olursam, Herbert'ın ilgisi ve nezaketi kimi zaman beni boğuyor. Bana normal gelen, yanında en çok rahat ettiğim adamların hep Charles Bohlinger ve Andrew Benson gibi soğuk, ilgisiz adamlar olduğundan şüpheleniyorum. Ama bunu bozamam, bozmayacağım. Artık daha akıllı, olanların daha farkında bir insanım ve geçmişimin geleceğimi mahvetmesine

izin vermeyeceğim. Herbert Moyer gibi adamlar Louis Vuitton çantalar gibi nadir bulunuyor ve böylesini öpüp başıma koymam gerek.

Uzaktan evimi görüyorum. Rudy'nin tasmasını çıkarıyorum, ön kapıya kadar yarışıyoruz. Kanepenin yanındaki sehpada duran cep telefonumun ışığı yanıp sönüyor. Herbert bugün benden tabure seçmesine yardım etmemi istiyor. İlişkimizi ilerletmeye hevesli görünüyor. Sesli mesaj düğmesine basıyorum.

"Brett, ben Jean Anderson. Sanquita'nın doğum sancıları başladı. Onu Cook County Memorial'a götürüyorum. Senin de gelmeni istedi."

Yirmi beşinci bölüm

Kan beynime sıçrıyor. Merdivenleri atlayarak inip Selina ve Blanca'nın kapısını çalıyorum. Nefes nefese Rudy'ye bakabilirler mi diye soruyorum. Hastaneye giderken yolda Herbert'ı arıyorum.

"Selam" diyor. "Ben de seni arayacaktım. Bir saate hazır olur musun?"

"Sen alışverişi bensiz yap. Ben hastaneye gidiyorum. Sanquita doğum yapıyor."

"Çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Dua et. Daha doğurmasına yedi hafta vardı. O ve bebek için çok endişeliyim."

"Tabii ki. Yardım edebileceğim bir şey olursa haber ver."

Hastane girişi uzakta beliriyor ve yavaşlıyorum. "Teşekkürler. Seni ilk fırsatta ararım."

Telefonu aceleyle kapatırken Herbert'ın anlayışına hayret ediyorum. Andrew burada Sanquita'yla kalmak istememi asla anlamazdı. Planlarını bozduğum için kendimi suçlu hissetmeme sebep olurdu. Herbert tam bir prens; buna şüphe yok.

Küçük bekleme odasına girdiğimde Bayan Jean, oturduğu siyah sandalyeden hızla kalkıp bana doğru geliyor. Kolumu yakalıyor ve birlikte koridorda yürüyoruz.

Gözkapakları yarıya inmiş bir halde, "İyi değil" diyor.

"Acil sezaryene aldılar. Potasyum seviyesi çok yükselmiş. Kalbinin durmasından korkuyorlar."

Aynen Dr. Chan'in söylediği gibi. "Bebek nasıl?"

"Her kaçak gibi stresli." Başını sallayıp burnunu siliyor. "Böyle olmamalıydı. O kızın daha yaşayacak çok şeyi var. Ve o bebek bu kadar yaşamayı başardı; şimdi ölemez."

Aslında hissettiğimden daha emin bir şekilde, "Ölmeyecekler" diyorum. "İnancını hemen kaybetme. Herkes iyi olacak."

Kaşlarını çatıp gözlerini bana dikiyor. "Siz her fırtınanın sonunda bir gökkuşağı olduğunu düşünürsünüz. Siyahi insanlarda durum başkadır. Bu hikâyenin bir mutlu sonu olmayacak. Artık sen de bunu anlamış olmalısın."

Bir adım geri atıyorum, bir korku hançeri daha bedenime saplanıyor.

Yirmi dakika sonra doktor, yüzündeki kâğıt maskeyi indirerek bekleme odasına giriyor. Çocuk doğurtmak yerine lise futbol maçında amigo kız olması gerekirmiş gibi genç gösteren, esmer bir kadın. Gözleriyle odayı tarayarak, "Sanquita Bell?" diye soruyor.

Jean'le sandalyelerimizden fırlayıp odanın ortasında doktorla buluşuyoruz.

"Nasıl?" diye soruyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki cevabı duymadan bayılmaktan korkuyorum.

"Ben Dr. O'Connor" diyor. "Bayan Bell'in bir kilo yüz gram ağırlığında bir kızı oldu."

Boğuk bir ses çıkarmayı başararak, "Sağlıklı mı?" diye soruyorum.

Dr. O'Connor derin bir nefes alıyor. "Hiç iyi beslenemediği gibi akciğerleri de tam olarak gelişmemiş. Kendi başına nefes almaya başlayana kadar solunum cihazına bağlı kalacak. Şimdi YYBÜ'ye, yenidoğan yoğun bakım ünitesine aldılar." Başını iki yana sallıyor. "Koşulları düşününce, o küçük fıstık bir mucize."

Ağzımı elimle kapatıp ağlamaya başlıyorum. Jean'e, mucizelerin işte böyle gerçekleşebildiğini söylemek istiyorum, ama şimdi böbürlenmenin sırası değil. "Sanquita'yı görebilir miyiz?"

"Şu anda yoğun bakıma götürülüyor. Oraya ulaştığında yerine yerleştirmiş olurlar."

"Yoğun bakım mı?" Doktorun gözlerini sorguluyorum. "İyileşecek, değil mi?"

Dr. O'Connor dudaklarını sıkarak gülümsüyor. "Bugün bir mucizeye şahit olduk. Bir tane daha umabiliriz."

Jean'le beşinci kata bitmek bilmeyen bir asansör yolculuğu yapıyoruz.

"Haydi ama" diyerek düğmeye tekrar tekrar basıyorum.

"Bilmen gereken bir şey var."

Jean'in sesindeki ciddiyet beni korkutuyor. Ona dönüyorum. Asansörün floresan ışığında yüzündeki her bir çizgi belirgin görünüyor. Siyah gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Sanquita ölüyor. Büyük olasılıkla bebeği de ölecek."

Başımı çevirip asansör kapısının üstündeki kat numaralarına bakıyorum. "Belki de ölmeyecek" diye fısıldıyorum.

"Bu sabah bana eğer ölürse bebeğe senin bakmanı istediğini söyledi."

Birden duvar kenarına çöküp ellerimle başımı tutuyorum. "Yapamam... Bu olamaz..."

Yıkılıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

Başını sallıyor ve gözlerini asansörün tavanındaki fayanslara dikiyor. "Melez bir çocuk istemeyebileceğini ona söyledim."

Kan beynime sıçrıyor. Aniden her hücrem, her sinir ucum aynı anda alev almış gibi oluyor. "O çocuğun ırkının bununla hiçbir ilgisi yok. Anlıyor musun? Hiçbir ilgisi yok! Çocuğunu büyütmem için beni düşünmüş olmasından bile inanamaya-

cağın kadar onur duydum." Derin bir nefes alıp boğazımdaki düğümü ovuşturuyorum. "Ama Sanquita yaşayacak. İkisi de yaşayacak."

Sanquita'nın yatağının etrafındaki perde, camdaki panjurlarla birlikte kapatılmış; kablolar, tüpler ve yanıp sönen ışıklarla dolu loş bir kovuğa benziyor. Çatlak dudakları gevşemiş; kısa, düzensiz nefeslerle uyuyor. Ödemli yüzü patlamak üzere olan bir kabarcık gibi sımsıkı gerilmiş. Gözleri kapalı ama şişmiş gözkapakları kömürle boyanmış gibi siyah. Gevşekçe yana düşmüş elini tutarak cansız yüzüne dökülen saçlarını geri tarıyorum.

"Biz buradayız tatlım. Sen şimdi dinlen."

Burun deliklerime hafif bir amonyak kokusu doluyor. Aynen okuduğum gibi kandaki atıkların birikmesinden oluşan üremi bu. İçimi bir korku kaplıyor.

Jean battaniyeyi düzelterek, yastığını kabartarak yatağın etrafında dolanıyor. Ama yapılacaklar listesini tükettiğinde, durup öylece Sanquita'ya bakıyor.

Ona, "Sen eve git" diyorum. "Yapabileceğimiz bir şey yok. Uyandığında seni ararım."

Saatine bakıyor. "Sığınma evine dönmem gerek, ama önce gidip bebeği bir kontrol et. Sen dönene kadar ben Sanquita'yla kalırım."

Çift kanatlı kapıların kilidi, yenidoğan yoğun bakım ünitesine girmemi engelliyor. Kapıların yanında etrafı çevrili kabul bölümünde pembemsi sarı saçlarıyla çekici bir hemşire oturuyor. Yaklaştığımda gülümsüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, şeyi görmeye geldim..." Bebeğin bir adı bile olmadığı aklıma geliyor. "Sanquita Bell'in bebeğini görmeye geldim."

Sanki Sanquita Bell'i hiç duymamış gibi kaşlarını çatıyor

ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Az önce gelen bebek, değil mi? Şu evsiz bebek?"

Midem kasılıyor. Daha doğalı bir saat olmadığı halde çocuk şimdiden etiketlendi.

"Evet, Sanquita'nın bebeği."

Tam telefonun ahizesini kaldırdığı sırada elinde hasta tabelasıyla siyah saçlı, kısa boylu bir kadın geliyor. Hastane önlüğü Disney karakterleriyle süslü.

"Merhaba. Ben Maureen Marble. Siz?" diye sorarak hasta listesini açıyor.

"Ben Brett Bohlinger. Sanquita'nın öğretmeniyim."

Listesini inceliyor. "Ah, evet. Sanquita sizi refakatçisi olarak belirtti. Sizinle içeride görüşeceğim."

Bir zil sesiyle kapılar açılıyor. Parlak ışıklarla aydınlatılmış koridora giriyorum. Hemşire Maureen tekrar ortaya çıkıyor ve bana yolu gösteriyor. "YYBÜ'de dokuz bakım odamız var ve her birinde sekizer kuvöz var. Sanquita'nın bebeği yedi numarada."

Onu, yeni doğmuş torunları olduğunu düşündüğüm bir bebeği seyreden yaşlı bir adamla kadının olduğu yedi numaraya kadar takip ediyorum. Geniş odanın kenarlarına sekiz kuvöz sıralanmış. Neredeyse bütün kuvözlerin üstündeki duvarlara, bebeklerin isminin yazdığı parlak renkli kâğıtlar, süslü harfler yapıştırılmış. Isaiah. Kaitlyn. Taylor. Birkaç kuvözün içinde aile fotoğrafları ve hastanenin olmadığı belli olan yumuşak, el örgüsü battaniyeler görüyorum.

Maureen, arka köşede tek başına, bakımsız ve herhangi bir sevgi gösterisinden yoksun bir kuvözü işaret ediyor.

"İşte orada."

Kuvözün önündeki beşik kartında KIZ BEBEK yazıyor. Gözlerimi kapıyorum. KİMLİKSİZ BEBEK de yazabilirdi.

Plastik beşiğin içine bakıyorum. Bir karışlık boyuyla minyatür bir bebek, üzerinde sadece oyuncak bebek ölçülerinde-

ki bebek bezi ve uçuk pembe bir başlıkla uyuyor. Göğsüne ve midesine yerleştirilmiş üç banttan çeşitli monitörlere kablolar bağlı.

Ayağına şeffaf plastik bantla tutturulmuş damar içi enjeksiyon, derisinde çıkıntı yapmış; ince bir tüpten burun deliklerine beyaz bir sıvı veriliyor. Elma büyüklüğündeki başının etrafında, ağzını ve burnunu kaplayan şeffaf, plastik bir aygıtı yerinde tutan esnek bantlar var.

Elimi göğsüme götürüyorum ve Maureen'e dönüyorum. "İyileşecek mi?"

"Merak etmeyin, iyileşecek. Gördüğünüz maskeye CPAP deniyor" diye anlatıyor. "Hava yoluna sürekli bir basınç uyguluyor. Akciğerleri henüz tamamen gelişmemiş. CPAP, kendi kendine nefes almaya başlayana kadar ona yardım edecek." Bana bakıyor. "Kucağına almak ister misin?"

"Kucağıma mı? Yok, hayır. Hayır, teşekkürler. Bir şeyleri bozarım." Gergin gülüşümü boğazımı temizleyerek saklamaya çalışıyorum. "Onu ilk kucağına alan Sanquita olsun."

Bana yandan bir bakış atıyor. "Kız Bebek'le istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ben birazdan dönerim."

İğneler ve tüpler içinde iğne yastığına dönmüş bu yeni doğmuş, buruşuk bebekle tek başıma kalıyorum. Yuvarlak yüzü sanki anneciğinden uzak olduğu için biraz küsmüş gibi asık. Hâlâ ince tüylerle kaplı karamel rengi teni sanki ona birkaç beden büyük gibi görünüyor. Gerinip parmaklarını açtığında beş küçük kibrit görüyorum. Boğazıma bir yumru oturuyor.

"Kız Bebek" diye fısıldıyorum, ama kelimeler kulağıma soğuk ve kişiliksiz geliyor. Sanquita'nın erkek kardeşinin, içine doğduğu dünyaya göre fazla hassas olan o çocuğun üzücü hikâyesi aklıma geliyor. Parmağımı öpüp, Kız Bebeğin yüzünün hizasındaki cama dokunuyorum. "Austin" diye fısıldıyorum. "Hoş geldin, güzel Austin."

Küçük bir çocuğun geçmişi ve yeni bir bebeğin geleceği

için, bilinen ve henüz bilinmeyen sebeplerle gözlerimi kapatıp ağlıyorum.

Sanquita'nın odasına döndüğümde Jean yatar koltuktan fırlıyor. "Bebek nasıl?"

Hissettiğimden daha iyimser olmaya çalışarak, "Mükemmel" diyorum. "Git, gör onu."

Jean başını sallıyor. "Sanquita'nın bir refakatçi belirlemesi gerekmiş. Seni seçmiş."

Yüzünde hayal kırıklığı veya daha kötüsü hoşnutsuzluk izleri arıyorum. Ama şaşırtıcı şekilde Jean'in yüzünde ikisinden de eser yok. Sanquita'nın yatağına yaklaşıyorum. Aynı onu bıraktığım gibi sırtüstü uyuyor. Şişmiş yüzü, o sevimli kızın acımasız bir karikatürü gibi. "Bebeğin çok güzel, Sanquita."

Jean çantasını alıyor. "Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"İdare ederim."

Bir mendille gözlerini siliyor. "Uyanır uyanmaz beni ara."

"Arayacağım. Söz."

Eğilip yanaklarını Sanquita'nın yanaklarına sürüyor. "Geri geleceğim şekerparem." Sesi çatallaşıyor. "Dayanmalısın, beni duydun mu?"

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak pencereye dönüp elimle ağzımı kapatıyorum. Sonra Jean'in yanıma geldiğini hissediyorum. Elini uzatıp bana dokunuyor, ama yüzüme bakmadan çekiyor.

"Kendine dikkat et" diye fısıldıyor. "Sanırım o bebeğin sana ihtiyacı olacak."

Hemşire, her on dakikada bir gelip Sanquita'nın yaşamsal faaliyetlerini kontrol ediyor ama değişen bir şey yok. Saatler, kum saatine bal doldurulmuş gibi yavaş akıyor. Ahşap bir sandalyeyi yatağın yanına çekiyorum. Bu şekilde Sanquita'ya

o kadar yakınım ki aldığı her kısa nefesi görebiliyorum. Elimi yatağın metal tutamaklarından geçirerek Sanquita'nın elini kavrıyorum. O uyurken ona sevgili yavrusunu ve ileride nasıl harika bir anne olacağını anlatıyorum.

İkindiye doğru genç bir kadın karanlık odaya giriyor. Beyaz bir önlük giymiş ve sarı saçları mavi bonesinden tel tel fırlamış. Yatağın yanındaki sehpada bir şeyler arıyor. Yatağın diğer tarafında beni fark edince ürküyor.

"Ah, sizi görmedim. Mönüyü arıyorum. Doldurdu mu?"

"Bu akşam yemeyecek, teşekkürler."

Sanquita'nın zayıf haline bakıyor. "Başka mönü getirmeme gerek var mı? Yani, her gün bir tane getirebilirim veya bekleyebilirim..."

Kan beynime fırlıyor. Ayağa kalkıp mönüyü kadının elinden kapıyorum. "Evet, yarın mönü getirmeniz gerekiyor. Her gün bir tane bırakın. Anladınız *mı*? Her gün."

Saat beş olduğunda Austin'e bak*mak* için tekrar bakım ünitesine koşuyorum. Zile basıyorum, YYBÜ'nün kapıları açılınca doğruca yedi numaraya giriyorum. Dosdoğru arka köşeye ilerlerken Austin'in kuvözünün bir ışıkla solaryum yatağı gibi parladığını fark ediyorum. CPAP hâlâ burnunu ve ağzını kaplıyor, ama bu kez bir gözbağı takmış. Yine ne oldu? Kalbimde fırtınalar kopuyor.

Kendi etrafımda dönüyorum. "Maureen?" Ama Hemşire Maureen odanın diğer tarafında, daha önce gördüğüm yaşlı çiftle konuşmakla meşgul.

Oradan geçen laboratuvar önlüklü bir kadın görüyorum. Peşinden kapıya kadar giderek "Affedersiniz" diyorum. "Austin'in – Kız Bebeğin nesi var, söyleyebilir misiniz? Kuvözü..."

Elini kaldırıp uzaklaşıyor. "Acil bir işim var. Hemşirelerden biriyle konuşmalısınız."

Tekrar odaya koşuyorum. Hemşire Maureen nihayet to-

runlarının üstüne titreyen çiftin yanından ayrılıyor. "Ne oldu, Brett?"

"Sanquita'nın bebeğinin nesi var? Beşiğinin bütün ışıkları yanıyor. Gözünde de gözbağı var."

Odanın diğer tarafından kalitesiz bir çalar saat gibi öten bir cihaz dikkatini dağıtıyor. Aceleyle o tarafa yönelirken "Işık terapisi görüyor" diyor.

Ne olduğuna dair daha fazla bilgi edinemeyerek beşiğe dönüyorum. Büyükbaba olduğunu düşündüğüm yaşlı adam yanıma gelip Austin'e bakıyor. "Bu ufaklık sizin mi?"

"Hayır. Annesi öğrencilerimden biri."

Kaşlarını çatıyor. "Öğrenciniz mi? Kaç yaşında?"

"On sekiz."

Başını sallıyor. "Utanç verici." Karısına dönüp anlamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Bu bebeğin hayatı böyle mi olacak? İnsanlar ona sanki bir hataymış, aklı havada bir gencin talihsiz mahsulüymüş gibi mi davranacak? Fakir ve evsiz olduğu için onu küçük mü görecekler? Bu düşüncelerden korkuya kapılarak şakaklarımı ovuyorum.

İsimliğinde HEMŞİRE LADONNA yazan koyu tenli, kızıl saçlı, hoş bir hemşire yan kuvöze geliyor. Bu kez sorumlu birinin otoriter sesiyle, "Pardon" diyorum.

Başını kaldırıp bakıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kuvözü göstererek, "Sanquita Bell'in bebeği" diyorum. "Neden solaryum kabininde?"

Hemşire LaDonna ayrık dişleriyle dostça sırıtıyor. "Hiperbilirübinemi için bili ışık tedavisi görüyor."

"Hiperbili...?" Tuhaf kelimeyi tekrarlamayı başaramayarak duruyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bakın, hiper... bili bili horozum bile olsa umurumda değil. Sadece Austin'in nesi olduğunu öğrenmek istiyorum. Basit bir dille lütfen."

Hemşire LaDonna'nın gözlerinde şakacı bir ifade görüyo-

rum ama başını sallamakla yetiniyor. "Pekâlâ. Hiperbilibilihoroz" göz kırpıyor, "genel anlamda sarılık olarak bilinir. Erken doğanlarda çok yaygındır. Özel mavi ışıkla tedavi uygulayıp küçük vücutlarının fazla bilirubini atmasını sağlarız. Işıklar zararlı değil. Kız Bebek herhangi bir şekilde rahatsızlık hissetmiyor. Bili seviyeleri bir iki güne dengelenir."

Derin bir nefes vererek rahatlıyorum. "Tanrı'ya şükür." Hemşireye bakıyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim. Başka bir şey?"

"Hayır. Şimdilik yok." Bebeğin yanına dönecekken yarı yolda duruyorum. Tekrar LaDonna'ya bakarak, "Bir şey daha var" diyorum.

"Nedir?"

"Ona Kız Bebek değil de Austin diyebilir miyiz?"

Gülümsüyor. "Öyle olsun."

Artık akşam oldu ve gökyüzü karardı. Pencere kenarına gidip Herbert'ı arıyorum. Telefonu açmasını beklerken hareketli şehri izliyorum. Dışarıda insanlar hayatlarına devam ediyor, bakkaldan alışveriş ediyor, köpeklerini gezdirip akşam yemeklerini hazırlıyorlar. Günlük hayat birdenbire mucizevi görünüyor. Bu insanlar ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar mı? Herbert'la alışverişe çıkılan bir gün şimdi öyle ciddiyetsiz, o kadar açgözlüce geliyor ki.

"Selam" diyor. "Neredesin?"

"Hastanedeyim. Sanquita yoğun bakımda. Kalp yetmezliği varmış."

"Ah, tatlım, çok can sıkıcı bir haber."

Bir kâğıt mendille burnumu silerken, "Yapabileceğim hiçbir şey yok" diyorum. "Bebeğinin de durumu kritik."

"Gelip seni alayım. Yemek hazırlarım. Sonra bir film izleriz veya göl kenarında yürüyüşe çıkarız. Sabah seni erkenden hastaneye bırakırım."

Başımı sallıyorum. "Onu bırakamam. Bana ihtiyacı var. Anlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Sadece seni görmek istiyorum, hepsi bu."

"Seni sonra ararım." Tam kapatırken tekrar konuştuğunu duyuyorum.

"Brett?"

"Evet" diyorum.

"Seni seviyorum."

Donakalıyorum. Aşkını ilan etmek için bu anı mı seçti? Aklım karışıyor ve uygun bir cevap bulamıyorum... O bariz cevap dışında.

Gerçekten öyle olup olmadığına karar vermeden, nihayet "Ben de seni" diyorum.

Koltuğuma geri döndüğümde Sanquita'nın gözlerinin tamamen açık olduğunu ve yatak çerçevesinin demirlerinin arkasından dosdoğru bana baktığını görüyorum. Donuyorum. Annem de gözleri açık ölmüştü. Ama sonra nefes alıp verişiyle hafifçe inip kalkan battaniyeyi fark ediyorum. Tanrı'ya şükür. Yatağa eğiliyorum.

"Tebrikler tatlım. Çok güzel bir kızın oldu."

Gözleri sanki daha fazlasını duymak için yalvarır gibi gözlerime kilitleniyor.

"Durumu çok iyi" diye yalan söylüyorum. "Mükemmel bir bebek."

Şişmiş dudakları kıpırdıyor ve vücudu titriyor. Ağlamaya başlıyor. Alnındaki saçları geri atıyorum. Teni buz gibi.

"Donuyorsun tatlım."

Dişleri birbirine vururken başını çok hafifçe sallıyor. Etrafa bakınıyorum ama başka battaniye bulamıyorum. Bu çocuk daha ne kadar işkence çekecek? Kahretsin, annesi nerede? Hasta olduğunda onunla ilgilenen biri olmuş mu acaba? Bir annenin sevgi dolu kucaklamasını hiç hissetmiş mi? Onu

kollarıma alıp sıcak, güvende ve sevildiğini hissettirmekten başka bir şey istemiyorum. Öyle de yapıyorum.

Yatağı alçaltıp ellerine ve göğsüne bağlı kabloları ve tüpleri düzeltiyorum. Onu dikkatle yatağın yanına kaydırırken sanki ağırlığı yokmuş gibi geliyor. Sonra yavaş hareketlerle, son derece dikkatli bir şekilde yanına oturuyorum.

Sanki camdan yapılmış gibi nazik bir şekilde onu kollarıma alıyorum. Yine amonyak kokusu alıyorum; bu sefer daha ağır. Üremi. Bedeni çöküyor mu? Lütfen Tanrım, hayır! Şimdi olmaz.

Kırılgan vücuduna battaniyeyi daha sıkıca sarıyorum. Bütün vücudu sanki elektrik verilmiş gibi sarsılıyor. Benim sıcaklığımı almasını umarak onu göğsüme bastırıyorum. Çenemi başına yaslayıp, kulağına en sevdiğim ninniyi fısıldayarak onu hafifçe sallıyorum.

"Gökkuşağının ötesinde... Bir yerlerde..."

Sesimin çatladığını, boğazımdaki düğümü açmak için birkaç cümlede bir durduğumu fark etmemesini umuyorum. Şarkının ortasındayken titreyen vücudu durgunlaşıyor. Birden paniğe kapılarak sallamayı bırakıyorum. Ama sonra neredeyse duyulamayacak kadar boğuk ve kısık bir ses duyuyorum.

"Bebek."

Başımı eğip cildindeki yaralı bölgeyi görmezden gelerek zorla gülümsüyorum.

"Görene kadar bekle Sanquita. Küçücük; elimden büyük değil ama annesi gibi çok güçlü. Onu şimdi bile görebilirsin. Senin güzel, uzun parmaklarını almış."

Şişmiş yüzünden aşağı bir damla yaş süzülüyor. Kalbim parçalanıyor. Pamuklu örtüyle yanağını siliyorum.

"Sen iyileşene kadar hemşireler onunla çok iyi ilgilenecek."

"İyi...leş...meyeceğim" diye fısıldıyor.

"Sus!" Yanağımın içini öyle ısırıyorum ki dilime kan tadı geliyor. Ne kadar korktuğumu bilmesine izin veremem. "Sa-

vaşmak zorundasın Sanquita! Bebeğinin sana ihtiyacı var."

Sanki Herkül'ün gücünü gerektiren bir zorlanmayla yüzünü bana doğru kaldırıyor. "Bebeğimi... sen al. Lütfen."

Güçlükle yutkunuyorum. "Buna gerek olmayacak. İyileşeceksin."

Gözlerinde çılgın bir çaresizlikle bana dik dik bakıyor. "Lütfen!"

Bir hıçkırıkla vücudum sarsılıyor. Artık ondan saklamaya çalışmıyorum. Kaderinin ne olduğunu biliyor. Ve bebeğininkini de bilmeye ihtiyacı var.

Hıçkırıklara boğularak, "Bebeğini evlat edineceğim" diyorum. "Harika bir hayatı olmasını sağlayacağım. Her gün senden bahsedeceğiz." Ağzımı kapatıyorum ama bir iniltiye engel olamıyorum. "Ona ne kadar akıllı olduğunu... ne kadar çok çalıştığını anlatacağım."

"Onu nasıl... sevdiğimi."

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar konuşabilene kadar başımı eğiyorum. "Onu hayatın kendisinden bile daha çok sevdiğini söyleyeceğim."

Yirmi altıncı bölüm

Sanquita'nın cenazesi, onun o genç ve cesur yaşamını pek yansıtmıyor. Kızının doğumundan üç gün sonra, Joshua Evi'nden arkadaşları, Jean Anderson, iki öğretmeni ve Herbert'la benim huzurumda altın rengi cüppesi ve kepi giydirilmiş olarak Oak Woods Mezarlığı'nda toprağa veriliyor. Mezarlıkta Jean'in kilisesinin rahibi tabutunun başında dua ediyor ve hiç tanışmadığı bu genç kız için yüzeysel methiyeler düzüyor. Sonrasında grup dağılıyor. Jean, Joshua Evi'ne, öğretmenler işlerine dönüyor. Tanya, Julonia ve geri kalan kadınların otobüsü yakalamak için Doğu 67. Sokak'a çıkan çimenli tepeyi yürüyüşlerini izliyorum. Tanya bir sigara yakıp uzun bir nefes çekerek Julonia'ya uzatıyor.

Hepsi bu. Bitti. Sanquita Bell'in on sekiz yıllık hayatı artık her gün bir parçası solup gidecek olan bir anı. Bu düşünceyle ürperiyorum.

Herbert bana bakıyor. "İyi misin aşkım?"

"Hastaneye gitmem gerek." Emniyet kemerime uzanıyorum ama elimi yakalıyor.

"Kendini işle hastane arasında perişan ediyorsun. Bu hafta seni neredeyse hiç görmedim."

"Austin'in bana ihtiyacı var."

Elimi dudaklarına götürüp öpüyor. "Tatlım, Austin gereken ilgiyi görüyor. Bugün bir mola ver. Gel, seni güzel bir akşam yemeğine çıkarayım."

Haklı. Austin herhalde beni özlemez. Ama işin doğrusu şu ki, ben onu özlerim. Anlamasını umarak gözlerine bakıyorum. "Yapamam." Elbette anlıyor. Hayal kırıklığıyla iç çekmenin ötesine geçmeden arabayı çalıştırıyor ve hastaneye doğru sürüyor.

Alıştığım mavi ışıkları görmeyi bekleyerek Austin'in kuvözüne doğru koşturuyorum. Ama mavi ışıklar sönmüş ve gözbağını çıkarmışlar. Başı yana yatmış halde midesinin üzerine kıvrılmış. Gözleri açık. Çömelip kuvözün içine bakıyorum.

"Merhaba ufaklık" diyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Hemşire LaDonna yanıma geliyor. "Kan seviyeleri normale döndü. Artık bili ışığı yok! Kucağına almak ister misin?"

Işıkların altında yattığı son iki gün boyunca okşamak için elimi kuvöze sokmuştum, ama onu henüz hiç kucağıma almadım.

"Ah, tabii" diyorum. "Sorun olmazsa. Ona zarar vermek istemiyorum."

LaDonna kıkırdıyor. "Bir şey yapmazsın. Düşündüğünden çok daha dirençli ve şu anda dokunulmaya ihtiyacı var."

Hemşireler özellikle Sanquita'nın ölümünden beri bana daha da nazik davranıyorlar. Austin'i evlat edinme planımı biliyorlar ve artık bir ziyaretçi değil de yeni anne gibi muamele görüyorum. Ama etrafımda gördüğüm gözleri parlayan, kendinden emin yeni annelerin aksine kendimi sakar ve hazırlıksız hissediyorum. Sanquita tek çocuğunu bana emanet etti. Bu küçük, buruşuk yaratığın refahı tamamen benim sorumluluğumda. Ama ya Peter Madison'da olduğu gibi güvenini boşa çıkarırsam?

LaDonna kuvözün kapağını kaldırıyor ve Austin'i özenle kaldırırken kabloları, burundan besleme tüpünü ve CPAP maskesini tekrar yerleştiriyor. Austin'in kuvözüne yerleştirdiğim fotoğrafı –Sanquita'nın lise kimliğini– düzeltiyor. Bir

battaniye alıp Austin'i küçük, sıkı bir kundağa sarıyor. "Bebekler kundağı sever" diyor ve minik bebeği bana uzatıyor.

Austin'in sanki hiç ağırlığı yok. Doğumundan beri elli altı gram kaybetti. LaDonna bunun normal olduğunu söylüyor, ama endişelenmeden edemiyorum. Austin'in sağlıklı bebekler gibi kaybedecek fazladan kilosu yok. Onu kolumun kıvrımına yerleştirdiğimde neredeyse kayboluyor. Alnı kırışıyor ama ağzını ve burnunu kapatan maske yüzünden ağlaması duyulmuyor.

"Ağlıyor." Geri almasını umarak kundağı LaDonna'ya uzatıyorum. Ama almıyor. Koluma iyice yerleştirip daha yakınımda tutuyorum, ama iç parçalayan sessiz ağlayışı devam ediyor. "Neyi yanlış yapıyorum?"

"Bugün sürekli mızmızdı." İşaretparmağıyla Austin'in çenesine hafifçe vuruyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Annelikte berbat olduğumu mu?"

Saçmalama der gibi elini bana doğru savuruyor ve başını sallıyor. "Hayır! Gayet iyi bir anne olacaksın. Bence Austin'in biraz kangurulamaya ihtiyacı var."

"Ben de tam bunu düşünüyordum!" Ona başımı sallıyorum. "Haydi, LaDonna, burada bir çaylakla konuşuyorsun... Kangurulamak da neyin nesi?"

Gülüyor. "Kangurulamak, tıpkı annesinin kesesindeki bebek kanguru gibi erken doğan bebeğin annesiyle tensel iletişim kurması demek. Bu bebeklerin bağ kurmak için fiziksel iletişime ihtiyacı var. Araştırmalar da yeni doğmuş bebeğin annesinin göğsüne koyulduğunda solunum ve kalp atışlarının düzene girdiğini gösteriyor. Bebeğin aldığı kalorileri tutarak kilo almasına ve hatta vücut ısısını düzenlemesine bile yarıyor. Annenin bedeni kuvöz görevi görüyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Aslında annenin memesi, bebeğin vücut ısısına göre ısı değiştirir. Bebekler daha mutlu olur ve uyku apnesi

olasılıkları düşer. Bunun gibi pek çok faydası var. Denemek ister misin?"

"Ama ben anne değilim ki... Yani onun biyolojik annesi değilim."

"İşte size aranızdaki bağı güçlendirmek için bir sebep daha. İkiniz biraz baş başa kalın diye perdeleri çekeceğim. Bu arada sen de Austin'in kundağını çöz. Bezi dışında her şeyini çıkar. Sana bir hastane önlüğü getireyim mi yoksa bluzunun düğmelerini mi açacaksın?"

"Hmm, sanırım bluzumun düğmelerini açacağım. Bunun gerçek anne olmadan da işe yaradığından emin misin? Doğru düzgün kanguruluk yapamadım diye üşütmesini istemem."

LaDonna gülüyor. "İşe yarar." Bu kez başını ciddiyetle bana doğru uzatıyor. "Brett, bana Austin'e Kız Bebek demememizi söylemiştin ya?"

"Evet."

"Sen de annesi olmadığını söylemeyi bırakır mısın lütfen?"

Nefesimi tutup başımı sallıyorum. "Öyle olsun."

Paravanlarla çevrili bir yatar koltuktayım. Bluzumun düğmelerini açıp sutyenimi çıkardım. LaDonna Austin'i sol göğsüm yastık görevi görecek şekilde yerleştiriyor. İnce tüyleri tenimi gıdıklayınca kendimi geri çekiyorum. LaDonna bebeğin üzerine bir battaniye örtüyor.

"Keyfine bak" deyip paravanın arkasında kayboluyor.

Bekle, demek istiyorum. *Bunu ne kadar zaman yapacağım? Bana bir kitap getirsen, hatta bir dergi?*

İç çekiyorum. Elimi battaniyenin altından Austin'in çıplak sırtına dikkatle koyuyorum. Tereyağı gibi yumuşacık. Nefes alıp verirken vücudunun hızla inip kalkışını hissediyorum.

Eğilip bakınca ince, siyah saçlarını görüyorum. Şu anda maskenin ardında sessiz bir şekilde ağlamıyor. Göz kırpıyor ve uyanık olduğunu anlıyorum.

"Merhaba Austin" diyorum. "Bugün mutsuz musun tatlım? Annen öldüğü için çok üzgünüm. Onu çok seviyorduk, değil mi?"

Sanki beni dinliyormuş gibi göz kırpıyor.

"Artık ben senin annen olacağım" diye fısıldıyorum. "Bu işte yeniyim; o yüzden bana merhametli davran, olur mu?"

Austin tam karşısına bakıyor.

"Bazı hatalar yapacağım. Artık sen de biliyor olmalısın. Ama sana söz veriyorum, güvenli, keyifli, mutlu ve iyi bir hayat yaşaman için gücümün yettiği her şeyi yapacağım."

Yanağıma doğru sokuluyor. Hafifçe gülüyorum ve yanağımı ince tüylerle kaplı kafasına sürtüyorum. "Benim kızım olmandan o kadar gurur duyuyorum ki."

Nefes alıp verişi yavaşlıyor ve gözleri kapanıyor. Bu muhteşem armağana bakıyorum ve öyle saf, öyle dürtüsel bir sevgiyle doluyorum ki nefesim kesiliyor.

LaDonna fazla sürmeden paravanın arkasından başını uzatıyor. "Ziyaret saati bitmek üzere" diye fısıldıyor.

Duvardaki saate bakıyorum. "Ne çabuk?"

"Neredeyse üç saattir buradasın."

"Şaka yapıyorsun."

"Yoo. Austin artık hayatından memnun görünüyor... Sen de. Nasıl gitti?"

"Çok..." Austin'in başının tepesini öpüp doğru kelimeyi arıyorum. "Sihirliydi."

Austin'i kuvözüne yatırıp iyi geceler öpücüğü verirken Sanquita'nın plastik okul kimliğine, Jean'in bulabildiği tek fotoğrafına gözüm ilişiyor. Fotoğrafı kuvözün içinde görebileceği bir yere yerleştiriyorum. Yarın başka bir fotoğraf daha getirmeyi aklıma not ediyorum.

Kendiminkini.

Mantıklı düşünmeye çalışan beynim herhangi bir sıcak vücudun da aynı sonucu vereceğini söylese de Austin'in iyi-

leşmesini izlemek neredeyse ruhani. Yedi günlük kanguru bakımının ardından CPAP'ı bırakıp burun tüpüne geçiyor. Sonunda yaya benzeyen sevimli dudaklarını görebiliyorum ve arada plastik maske olmadan ona bakabiliyorum. Dünyaya geldiği dokuz gün öncesine göre kaybettiği kilolarla beraber elli gram daha aldı ve artık o kadar da ucubeye benzemiyor.

Öğleden sonra saat üçte, kulağımda cep telefonumla hastanenin park yerinden hızla ayrılıyorum. Austin doğduğundan beri gün doğmadan uyanıp saat yedide ofise varıyorum.

Öğle yemeği arasında da çalışıp son dersimi iki buçukta bitiriyorum. Bu da bana Austin'le dört muhteşem saat daha kazandırıyor.

Telefonda Shelley'ye, "Bu kangurulama bir harikaymış" diye anlatıyorum. "Austin kendi kendine nefes almaya çok yaklaştı. Neredeyse an meselesi. Sonra damar yolu ve besleme tüplerini çıkaracaklar. O kadar tatlı ki Shel. Tanışmanız için sabırsızlanıyorum. Gönderdiğim fotoğrafları aldın, değil mi?"

Shelley gülüyor. "Evet. Tam bir melek. Tanrım Brett, tıpkı bir anne gibi konuşuyorsun."

Hastane kapısını iterek açıyorum. "Evet, şey, umalım da zavallı çocuğu korkularım, güvensizliklerim ve nevrozlarımla mahvetmeyeyim."

"Güzel noktaya değindin. Benim umudum var."

Gülüşüyoruz. "Dinle, ben buradayım. Çocukları öp. Jay'e selam söyle."

Telefonumu cebime koyup asansörlere doğru yürüyorum. Bugün beni hangi küçük sürprizin beklediğini merak ederek gülümsüyorum. Şimdiye kadar Herbert bir gün bile sektirmedi. Ziyarete izin vermedikleri için hemşire odasına Austin ve benim adıma paketler gönderiyor. Herbert'ın paketleri, etrafıma toplanıp onları açmamı izleyen hemşireler ve hatta bazı diğer yeni anneler için olay oldu. Yeni sürprizlerin yolunu benden daha fazla gözlüyorlar. LaDonna, üzerine el işiyle

Austin'in doğum tarihinin işlendiği gümüş anahtarlığa bayılıyor. Ben de seviyorum ama en beğendiğim, dün gönderdiği, Austin ile benim çerçeveli bir fotoğrafımız. Ona gönderdiğim fotoğrafı iki kopya bastırıp ikisini de çerçeveletmiş. Benim gümüş çerçevemde ANNE VE ÇOCUK yazıyor; Austin'in pembe-beyaz çerçevesinde ise ANNECİĞİM VE BEN.

Ama bugün hastaneye geldiğimde beşinci katta başka bir sürpriz var. Az ileride LaDonna, Maureen ve bir güvenlik görevlisi bir kadının etrafını çevirmiş. Yenidoğan yoğun bakım ünitesinin kilitli kapısının tam önünde toplanmışlar. Kadının uzun, sarı saçları sonbahar sonlarındaki kurumuş otlar gibi görünüyor. Kadın, kocaman sahte kürküne rağmen neredeyse bir iskelete benziyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Lafları geveleyerek çıkarıyor ve kırmızı topuklu ayakkabılarının üstünde sallanıyor. "Torunumu görmeye hakkım var."

Aman Tanrım, bu zavallı kadın sarhoş olmalı. Kızı ve torunu için ne kadar üzücü bir şey. LaDonna beni fark ediyor ve keskin bir uyarı bakışı atıyor. Adımlarımı yavaşlatıp geri dönüyorum, ama tartışma seslerini duymaya devam ediyorum.

Güvenlik görevlisi, "Hanımefendi, burada duramazsınız" diyor, "yoksa polis çağırmak zorunda kalacağım."

"Bana polis filan çağıramazsın. Yanlış bir şey yapmadım. Detroit'ten buraya o kadar yol çektim. Onu görmeden gitmiyorum, anladın mı?"

Of, Tanrım! Köşeyi dönüp gözden kaybolunca sırtımı duvara yaslıyorum. Bu Sanquita'nın annesi olabilir mi? Ayak sesleri yaklaşıyor ve sesler yükseliyor. "Çek şu pis ellerini üstümden! Seni hapse attıracağım, adi herif."

Köşeyi dönüyorlar. Kadın o kadar yakınımdan geçiyor ki sigara dumanının kokusunu alıyorum. Yulaf lapası gibi renksiz yüzü öfkeden buruşmuş. Siyah, çürük dişlerini fark

edince aklıma hemen metamfetamin bağımlılığı geliyor. Acaba hâlâ öyle mi? Sanquita'nın sözleri aklıma geliyor. *Kardeşlerim çığlık atarken neden uyanmadığını biliyorum. Okuldan eve gelince her şeyi tuvalete döktüm.*

Güvenlik görevlisi, kadını kolundan yakalamış, kendisine ettiği küfürleri duymazdan gelip neredeyse sürükleyerek asansöre götürüyor. Önümden geçerken sanki beni daha iyi görmek ister gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. Nefesim kesilerek bir adım geri gidiyorum. Kim olduğumu biliyor mu? Austin'in annesi olacağımı biliyor mu? Ani bir korku dalgası içime yayılıyor.

Güvenlik görevlisi kolundan itmeye devam ediyor ama o kafasını çevirip dik dik bana bakarak, "Ne bakıyorsun, kaltak?" diyor.

Bütün iyi niyetim kayboluyor. Onun yerine daha ilkel bir dürtü, bir annelik dürtüsü geliyor ve Austin'in hayatı ve güvenliği için ölebileceğimi –veya öldürebileceğimi– anlıyorum. Bu düşünce beni korkutuyor, hayrete düşürüyor ve tuhaf bir şekilde gururlandırıyor.

Yirmi yedinci bölüm

Yenidoğan ünitesi kısık konuşma sesleriyle arı kovanı gibi uğulduyor. LaDonna beni görünce kolumdan tutup boş bir köşeye çekiyor. "Bir sorunumuz var" diye fısıldıyor.

Cevabı başından bilerek, "Sanquita'nın annesi mi?" diye soruyorum.

Başını salıyor ve kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafa bakınıyor. "Tia Robinson. O kadar sarhoştu veya kafası kim bilir neyle dumanlıydı ki, yürüyemiyordu bile."

İçimi başka bir panik dalgası kaplıyor.

"Torununu görmeye gelmişti." Sanki bu çılgınca bir şeymiş gibi başını iki yana sallıyor.

Acı safra suyunun yukarı çıkmamasına çabalayarak boğazımı tutuyorum. "Yapabilir mi? Bebeği benden alması mümkün mü?"

Omuz silkiyor. "Daha tuhaf şeylerin olduğunu gördüm. Bir akraba ortaya çıkıp çocuğu almak isterse genellikle alır. Böylece devletin omuzlarından da bir yük eksilmiş oluyor."

"Hayır! O kadın bebeği alamaz. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Austin'i ben alıyorum. Sana söylemiştim; bu Sanquita'nın son dileğiydi."

LaDonna kaşlarını çatıyor. "Evet, bence harika olur ama bu kararı sen veremezsin ki. Kirsten Schertzing'le, hastanenin

sosyal hizmetler sorumlusuyla görüştün mü?"

Birdenbire kendimi aptal gibi hissederek, "Hayır" diyorum. Neden bu evsiz, annesiz çocuğu parmaklarımı şaklatarak evlat edineceğimi düşündüm ki? "Sosyal Hizmetler Kurumu'ndan bir kadına bir süredir telefonda ulaşmaya çalışıyorum. Buradaki sorumluyla da konuşmayı düşünüyordum ama Austin'le çok meşguldüm."

"Şimdi Kirsten'a haber vereceğim. Uygunsa belki bugün görüşebilirsiniz."

Hemşirelere ait bölüme gidip bir dakika sonra elinde bir not kâğıdıyla dönüyor. "Bir toplantıya girmek üzereymiş. Ama yarın dörtte seni görebilirmiş. Odası ikinci katta, iki yüz on dört numara."

Kâğıdı bana veriyor. "Buraya da yazdım."

Başım dönerek yapışkanlı not kâğıdına bakıyorum.

"Bir savaşa giriyor olabilirsin. Bayan Robinson çocuğu almaya kararlı."

"Neden?" diye soruyorum. "Kendi kızını bile büyütmek istememiş."

LaDonna hafifçe ofluyor. "Çok basit. Yetim maaşını istiyor. Austin on sekiz yıl boyunca Sosyal Hizmetler'den ayda bin dolar alacak."

İçimde karanlık, ilkel bir korku beliriyor. Bu kadın tarih kadar eski ve sinsi bir amaçla bebeğimi almaya kararlı. Ve o, Austin'in anneannesi. Bense Sanquita'nın sadece öğretmeni, beş aydır tanıdığı biriyim.

Bundan sonraki iki saati paravanların arkasında Austin'i kucağıma alıp, Herbert'ın gönderdiği günün hediyesini –"I Hope You Dance" ve "You Make Me Feel Like a Natural Woman" gibi yeni bir anneye tam uyacak şarkıları yüklediği iPod'u– dinleyip eşlik ederek geçiriyorum. Etkilendim. Bunları seçip yüklemesi saatlerini almış olmalı. Ama bir anne olabilecek miyim ki? Göğsüm sıkışıyor. Eğilip Austin'e bakı-

yorum ve Alison Krauss'la birlikte söylemeye çalışıyorum.

"Nasıl da kalbimi titretiyorsun..."

Minik yumruğu battaniyesinden fırlıyor ve esneyip tekrar gözlerini yumuyor. Gözyaşları içinde gülerek sırtını sıvazlıyorum. Aniden omzumda bir elle irkiliyorum. "Ziyaretçin var Brett. Kabul bölümünde bekliyor."

YYBÜ'nün kapısında ağabeyimi görünce şaşırıyorum. Üzerinde kravatı ve takım elbisesi var. Belli ki işten çıkıp gelmiş.

"Joad" diyorum. "Burada ne işin var?"

"Birkaç haftadır seni yakalamak epey zorlaştı." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Duydum ki küçük bir dost edinmişsin. Catherine gönderdiğin o fotoğraflara âşık oldu."

"Çok kötü bir şey oldu. Bugün Sanquita'nın annesi geldi. Bebeğimi almayı düşünüyor." O korkunç sahneyi düşününce yeniden korkuya kapılıyorum. "Bunu yapamaz, Joad! İzin vermeyeceğim."

Alnında endişe izleriyle başını uzatıyor. "Peki, onu nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

"Evlat edineceğim."

"Bırak şimdi. Gel birer kahve içelim." Beni şöyle bir süzüyor. "Ya da daha iyisi, akşam yemeği yiyelim. En son ne zaman yemek yedin?"

"Aç değilim."

Başını sallıyor. "Haydi, gidelim. Yemek yiyeceksin ve sonra bana neler olup bittiğini anlatacaksın." Koluma giriyor, ama ondan sıyrılıyorum.

"Hayır! Onu terk edemem. O kadın geri gelip onu alabilir."

Gözleri dehşetle açılarak bana bakıyor. "Kendine gel. Berbat görünüyorsun. İki haftadır doğru düzgün uyudun mu? Bebeğin bir yere gittiği yok." Kabul masasındaki Hemşire Kathy'ye bir işaret yapıyor. "Birkaç saate döneriz."

Joad beni asansöre doğru çekerken, "LaDonna'ya Austin'i gözünün önünden ayırmamasını söyle" diye sesleniyorum.

Hastane kantininin arka tarafındaki plastik bir masada oturuyoruz. Joad, bir tabak spagettiyi turuncu bir tepsiyle önüme koyuyor. "Ye" diyor. "Ve lokmaların arasında Sanquita'nın bebeğiyle ne yapmayı düşündüğünü anlat bakalım."

Sanki Austin'in geleceği hâlâ belirsizmiş gibi *Sanquita'nın bebeği* demesinden hoşlanmıyorum. Peçetenin etrafındaki kâğıt halkayı çıkarıp, içinden çatal ve bıçağı alıyorum. Spagetti midemi bulandırıyor ama çatalımı batırıp ağzıma götürüyorum. Çiğnemek ve yutmak için bütün gücümü kullanıyorum. Kâğıt peçeteyle ağzımı silip çatalı kenara bırakıyorum.

"O benim bebeğim. Onu evlat edineceğim."

Joad'a, Sanquita'yı ve son dileğini, Bayan Robinson'ı ve bugün olup biteni anlatıyorum. "Yarın sosyal hizmetler sorumlusuyla görüşeceğim. Bu çocuğu kurtaracağım. Bana ihtiyacı var. Hem Sanquita'ya söz verdim."

Kahvesini yudumlarken beni izliyor. Fincanı masaya koyunca başını sallıyor. "Annem bu hedeflerle sana hiç de iyilik etmedi, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bebeğe ihtiyacın yok. Eninde sonunda kendi çocuğun olacak. Biraz daha zaman alacak ama olacak. Sadece sabretmen gerek."

Başımı sallıyorum. "Ben *bu* çocuğu istiyorum Joad. Annemin hedefleriyle bir ilgisi yok. Bu bebeğe ihtiyacım var; onun da bana."

Beni duyuyormuş gibi görünmüyor. "Bak, bu aralar paraya sıkışık olmalısın. Seve seve borç verebilirim..." Dehşet içinde bakakalıyorum. "Bunu, mirasımı almak için yaptığımı mı düşünüyorsun?" Başımı arkaya atıp tavana bakıyorum. "Tanrım, Joad! Sanquita'nın annesi gibi açgözlü olduğumu düşünüyorsun herhalde!" Tabağımı ittirip masaya eğiliyorum. "Lanet olası miras umurumda değil. Bu bebek için mirasımın her bir kuruşundan vazgeçerim. Beni anlıyor mu-

sun? Tanrı'nın. Cezası. Her. Kuruştan!"

Sanki benden korkmuş gibi geriye yaslanıyor. "Tamam, sorunun para olmadığını anladık. Yine de ileriyi göremediğini düşünüyorum. Annem tohumlarını attı, sen de takıntı haline getirdin. O çocuk bize benzemiyor Brett. Nereli? Meksika asıllı mı? Ortadoğulu mu?"

Bu noktada karşımda ağabeyimi görmüyorum. Mezuniyet balosuna neden Terrell Jones'la gitmeyi seçtiğime inanamayarak kafasını sallayan Charles Bohlinger'i, babasını görüyorum. Tansiyonum fırlıyor. "Annesi melezdi. Detroit'in toplu konutlarında büyümüş, fakir, evsiz bir kızdı. Bebeğin babası hangi ırktandı bilmiyorum, çünkü tek gecelik bir ilişkiymiş. İşte! Bunlar merakını giderdi mi?"

Elini alnına götürüyor. "Vay canına, tam bir gen havuzu. Bu konuda Herbert ne düşünüyor?"

Öne eğiliyorum. "Canın cehenneme Joad. Bu bebeği *seviyorum.* Bu bebeğe tapıyorum. Hem artık benimle bir bağ da kurdu. Onu kucağıma aldığımda nasıl sokulduğunu görmen gerek. Ayrıca haberin olsun, ne fark eder bilmem ama Herbert bu konuda tamamen benim arkamda."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor. "Ciddi misin? Adam sana âşık. Kesinlikle uzun vadeli düşünüyor."

Haydi oradan der gibi elimi savuruyorum. "Bunun için daha çok erken değil mi? Beni daha iki aydır tanıyor."

"Geçen hafta Jay'in evindeyken beni kenara çekti. Bilmiyorum, en büyük ağabeyin olduğum için bir şekilde baban gibi olduğumu filan düşünmüş olabilir. Her neyse, seninle bir gelecek kurmayı umduğunu söyledi. Bir anlamda seni benden istemiş oldu."

Kaşlarım çatılıyor. "Şey, bu benim karar vereceğim bir konu; senin, Herbert'ın veya herhangi birinin değil."

"O harika bir adam, Brett. Her şeyi mahvetme. Eğer mahvedersen pişman olursun. Demedi deme."

Dosdoğru gözlerinin içine bakıyorum. "Demedi deme, öyle olmayacak." Peçetemi masaya fırlatıp kalkıyorum ve Herbert'la işleri mahvetmeyeceğimi mi, yoksa pişman olmayacağımı mı kastettiğimi anlasın diye onu yalnız bırakıyorum.

O akşam eve döndüğümde verandamı süsleyen, Wisconsin adresli bir paket buluyorum. Carrie. Ne tatlı. Paketi daireme taşıyıp bıçakla bandını kesiyorum. İçinden bir hayvanat bahçesi dolusu oyuncak hayvan, ciltli kitaplar, pamuklu çocuk pijamaları, mama önlükleri, battaniyeler ve patikler çıkıyor. Her parçayı havada tutarak, bugün içinde kaybolacağı bu kıyafetleri giyebilecek kadar büyüdüğünde Austin'in neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Ama sonra o çürük dişli, pespaye kadın ve onun çocuğumun hayatını karartma isteği geliyor. Telefonu alıp Carrie'yi arıyorum.

Sesimin neşeli çıkmasına çalışarak, "Gönderdiğin paketi şimdi açtım" diyorum. "Çok düşüncelisin."

"Bizim için zevkti. Çocukları evlat edindiğimizde Sammy daha bir aylıktı. Neye ihtiyacımız olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. O kanguruyu seveceksin; sadece bekle ve gör. Bir de şu..."

"Sanquita'nın annesi Austin'i almak istiyor."

Hattın diğer ucunda bir dakikalık bir sessizlik oluyor. "Ah, Brett. Çok üzüldüm."

"Bu kadar korkunç biri olmasa kadına anlayış gösterebilirdim." Deonte ve Austin'in hikâyesini anlatıyorum. "Deonte öldüğünde kadın uyuşturucunu etkisi altındaymış, ama suçu Austin'e yıkmış." Gözlerime yaşlar doluyor. "Korkuyorum Carrie. Ya onu alamazsam? Austin'in hayatı cehenneme döner."

"Dua et" diyor. "Sadece dua et."

Ve ben de öyle yapıyorum. Tıpkı annemin yaşaması için dua ettiğim gibi. Ve Sanquita'nın iyileşmesi için...

Kirsten Schertzing'in mütevazı ofisinin duvarları, gülümseyen çocuklar ve ailelerini, tekerlekli sandalyelerinde sırıtan yaşlıları, bir uzuvları kesik olduğu halde kameraya el sallayan insanları gösteren resimlerle süslü. Bu bilmiş bakışlı işgüzar sosyal sorumlunun şimdiye kadar hiç tanık olmadığım sıcak bir yanı da varmış demek.

Arkamızdan kapıyı kapatırken, "Geldiğiniz için teşekkürler" diyor. "Oturun lütfen."

İkili koltuğa Brad'le yan yana oturuyoruz. Kirsten kucağında plastik bir not panosuyla karşımızdaki ahşap sandalyeye geçiyor. Sanquita'yla ilişkimi ve ölüm döşeğinde benden bebeği sahiplenmemi istediğini anlatırken notlar alıyor.

Yazdığı kâğıdı kaldırıp altındaki kendi kişisel notlarını kontrol ediyor. "Sağlık raporuna göre, Sanquita sezaryenden sonra komaya girmiş. Ölümüne kadar geçen on üç saat içinde kimse bilincinin açıldığını bildirmemiş... Sen hariç."

Birdenbire sorguya çekiliyormuş gibi hissetmeye başlıyorum. "Tek bildiğim o akşam, bebeği doğurduğu günün akşamı uyanmış olduğu."

Not alıyor. "Sadece bebeği sahiplenmeni söylemeye yetecek bir süre için mi?"

Nabzım hızlanıyor. "Evet, doğru."

Kaşlarını kaldırarak yazıyor. "Buna şahit olan biri var mı?"

"Hastanede yok. Ama o sabah, hastaneye giderken Bayan Jean'e, sığınma evinin müdürüne söylemiş." Başımı çeviriyorum. "Ama mahkemede benim için tanıklık edeceğinden şüpheliyim." Terden yapış yapış olmuş ellerimi kenetliyorum. "Sanquita benimle konuştu. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum. Ama bu doğru. Bebeğini almam için bana yalvardı."

Kalemini bırakıp sonunda başını kaldırıyor. "Birinin veda etmek için veya son dileğini söylemek için bilincinin açılması ilk defa olan bir durum değil."

"Öyleyse bana inanıyorsun."

"Benim neye inandığımın önemi yok. Önemli olan, mahkemenin neye inanacağı." Kalkıp masasına geçiyor. "Bu sabah Bayan Robinson, kendini toparlamış, son derece nazik bir halde beni görmeye geldi."

Yutkunuyorum. "Ne dedi?

"Bunu söyleyemem. Ama şunu bilmen önemli. Çocuk vesayet davalarının neredeyse hepsinde mahkeme aile lehine karar verir. Böyle bir savaşa girmek isteyeceğinden emin değilim."

Brad boğazını temizliyor. "Tia Robinson hakkında bir araştırma yaptım. Akıl hastalığı sebebiyle maluliyet maaşı alıyor. Alkol ve uyuşturucu bağımlılığı yüzünden birçok kez rehabilitasyona girip çıkmış. Detroit'in suç oranı en yüksek toplu konutlarından birinde yaşıyor. Sanquita'nın üç üvey kardeşi var ve üçünün de ayrı bir babası..."

Kirsten bitirmesine izin vermiyor. "Bay Midar, kusura bakmayın ama devletin tek ilgilendiği, bebeğin anneannesi olan bu kadının ağır bir suçtan hüküm giymiş olup olmadığıdır. Ve pek çok kabahati olsa da o bir suçlu değil."

"Peki ya yangında ölen o çocuk, Deonte?" diye soruyorum. "Ne tür bir anne çocukları imdat çığlığı atarken uyuyabilir?"

"O olayı kontrol ettim. Resmi bir suçlama yapılmamış. Eyalet kayıtlarına göre kısa süre için duşa girmiş. Ne yazık ki kazalar kaşla göz arasında oluveriyor."

"Hayır. Uyuşturucunun etkisindeymiş. Sanquita bana anlattı."

Kirsten ve Brad aynı anda, "Kulaktan dolma kanıt" diyorlar.

Brad'e, sanki ihanet etmiş gibi bakıyorum. Ama tabii ki haklı. Benim ifadem mahkemede hiçbir işe yaramaz. "Ama ya diğer şeyler?" diyorum. "Bağımlılıklar, akıl hastalığı. Bunlar önemli değil mi?"

"Şu anda testleri temiz. Bakın, depresyon geçirmiş veya eskiden bağımlılığı olan ailelerden çocuklarını alsaydık şeh-

rin yarısı koruyucu ailelerde büyürdü. Devletin amacı, çocuğu mümkün olduğunca ailesiyle tutmaktır. O kadar."

Brad başını sallıyor. "Bu doğru değil."

Kirsten omuz silkiyor. "Ayrıca çocukların vesayeti kimin evinin daha güzel, kimin daha mutlu olduğuna göre verilseydi nasıl bir toplum olurduk?"

Düşünceler zihnimde yarışıyor. Bu çocuğun Bayan Robinson'a gitmesine izin veremem. Yapamam! Sanquita'ya söz verdim. Ve o bebeği çok seviyorum.

"Sanquita, bu kadının bebeğin yanına bile yaklaşmasını istemiyordu" diyorum. "Mutlaka aileden biri olacaksa başkasını, sorunlu olmayan bir akrabasını bulalım."

"İyi fikir ama başka kimse ortaya çıkmadı. Sanquita'nın kız kardeşleri yok. Bu durumda anneanne en yakın akrabası. Ayrıca bu vakada anneanne sadece otuz altı yaşında. Bir bebeği büyütmesini hayal etmek o kadar zor değil."

Otuz altı mı? Koridorda gördüğüm kadın elli yaşında görünüyordu! Başımı kaldırıyorum. Bayan Schertzing bana acıyan bir gülümsemeyle bakıyor. Davayı kaybediyorum. Sanquita'yı yüzüstü bırakıyorum.

"Ne yapabilirim?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Gerçeği duymak mı istiyorsun? Sana duygularını mümkün olduğunca kontrol etmeni öneririm. Bunun tek celselik bir dava olacağından eminim. Torununun velayeti Bayan Robinson'a verilecek."

Yüzümü ellerimle kapatıp gözyaşlarına boğuluyorum. Brad'in eli, tıpkı benim Austin'e yaptığım gibi sırtımı sıvazlıyor.

"Her şey yoluna girecek B.B." diye fısıldıyor. "Başka bir bebeğin olacak."

Öylesine ağlıyorum ki gözyaşlarımın kendim için olmadığını söyleyemiyorum. Bu doğru. Başka bir bebeğim olabilir. Ama Austin'in sadece bir annesi olabilir.

Yirmi sekizinci bölüm

Ertesi hafta her akşamı son dersimi bitirdikten sonra hastaneye koşarak geçirdim. Sosyal hizmetler sorumlusunun ne dediği umurumda değil. Mümkün olan her dakikamı bu bebekle geçireceğim. İpeksi siyah buklelerine her dokunduğumda, yumuşacık tenini her okşadığımda bu şefkatli anların hafızasına kazınıp ömrü boyunca onunla kalması için dua ediyorum.

Hemşire LaDonna yatar koltuğa yaklaşıp bebeği benden almak için eğiliyor. "Kirsten Schertzing aradı. Onu saat beşten önce aramanı istiyor."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Belki Bayan Robinson fikrini değiştirmiştir! Veya belki mahkeme velayeti reddetmiştir!

Koridor boyunca koşup şehre bakan bir pencerenin önündeki banka, hastanede telefonun iyi çektiği tek yere geliyorum. Austin benim, bunu hissediyorum. Gerçi hamile olduğumu da hissetmemiş miydim? Ve Brad'in hayallerimin erkeği olduğunu da?

Telefonu alıp, "Kirsten" diyorum. "Ben Brett Bohlinger. Neler oluyor? Şu an hastanedeyim. Ofisine gelebilirim..."

"Yo. Buna gerek yok. Velayet davasıyla ilgili bilgi aldım. Duruşma yarın sabah sekizde olacakmış. Cook County Mahkemesi'nden Hâkim Garcia davaya bakacak."

Nefesimi bırakıyorum. "Değişen bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey değişmedi. Tia Robinson burada. Bir mucize olmazsa yarın mahkemeden torununun velayetini almış olarak çıkacak."

Bağırmamak için elimle ağzımı kapatıyorum ve gözlerime yaşlar doluyor.

"Üzgünüm Brett. Sadece hâlâ itiraz etmek istiyorsan diye haber vermek istedim."

Zar zor teşekkür edip telefonu kapatıyorum. Koridorda yaşlı bir hasta, yanında serum askısını sürükleyerek dolaşıyor.

Yanımdan geçtiği sırada yanaklarımdan süzülen yaşları görünce, "Kötü bir teşhis mi?" diye soruyor.

Ölümcül demek için ağzımı açamayarak başımı sallıyorum.

Yenidoğan ünitesine döndüğümde Jean Anderson kabul bölümündeki kanepede, kucağında parlak pembe bir paketle oturuyor. Beni görünce şaşırıyor.

Ayağa kalkarken, "Şuna bak hele" diyor. "Bak bakalım kısmetine ne çıkmış?" Pembe paketli hediyeyi bana veriyor. "Joshua Evi'ndeki kadınlardan."

Hediyeyi alıyorum, konuşacağım ama sesime güvenemiyorum.

Bakışlarını kısıyor. "İyi misin?"

"Sanquita'nın annesi bebeği alıyor."

Kaşlarını çatıyor. "Ama Sanquita bebeğe senin bakmanı istedi. Bana söylemişti."

"Yarın Hâkim Garcia'nın baktığı bir duruşma olacak. Kadın manyağın teki, Jean. Austin için çok korkuyorum. Yarın gelebilir misin? Sanquita'nın sana söylediklerini hâkime de söyleyebilir misin?"

Öflüyor. "Ve vaktimi boşuna mı harcayayım?" Acımasız bir gülüş patlatıyor. "Sanquita'nın bana ne söylediğini önemsemezler. Sadece bir söz. Somut bir kanıt yok ki. Bu yüzden

de manyak olup olmadığı fark etmez; anneanne, okul öğretmenini yener."

Ona uzun uzun bakıyorum. "Öyleyse Hâkim Garcia'yı, Austin'i evlat edinmemin onun çıkarına olduğuna ikna etmeliyiz. Ona Sanquita'nın, çocuğunun Detroit'te yaşamasını istemediğini anlatırız ve..." Jean'in başını salladığını görünce sesim alçalarak kesiliyor.

"Herkesin kurallara göre oynadığını sanıyorsun, değil mi? Gerçekten sevimli bir şekilde gülümsersen ve hâkime doğruyu anlatırsan her şeyi senin gözünden göreceğini zannediyorsun." Gözleri kısılmış ve hızlı hızlı nefes alıyor. "Hayır. Maalesef bu kez gerçek seni kurtarmayacak."

Gözyaşlarına boğuluyorum.

"Bana bak." Kolumu o kadar sıkı tutuyor ki canım acıyor. "O acıklı gözyaşları belki hayatın boyunca mucizeler yarattı, ama o bebeği almana yaramayacak, duydun mu? O çocuğu istiyorsan, onun için savaşmalısın. Sert oyna, anlıyor musun?"

Burnumu çekip gözlerimi siliyorum. "Tabii. Tabii ki öyle."

Sert oynamayı ben de isterdim. Ama elimde sadece plastik bir sopa ve süngerden bir top var.

Cook County'nin karton kutu rengine boyanmış küf kokan eski mahkeme binası, tıpkı hislerim gibi yalnız ve terk edilmiş görünüyor. Hâkim ve tanık kürsülerine bakan çam ağacından altı adet boş sıra, aradan geçen bir koridorla bölünmüş. Tanık kürsüsünün sağında jüriye ayrılan sandalyeler bugün boş. Bu jürisiz bir duruşma. Kararı Hâkim Garcia verecek.

Brad notlarını gözden geçirirken ben sağımızdaki masaya göz atıyorum. Tia Robinson ve mahkeme tarafından atanan avukatı Bay Croft kafa kafaya vermiş, fısıldayarak konuşuyorlar. Arkamdaki boş sıralara bakıyorum. Kimse bu duruşmayı önemsemiyor. Bayan Jean bile.

Hâkim Garcia, saat tam sekizde kürsüdeki yerini alıp du-

ruşmayı başlatıyor. Bayan Robinson'ın bugün ifade vermeyeceğini öğreniyoruz. Avukat değilim ama ben bile o kadını tanık kürsüsüne çıkarmanın riskli olacağını biliyorum. Ayrıca bu tek celselik bir dava. İfade vermesi onun hiçbir işine yaramayacak.

Birden tanık kürsüsüne çağrılıyorum. Yemin ediyorum; sonra Brad, adımı ve Sanquita Bell'le olan ilişkimi belirtmemi istiyor. Derin bir nefes alıp kendimi davanın zaten sonuçlanmış olmadığına, her şeyin bu ifadeye bağlı olduğuna inandırıyorum.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak, "Ben Brett Bohlinger" diyorum. "Sanquita Bell'i ölümünden önceki beş ay boyunca çalıştırdım. Özel öğretmeni ve arkadaşıydım."

Brad, "Sanquita'yla yakın bir ilişkiniz olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye soruyor.

"Evet. Onu severdim."

"Sanquita size hiç annesinden bahsetti mi?"

Bana üç metreden daha yakın mesafede oturan Tia Robinson'a bakmamaya dikkat ediyorum.

"Evet. Bana annesinin Detroit'e taşındığını, ama kendisinin gitmeyi reddettiğini anlattı. Bebeğinin o tür bir hayat yaşamasını istemediğini söyledi."

Brad, bir eli tanık kürsüsünde, sanki P.J. Clarke's'ta sohbet ediyormuşuz gibi rahat görünüyor. "Bana hastanede neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Ensemden aşağı doğru ter aktığını hissederek, "Evet" diyorum. "Ameliyattan sonraydı, akşam altı sularıydı. Sanquita'yla yalnızdım. Birden uyandı. Yatağının yanına gittim ve o zaman bana bebeği almamı istediğini söyledi." Titremesinler diye dudaklarımı ısırıyorum. "Ona ölmeyeceğini söyledim ama ısrar ediyordu." Boğazım sıkışıyor ve sesim kısılıyor. "Öleceğini biliyordu. Bebeği alacağıma söz verdirtti."

Brad bir kâğıt mendil uzatıyor, gözlerimi kuruluyorum.

Başımı kaldırdığımda Tia'yla göz göze geliyoruz. Ellerini birleştirmiş, kızının son sözlerine tek bir tepki göstermeden oturuyor.

"Bu sözü tutmayı planlıyorum."

"Teşekkürler Bayan Bohlinger. Başka sorum yok."

Bay Croft'un baygın, tatlı parfümü tanık kürsüsüne kendisinden on saniye önce varıyor. Bana dönmeden önce kahverengi kemerini yukarı çekiyor. Göbeği Sanquita'nın hamile karnından bile daha büyük. "Bayan Bohlinger, Sanquita'nın bebeğini almanızı istediğini size söylediğini duyan oldu mu?"

"Hayır. Odada yalnızdık. Ama daha önce bir başkasına, Joshua Evi'nden Jean Anderson'a söylemiş."

Parmağını bana doğru sallıyor. "Lütfen evet veya hayır deyin. Sanquita'nın sadece bebeğine bakmanızı söyleyecek süre için komadan çıktığı bu mucizeye başka kimse tanık oldu mu?"

Yalan söylediğimi düşünüyor! Brad'in yüzünü sorguluyorum, ama sadece devam etmem için başıyla işaret ediyor.

Kendimi Bay Croft'un tel çerçeveli gözlüğünün ardındaki gri renkli, sulanmış gözlerine bakmaya zorluyorum.

"Hayır."

"Sanquita ölmekte olduğunu biliyor muydu?"

"Evet."

Başını sallıyor. "Geride kalan işlerini yoluna koymak istedi demek."

"Kesinlikle."

"Sizce Sanquita akıllı biri miydi?"

"Evet. Çok parlak bir kızdı."

"Öyleyse mutlaka dileklerini yazmıştı, değil mi?"

Sanki odanın içindeki hava çekiliyor. "Hayır. Bildiğim kadarıyla, hayır."

Başını kaşıyor. "Bu son derece tuhaf, ne dersiniz?"

"Ben, ben bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?" Önümde dolaşmaya başlıyor. "Öleceğini bilen akıllı bir kız, bebeğinin geleceğini planlamaz mıydı? Şaşırtıcı, sizce de öyle değil mi? Özellikle de ev ortamı iddia ettiğiniz gibi kötü durumdaysa?"

"Ben... Neden yapmadığından emin değilim."

"Sanquita'nın bahsettiği bu hayat... Detroit'te annesiyle yaşadığı hayat. Hamile kaldığında Detroit'te olduğundan bahsetmiş miydi?"

"Evet."

"Öyleyse annesinin izni olmadan evden kaçıp korunmasız seks yaptığını biliyorsunuz."

Gözlerimi kapatıp açıyorum. "Hayır. Bana bunu hiç anlatmadı. Sizin öne sürdüğünüz gibi kaçtığını sanmıyorum."

Yüzü kendini beğenmişliğin bir portresi gibi. Bana yukarıdan bakmak için burnunu havaya kaldırmış ve başını hafifçe yana eğiyor. "O gece Detroit Caz Festivali'nde dolaştığını ve bir yabancıyla seks yaptığını anlattı mı? Adını bile hatırlamadığı biriyle?"

"O... O şekilde değil. Yalnızdı... Ve çok sinirliydi..."

Bir kaşını kaldırıyor. "Size altı hafta orada kaldığını anlattı mı? Ancak hamile olduğunu öğrenince Detroit'ten ayrıldığını?"

"Ben... Ben altı hafta kaldığını bilmiyordum. Önemli olan, ayrılmış olması. Dediğim gibi, bebeğinin o ortamda yetişmesini istemiyordu."

"Ve kendini de o ortamdan uzaklaştırmak istedi, öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Size annesinin kürtaj olmasını istediğini söyledi mi?"

Birden dikkatle başımı uzatıyorum. "Hayır."

"Sanquita'nın böbrek hastalığı o kadar ilerlemişti ki doktor hayatını kurtarmak için kürtaj önermişti."

Zihnim allak bullak oluyor. "Dr. Chan de aynısını söyledi."

"Peki, Dr. Chan'i dinledi mi?"

"Hayır. Bebeğini, hayatın kendisinden daha fazla istediğini söyledi."

Öyle pis sırıtıyor ki suratına bir yumruk atmak istiyorum. "Aslı şu ki, Sanquita dik kafalı bir kızdı. Annesinin kendisi hakkında iyi niyetler beslediğine inanmayı reddetti."

Brad, "İtiraz ediyorum!" diye bağırıyor.

"İtiraz kabul edildi."

Bay Croft devam ediyor. "Sanquita, annesiyle kürtaj konusunda tartıştıkları gün Detroit'i terk etti."

Donakalıyorum. Bu mümkün olabilir mi?

Bay Croft hâkim kürsüsüne dönüyor. "Bunun Bayan Robinson'ın ev ortamıyla ilgisi yok, Sayın Hâkim. Bayan Robinson sadece kızının hayatını kurtarmaya çalışıyordu." Başını eğiyor. "Başka sorum yok."

Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki hareket ettirmekte zorlanıyorum. Bayan Robinson'ı Sanquita'nın kurtarıcısı gibi gösteriyorlar... Ve Sanquita da onu dinlemeyen asi çocuk oluyor.

Hâkim Garcia, "Teşekkürler Bay Croft" diyor. Başıyla kürsüden inebileceğimi işaret ediyor. "Teşekkürler Bayan Bohlinger."

Brad'e, "Bir sonraki tanığınızı çağırmak ister misiniz?" diye soruyor. Brad, "Sayın Hâkim, ara vermeyi talep ediyorum" diyor. "Müvekkilimin kısa bir molaya ihtiyacı var."

Hâkim Garcia saatine bakıyor ve tokmağı indiriyor.

"Duruşma on beş dakikalık aradan sonra devam edecek" diyor.

Brad beni kapıdan geçirip koridora doğru resmen sürüklüyor. Vücudum kurşun gibi ağır ve doğru düşünemiyorum. Bebeğime ömür boyu hapis cezası veriliyor. Onu kurtarmam gerek ama buna gücüm yok. Sanquita'nın güvendiği tek insan benim. Ve onu yüzüstü bıraktım. Brad beni bir duvara dayayıp kollarımı tutuyor.

"Sakın kendini bırakma B.B. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Artık elimizden bir şey gelmez."

Olağanüstü bir çabayla kesik kesik nefes alabiliyorum ve başım dönüyor. "Sanquita'yı bir çocuk suçlu gibi gösterdi."

"Doğru olabilir mi?" diye soruyor. "Sağlığıyla ilgili bir tartışma yüzünden Detroit'i terk etmiş olabilir mi?"

Pes ediyorum. "Bilmiyorum. Zaten fark etmez. Şu an önemli olan Austin. O kadın Sanquita'nın son anlarını anlatırken tek bir gözyaşı bile dökmedi. Ve oğluna ne yaptığını biliyorsun. O kalpsiz biri, Brad!" Ceketinin kolunu yakalayıp yüzüne bakıyorum. "Geçen hafta güvenlik görevlisi dışarı atarken onu bir görmeliydin. İğrençti. Bunu Austin'e yapamayız. Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Yapabileceğimiz her şeyi yaptık."

Ağlamaya başlıyorum ama Brad beni sarsıyor. "Kendine gel, haydi. Daha sonra ağlamaya vaktin olacak. Şu duruşmayı bitirmemiz gerek."

On beş dakika sonra ağır adımlarla duruşma salonuna geri dönüyoruz. Brad'in yanındaki sandalyeme çöküyorum. Daha önce hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Bebeğimin hayatı korkunç bir yöne sapmak üzere ve bunu durduramıyorum. Garrett'ın sözleri aklıma geliyor: *Hepsini kurtaramazsın.* Sadece bunu, diye dua ediyorum. Lütfen Tanrım, sadece bunu.

Dua ederken bir yandan nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim dolmuyor. Paniğe kapılıyorum. Bayılacağım. Bunu yapamam. Bir kayba daha katlanamam.

Mübaşir arkamızdaki kapıyı kapatmak üzereyken sesini duyuyorum. Başımı aniden kaldırıp arkama dönüyorum. Jean Anderson üzerinde şık bir yün takımla koridorda sallanarak yürüyor. Ama saçının arkası keçe gibi ve her zamanki ev ayakkabıları yerine spor ayakkabı giymiş.

Yüksek sesle, "Jean" diyorum. Brad'e dönüyorum. "Önüne dön" diye fısıldıyor.

Jean, sıralardan birine oturmak yerine doğrudan hâkim kürsüsüne ilerliyor. Hâkim Garcia'ya bir şeyler fısıldıyor ve o da karşılık olarak bir şeyler mırıldanıyor. Sonra çantasından bir kâğıt çıkarıp hâkime veriyor. Hâkim Garcia, okuma gözlüklerini çıkarıp kâğıdı inceliyor. Sonunda, başını kaldırıyor.

"Dava vekilleri kürsüye yaklaşsın lütfen."

Dört kişi, bana bitmez tükenmez gelen bir süre boyunca aralarında konuşuyorlar. En çok Bay Croft'un sesini duyuyorum. Hâkim sesini alçaltmasını söylüyor. Sonunda yerlerine döndüklerinde Brad ve Jean gülümsüyorlar. Heyecanlanmamak için kendimi zorluyorum.

Hâkim Garcia herkesin görebilmesi için kâğıdı kaldırıyor. "Öyle görünüyor ki Bayan Bell dileğini yazıya da dökmüş. Elimizde 5 Mart tarihli, ölümünden haftalar önce kaleme alınmış noter onaylı bir beyan var." Boğazını temizleyip monoton bir sesle okuyor. "Ben, Sanquita Jahzmen Bell, ruh sağlığım yerimde olarak burada, ben öldükten sonra yaşaması halinde doğmamış çocuğum için niyetimi belirtirim. Bayan Brett Bohlinger'in, en iyi arkadaşım ve özel öğretmenimin çocuğumun tek vasisi olması kalpten dileğimdir." Gözlüklerini çıkarıyor. "Sanquita Jahzmen Bell olarak imzalanmış." Tekrar boğazını temizliyor.

"Bu noter onaylı talep ışığında, evlat edinme işlemleri sonuçlanana kadar geçici velayeti Bayan Bohlinger'e veriyorum." Tokmağı masaya vuruyor. "Oturuma son verilmiştir."

Başımı ellerimin arasına alıp hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

Jean'e noter onaylı kâğıdı hiç sormuyorum. Nereden veya ne zaman aldığını bilmek istemiyorum. Önemi yok. Sanquita ve bebeği için doğrusunu yaptık. Önemli olan tek şey bu. Brad duruşmadan sonra üçümüzün bir kutlama yapmasını öneriyor ama ben istemiyorum. Bebeğimi görmeye, hastane-

ye doğru yola çıkıyorum. *Benim bebeğim!* Köşeyi dönüp koridoru koşarak geçiyorum. Yenidoğan ünitesinin kapıları açılıyor ve yedi numaralı odaya resmen depar atarak giriyorum. İçeri girdiğimde kalbim bir an için duruyor.

Üzerinde haki ve lacivert renkte spor bir paltoyla Herbert sallanan sandalyede, kucağında Austin'le oturuyor. Başını eğmiş, gülümseyerek uyumasını izliyor. Arkasından yaklaşıp boynunu öpüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Tebrikler aşkım" diyor. "Mesajını alır almaz buraya geldim. Benden hemen sonra geleceğini biliyordum."

"Ama seni içeri kim aldı?"

"Hemşire LaDonna."

Tabii almıştır. Bu ünitedeki bütün hemşireler sürekli hediyeler gönderen muhteşem Herbert'a yarı âşık ve artık onu gördüklerine göre bu işin geri dönüşü yok.

Herbert, "Artık Austin'in vasisi olduğunu göre" diye devam ediyor, "bir refakatçiye iznin var. Sakıncası yok, değil mi?"

Aklımdan Shelley, Carrie veya Brad geçiyor, ama bu düşünceleri bir kenara bırakıp güzel kızıma bakıyorum. Kendi kendimi kucaklıyorum. "İnanamıyorum Herbert. Ben bir anne oldum!"

"Çok iyi bir anne olacaksın." Kalkıp uyuyan güzeli bana uzatıyor. "Otur. Belki de bu ufaklığa kim olduğunu söylemek istersin."

Austin, göğsümde tekrar uykuya dalmadan önce havaya bir yumruk sallıyor. Gözleri yarı açık. Burnuna, oksijen ve beslenme tüplerinden kurtulmuş burnuna bir öpücük konduruyorum. "Merhaba güzel kız. Tahmin et ne oldu? Senin annen olacağım. Hem bu sefer söz veriyorum." Kaşlarını çatıyor, bense gözyaşları içinde gülümsüyorum. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

Herbert elindeki kamerayla yakın plan almak için yakla-

şıyor. Bu özel anda kamera davetsiz bir misafir ama o da heyecanlı. Hem böylesi bir coşku ve destekten başka neye ihtiyacım var ki?

Herbert kafeteryadan sandviç ve kahve getiriyor. Ziyaret saatleri bitene kadar Austin'le kalıyoruz. Tuhaf bir şekilde, benim olduğunu bildiğim için bu akşam ondan ayrılmak daha kolay geliyor. Artık onu asla kaybetmeyeceğim. Asansöre yürürken Herbert birden durup parmağını şaklatıyor. "Yağmurluğumu unuttum. Hemen dönerim."

Koluna attığı haki bir Burberry pardösüyle dönüyor.

Nefesim kesiliyor. Sanki sihirbaz peleriniymiş gibi hayretle bakarak, "O pardösü!" diyorum.

Utanmış görünüyor. "Evet, şey, bu sabah hava biraz serindi."

Gülerek başımı sallıyorum. O Andrew'un binasındaki adam değil, trende ya da koşu parkurunda gördüğüm adam da değil. Ama belki, sadece belki, benim Burberry Adam'ım Herbert'tır.

Ilık nisan akşamında leylakların tatlı kokusu havaya karışıyor. Doğuda tırnak ucu kadar ince bir ay, barut rengi gökyüzünde yükseliyor. Herbert, Burberry pardösüsünü omzuna atmış, beni arabama kadar geçiriyor.

"Gelişmeye devam ederse önümüzdeki iki hafta içinde eve gelebilir. Hazırlamam gereken o kadar çok şey var ki. İşten izin istedim. Okullar birkaç hafta içinde kapanacak, Eve de benim yerime derslere gidebileceğini söylüyor. Yatak odasını hazırlamam gerek. Bir kilimle birkaç bebek mobilyası alacağım. Şimdilik sadece bir beşik ve alt değiştirme masası düşünüyorum. Küçük yatak odamıza bundan başka bir şey sığmaz ki." Gülüyorum. "Hem düşündüm de..."

Bana dönüp işaretparmağını dudaklarımın üstüne koyuyor. "Dur. Bir tek senin ne yapman gerektiğiyle ilgili şeyler duyuyorum. Biz bir çiftiz. Bırak da sana yardım edeyim."

"Pekâlâ. Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok ki. Öyle istiyorum." Kollarımdan tutup gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum. Bunun farkında mısın?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Farkındayım."

"Ve daha önce söylediğin söze inanacak olursam, sen de beni seviyorsun."

Bir adım geri atıyorum. "Hı-hı."

"Gel şu tamamlaman gereken listeye bir daha göz atalım."

Başımı sallayıp başka yöne bakıyorum ama daha da yaklaşıyor. "Bak, eğer çekindiğin buysa ben korkmuyorum. Yardım etmek istiyorum. O hedeflerin her birini tamamlanmış sayabilirsin, anlıyor musun?"

Ben daha cevap veremeden ellerimi ellerine alıyor. "Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıdığımızın farkındayım, ama şimdi bir çocuk sahibi olduğunu göz önüne alırsak, bir de benim sana tamamen, hem de deli gibi âşık olduğum gerçeğini, bence evlenmeyi düşünebiliriz."

Nefesim kesiliyor. "Demek istediğin... İstediğin?.."

Kısık bir sesle gülüyor ve park yerine bakıyor. "Merak etme sevgilim. Doğru düzgün bir evlenme teklifi için asla böyle bir yeri seçmem. Sadece aklında olsun istedim. İyice ölçüp biçmeni, yolun bir yerinde bizi bir çift olarak, kalıcı bir çift olarak düşünmeye başlamanı istiyorum." Sırıtıyor. "Hem kıvrılarak giden bir patika yerine bir otoban olmayı tercih ederim."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor.

Uzanıp yanağıma dokunuyor. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama seninle tanıştığım andan, Jay'in evinde seni gördüğüm o geceden beri bir gün benim karım olacağını biliyordum."

"Öyle mi?" Aklıma birden annem geliyor. Bu adamın bana âşık olmasından bir şekilde o mu sorumlu?

"Evet." Gülümsüyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Ama en

son istediğim şey sana baskı yapmak. Sadece bana düşüneceğine dair söz ver, tamam mı?"

Kalın telli saçları birbirine karışmış ve gözleri pırıldayan bir çift safir gibi. Gülümsediğinde sanki bir leylak çiçek açıyor. Bu adam bulabileceğim mükemmele en yakın şey. Akıllı ve nazik, tutkulu ve sevgi dolu. Tanrım, keman bile çalıyor! Ve çılgınca bir sebepten dolayı beni seviyor. Ve en güzeli de kızımı seviyor.

"Evet" diyorum. "Elbette düşüneceğim."

Yirmi dokuzuncu bölüm

Gri bulutlar sıcak mayıs havasına ince bir pus katıyor. Elimde kırmızı şemsiyemle Rudy'nin kayışını sıkıca tutarak verandanın basamaklarını koşarcasına iniyorum. Boşanmış bir anne babanın çocuğu gibi, zavallı köpeğim son altı haftadır Selina ve Blanca'nın dairesiyle benim dairem arasında mekik dokudu. Şanslıyım ki harika komşularım bu şapşal köpeği benim kadar seviyor. Ama bu hafta sonu Springfield'da bir bando yarışmasına gittiler. Bu yüzden Rudy'yle arabaya atlayıp Brad'in evine doğru yola çıkıyoruz.

Bucktown'a doğru kuzey yönünde giderken ona, "Bu seni son terk edişim olacak Rudy, oğlum" diyorum. "Yarın bebeğimiz eve geliyor."

İki katlı evine vardığımda Brad beni kahve ve haşhaşlı sıcak çörekle karşılıyor. Mutfak masasına oturuyorum ve çilek dolu bir kâsenin altındaki iki pembe zarfı fark ediyorum. Hâkim Garcia'nın kararından sonra bir numaralı hedefin zarfını bekliyordum ama on yedi numaralı hedefi, yani ÂŞIK OL zarfını da görünce kalp atışlarım hızlanıyor.

Brad karşıma oturuyor. "Şimdi mi istersin, kahvaltıdan sonra mı?"

Kahve fincanımın arkasına gizlenerek, "Şimdi lütfen" diyorum. "Ama bugün sadece bir numaralı zarfı aç."

Kıkırdayarak gülüyor. "Evlilikten bahsetmeye başladığı-

nızı söyledin. Bu, âşık olduğun anlamına geliyor, değil mi?"

Kâseden bir çilek alıp inceliyorum. "Sadece zamana yaymak istiyorum. Fazla zarf kalmadı."

Bana yan yan bakıyor.

İlk zarfı ona uzatıyorum. "Haydi, aç şunu."

Bir an bekliyor, sonra zarfın yapışkan tarafını parmağıyla yırtıyor. Daha o takmayı unuttuğunu fark etmeden, gidip masanın öbür ucundan gözlüğünü getiriyorum. Gülümsüyor.

"Oldukça iyi bir takımız, ha?"

"En iyisiyiz" diyorum ve kalbimde küçük bir sızlama hissediyorum. Başka bir zaman tanışmış olsaydık, bir takım olabilir miydik? Tanrım, böyle bir şeyi düşünmem bile ne kadar korkunç. Herbert'la nişanlı sayılırım!

"'Sevgili Brett,

Michelangelo'ya, muhteşem Davut heykelini nasıl yaptığını sormuşlar. 'Davut'u ben yaratmadım. O koca mermer blokta hep duruyordu. Ben sadece onu bulmak için mermeri yonttum' diye cevap vermiş.

Michelangelo gibi, umuyorum ben de bu son aylarda dışındaki sert kısmı yontup gerçek seni bulmana yardım etmişimdir. Bir anne oldun sevgilim! O verici, şefkatli kadının başından beri içinde olduğuna inanıyordum ve onu bulmanda bir rolüm olduğu için çok mutluyum.

Anneliğin hayatın için belirleyici bir olay olacağına inanıyorum. Bu işi, kimi zaman tatmin edici, kimi zaman sinir bozucu, kimi zamansa muhteşem ve yorucu bulacaksın. Oynayacağın en olağanüstü, zorlu ve hayati önemdeki rol, bu olacak.

Bir zamanlar birisi bana, 'Anneler olarak işimiz çocuk büyütmek değil, yetişkin yetiştirmek' demişti. Çocuğunun, özenle şekillendirmen sayesinde mükemmel bir yetişkin olacağından eminim. Bir ara vakit ayır da çocuklarımıza güçlü olmak yerine nazik olmayı öğrettiğimiz bir dünya hayal et.

Şimdi gözlerini sil ve gülümse. Ne şanslı bir çocuğun var.

Eğer gittiğim yer cennetse ve bir çift kanadım olursa kızını gözetip korumaya söz veriyorum.

İkinizi de sözlerle ifade edebileceğimden daha çok seviyorum.

Annen.'"

Brad, ıslak mendilimi alıp yerine yeni bir kâğıt mendil veriyor. Sonra ben ağlarken elini sırtıma koyuyor.

"Austin'in onunla tanışmasını isterdim."

Brad, "Tanışacak" diyor. Haklı da. Austin, hem benim annemi hem de kendi annesini tanıyacak. Bunu sağlayacağım.

Burnumu temizleyip ona bakıyorum. "Bir kızım olacağını biliyormuş. Fark ettin mi?" Elinden mektubu alıp satırı buluyorum. "Kızını gözetip korumaya söz veriyorum" satırını işaret ederek, "İşte burada" diyorum. "Bunu nasıl bildi?"

Mektubu inceliyor. "Herhalde kasıtlı değildi. Özellikle cinsiyet belirtmek istememiştir."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Biliyordu. Kızım olacağını biliyordu. Austin Elizabeth'i almama onun yardım ettiğini biliyorum. Jean'in kalbini yumuşattı."

"Öyle diyorsan..." Mektubu masaya bırakıp kahve fincanına uzanıyor. "Sence Herbert'la ilişkinden memnun olur muydu?"

Nedense kalbim tekliyor. "Kesinlikle." Rudy yanıma geliyor ve çenesini kaşıyorum. "Herbert tam da annemin benim için isteyeceği türden bir adam. Neden sordun?"

Omuz silkiyor. "Ah, ben sadece... Ben..." Başını sallıyor. "Baksana, Doktor Moyer'le sadece bir kez karşılaştım. Onu benden iyi tanıyorsun."

"Evet. Daha iyi tanıyorum. Ve o muhteşem biri."

"Tabii, buna şüphem yok. Sadece..." Sesi azalarak kesiliyor.

"Bana bak Midar, söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

Gözlerimin içine bakıyor. "Sadece muhteşem olması senin için yeterli mi diye merak ediyorum."

Tanrım, anlıyor. Camdan muhteşem gölümdeki minicik

bir dalga. Göz ardı ettiğim, zamanla azalacağını düşündüğüm. Kimseye anlatmadım, Shelley ve Carrie'ye bile. Çünkü yakınlarda bir gün o dalga yok olacak; yok olduğunda da kimsenin ona karşı sevgimden şüphe duymasını istemiyorum. Herbert'ı sevebilirim ve seveceğim.

Sesimin normal çıkmasına çalışarak, "Ne demek istiyorsun?" diyorum.

Çilek kâsesini kenara iterek masaya eğiliyor. "Mutlu musun B.B.? Yani korkacak kadar, ayakların yere basmayacak kadar mutlu musun?"

Lavaboya gidip fincanımı çalkalıyorum. Herbert'la beraber hayatımdaki bütün diğer güzellikleri düşünüyorum. Austin, işim, yeni arkadaşlarım ve ailem... Dönüp gülümsüyorum. "Tahmin bile edemezsin."

Pes etmeden önce bir dakika için beni inceliyor. "Tamam öyleyse. Anlaşıldı. Şüphe duyduğum için özür dilerim. Herbert doğru kişi."

Ertesi sabah, 6 Mayıs Pazar günü, üzerinde Catherine'in hediyesi pembe bebek takımıyla, iki kilo yüz gram ağırlığındaki Austin eve geliyor. Herbert, bebekle birlikte Astor Caddesi'ne geri taşınmam için ciddi bir savaş verdi ama onu dinlemeyeceğim. Şimdilik Pilsen bizim evimiz ve ayrıca Selina'yla Blanca'nın kalbini kırmak istemiyorum. Bir aydır Austin'in fotoğraflarına methiyeler düzerek ona küçük ayakkabılar ve oyuncak ayıcıklar alıp duruyorlar. Şu anda onları terk etmem söz konusu olamaz.

Herbert hastane koridorundan arabaya ulaşana kadar fotoğraf çekiyor. Bebeğin minyatür vücudunu çocuk koltuğuna yerleştirmeye çalışırken gülüşüyoruz. Plastik zımbırtının içinde kaybolmuş gibi görünüyor. Yanlara düşmesin diye battaniyeyi etrafına sıkıştırıyorum.

Herbert, "Bu çocuk koltuğunun doğru ebatta olduğuna

emin misin?" diye soruyor. "Evet. Hastanedekiler kontrol etti. İster inan ister inanma, Austin için doğru ebat bu."

Şüphe eder gibi görünüyor, ama yine de kapıyı kapatıp Austin'in yanına yerleşmeme yardımcı olmak için yanıma koşuyor. Sanki ikinci çocuk benmişim gibi emniyet kemerini çekip üzerimden geçirerek sokete takıyor.

"Herbert, lütfen. Bebeği şımart, beni değil."

"İzninle karşı çıkıyorum. Kızlarımın ikisini de şımartmaya niyetliyim."

Birden sıkışmış ve hapsolmuş hissederek kemeri gevşetiyorum. Austin'e ilgisi beni etkiliyor, ama bana düşkünlüğü bazen boğucu geliyor. Kapıyı kapatmak için uzanıyorum. Ama Herbert benim için kapattı bile. Tansiyonumun çıktığını hissediyorum ve sessizce kendimi cezalandırıyorum. Sorunları olan benim, o değil.

Kucağımda bebeğimle küçük daireme girdiğimde annemin varlığını o kadar derinden hissediyorum ki ona seslenmek istiyorum. Bu anı, bu bebeği, dönüştüğüm bu kadını severdi. Beni öperek karşılar, sonra bebeği daha iyi görebilmek için eğilip ben izin verir vermez kucağına alırdı.

"Bunu nereye koymamı istersin?"

Elindeki hastane çantasını havaya kaldıran Herbert'a bakmak için arkamı dönüyorum. Burada olmamalı. Bu an anneme, bana ve Austin'e ait. Bu özel anımızı işgal ediyor.

Ama o bunu bilmiyor. Hem pembe-kahverengi puantiyeli çantayı tutarken o kadar sevimli görünüyor ki, gülümsüyorum.

"Tezgâha bırak lütfen. Ben sonra alırım."

Ellerini birbirine sürterek göz açıp kapayıncaya kadar geri dönüyor. "Öğle yemeğine ne dersin? Mis gibi bir omlet hazırlayabilirim... Tabii başka bir şey..."

"Hayır!" diye tersliyorum ve ardından içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor. Ben nasıl soğuk, değer bilmez bir insanım

böyle? Koluna dokunuyorum. "Yani... Evet. Omlet iyi olur, teşekkürler."

Sevgi Sözcükleri filminden bir replik aklıma geliyor. "Ben hak edene kadar bana tapma." Bu gururlu, bağımsız duygu içimde her zaman bir yer etmiştir. Ama neden? Beni büyüten adamın çocukluğumda açtığı yaranın derinliği yüzünden bir yetişkin olarak gerçek sevgiyi kabul edemiyor muyum diye bir kez daha kendime soruyorum. Charles'ın –ve Andrew'un da– onayını "kazanmak" için o kadar çırpınıyordum ki gerçek kimliğimi feda ettim. Ona rağmen yetmedi. Herbert'la her şey farklı. Sonunda kendim olabiliyorum ve bana tapıyor – gerçek bana. Hayatımda ilk kez, annemin umut ettiği gibi sağlıklı bir ilişki yaşıyorum.

Herbert mutfak tezgâhından bir elinde yumurta kartonu, diğerinde bir kaşık tereyağıyla görünüyor. Bana sırıtıyor. Bir okul çocuğununki kadar tatlı ve gösterişsiz bir gülümseme. Ona yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözlerine o kadar derin bakıyorum ki yüzü kızarıyor. Sonra eğilip onu istekli, çılgınca ve uzun uzun öpüyorum. Ruhum ve damarlarımda dolaşan her damla kan *Sev onu!* diye bağırıyor.

Ve bütün varlığımla kalbimden bu sözü dinlemesini diliyorum.

Bahar nergisleri solarken arkalarında yeni uyanan bir dizi papatya bırakıyorlar. Yazın gelmesiyle hayat yavaşlıyor ve ben Austin'le her dakikamı yudumluyorum. Topuklu ayakkabılarımı ve eteklerimi, terlik ve elbiselerle değiştirdim ve dört kilometrelik koşularımın yerini bebek arabasının arkasındaki tembel gezintiler aldı. Şanslıyım ki kızım mutlu bir çocuk. Birkaç hapşırık nöbeti dışında sağlığı son derece yerinde. Ona bir şeyler okuduğumda, şarkı söylediğimde veya onunla konuştuğumda gözlerini kocaman açıp dikkat kesilerek dinliyor ve yemin ederim, o meraklı küçük suratta

Sanquita'yı görüyorum. Austin için bir günlük tutmaya başladım. Aralarındaki benzerlikleri anlatıyorum ve hem ona hem de bana hayat veren o cesur, güzel kadınla ilgili hatırladığım her detayı kaydediyorum.

Austin'in üç aylık olması şerefine, kızım göğsümdeki kanguruda olduğu halde, yenidoğan ünitesinin o tanıdık koridorunda koşar adımlarla yürüyorum. LaDonna uzaktan bizi fark edince kabul masasının arkasındaki yüksek sandalyeden atlıyor.

"Brett!" Kollarını bana doluyor, sonra da kucağımdakine bakıyor. "Ah, şu güzelliğe bak! Austin Elizabeth. Seni çok özledik!"

Bebeğimin alnını öpüyorum. "Biz de sizi özledik." Austin'i kangurudan çıkarıp LaDonna'ya veriyorum.

Bebeği önünde tutarak, "Merhaba tatlı şey" diyor. Austin küçük tekmeler savurarak aguluyor. "Ne kadar kocaman olmuşsun!"

Sırıtarak, "Üç kilo altı yüz gram" diyorum. "Dr. McGlew'in muayenehanesinden geliyoruz. Sağlığı tamamen yerinde."

LaDonna Austin'i alnından öpüyor. "Bu harika."

Bir tabak kurabiye ve Austin'in mor renkli ayak izinin olduğu bir kart uzatıyorum. "Bütün o haftalar boyunca bize çok iyi baktığınız için size bir şeyler hazırladık."

"Ah, Brett, teşekkürler. Onları masaya koyabilirsin. Gün sonuna kadar hepsi kapışılır." Kurabiyeleri hemşire bölmesine yerleştirirken gözlerini üzerimde hissediyorum. "Annelik sana yakışmış."

"Gerçekten mi? Gözlerimin altındaki siyah halkaları sevdin mi?" Gülüyorum. "Tanrı biliyor ya LaDonna, hayatımda hiç bu kadar yorulmadım. Ama daha minnettar da hissetmedim." Çocuğum dediğim mucizeye bakıyorum. Beni görünce yüzü bir demet gün ışığı gibi coşkulu bir neşeyle doluyor ve eriyorum. Sesim duygularımın yoğunluğuyla boğuklaşmış bir

halde, "Sanquita'ya teşekkür etmek için her gün dua ediyorum. Austin, şimdiye kadar başıma gelen en güzel şey" diyorum. "En güzeli."

LaDonna göz kırpıyor. "Aferin sana. Şimdi gel, buraya otur. Maureen ve Kathy az önce molaya çıktı. Onlar da bebeği görmek isterler."

"Kalamayız." Masanın arkasındaki saate göz atıyorum. "Bu gece Joshua Evi'nde yemek görevimiz var. Ama başka zaman yine geliriz."

"Pekâlâ, gitmeden önce bana neler olduğunu anlatmalısın. Dr. Moyer'le hâlâ nişanlanmadınız mı?" Kaşlarını haylaz bir şekilde kaldırıyor. "Biliyorsun, bütün hemşireler Hubert'e biraz hayran."

"Herbert" diye düzeltiyorum. "7 Ağustos'ta, annemin doğum gününde küçük bir tören yapalım diyor ama çok erken. Şimdilik sadece bu küçük balkabağına odaklanmak istiyorum."

LaDonna, "Doğru hareket" diyor.

Eğilip kızıma bakıyorum. "Elbette bir gün olacak. Herbert, Austin'le harika geçiniyor. Onları birlikte görmelisin." Gülümseyerek elimi sıvazlıyor. "Ah, Brett, hayatının yoluna girmesine çok seviniyorum. Bebek... Muhteşem sevgilin. Peri annen belli ki sana iyi bakıyor."

Annem ile Sanquita'yı, hayallerimin gerçekleşmesindeki rollerini düşünüyorum. Ama bu sadece bir kısmı...

"Doğru. İnanılmaz şanslıyım. Ama peri anneler bir yere kadar yardım edebilir. Bence kendi dileklerimizi gerçekleştirme gücü hepimizde var. Sadece cesaretimizi toplamamız gerek."

Gülümsüyor. "Eh, sen yaptın işte. Aferin sana!"

İçime bir hüzün çöküyor. Annem de LaDonna'yla aynı fikirde mi olurdu? Yoksa asla fedakârlık etmemem gereken tek şeyden vaz mı geçiyorum? Oyunun neredeyse sonuna gelmişken Kesinlikle Doğru Adam'ı bulma umuduyla tipik Doğ-

ru Adam'ı kenara atmaya cesaretim var mı? Veya buna cesaret mi denir? Belki de aptallık veya toyluktur. Cesaret ve kibir arasındaki, doğru olanı istemek ile hak ettiğimizden fazlasını beklemek arasındaki o çizgi tam olarak nerede?

Otuz dakika süren bir malzemeleri toparlama seansı, bebeğin altını son anda değiştirme performansı ve onu bir bebek arabasına yerleştirme töreninden sonra nihayet kapıdan çıkıyoruz. Anne olmadan önce bütün o fazladan zamanda ne yapıyordum ben?

Aşırı sıcak temmuz günlerinin aksine bugün gökyüzü bulutlarla kaplı ve hafif bir rüzgâr çıplak kollarımı yalıyor. Efebina's Cafe'ye yaklaştığımız sırada şemsiyeli bir masada oturan Brad'i görüyorum. Ayağa kalkıp beni bir fincan İspanyol espressosu ve kucaklamayla karşılıyor.

"Koca kızım nasıl?" diye sorarak Austin'i arabasından çıkarıyor.

"Brad Amcana nasıl muhteşem bir kız olduğunu anlat bakalım Austin. Anneciğine nasıl güldüğünü söyle."

"Mutlu bir kız mısın sen?" Austin'e bebek sesleri yapıp burnunu sürtüyor. Boşta kalan eliyle cebinden bir zarf çıkarıyor. On yedinci hedef.

"Âşık ol" diye mırıldanıyorum.

"Tebrikler B.B. Eylülde sürenin dolmasına daha iki ay var ve işleri yoluna koydun bile. Artık ileri bakıp o atı ve evi alma zamanı. Herbert'ın hazır olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Hı-hı."

Brad biraz daha yakınıma geliyor. "Ters bir şey mi var?"

"Hayır. Bir şey yok." Uyuklayan kızımı kollarından alıyorum ve arabasına oturtuyorum. "Tamam. Aç şunu."

Bakışlarını bana dikiyor. "Bu zarfla ilgili sorunun ne? Ne zaman bir zarf çıkarsam dinlemeye can atardın. Bunu açmayı en son denediğimde izin vermedin. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Aç şunu."

Pek inanmadığını gösteren bir ifadeyle kafasını ileri doğru uzatıyor ama yine de zarfı açıyor. Katlanmış pembe kâğıdı çıkarıyor, ters bir şekilde masanın üzerine koyuyor ve dosdoğru gözlerimin içine bakıyor.

Kollarımı tutup, "Bu son şansın B.B." diyor. "Eğer Herbert'a âşık değilsen bunu bana şimdi söylemelisin."

Kalbim tekliyor. Artık dayanamayacak hale gelene kadar ben de ona bakıyorum. Dört aylık gerilim ve şüphelerim su yüzüne çıkıyor.

Dirseklerimi masaya koyup başımı ellerimin arasına alıyorum. "Öyle berbat durumdayım ki, Brad. Andrew'u, hayatımda tanıdığım en bencil adamı sevdiğimi sanmıştım. Ama benim için her şeyi yapan bu muhteşem adama nedense derin hisler besleyemiyorum." Saçlarımı karıştırıyorum. "Benim neyim var Midar? Hâlâ Charles gibi, kazanmak için uğraşmam gereken birini mi arıyorum?"

Saçımı okşuyor. "Aşkın sağı solu belli olmaz. Kime âşık olacağımızı seçebilseydik sence benden üç bin kilometre uzakta yaşayan bir kadını seçer miydim?"

"Ama Herbert o kadar iyi ki. Beni seviyor. Ve bebeğimi de seviyor. Hem benimle evlenmek de istiyor. Ya onu kaybedersem? Ya bizi onun gibi seven başka birini hiç bulamazsam? Sonsuza kadar yalnız kalabilirim, Austin de babasız kalır."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Eğer tamamlayamayacak olsan annen o hedefi listende bırakmazdı. Biriyle karşılaşacağını biliyor."

Dişlerimi göstererek hırlıyorum. "Şimdi sen de benim kadar manyakça konuşuyorsun."

"Ciddiyim. Bu olayları tertiplediğine birden fazla kez kanaat getirdim."

"Pekâlâ, eğer böyleyse, belki Herbert'la ilişkimi de tertiple-

miştir. Belki tanışıp âşık olalım diye onu buraya, Chicago'ya, ağabeyimin evine yönlendirmiştir."

"Bana öyle gelmiyor."

"Neden olmasın?"

Yavan bir gülümsemeyle, "Çünkü ona âşık değilsin" diyor.

Başımı çeviriyorum. "Ama olmalıyım. Belki biraz daha çabalarsam, biraz daha zaman verirsem..."

"Aşk, bir dayanıklılık testi değildir."

"Ama Herbert birlikte olmak için yaratıldığımızı söylüyor, hem belki de öyleyizdir." Bir iç çekip şakaklarımı ovmaya başlıyorum. "Keşke annem bana bir işaret gönderse. Onun doğru adam olup olmadığını gösterecek büyük, yanılmamın mümkün olmayacağı tek bir işaret."

Masadaki katlı kâğıda bakıyor. "Okuyalım mı?"

Kâğıdı görmek kalbimi yerinden oynatıyor. "Bilmiyorum. Bu adil olur mu?"

"Bence bir göz atabiliriz. Kim bilir? Belki de duygularına biraz ışık tutar."

Tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi bırakıyorum. "Tamam. Haydi, oku."

Brad kâğıdın katlarını açıp boğazını temizliyor.

"'Sevgili Brett,

Üzgünüm sevgilim. Bu adam sana göre değil. Âşık değilsin. Denemeye devam et canım."

Ağzım açık kalıyor ve bir rahatlama nefesi boşaltıyorum. "Ah, teşekkürler Tanrım!" Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Bana işaret gönderdi, Brad! Annem benimle konuştu. Özgürüm!"

Üzerimde Brad'in gözlerini hissediyorum. Okumaya devam etmeyip kâğıdı katlıyor. Okuma gözlükleri nerede? Gözlükleri olmadan annemin mesajını nasıl okudu? Yüzüm düşüyor.

"Aman Tanrım. Sen uydurdun." Mektubu elinden kapmaya çalışıyorum ama havaya kaldırıyor.

"Artık fark etmez. Cevabını aldın."

"Ama Herbert, Austin'e tapıyor. Ve bir aile olacağımızı düşünüyor. Yıkılacak."

"Dizinin üstüne çöküp sana tek taş yüzük verene kadar beklemeyi mi tercih ediyorsun?"

Karnım gurulduyor ve parmaklarımla burnuma bastırıyorum. "Hayır. Tabii ki hayır." Gözlerimi kaldırıp onunkilere bakabilmem bir dakikamı alıyor. "Herbert'ın kalbini kırmak zorundayım, değil mi?"

"Kimse aşkın kolay olduğunu söylemedi evlat." Pembe zarfı gömlek cebine sokuşturuyor. Cebine vurarak, "Bunu başka bir zamana saklayacağız" diyor. "İçimden bir ses, beklemeye değeceğini söylüyor."

Saatin yedi olmasını ve Herbert'ın gelmesini beklerken mideme kramplar giriyor. Tam ben Austin'i beslemeyi bitirmişken telefon çalıyor. Herbert'ın iptal etmek için aradığını umarak yerimden sıçrıyorum. Ama onun yerine Catherine'in ciddi sesini duyuyorum. Joad'la birlikte Saint Bart'taki hafta sonu tatilinden dönmüş olmalılar. Sesi hoparlöre alıyorum ve Austin'i omzuma yaslıyorum.

Austin'in sırtını sıvazlarken, "Eve hoş geldiniz" diyorum. "Tatiliniz nasıl geçti?"

"Kesinlikle mükemmel" diyor. "Otelde her şey dahildi, bunu söylemiştim, değil mi?"

"Evet, sanırım..."

"Gerçekten Brett, hiç bu kadar şımartılmamıştık. Üç tane beş yıldızlı restorandan istediğimizi seçebiliyorduk, hepsi de harikuladeydi. Son teknoloji aletlere sahip bir spor salonu olmasaydı beş kilo almıştım!" Gülüyor. "Bütün ihtiyaçlarımız daha biz farkına varmadan yarım saat önce karşılanıyordu."

Neşeli bir sesle, "Kulağa harika geliyor" diyorum, ama içten içe bir şeye ihtiyacım olup olmadığını, benim için bir şey yapıp yapamayacağını soran kendi her şey dahil Otel Her-

bert'ımın görüntüsü yüzüme bir tokat gibi iniyor.

"Harikaydı. Aslında gittiğim en iyi otellerden biriydi, oysa şimdiye kadar epey görülmeye değer yerlerde de kaldık. Herbert'la bir ara mutlaka gitmelisiniz. Bu otele âşık olmamak için deli olmak gerek."

Mideme bir yumruk iniyor. Asıl Herbert'la ayrılmak için deli olmam gerek! Herhangi normal biri ona âşık olabilirdi. Birdenbire aklıma annemle birlikte neredeyse on üç yıl önce gittiğimiz Puerto Vallarta geliyor. Northwestern'dan mezuniyetimi kutlamak için beni Meksika'daki bu liman kasabasına götürmüştü. İkimiz de ilk kez bir her şey dahil otelde kalıyorduk. Tıpkı Catherine'in oteli gibi Grand Palladium Vallarta da cennetten bir parçaydı. Bütün gün açık bir spa, ufka bakan üç yüzme havuzu ve tüketebileceğimizden daha fazla gurme yemek ile şemsiyeli içki vardı. Ama üçüncü günümüzde oradan çıkmak için ölüyordum. Bu yapay cenneti sevmediğim için kendimi çok kötü hissetmiştim. Annem bir servet ödemiş olmalıydı. Değer bilmez bir kız yetiştirdiğini bilse yıkılırdı.

Ama o öğleden sonra, havuz görevlisinin onuncu kez başka bir içki, yeni bir havlu veya buzlu su alır mıyız diye sormasının üstüne annem başını sallamıştı. Her zamanki kâhinliğiyle aklımı okuduğuna yemin edebilirdim.

"*Gracias* Fernando ama bir şey istemiyoruz. Bize tekrar sormana gerek yok."

Bizi duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşana dek zarif bir şekilde gülümsemişti ve sonra bana dönmüştü. "Üzgünüm hayatım ama bu cennette *loco*[33] olacağım."

Dürüst mü davranıyordu yoksa benim hatırıma mı öyle söylemişti, bugüne kadar emin olamadım. Ne olursa olsun gülmekten neredeyse şezlongdan düşüyordum.

Sonra odamıza koşmuş, gülüşerek elbiselerimizi ve sanda-

33. İspanyolca "delirmek". (ç.n.)

letlerimizi giymiştik. Viejo Vallarta'ya, eski şehre giden külüstür bir otobüse bilet almış, *mercado*'da[34] satıcılarla pazarlık etmiştik. Sonra yerel bir lokantaya rastlamıştık. Gümüş işlemeli takım elbiseleri ve *sombrero*'larıyla,[35] ahşap bir platformda bir *mariachi*[36] grubu çalıyordu. Annemle oturup *cerveza*[37] içerek, her müzik arasında grupla ve yerli müşterilerle birlikte bağırarak barda oturmuştuk. Tatilimizin en güzel gecesiydi.

Kapı çalınınca kalbim bir an için duruyor. "Üzgünüm Catherine. Herbert geldi. Döndüğünüze sevindim. Joad'a sevgilerimi ilet."

Austin kucağımda, kapıya doğru yürürken Catherine'in telefonuyla aklıma gelen bu güzel anı için minnet duyuyorum. Belki de iki tür insan vardır: Her şey dahil otellere bayılanlar ve onları boğucu bulanlar. Hem belki, sadece belki, haftanın yedi günü yirmi dört saat boyunca pışpışlanmayı bunaltıcı bulanlar o kadar da değer bilmez aptallar değildirler.

Austin uyuyana kadar bekliyorum. Parmak uçlarımda yürüyerek oturma odasına döndüğümde Herbert'ı kanepede bir kadeh Chardonnay'i yudumlayarak kitaplarımdan birini incelerken buluyorum. Kalbim sıkışıyor. Başını kaldırıp beni görünce gülümsüyor.

"Görev tamamlandı mı?"

Parmaklarımı çapraz yapıp[38] "Şimdiye kadar her şey yolunda" diyorum.

Yanına oturup ne okuduğuna bakıyorum. Bütün o hari-

34. İspanyolca "pazar yeri". (ç.n.)

35. Geniş kenarlıklı Meksika şapkası. (ç.n.)

36. Meksika halk müziği. (yay.n.)

37. İspanyolca "bira". (ç.n.)

38. "Nazar değmesin" anlamında bir el hareketi. (yay.n.)

ka kitaplarım arasından James Joyce'un *Ulysses*'ini, İngiliz edebiyatının belki de okunması en zor romanını seçmiş. "Bunu Layola Akademi'de zorunlu olarak okumuştuk" diyorum. "Tanrım, nasıl da nefret..."

"Bunu okumayalı yıllar oldu" diye sözümü kesiyor. "Tekrar okumayı çok isterim. Ödünç alabilir miyim?"

"Senin olsun" diyorum.

Elinden kitabı alıp sehpaya koyuyorum. Sanki işareti almış gibi beni öpmek için eğiliyor. Belki bu kez nefesimin kesileceğini ve karnımda kelebeklerin uçuşacağını çaresizce umarak ona izin veriyorum.

Olmuyor. Hissetmiyorum.

Geri çekiliyorum. Sanki bir yara bandını çıkarır gibi tek ve hızlı bir hamleyle kelimeler ağzımdan dökülüveriyor.

"Herbert, seni görmeye devam edemem."

Başını eğerek yüzünü bana yaklaştırıyor. "Ne?"

Gözlerime yaşlar doluyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. "Çok üzgünüm. Benim neyim var bilmiyorum. Sen harika bir adamsın. Birlikte olduğum en iyi adamsın. Ama..."

"Beni sevmiyorsun." Bu bir soru değil bir tespit.

Yumuşak bir sesle, "Emin değilim" diyorum. "Ve bunu öğrenmek için bekleyerek senin mutluluğunu ve kendi mutluluğumu riske atamam."

"Riske atmıyorsun..." Cümlenin ortasında duruyor ve dudağını ısırarak başını tavana doğru kaldırıyor.

Başımı çevirip gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Ben ne halt ediyorum böyle? Bu adam beni seviyor. Şimdi yerimden sıçrayıp kahkahalar atarak şaka yaptığımı söylemeliyim. Ama kanepeye yapışıyorum ve ağzımı bıçak açmıyor.

Sonunda ayağa kalkıyor. Başını eğip bana bakıyor ve ifadesinin üzgünden kızgına dönüştüğünü gerçekten görebiliyorum. Birdenbire güçleniyor... Onu şimdiye kadar hiç bu kadar güçlü görmemiştim.

"Aradığın ne Brett? Eski erkek arkadaşın gibi lanet olası bir serseri mi? Ne istiyorsun?"

Kalbim hızlanıyor. Tanrım, Herbert sert olabiliyormuş meğer. Onu daha önce hiç küfür ederken görmemiştim... Ve bu bir şekilde hoşuma gidiyor. Belki de fazla acele ettim... Belki de eğer biraz daha... Hayır. Kararımı verdim. Tükürdüğümü yalayamam.

"Ben... Bilmiyorum." Onu bulduğumda hiçbir şeyden şüphelenmek zorunda olmadığım kadar özel bir şey aradığımı nasıl söylerim?

"Bunu iyi düşünmelisin Brett, çünkü büyük bir hata yapıyorsun. İçten içe sen de biliyorsun. Seni sonsuza kadar beklemeyeceğim. Çok geç olmadan bu işi çözmelisin."

Sözleriyle ciğerlerimdeki havayı emiyor. Ya gerçekten o doğru adamsa ve ben bunu çok geç fark edersem? Herbert dosdoğru yürüyüp askıdan Burberry pardösüsünü alırken aptallaşmış bir halde onu izliyorum. Bir eli kapının tokmağında, dönüp yaşlarla yıkanmış yüzümü gözleriyle sorguluyor.

"Seni gerçekten sevdim Brett. Ve Austin'i de. Benim için ona sarılıp veda et, olur mu?" Sözleri biter bitmez kapıdan çıkıyor ve arkasından çekip kapatıyor.

Gözyaşlarına boğuluyorum. Ben ne halt yedim? Az önce rüyalarımın erkeğinin, benim güzel Burberry Adam'ımın gitmesine izin mi verdim? Ön camın yanındaki koltuğa kıvrılıyorum ve karanlık boşlukta gizli bir cevap arayarak tozlu gökyüzüne bakıyorum. Şu anda annem beni izliyor mudur? Bana ne anlatmaya çalışıyor acaba? Sabah ikiye kadar orada oturup kararımı gözden geçirirken, annemin, "Yeni bir gökyüzü olacak, aşkım" diyen sesini duymayı bekliyorum.

Ama hiçbir şey duymuyorum.

Otuzuncu bölüm

7 Ağustos'ta, Herbert'ın bir zamanlar teklif ettiği evlilik yerine, yaşasaydı altmış üç yaşına basacak annemin doğum günü için bir parti planlıyorum. Günlerden cuma; John, sabahleyin O'Hare Havaalanı'na iniyor. Seattle'dakinden çok daha farklı bir karşılaşma sahnesi yaşıyoruz. Aylardır neredeyse her gün telefonda konuştuktan sonra birbirimizi öpücükler, gözyaşları ve sımsıkı kucaklaşmalarla gerçek bir aile gibi karşılıyoruz. Brad'in ofisine giderken John'la aralıksız konuşuyoruz; Zoë de arka koltukta Austin Elizabeth'le gevezelik ediyor.

Austin'in elini avucuna alıp, "Sen benim leğenimsin" diyor. John, "Yeğen" diye onu düzeltiyor ve gülüşüyoruz. Sonra ciddileşerek bana dönüyor. "Austin bana dede veya büyükbaba dese nasıl hissedersin?"

Gülümsüyorum. "Bayılırım."

"Ve Brett, sen de bana baba diyebilirsin, biliyorsun."

Ben daha ne isterim?

Babam Brad'in elini sıkıca kavrayarak sıkıyor ve hayatımdaki iki erkek sonunda tanışmış oluyor. Ama Zoë, Brad'le tanışmaktan çok şehrin manzarasıyla ilgileniyor. Yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde büyülenmiş gibi duruyor; ben de yaklaşık bir yıl önce kalbim kırık ve acılar için-

de oturduğum maun masaya yerleşiyorum. O gün hayatımın parçalandığını düşünmüştüm ve gerçekten de öyleydi. Ama tıpkı kırılmış bir kemik gibi, iyileştikçe daha da güçlü olmayı başardım.

Babam yanıma otururken Brad de pencereye gidip Zoë'nin yanına çömeliyor.

"Hey, Zoë, benimle asansörde bir yolculuk yapmak ister misin? Sana daha da güzel bir pencere gösteririm."

Zoë'nin gözleri kocaman açılıyor ve izin için babasına bakıyor. "Tabii tatlım ama bir dakika bekleyebilir misin? Bay Midar, Brett'in annesinden gelen bir mektubu okuyacaktı."

Brad ayağa kalkıp başını sallıyor. "Bunu ben okumayacağım. Siz ikiniz, baş başa okuyacaksınız. Bence Elizabeth böyle olmasını isterdi." Zoë'nin elini tutup ofisten çıkıyor ve arkalarından kapıyı kapatıyor.

Mektubu zarftan çıkarıp masanın üzerine, önümüze koyuyorum. Babam elimi tutuyor ve birlikte sessizce mektubu okumaya başlıyoruz.

Sevgili Brett,

Bundan otuz dört yıl önce bir söz verdim, asla pişman olmadığım bir söz. Charles Bohlinger'e, sana hamile kalmamla ilgili sırrı asla açıklamayacağımı söyledim. Karşılığında, seni kendi çocuğu gibi yetiştireceğine söz verdi. Anlaşmanın kendisine düşen tarafını yerine getirip getirmediği konusu tartışılır. Ama ben verdiğim sözü, şu anda bile tuttuğuma inanıyorum.

Gerçeği açıklamak istediğim çok zaman oldu. Charles'la ilişkinde çok çabaladın. Sana söylemek için ona yalvardım ama bu konuda çok katıydı. Utancımdan veya aptallığımdan, ona saygınlığını borçlu olduğumu hissediyordum. Ve babanın nerede olduğunu bilmediğim için gerçeği açıklamanın içindeki baba nefretini haklı çıkarmasından korktum.

Beni ve aynı zamanda Charles'ı bağışlayabilmeni umuyorum.

Lütfen anla, onun için de kolay değildi. Sendeki iyiliği ve güzelliği görmek yerine ona sürekli benim sadakatsizliğimi hatırlattın. Ama benim için sen bir armağan, bir mutluluk, şiddetli bir fırtınadan sonra beliren gökkuşağıydın. Tanrı biliyor ya, bunu hak etmedim ama sayende sevdiğim adamdan bir parça bana döndü ve ruhuma bir kez daha müzik doldu.

İşte, baban beni terk ettikten sonraki o haftalar boyunca dünyam sessizliğe gömülmüştü. Benim için kendini düşünmeden ve cesurca ortaya koyduğu fedakârlığı anlayabilmem yıllarımı aldı. Onu o kadar seviyordum ki onunla olmak için her şeyi yapabilirdim, sonunda ruhumu tüketecek bir şeyi bile. Ama bana kıyamadı ve bunun için sonsuza kadar ona minnettar kalacağım.

Çok denediysem de babanın izini bulamadım. Charles'la boşandıktan sonra bir dedektif bile tuttum ama hiçbir sonuç alamadım. Bu satırları yazarken onu bulacağına bir şekilde eminim. Bulduğun zaman bunu kutla. Baban olağanüstü bir adamdır. Ve her ne *kadar gayrimeşru bir ilişkinin bencilce ve korkakça olduğunu* bilsem de bugün bile babana karşı hislerimin saf, gerçek ve bozkır rüzgârları kadar güçlü bir aşk olduğuna inanıyorum.

Bana hep, Charles'la ayrıldıktan sonra neden başka biriyle birlikte olmadığımı sorardın. Gülümseyip sana buna gerek olmadığını söylerdim. Hayatımın aşkını zaten bulmuştum. Gerçek buydu.

Bu iki hayatı birbirine bağladığın için teşekkür ederim, benim güzel kızım.

Kişiliğin, inceliğin, bütün iyi özelliklerin babandan geliyor. Ona ve sana, sevginin ne olduğunu bana gösterdiğiniz için her gün teşekkür ediyorum.

Sonsuza kadar senin,

Annen.

Astor Caddesi, bu cumartesi öğleden sonrasında oldukça hareketli. Annem olsa bugüne, eski ve yeni aşkların, arkadaşlıkların, kaybedilen ve kazanılan ailenin gününe bayılır-

dı. Öğle saatlerinde gelen Carrie ve civcivlerinin ardından annesiyle babası, Mary ve David de yetişiyor. Carrie, Stella ve ben, on dört kişi için lazanya hazırlarken Mary ve David de cam odada Johnny'yle birlikte içkilerini yudumlayıp kahkahalar atarak Rogers Park'taki eski günleri konuşuyorlar. Austin, pencere yanındaki salıncağında plastik balığını kemirerek arka bahçede Zoë'nin Carrie'nin çocuklarıyla seksek oynamasını izliyor.

Carrie, unsuz çikolatalı pastasını yapmaya karar verdiğinde saat dört buçuk olmuş. "Zamanlamam doğruysa servis ettiğimiz zaman hâlâ sıcak olacak" diyor.

"Şimdiden ağzımın suyu aktı" diyorum. "Çırpma kapları fırının üstündeki rafta."

Stella, "Ben masayı hazırlayayım" diyor. Yemek odasına doğru giderek gözden kaybolduktan sonra bana sesleniyor: "Masa örtülerini nereye koyuyorsun Brett?" "Olamaz!" diyerek alnımı avuçluyorum. "Örtüleri kuru temizlemeden almayı unuttum."

Şam kumaşından bir tomar servis altlığı ve peçeteyi mutfağa getiriyor. "Sorun değil, bunları buldum."

"Hayır, bugün elişi İrlanda örtülerini kullanmalıyız. Annem özel günlerde hep onları kullanırdı. Doğum gününden daha özel ne olabilir?" Saate bakıyorum. "Yarım saate dönerim."

Bir ağustos gününün olması gerektiği üzere bugün de dev, pamuksu bulutların masmavi gökyüzünde salındığı parlak bir gün. Hava tahminleri sıcaklığın düşüp fırtınanın geleceğini söylese de hiç belli olmuyor. "What A Wonderful World"ü mırıldanarak önümde dolaşan köpeğimle ve göğsüme yaslanmış bebeğimle kaldırımda yürüyorum.

Mauer's Kuru Temizleme'nin önünde bir bankta, Labrador cinsi siyah bir köpeğin tasmasını tutan gösterişli bir sarışın oturuyor. Rudy, uysal köpeği koklayıp oyun davetini ka-

bul etmesini umarak başını hafifçe onunkine sürtüyor.

Kayışını bankın tahta ayağına dolarken, "Uslu dur Rudy" diyorum. Kadına gülümsüyorum ama o telefonda car car konuşuyor ve fark etmişe benzemiyor.

Mauer's'e girince kapının çanı çıngırdıyor. Neredeyse saat beş, paydos zamanı. Dükkândaki diğer tek müşterinin, koyu dalgalı saçlı, uzun boylu bir adamın arkasında sıraya giriyorum. Kasanın arkasındaki beyaz saçlı kadının çene çalmasını dinliyor. Gözümü ensesine dikmiş halde bıkkınlıkla bekliyorum. *Haydi ama!* Adam, kadının söylediği bir şeye gülüyor ve sonunda fişini uzatıyor. Kadın, mekanize bir askılığı karıştırıyor ve bir dakika sonra plastik kılıf geçirilmiş giysiyle geri dönüyor.

"Buyurun" diyor. Giysiyi metal bir çubuğa asıyor.

Giysiye bakakalıyorum... Sonra da adama... Sonra tekrar giysiye.

Bu Burberry marka bir pardösü.

Adam, "İyi görünüyor" diyor.

Birden başım dönüyor. Bu Burberry Adam olabilir mi? Yok canım, onun burada ne işi var?

Kadına parayı uzatıyor ve pardösüyü alıyor. "Teşekkürler Marilyn. İyi hafta sonları."

Arkasını dönüyor. Altın sarısı benekli kahverengi gözler önce Austin'e takılıyor. Ona, "Merhaba şeker kız" diyor. Austin, başını kaldırıp bir süre ona baktıktan sonra bir gülücük atıyor. Gülünce gözlerinin kenarlarından havai fişekler gibi çizgiler fırlıyor ve bakışlarını bana çeviriyor. İfadesinde kafa karışıklığından, beni bir yerlerden çıkarmaya doğru bir geçiş izliyorum.

Parmağını bana doğru uzatarak, "Hey" diyor. "Sen sürekli karşılaştığım şu kadınsın. Evinin önünde üzerine kahve dökmüştüm. Koşuya çıktığım o sabah da seni görmüştüm." Tok sesindeki yumuşak akış sanki eski bir dostumla yeniden karşılaşmışım gibi hissettiriyor. Oysa onu tanımıyorum bile.

"Seni son gördüğümde Chicago istasyonundaydık. Treni kaçırdığın için deliye dönmüştün..." Başını utanmış gibi sallıyor. "Herhalde hatırlamıyorsundur."

Kalbim şakaklarımda atıyor. Onun trenini yakalamaya çalıştığımı itiraf etmek istiyorum ama sadece, "Hatırlıyorum" diyorum.

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Gerçekten mi?"

"Hı-hı."

Yüzü bir gülümsemeyle yumuşuyor ve elini uzatıyor. "Ben Garrett. Garrett Taylor."

Ağzım bir karış açık, bakakalıyorum. "Sen... Sen Dr. Taylor mısın? Hani şu psikiyatr?"

Boynunu uzatıyor. "Evet?"

Bütün parçalar birbiriyle örtüşüyor. O ses. Elbette! Garrett Taylor, Burberry Adam! İhtiyarın biri değil. Hafif eğri burunlu, çene kemiğinden inen belirgin bir yara iziyle gördüğüm en mükemmel surata sahip, kırklı yaşlarında muhteşem bir adam. Göğsümden bir düzine kuş kalkıp gökyüzüne uçuyor. Başımı arkaya atıp gülüyorum ve sonra uzattığı eli sıkıyorum.

"Garrett, benim. Brett Bohlinger."

Gözleri açılıyor. "Aman Tanrım! Buna inanamıyorum, Brett. Aklıma o kadar çok geldin ki. Seni aramak istedim ama sanki..." Cümlesini havada asılı bırakarak geri çekiliyor.

"Ama senin yaşlı olman gerekiyordu" diyorum. "Annen tek odalı bir okulda öğretmenlik yapmıştı. Kız kardeşlerin emekli öğretmen..."

Sırıtıyor. "Kız kardeşlerimle aramda on dokuz yıl var. Benim için sanırım sürpriz denilebilir."

Gerçekten de bir sürpriz.

"Buralarda mı oturuyorsun?" diye soruyorum.

"Hemen şurada, Goethe'deyim."

"Ben Astor'dayım."

Gülüyor. "Birbirimize epey yakınmışız."

"Aslında burası annemin evi. Geçen kış Pilsen'e taşındım."

Austin'e küçük parmağını uzatıyor ve Austin de hemen kavrıyor. "Ve küçük bir bebeğin var." Sesinde bir mutsuzluk seziliyor. "Tebrikler."

"Bu Austin Elizabeth."

Yumuşak buklelerini okşuyor. Ama gülümsediğinde, gözlerindeki neşenin yok olduğunu görüyorum.

"Çok sevimli." Bana bakıyor. "Artık mutlusun. Belli oluyor."

"Öyleyim. Hem de çok."

"Listede epey ilerleme kaydettin. Aferin Brett." Başıyla kısa bir onaylama işareti yaparak kolumu tutuyor. "Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum. Yeni ailenle mutluluklar dilerim."

Kapıya doğru ilerliyor. Evli olduğumu düşünüyor. Gitmesine izin veremem! Ya onu bir daha görmezsem? Kapı tokmağına uzanıyor.

Neredeyse bağırarak, "Sanquita'yı hatırlıyor musun?" diyorum. "Böbrek hastası olan öğrencim?"

Arkasına dönüyor. "Sığınma evindeki kız mı?"

Başımı sallıyorum. "Geçen baharda öldü. Bu, onun çocuğu."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Bana doğru yürüyor. "Yani Austin evlatlık, öyle mi?"

"Evet, haftalardır formalitelerle uğraştıktan sonra geçen hafta nihayet kesinleşti." Bana bakıp gülümsüyor. "Şanslı bir bebek."

Marilyn kasanın arkasından seslenene kadar birbirimize bakıyoruz. "Küçük kavuşma töreninizi bölmek istemem ama kapatmak üzereyiz."

"Ah, pardon." Aceleyle kasaya dönüp fişi bulmak için ceplerimi karıştırıyorum. Fişi uzatıp Garrett'a dönüyorum.

İnce tişörtümün altından kalbimin çılgınca dansını görmeyeceğini umarak, "Dinle" diyorum. "Bu akşam işin yoksa küçük bir parti veriyorum; ailem ve birkaç da arkadaş var.

Annemin doğum gününü kutluyoruz. Eğer uğrayabilirsen sevinirim, Kuzey Astor, on üç numara."

Gerçekten üzgün görünüyor. "Bu akşam için sözüm var." Gözleri saniyenin binde biri gibi belli belirsiz bir süre için pencereye kayarken bakışlarım onu takip ediyor. Siyah köpekli sarışın telefonda çene çalmayı bırakmış. Pencerede durmuş, herhalde erkek arkadaşının... Veya kocasının neyle oyalandığını merak ederek içeri bakıyor.

Yanaklarımın kızardığını hissederek, "Ah, sorun değil" diyorum.

Garrett, "Ben kaçayım" diyor. "Köpeğim huzursuzlanmaya başlamış görünüyor."

Aklıma söyleyecek düzinelerce havalı söz geliyor. Ama burada düpedüz kepaze olmuş bir halde, köpeklere düşkün birine en son benzeyecek bir kadına bakakalmasaydım her biri kulağa harika gelirdi.

Marilyn örtülerimle birlikte kasaya dönüyor. "On yedi elli tutuyor" diyor.

El yordamıyla paramı bulup tekrar Garrett'a bakıyorum. Sesimin umursamaz çıkması için elimden gelen her şeyi yaparak, "Seninle karşılaşmak çok güzeldi" diyorum. "Kendine iyi bak."

"Sen de." Çok kısa bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı açıp dışarı çıkıyor.

Bulutlar gökyüzünü mor ve griye boyayarak yoğunlaşmış. Saldırısını tehditkâr bulutlarda planlayan yağmuru görüyor gibiyim. Yaklaşan fırtınanın küflü kokusunu içime çekerek, bulutlar patlamadan önce eve varmak umuduyla adımlarımı hızlandırıyorum.

Eve gidene kadar kendi kendime lanet okuyorum. Neden, ah neden şu koca ağzımı açtım? Neredeyse hiç tanımadığım halde aile içinde bir doğum gününe davet ettiğim için çatlak

olduğumu düşünüyordur. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Garrett gibi bir adam yalnız olabilir mi? O muhteşem, aynı zamanda nazik bir doktor. O kadar denediğimiz halde, onca zaman boyunca hiç buluşamamış olmamıza şaşırmamak gerek. Herhalde annem Garrett'ın ulaşılmaz vücudunu benden uzak tutmak için aramıza o barikatları kurdu. Karşıma hiç iyi bir adam çıkacak mı? Bekâr ve iyi bir adam? Austin'i de beni de sevebilecek bir adam?

Herbert Moyer'in görüntüsü aklıma düşüyor ve beynime saplanıyor.

Ev, sotelenmiş sarmısak kokuyor ve mutfaktan sohbet sesleriyle kahkahalar yükseliyor. Rudy'nin tasmasını çıkarıyorum ve Garrett Taylor'la olan küçük düşürücü karşılaşmayı aklımdan silmeye çalışıyorum. Bugün annemin doğum günü ve herhangi bir şeyin bu günü bozmasını reddediyorum.

Brad oturma odasından fırlayıp elimdeki örtüleri alıyor. "Az önce Jenna aradı. Uçağı zamanında inmiş ve buraya doğru geliyor."

"Yaşasın! Hepimiz buradayız." Austin'i çıkarıyorum ve Brad'in kanguruyu üzerimden çıkarması için ona dönüyorum.

"Zoë de tam bana atı Pluto'dan bahsediyordu." Omzumun üzerinden bana bakıyor. "Babanın söylediğine göre ismini *saklı tutan biri, at binme* tedavisi programının devamı için Nelson Merkezi'ne yüklü bir bağış yapmış." Eğilip kulağıma "*Bu sefer ne sattın* B.B.? *Bir Rolex* daha *mı*?" diye fısıldıyor.

"Aslında emeklilik fonumdan biraz para çektim. Zoë'nin *at binme tedavisi biraz vergi cezasına değer*."

"Pekâlâ, tebrikler. On dört numaralı hedef atla deve değilmiş *demek*!" *Bir kahkaha atıyor; gülmeden edemiyorum.*

"Git başımdan, zavallı şey."

"Hayır, bu *hikâyedeki tek zavallı Leydi Lulu*. Lulu'yu hatırlıyor musun? Hayvan barınağında Gillian'ın kurtarmamızı

istediği at." Başını sallıyor ve hayali gözyaşlarını siliyor. "Zavallı Lulu, biz konuşurken o yapıştırıcı fabrikasına gönderiliyordur herhalde."

"Hayır, gönderilmiyor. Lulu aylar önce kendine bir ev buldu."

"Dur bir dakika. Gerçekten Lulu'ya ne olduğunu takip ettin mi?"

Omuz silkiyorum. "Beni tebrik etme. Birilerinin sahiplendiğini öğrenince nasıl rahatladığımı anlatamam."

Bir kahkaha atarak beşlik çakmam için elini havaya kaldırıyor. "Etkilendim ufaklık. Bir hedefi daha devirdin. Bitirmek üzeresin."

"Ne demezsin, en zoru hariç." Yaralı egom sızlıyor ve başımı sallıyorum. "Zaman tükeniyor, Brad. Âşık olmak için bir ayım kaldı."

"Bak, bunu düşünüyordum. Austin'e âşıksın değil mi? Yani annenin bahsettiği o kalp durduran, uğrunda ölürüm tarzı aşk bu olamaz mı?"

Uğrunda seve seve öleceğim bebeğimin yüzüne bakıyorum. Evet desem on yedi numaralı zarfı açabileceğim. Annemin evini satın alıp bütün hedefleri zamanında tamamlamış olacağım. Austin'le mirastan payımı alacağız ve geleceğimiz garanti altına alınacak.

Brad'e evet demek için ağzımı açıyorum, ama on dört yaşındaki o kızın istekli gözlerle, hayatının hayalinden vazgeçmemem için yalvaran görüntüsü zihnimde canlanıyor. Annemin sözlerini duyar gibi oluyorum: *Aşk, asla fedakârlık etmemen gereken tek şeydir.*

Brad'in kolunu yumrukluyorum. "Vay canına. Güvenoyu için teşekkürler Midar."

"Hayır, ben sadece..."

Gülümsüyorum. "Biliyorum. Sadece yardım etmeye çalışıyorsun. Buna gerçekten minnettarım. Ama bu listeyi tamamlayacağım; ne kadar sürerse sürsün. Artık bunun mirasla il-

gisi yok. Annemi veya bir zamanlar tanıdığım o kızı hayal kırıklığına uğratamam." Austin'in yumuşacık kafasını öpüyorum. "Biz iyi olacağız; milyonlar olsa da olmasa da."

Altın sarısı lazanya fokurduyor. Mary, yemek masasının ortasına annemin işlemeli örtüleriyle uyumlu ortancalarla dolu gümüş bir vazo yerleştiriyor. Catherine mumları yakıyor ve ışıkları karartıyor. Odaya yaklaşan fırtınanın lavanta rengi tonu hâkim oluyor. Annem burada olsa ellerini birleştirip "Ah, canlarım, çok hoş oldu!" derdi. Hem gururla hem de kaybettiğim bu kadına ani, derin bir özlemle doluyorum.

Gök gürültüsü ve hemen ardından camları dövmeye başlayan yağmurun sesiyle gündüz düşümden silkiniyorum. Annemin pencerenin dışındaki meşe ağacı çılgınca savruluyor. Tüyleri diken diken olmuş kollarımı ovalıyorum.

"Yemek hazır" diye sesleniyorum.

Sevdiğim, beni seven, annemi seven ve bu güzel, maun masanın etrafında toplanmış insanları seyrediyorum. Jay, Shelley'nin sandalyesini tutuyor ve otururken ensesini öpüyor. Bu küçük sevgi jestini gördüğümü fark edince kızarıyor. Onaylayan bir şekilde ona göz kırpıyorum. Carrie ve ailesi masanın bir yanına yayılmışlar. Çocukları, Zoë'nin yanına oturmak için aralarında tartışıyorlar. Brad ve Jenna Shelley'nin yanındaki sandalyelere otururken Jenna'nın yolculuğundan söz ediyorlar. Babamın elini tutup onu ait olduğu yere, masanın başına yönlendiriyorum. Mary ve David, Joad'un yanına yerleşiyor. Hemen yanında güzel kızım Catherine'in göğsüne sokulmuş, rüyalar görüyor. Joad'un yemek sırasında Austin'i yatağına yatırmayı teklif ettiğini duyuyorum ama Catherine kulak asmıyor. Catherine'le göz göze gelip birbirimize gülümsüyoruz. Aynı sevgiyi paylaşan, birbirinden çok farklı iki kadının gülümseyişiyle.

Sonunda herkes yerleştiğinde, masanın diğer başında, ba-

bamın karşısındaki yerimi alıyorum.

Şarap kadehimi kaldırarak, "Kadeh kaldırmak istiyorum" diyorum. "Elizabeth Bohlinger'e, bazılarımızın anne dediği o olağanüstü kadına..." Boğazım kilitleniyor ve konuşamıyorum.

David, kadehini kaldırırken başıyla bana işaret ederek, "Bazılarımızın dost dediği" diye boşluğu dolduruyor.

John, duyguların yoğunluğundan boğuklaşan sesiyle, "Bazılarımızın sevgili" diyor.

Catherine, "Bazılarımızın patron" diye ekliyor. Gülüşüyoruz.

Jay, "Ve buradaki üç kişinin sonsuza kadar büyükanne diyeceği" diye bitiriyor. Gözlerim Trevor'dan Emma'ya kayarak Austin'e geçiyor.

"Elizabeth'e" diyorum, "Her birimizin hayatına derinden dokunan muhteşem kadına."

Kadehlerimizi tokuştururken kapı çalıyor. Trevor yükseltilmiş sandalyesinden atlayıp Rudy'yle antreye doğru yarışıyor.

Joad, "Her kimse yemekte olduğumuzu söyle" diye sesleniyor.

Catherine kollarında uyuyan bebeğe bakarak, "Evet, doğru" diyor. "Küçük Austin akşam yemeği saatinde rahatsız edilmek istemiyor."

Tabakları birbirimize uzatırken Trevor masaya dönüyor. Zoë'nin tabağına salata koyarken yeğenime bakıyorum. "Kimmiş tatlım?"

Trevor, "Dr. Biri" diyor. "Ona gitmesini söyledim."

Jay, "Dr. Moyer mi?" diye soruyor.

Trevor bir krakere saldırırken, "Hı-hı" diye cevaplıyor.

Jay boynunu uzatıp yağmurla yıkanmış pencereden dışarı bakmaya çalışıyor. "Şey, bak sen şu sürprize, Herbert gelmiş!" Sandalyesini neredeyse devirerek masadan fırlıyor ama sonra durup bana bakıyor. "Onu davet etmiş miydin?"

Sandalyemi geri itip peçetemi masaya bırakırken, "Hayır" diyorum. "Ama yeterince yemeğimiz var. Sen otur Jay. Ben içeri alırım."

Kapıya varana kadar geçen yirmi saniye boyunca zihnim atlayıp zıplıyor ve sendeleyip tökezliyor. Tanrım, Herbert bir zamanlar nikâh günümüz olarak düşündüğümüz günde geri döndü. Bu annemden bir işaret mi? Belki de Austin'le benim yalnız başımıza hayata atılmamız fikrinden hoşlanmamıştır. Ona bir şans daha vermemi istiyordur. Ve belki de bu sefer aramızda bir büyünün oluşmasını sağlar.

Kapıyı açtığımda sert bir rüzgâr nefesimi kesiyor. Arka bahçede annemin rüzgâr çanlarının sesini duyuyorum. Boynumu uzatıp boş verandaya göz gezdiriyorum. Saçlarım her yöne uçuşuyor. Dağılan saçlarımı avucuma topluyorum. Nereye kayboldu? Kırbaç gibi inen damlalar küçük elektrik çarpmaları gibi yüzümü ısırırken gözlerimi kısarak sağanak yağmuru tarıyorum. Sonunda eve girmek için geri adım atıyorum. Tam kapıyı kapatacakken onu görüyorum. Büyük, siyah bir şemsiyeyle karşıdan karşıya geçiyor.

"Herbert!"

Olduğu yerde geri dönüyor. Üzerinde Burberry pardösüsüyle elinde bir buket kır çiçeği tutuyor. Elim ağzıma gidiyor ve kendimi şiddetli fırtınanın içine atıyorum. Şakır şakır yağan sağanağın altında o güzel gülümsemesini görüyorum.

Saniye kaybetmeden verandanın basamaklarını koşarak iniyorum. Yağmur, ipek bluzumu sırılsıklam ediyor ama aldırmıyorum.

Gülerek bana doğru koşuyor. Buluştuğumuzda beni yağmurdan korumak için şemsiyesini kaldırıyor ve o kadar yakınına çekiyor ki çenesinde yeni olduğu tıraştan kalan taze çiziği görebiliyorum.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum.

Garrett Taylor gülümsüyor ve yağmurla parçalanmış çiçekleri bana uzatıyor. "Planlarımı iptal ettim. Ertelemedim. Hava durumunu kontrol etmedim. İptal ettim. Kalıcı olarak."

Kalbim dans ediyor ve burnumu turuncu afyon çiçeğine

gömüyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet, zorundaydım." Başını eğip bana bakıyor ve bir tutam ıslak saçımı nazikçe kulağımın arkasına yerleştiriyor. "Bir buluşmanın daha bizi atlayıp geçmesini reddediyorum. Seni, telefonda tanıdığım ve birlikte güldüğüm komik öğretmeni özlediğimi sana söylemeden bir gün veya bir saat veya bir dakika daha beklemek istemedim. Şimdi fırsatım varken, trende, apartmanda ve koşu yolunda gördüğüm o kızdan feci şekilde hoşlandığımı da söylemem gerekiyor."

Gülümseyerek başparmağını yanağımda gezdiriyor. "İşte böyle, bugün seninle karşılaştığımda ikiniz birleştiniz. Buraya gelmek zorundaydım." Buğulu bir sesle konuşuyor ve gözleri gözlerime kilitleniyor. "Çünkü bir gün uyanıp, trenimin hareket ettiğini ve rüyalarımın kadınının platformda kalıp bana el salladığını fark ettiğim düşüncesine katlanamadım."

Kollarının arasına sokuluyorum ve sanki bütün hayatım boyunca özlediğim bir yere dönmüş gibi hissediyorum. Göğsüne yaslanmış halde, "Yakalamayı umduğum sendin" diyorum. "Tren değildi."

Geri çekiliyor ve işaretparmağıyla çenemi kaldırıyor. Sonra başını eğip uzun uzun, yavaş yavaş ve baştan çıkarıcı bir lezzetle beni öpüyor.

Bana bakıp gülümseyerek, "Yakaladın say" diyor.

Bir elimle çiçekleri, diğeriyle Garrett'ın elini tutarak siyah şemsiyesinin altında birbirimize sokulup annemin evinin basamaklarını çıkıyoruz.

Arkamızdan kapıyı kapatırken gökyüzüne bakıyorum. Bir şimşek çakarak karanlık göğü yarıyor. Annem burada olsa elimi okşar ve bana yeni bir gökyüzü olacağını söylerdi.

Ona fırtına yüklü bulutları ve her şeyiyle, bu gökyüzünü sevdiğimi söylerdim.

Sonsöz

Bir zamanlar annemin benim dediği odada, konsol aynasının önünde duruyorum. Şimdi, yeni hayatımın parçaları ortalığa dağılmışken oda biraz daha farklı ama hâlâ onun kokusu var ve odaya her girdiğimde anısı beni karşılıyor. Mekânların insanlara dönüşmesi ne tuhaf. Bu ev, onun eski demir karyolası beni hâlâ içine çekip ihtiyacım olduğunda rahatlatıyor. Ama yaklaşık iki yıl önceki o perişan günlerimin aksine artık rahatlamaya nadiren ihtiyaç duyuyorum.

İnci gerdanlığımın klipsini takıyorum. Koridorun sonundaki bebek odasından –benim eski odamdan– kızımın kahkahalı çığlığını duyuyorum. Birden, aynanın yansımasında hayatım beliriyor. Arkama dönüyorum ve cennetin kapıları salınarak açılıyor.

"Benim kocaman kızımı kim almış bakalım?" diye Austin'e soruyorum.

Kat kat parti elbisesi ve puantiyeli saç bandı içinde dünya tatlısı görünüyor ve beni "Bab-ba" diye cevaplıyor.

Garrett yanağından öperek beni gösteriyor. "Annenin beyaz elbisesine bak. Ne kadar güzel değil mi?"

Kıkırdayıp yüzünü Garrett'ın boynuna gömüyor. Akıllı bebek. Ben de olsam o beyaz gömlek ve siyah takımın içindeki yeni tıraş olmuş, bronz tene sokulurdum.

Garrett elini bana uzatıyor. "İşte büyük gün geldi. Gergin misin?"

"Hiç değilim. Sadece heyecanlıyım."

"Ben de." Eğiliyor ve dudakları kulağıma hafifçe değiyor. "Kimse benim kadar mutlu olmayı hak etmiyor. Hiç kimse."

Vücudumun her yeri ürperiyor.

Tören programlarını unuttuğumu fark ettiğimde neredeyse arabaya varmak üzereyiz. Garrett, Austin'i çocuk koltuğuna yerleştirirken ben içeri koşuyorum.

Ev şimdi sessiz. Ne Austin'in sesi ne de Garrett'ın içten kahkahaları var. Program kâğıtlarını tam da bıraktığım yerde, sehpanın üzerinde buluyorum. Çıkmak için geri dönerken annemin fotoğrafı gözüme ilişiyor. Sanki yapmak üzere olduğum şeyden memnunmuş gibi bana göz kırpıyor. Eminim, gerçekten memnun olurdu.

"Bana şans dile anne" diye fısıldıyorum.

Elimdeki bir tomar pembe program kâğıtlarından birini fotoğrafının yanına iliştiriyorum.

7 AĞUSTOS PAZAR
SAAT 13.00
AÇILIŞ TÖRENİ
SANQUITA EVİ
749 ULYSSES BULVARI
ÇOCUKLU ANNELER İÇİN
CHICAGO'NUN YENİ SIĞINMA EVİ

Arkamdan kapıyı kapatıp arabada beni bekleyen mirasıma, hayatımın *kalp durduran, uğrunda öleceğim türden o aşklarına*, kocama ve küçük kızımıza koşuyorum.

Teşekkürler

"Teşekkürler" sözcüğü hiç bu kadar yetersiz olmamıştı. Ama daha uygun bir ifade bulunana kadar basmakalıp sözlerle yetinmek durumundayım.

Olağanüstü menajerim Jenny Bent, Orta Batı'dan tanınmamış bir yazara şans verdiğin ve hayallerini gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim. İşin ticari kısmıyla ilgilendiği için Nicole Steen'e müteşekkirim. *Aşk Peşinde Bir Yıl*'a inananlardan Carrie Hannigan ve Andrea Barzvi'ye çok teşekkürler. Gersh Agency'den yurtdışı hakları konusunda çalışan çok sayıda temsilci ve editörle birlikte, bu romanı hiç hayal edemeyeceğim yerlere götüren Brandy Rivers'a teşekkürü bir borç bilirim.

Muhteşem editörüm Shauna Summers'a, çok yetenekli asistanı Saralı Murphy'ye ve Random House Yayın Grubu'ndaki bütün ekibe en derinden şükranlarımı sunarak takdirlerimi iletmek isterim. Ustalıklarını ancak zarafetleri geride bırakabilir.

İlk okurum anneme özellikle teşekkürler. Kitabı okuduktan sonra bıraktığı sesli mesajı altı ay silemedim. Babama, benimle ne olursa olsun gurur duyduğu ve bana olan değişmez inancı sayesinde azimle devam etmemi sağladığı için sonsuz teşekkürler. İlk ve en hevesli okurlarımdan teyzem Jackie Moyer'e ustaca eleştirileri ve önerileri için teşekkürler.

Friedrich Nietzsche, "İyi bir yazar sadece kendi ruhunu değil arkadaşlarının ruhlarını da barındırır" demiş. Bu kitap arkadaşlarımın ruhlarını da kapsıyor. Daha bir "yazar" olmadan çok önce yazılarımı okumayı teklif edenlere özellikle minnettarım. Hikâyeyi daha güzel yapacak doğru sözcükleri her zaman bilen harika arkadaşım ve yazar meslektaşım Amy Bailey-Olle'ye teşekkürler. Bu kitapla gerçekten bir yere gelebileceğimi bana hissettirdikleri için muhteşem arkadaşlarım Sherri Btyans Baker ve Cindy Weatherby Tousignaut'a teşekkürler. Bu harika yolculukta cömert eleştirileri, rehberliği ve verdiği ilham için sevgili arkadaşım ve müthiş yetenekli yazar Kelly O'Connor McNees'e teşekkürler. Eşsiz coşkusuyla benim için çok özel olan Pat Coscia'ya teşekkürler. Doksan iki yaşındaki en yaşlı ve en ateşli okurum Lee Vernasco'ya teşekkürler. Ne büyük bir ilham kaynağısın! Parlak ve güzel kızlarını kitabımı okumaya ikna eden tatlı Nancy Schertzing'e teşekkürler. Claire ve Catherine, editöryal yorumlarınız şimdiye kadar aldıklarımın en iyisiydi. Teşekkürler.

Salon Meridian'daki kızlara sesleniyorum: Joni, Carleana ve özellikle Megan'a, taslağımı elden ele dolaştırdığınız ve bana bir yazarmışım gibi hissettirdiğiniz için teşekkürler. Hikâyemi okumaya devam edebilmek için Bill'e işten sonra eve koşturacağını söyleyen Michelle Burnette'e teşekkürler. Buna bayıldım! Editörlük hizmetleri şimdiye kadar yaptığım en iyi yatırım olan muhteşem Erin Brown'a teşekkürler. Hayatımın olağanüstü yazarlık eğitmenleri Linda Peckham ve Dennis Hinrichsen'a teşekkür ederim. Onlar olmasaydı bu roman olmazdı. Yetenekleri benimkini fazlasıyla aşan yazarlar grubum Lee Reeves ve Steve Rall'a teşekkür ederim. Ve yaşasaydı bu anı yaşamaktan mutlu olacak olan merhum üyemiz Ed Noonan için cennete göz kırpıyorum. Erken doğum ve YYBÜ süreci hakkında beni bilgilendirmek için za-

man ayıran Maureen Dillon ve Kathy Marble'a özel teşekkürlerimi iletiyorum.

Harika kocam Bill'e en derin teşekkürlerimi sunmak isterim. Benimle gurur duyman, sevgin ve desteğin kalbimi neşeyle dolduruyor. Bu yolculuğun sensiz bir anlamı olmazdı.

Dualarıma cevap veren tanrı ve tanrıçalara, meleklere ve azizlere; yazdıklarıma ilgi gösteren herkese minnet borçluyum. Buraya isimlerinizi yazardım ama atladıklarım olabileceğinden korkuyorum. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz ve bu yüzden sizi seviyorum. Ve beni bir hafta veya bir ay için olsun hayatına aldığın için teşekkürler sevgili okurum. Seninle kelimeleri ve dünyayı paylaştığım için onur duydum.

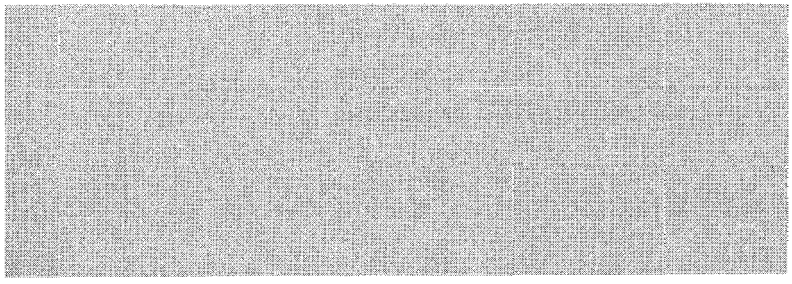
Son olarak bu kitap, "hayal" sözcüğünü gördüğünde aklına isim değil fiil gelen her genç kıza ve kadına aittir.

DK DOĞAN KİTAP

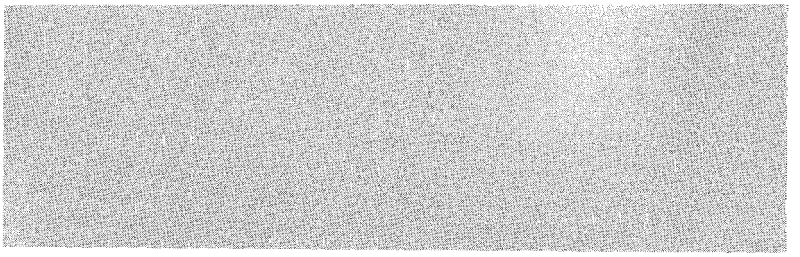
Roman

BENİM OLANA DEK	Samantha Hayes
AMELIA'NIN SIRLARI	Kimberly McCreight
CENNET MAKİNESİ	Nick Harkaway
UMUT HEP VAR	Maeve Binchy
SU UNUTMAZ	Emmi Itäranta
ADANA'DA BİR NİSAN	Daniel Arsand
INGRID BERGMAN'I BAŞTAN ÇIKARMAK	Chris Greenhalgh
KURTARICI	Jo Nesbo
LEXICON	Max Barry
FREUD'UN METRESİ	Karen Mack, Jennifer Kaufmann
ZELDA FITZGERALD'IN ROMANI	Therese Anne Fowler
HASAT	Tess Gerritsen
TEMİZ BİR VEDA	Lottie Moggach
YARIM KALAN KADINLARA	Nichole Bernier
ON BİRİNCİ BELA	Aurélien Molas
MELEĞİN ÇAĞRISI	Guillaume Musso
GÜL YAPRAĞI KUMSALI	Dorothy Koomson
NİŞAN YÜZÜĞÜ	J. Courtney Sullivan
MÖNÜDE AŞK VAR	Nicolas Barreau
BİR KADIN NASIL BÜYÜR	Stephanie Evanovich
TAŞ USTASI	Camilla Läckberg
KÖTÜ KAN	Arne Dahl
ŞEYTAN YILDIZI	Jo Nesbo
ANGELOPOLİS	Danielle Trussoni
GOLEM VE CİN	Helene Wecker
ASLA YAPMA	Koethi Zan
KÜÇÜK BİR KIŞ MASALI	Maeve Binchy
ON İKİ	Justin Cronin
İLERDEN ÜÇÜNCÜ MEZAR	Darynda Jones

SULAR ÇEKİLDİĞİNDE	Arnaldur Indridason
HAYATA TUTUNANLAR	Charlotte Rogan
SESSİZ KIZ	Tess Gerritsen
GEMİ	Stefan Mani
ROBERT CAPA'YI BEKLERKEN	Susana Fortes
SÜRÜNGEN	Tania Carver
BENDEN ÖNCEKİ KADIN	Dorothy Koomson
ZAMANIN EFENDİSİ	Maximme Chattam
KAİKEN	Jean-Christophe Grangé
SANA BAĞLANDIM	Sylvia Day
BİR MELEĞİN GÜNLÜĞÜ	Carolyn Jess-Cooke
KURT TOTEMİ	Jiang Rong
ÖLÜMÜN SESİ	Arne Dahl
VAİZ	Camilla Läckberg
SOLDAN İKİNCİ MEZAR	Darynda Jones
BOŞ KOLTUK	J. K. Rowling
SENDE KENDİMİ BULDUM	Sylvia Day
DÖNÜŞ YOLCULUĞU	Maeve Binchy
SANA SOYUNDUM	Sylvia Day
NEMESİS	Jo Nesbo
OFİSTE AŞK	Lucy Kellaway
PORTOBELLO SOKAĞI	Ruth Rendell
BABİL CADISI	D. J. McIntosh
SESLER	Arnaldur Indridason
GÜZEL KAÇAK	Anna Gavalda
BUZ GİBİ SOĞUK	Tess Gerritsen
SAPKIN	S. J. Parris
ALTIN KENT	John Twelve Hawks
DÜŞKÜNLER	Antonin Varenne
LEŞ	Maximme Chattam

BEN ÖLDÜRÜRÜM	Giorgio Faletti
EMANETÇİ	Tania Carver
SON DÖRT ŞEY	Paul Hoffman
İTALYAN DÜĞÜNÜ	Nicky Pellegrino
SİSLE GELEN YOLCU	Jean-Christophe Grangé
MUCİZE TATLI	Giuseppina Torregrossa
SEN OLMASAYDIN BEN NE YAPARDIM?	Guillaume Musso
BUZ PRENSES	Camilla Läckberg
26. SEVİYE	Antony E. Zuiker
HİÇLİKTEN GELEN KIZ	Justin Cronin
SAĞDAN BİRİNCİ MEZAR	Darynda Jones
AŞK VE ÇOCUK	Maeve Binchy
UYUYANA KADAR	S. J. Watson
ÖLÜM MELEĞİNİN ŞARKISI	Craig Russell
KUTUDAKİ CANAVAR	Ruth Rendell
KISA SAÇLI KADINLAR	Patrice Leconte
TEMİZLİKÇİ	Franz-Olivier Giesbert
KUTSAL RAHİBE	Christian Jacq
ADEM'İN KOKUSU	Jean-Christophe Rufin
VENEDİK'TE BİN GÜN	Marlena de Blasi
RUH KOLEKSİYONCUSU	Tess Gerritsen
TERK EDİLDİM	Matt Dunn
ARAMIZDAKİ DUVAR	Ludmilla Filipova
LÜTFEN ANNEME İYİ BAK	Kyung-sook Shin
TABULA	John Twelve Hawks
KÂĞIT KIZ	Guillaume Musso
SICAK BEDENLER	Isaac Marion
HER DURAKTA AŞK	Maeve Binchy
ODA	Emma Donoghue
YOLCU	John Twelve Hawks

“Sevgili kızım, aşkı hiçbir şeye feda etme.”

Brett Bohlinger’in hayatta bir eksiği yok. İyi bir işi, tatlı bir sevgilisi, şahane bir dairesi var. Ama her şey, annesinin ölümüyle tepetaklak olur. Aile şirketinin başına geçmeyi beklerken, vasiyetname açıklanınca, payına on dört yaşındayken yazıp sonra çöpe attığı “ölmeden önce yapılacaklar listesi” düşer.

Brett bir an önce kolları sıvamalı. Çünkü, annesinin son arzusu listedeki hedefleri bir yıl içinde tamamlaması.
Her yeni gün, yeni bir başlangıç... Kim bilir, belki de aradığı cevaplar annesinin ardında bıraktığı kırmızı ciltli defterde...
Ya da yakışıklı avukat Brad Midar’da...

✓

Amerikalı **Lori Nelson Spielman**, konuşma terapisti ve öğretmen olarak çalıştı. İçindeki yazarlık tutkusunu keşfedince *Aşk Peşinde Bir Yıl*’ı yazdı. Roman yirmi yedi dilde yayımlandı. Spielman, eşiyle birlikte Michigan’da yaşıyor ve yazmaya devam ediyor.

Çeviren: İstem Erdener Gökalp

DK DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-2561-6

9 786050 925616

sertifika no: 11940

Tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 25